

Thu Phong Sinh Vị Thủy

Contents

Thu Phong Sinh Vị Thủy	2
1. Chương 1: Đã Lâu Không Gặp	2
2. Chương 2: Anh Phải Quay Lại	6
3. Chương 3: Cùng Nhau Nỗ Lực	10
4. Chương 4: Lưu Thủy Bất Ngự Hẳn Là Có Thể	15
5. Chương 5: Tôi Tìm Được Thụ Cho Cậu Rồi	20
6. Chương 6	25
7. Chương 7: Đối Diện	30
8. Chương 8: Tiểu Ngự, Tôi Giúp Cậu Cướp Sf(1)	36
9. Chương 9: Cuối Cùng Cũng Cp Rồi!	43
10. Chương 10: Trời Sinh Một Đôi	48
11. Chương 11: Nhóm Fan? Fan Cp Phong Thủy?	53
12. Chương 12: Trong Mắt Chỉ Có Tiểu Ngự Nhà Anh	60
13. Chương 13: Hợp Xướng Ed	66
14. Chương 14: Công Cũng Có Lúc Buồn Rầu	72
15. Chương 15: Đâm Chọc	80
16. Chương 16: Người Nào Đó Rất Đặc Ý	89
17. Chương 17: Tiểu Ngự, Tôi Thích Cậu Đã Rất Lâu Rồi	98
18. Chương 18: Làm Thế Nào Để Theo Đuổi “em Gái” Thần Tiên	110
19. Chương 19: Bước Thứ Nhất : Tình Phi Đắc Dĩ(*)	117
20. Chương 20: Bước Thứ Hai : Tình Nghĩa Vợ Chồng	126
21. Chương 21: Bước Thứ Ba: Công Thụ Nghịch Chuyển	137
22. Chương 22: Cùng Em Trải Qua Sinh Nhật (thượng)	145
23. Chương 23: Cùng Em Trải Qua Sinh Nhật (trung)	154
24. Chương 24: Cùng Em Trải Qua Sinh Nhật (hạ)	164
25. Chương 25: Ăn Được Rồi	171
26. Chương 26: Ảnh Chụp	181
27. Chương 27: Kiss Kiss Cổ Vũ Của Tình Yêu	191
28. Chương 28: Tuyết Rơi Rồi	199
29. Chương 29: Ft Lễ Tình Nhân	207
30. Chương 30: Điềm Báo	218
31. Chương 31: Nguy Cơ	227
32. Chương 32: Hiểu Lâm	238
33. Chương 33: Tổn Thương	247
34. Chương 34: Chia Tay	256
35. Chương 35: Chân Tướng	265
36. Chương 36: Biến Mất	273
37. Chương 37: Sám Hối	281
38. Chương 38: Rèn Luyện	289
39. Chương 39: Gặp Lại	297
40. Chương 40: Về Nhà	303
41. Chương 41: Đoàn Tụ	310

Thu Phong Sinh Vị Thủy

Giới thiệu

Tựa gốc: [Võng Phối] Thu Phong Sinh Vị Thủy. Thể loại: Đam mỹ, võng phối, tình hữu độc chung, hoan hỉ oan gia, gười

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-phong-sinh-vi-thuy>

1. Chương 1: Đã Lâu Không Gặp

Ngay chính giữa trang Trung Trảo diễn đàn xuất hiện một bài post nói về “Lại là ca hội sinh nhật mỗi năm của Lưu Thủy Bất Ngữ, chúng ta cùng đến đoán xem sẽ có các khách quý nào đi ()”.

Bài post được bố trí nổi tiếp ngay sau mấy tin New và Hot, nên vừa mới phát chưa bao lâu đã trở thành bài post Hot rồi. Có thể thấy được nhân số đông đảo tham dự, mức độ thảo luận cũng thập phần kịch liệt. Có khả năng trong khoảng thời gian ngắn xuất hiện mà đạt được hiệu quả cỡ này, không phải là kịch của đại thần tử hống chủ dịch, vậy nhất định là post bất quá. Cứ xem chủ đề là biết không sai rồi.

Tiêu Lâm mở Trung Trảo diễn đàn, liếc mắt một cái là thấy được bài post này, nhìn đến cái tên Lưu Thủy Bất Ngữ liền theo bản năng nhấp vào.

“Ngày mai là sinh nhật Lưu Thủy Bất Ngữ sama, đêm nay cũng sẽ có ca hội sinh nhật như cũ, vì thế chúng ta đến đoán khách quý đi. Lâu chủ cảm thấy Ô Che Mưa khẳng định là đi () , không biết còn có các CV nào khác.”

“Ô Che sama chắc chắn là đi a, bạn bè đã nhiều năm như vậy.”

“Cũng không nhất định a, có một năm Ô Che không phải là có việc trì hoãn nên không đi đó thôi. Theo lệ thường thì Liễm Ca, Phi Phi hai người này có thể sẽ đi.”

“Xếp hàng LS, cực mười cân đưa chuột hai vị này nhất định sẽ đi.”

“Phốc, Liễm Ca cùng Phi Phi chính là siêu cấp fan NC(1) của Lưu Thủy Bất Ngữ a, nhập giới đều vì người ta, Lưu Thủy Bất Ngữ một năm chỉ có ca hội sinh nhật mới lên YY, hai người kia khẳng định là so với người khác còn chạy nhanh hơn 23333”

“Ủng hộ câu nói kia, cái này Mà nói đến kiên trì gió mặc gió, mưa mặc mưa, hằng năm ca hội đều xuất hiện đúng giờ phải là Tùy Phong đại thần đi....”

“LS không phúc hậu!!!! Cô khẳng định là cố ý nói để khiến tôi rơi lệ đây!!!! TAT”

“Rơi lệ +1”

“Rơi lệ +2”

“Rơi lệ +10086, thuận theo LSSSS vén nắp, nhéo mặt, căn bản là cố ý, lệ rơi đầy bài post QAQ.”

“Nói ai chẳng biết Tùy Phong đại thần hằng năm đều xuất hiện ở ca hội của Bất Ngữ sama a, nghĩ đến năm bọn họ cùng nhau mở ca hội không biết có bao nhiêu ngọt ngào a, năm đó không có bao nhiêu người mạnh cái CP Thu Phong truy Vị Thủy này, mạnh đến tâm can cũng đều run rẩy a! Nhưng từ sau sự kiện kia đều không thấy thanh âm anh ấy ở YY của Bất Ngữ sama nữa QAQ Mỗi lần đều im lặng mà nghe, cũng không nói một câu ...ĐM quá ngược rồi, nếu không phải mấy đũa JP(2) kia làm ra cái chuyện này, Phong Thủy sao có thể trở thành thế này a!!!! Cứ nghĩ đến là tôi muốn mắng chửi người rồi a.”

“ Rõ ràng là trong lòng mọi người đều tự hiểu, vẫn luôn kìm nén không muốn nói ra, vị GN kia, cô vì sao lại nói ra để khiến tất cả mọi người đều đau lòng a, GN, cô ác quá rồi, huhuhuhu.”

“Phong Thủy vĩnh viễn không tốt nghiệp a!!!!!!!!!! Ai có tôi mượn bờ vai để khóc với a.”

“Không tốt nghiệp +1380013800!!! GN tôi cho cô mượn này, vừa mới đi mượn vai của người khác để khóc xong.”

“Vị GN kia cũng cho tôi mượn vai để khóc đi, Phong Thủy của tôi a.”

“Đến, chúng ta cùng ôm nhau mà khóc ”

.....

Chiều hướng của bài post càng ngày càng quỷ dị, từ khách quý trong ca hội sinh nhật của Lưu Thủy Bất Ngữ liền chậm rãi bị bao phủ bởi đám fan CP Phong Thủy đang ôm nhau khóc ròng.

Tiêu Lâm không xem tiếp nữa, trong vài giây hoảng hốt tắt bài post đi, sau đó lại ngơ ngác nhìn màn hình.

Cảm xúc có thể lây lan. Tuy rằng chỉ là mấy câu chữ ngắn ngủi trên màn hình, nhưng Tiêu Lâm cảm giác tựa hồ chính mình đã bị bọn họ lây nhiễm, trong lòng ê ẩm, siết chặt khó chịu.

Từ sau khi chia tay Lưu Thủy Bất Lưu, ca hội sinh nhật hàng năm của cậu, Tiêu Lâm đều cố giành thời gian trống. Năm ba ấy vì nghe ca hội, anh đã bỏ tiết buổi tối của môn chuyên ngành, kết quả là bị “Diệt tuyệt sư thái” bắt được giáo huấn một trận, cuối kỳ còn bị đánh trượt. Kia cũng là lần đầu tiên trong mấy

năm đại học Tiêu Lâm không lấy được học bổng. Bất quá cho đến giờ phút này, Tiêu Lâm cũng không hề hối hận.

Nhìn thời gian đã là sáu rưỡi chiều, Tiêu Lâm chạy nhanh đến phòng bếp rửa chén bát, thu thập xong liền quay về ngồi trước máy tính, điểm mở icon YY trên màn hình desktop, trên ô tra cứu tin tức thuận thực gõ một chuỗi số.

Ấn ấn một chút liền tiến nhập vào một kênh YY.

“※Tự Thủy Lưu Niên※ Hoan nghênh đến với ca hội sinh nhật của Lưu Thủy Bất Ngữ.”

Tiêu Lâm vừa tiến vào kênh đã lập tức có fan mắt tinh phát hiện, cũng bắt đầu xoát bình chào hỏi.

“Là tôi hoa mắt sao? Tôi hình như thấy Tỳ Phong Nhập Dạ!!!!”

“Không phải cos chứ! Đừng là cos!”

“Các người không nhìn lầm, chính là Tỳ Phong sama chính hiệu ~ fan NC của anh ấy nói YY của anh ấy đang hiện cùng phòng với chúng ta _ ”

“Gào khóc ~ Chào Tỳ Phong sama (^o^)/~”

“Đại thần tới rồi o(*^_^*)o”

“Đại thần tới thật sớm a, ha ha ha ha”

“Gào khóc, lần đầu tiên vậy xem ca hội của Bất Ngữ sama cư nhiên có thể vậy xem chân nhân Tỳ Phong đại thần ~()/ Cực kỳ kích động.”

“Không phải chỉ có cô a!! Có rất nhiều!!! Kích động kích động!!!”

“Đại thần là khách quý đêm nay sao? o(v)o~~ Thật tốt.”

Khung bình luận nháy mắt đã đầy ắp chữ, fan khắp nơi đều nhiệt tình lao vào vấn an Tỳ Phong Nhập Dạ.

Tỳ Phong Nhập Dạ: Chào mọi người, đêm nay tôi cũng giống như mọi người là tới vậy xem ca hội của Bất Ngữ sama, không phải khách quý. Đợi chút nữa Bất Ngữ tới rồi, mong cả nhà đừng nhắc đến tôi nữa. Cảm ơn các vị.

Nhìn đến câu nói chả khác gì mọi năm, fan Phong Thủy cùng fan của Tùy Phong Nhập Dạ hốc mắt đều đỏ hồng. Trải qua thời kỳ rắc rối năm đó, bọn họ đương nhiên biết nguyên nhân, trừ bỏ đau lòng Tùy Phong Nhập Dạ, càng nhiều cũng là bất đắc dĩ đối với người mình yêu từ trước đến nay.

Vì thế cũng có fan đáp lại Tùy Phong Nhập Dạ, tỏ vẻ vừa rồi chỉ là thật lâu không có gặp anh mà có điểm kích động, chút nữa nhất định không nhắc đến.

Đương nhiên không phải mỗi người đều đã chứng kiến qua sự kiện chia tay kia. Có mấy fan mới không rõ vì cái gì phải như vậy, vì thế cứ vẫn hỏi “Vì cái gì không thể nhắc?”, “Đại thần lát nữa không lên mạch sao?” hoặc là trực tiếp không thèm đọc câu nói kia mà cứ xoát tên của Tùy Phong Nhập Dạ không ngừng ngay trên khung bình luận.

Đến khi có người nhìn không được, trực tiếp ở trên khung bình luận chỉ trích bọn họ.

“Bảo cô không đề cập đến thì đừng đề, hỏi nhiều như vậy làm gì a!! Đánh ít đi hai chữ thì sẽ chết à.”

“Ai hỏi nữa, quản lý viên T(3) ra ngoài đi, có biết phiền hay không?”

“Chính chủ người ta đều đã lên tiếng, có phải có người cố ý không nhìn hay không a, giả bộ không thấy làm gì a.”

“DM nhanh cấm ngôn đi, NC nghe không hiểu tiếng người thật nhiều!!”

Vì thế những người không rõ chân tướng cho dù trong lòng có mười vạn cái vì sao cũng không dám xoát bình nữa. Người mẫn cảm một chút liền có thể cảm thấy sự tình có chút không hợp lý, người hơi nhạy bén liền ngẫm ra bát quái mà âm thầm lặng lẽ lên Q tìm cơ hữu trong giới tìm hiểu chân tướng; không có cơ hữu cũng chỉ có thể bị bát quái thiêu đốt chạy lên Trung Trảo diễn đàn tìm tòi keyword xem có thể tìm ra cái gì hay không. Đương nhiên vẫn là có đại bộ phận fan cái gì không không cảm thấy, trong lòng ủy khuất muốn chết, nội tâm một mực rít gào, vì cái gì không có xoát a?????!!!!

Thời gian dần dần trôi đến bảy giờ, người chủ trì ca hội cùng nhóm khách quý cũng lục tục đi vào phòng.

Nhóm khách quý tới trước cũng thấy được Tùy Phong Nhập Dạ, đều pm chào hỏi anh.

Thời điểm 6 giờ 55 phút tối, thọ tinh Lưu Thủy Bất Ngữ rốt cuộc cũng tới rồi. Áo vàng vừa lên mạch, trong phòng YY nhất thời sôi nổi hẳn lên. Một đám fan như uống tiết gà, xoát bình vèo vèo không gián đoạn, thống nhất lấp đầy khung bình luận bằng một câu: “Lưu Thủy Bất Ngữ sama, sinh nhật vui vẻ (◡◡)/~”, đủ mọi màu sắc kiểu chữ đồng cùng tốc độ cực nhanh đến nỗi còn chưa kịp thấy ra đã biến mất không dấu vết.

Tiêu Lâm nhìn vào mạch số 1 của Lưu Thủy Bất Ngữ, cùng với fan chờ cậu mở miệng nói chuyện.

7 giờ đúng, ca hội sinh nhật chính thức bắt đầu, người chủ trì thuận thực khiến bầu không khí hiện trường high lên.

Người chủ trì: “Mọi người muốn nghe Lưu Thủy Bất Ngữ sama của chúng ta nói chuyện hay không a?”

Fan lập tức đáp lại trong khung bình luận “Muốn a” “Muốn chết đi được” “Rất muốn a~~”

Người chủ trì: “Muốn thì mọi người hãy xoát hoa nhanh lên nào ~~~ mọi người chờ hôm nay đã thật lâu đi. Mọi người nhiệt tình như vậy, vậy, tiếp theo hay mới thọ tinh hôm nay của chúng ta —— Lưu ~ Thủy ~ Bất ~ Ngữ ~~~~~”

Nhóm fan hưng phấn xoát hoa khắp khung bình luận, không có hoa thì không ngừng xoát trái tim. Nếu YY cho phép nhiều người đồng thời lên tiếng thì chắc cả phòng YY để đều là một mảnh tiếng thét chói tai.

Tuy rằng quản lý viên sợ lag liền tăng thời gian hạn chế thành 300s, nhưng hơn 6000 người bùng nổ thì cấm ngôn cũng chẳng ngăn cản được bao nhiêu. Khung bình luận vẫn là một đại dương hoa tương như cũ.

Người chủ trì vừa dứt lời, mạch một liên sáng lên.

Đợi vài giây sau, Lưu Thủy Bất Ngữ cuối cùng cũng nói chuyện.

Hoàn chương 1.

-
1. “Siêu cấp fan NC”: Siêu cấp nguyên văn là : cấp tro tàn. Chỉ mức cấp độ cao nhất. NC là viết tắt của : nảo tàn (nao3can2)
 2. JP: viết tắt pinyin của : cực phẩm (ji2pin3)
 3. T: viết tắt pinyin của : kick, đá (ti1)

2. Chương 2: Anh Phải Quay Lại

Lưu Thủy Bất Ngữ: “Chào mọi người, tôi là Lưu Thủy Bất Ngữ.”

Từ YY truyền đến thanh âm của Lưu Thủy Bất Ngữ, vẫn là thanh âm lạnh lùng thanh thanh nhưng có lẽ do mạng mà nghe vào có hơi nhỏ, toát lên vẻ nhu hòa nhẹ nhàng.

Tiêu Lâm nhắm chặt hai mắt, tinh tế lắng nghe Lưu Thủy Bất Ngữ nói chuyện, chỉ sợ không cẩn thận bỏ lỡ mất một câu.

Lưu Thủy Bất Lưu: “Người năm nay thiệt nhiều a, có hơi khản trương rồi.”

Fan phía dưới liền đáp lại “Không khấn trương, không khấn trương” “Sama sẽ không thẹn thùng đi ha ha ha” “Kỳ thật là chúng tôi thực khấn trương nga, thật lâu không gặp sama rồi” “Đã lâu không gặp”. Dần dần tất cả mọi người cùng thống nhất đồng loại xoát “Lưu Thủy Bất Ngữ, đã lâu không gặp!”

Mọi người trong ca hội thích nhất là cùng nhau xoát bình, tạo nên một bầu không khí rất đặc biệt.

Lưu Thủy Bất Ngữ thấy được từng lời bất đồng kiểu chữ, bất đồng màu sắc lại thống nhất xoát trong khung bình luận, cảm thán nói: “Đúng vậy, đã lâu không gặp a các vị, còn tưởng rằng các người đều đã quên tôi rồi.”

Nghे như một câu nói đùa vui, như Tùy Phong Nhập Dạ vẫn nhận ra tia thương cảm trong giọng nói của cậu, lời vừa rồi của Lưu Thủy Bất Ngữ là nói thật. Anh rất muốn nói cho cậu, Quý Lâm, anh vẫn quên không được em. Nhưng anh hiện tại cái gì cũng không thể làm, Quý Lâm vừa thấy anh chắc chắn sẽ mất hứng.

Lưu Thủy Bất Ngữ nói xong câu nói kia liền rơi vào trầm mặc, không khí có điểm xấu hổ. Nhóm fan cũng thực lo lắng, trước vẫn nghe đồn Lưu Thủy Bất Ngữ chuẩn bị lui giới, hôm nay vừa mở màn, bầu không khí đã không đúng, vì thế ai nấy đều lo lắng, sợ câu tiếp theo Lưu Thủy Bất Ngữ nói sẽ là lời lui giới. Điều này không cần nghi ngờ chính là một cái sét đánh giữa trời quang.

Đúng lúc này Liễm Ca nói tiếp.

Liễm Ca: “Nói gì vậy, không nói tới sama tôi chính là từ fan NC của cậu mà tới, cậu xem tôi tiến giới không phải vì cậu sao, xem mị lực của cậu lớn đến đâu kia.”

Phi Phi: “ Không kể đến đại nhân tôi cũng là một hạt cát trong đại dương fan NC của cậu a. Năm đó nghe xong “Lưu Quang” của cậu, tôi lập tức gia nhập đại quân fan NC của cậu, hơn nữa còn chuẩn bị cả đời không quay đầu lại. Cậu cũng không thể ghét bỏ chúng tôi, mọi người nói có phải không a?”

Fan lập tức phối hợp “Đúng a” “Không quay đầu” “Tôi là fan NC của Bất Ngữ sama, tôi kiêu ngạo!” “Lưu Thủy Bất Ngữ, em yêu anh!”

“Này, tôi nói hai người thật quá dững cảm đi, ghét bỏ nhất chính là cậu nha, 2(1) muốn chết, còn luôn tự nhận mình tốt bụng.” Lưu Thủy Bất Ngữ cười khê ra tiếng, hậm hực vừa rồi đảo cái đã biến mất. “Nếu hôm nay có nhiều người cổ động như vậy, không hát hai câu thì không được rồi. Nói trước a, lệch âm gì đó không cần chê cười tôi, bằng không tôi sẽ không hát nữa.”

Liễm Ca: “Ồi, chúng tôi nghe sama hát xong, nếu có lỗi chúng tôi cũng nghe không ra a.”

Lưu Thủy Bất Ngữ vừa cười cười, vừa bắt đầu bật nhạc đệm.

Thanh âm Lưu Thủy Bất Ngữ giống y như con người cậu, làm cho người khác cảm thấy có phần quạnh quẽ,

tựa hồ thời thời khắc khắc đều tản ra loại khí trảng cắm lại gần. Bởi vậy người thích cậu sẽ phi thường thích, mà người ghét cậu cũng sẽ thập phần chán ghét. Tuy là tử hòng, nhưng trong giới cái tính cách này cũng đưa đến cho cậu nhiều antifan.

Cất giọng hát lên các bài nối tiếp ca khúc mở màn đã được chuẩn bị tốt, không hát một khúc, nhóm fan có thể sẽ rất phối hợp ở khung bình luận phê bình cậu.

Ca khúc Lưu Thủy Bất Ngữ tuyển đều là nhạc trữ tình, mặc dù không thực náo nhiệt nhưng không khí cả ca hội cũng khá tốt. Bất tri bất giác cũng hát gần mười bài. Lưu Thủy Bất Ngữ chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, vì vậy quyền thay nhau lên mạch ca hát liền rơi vào tay Liễm Ca, Phi Phi cùng 7,8 vị khách quý.

Tất cả mọi người đều không nghĩ tới lúc này trong khung bình luận lại có người xoát: Vì cái gì mà Tùy Phong Nhập Dạ không lên mạch??? Vì cái gì không cho anh ấy áo hồng!!!! Quản lý không nhìn thấy sao!!!

Mấy chữ đỏ hồng cỡ 20 được mấy mã giáp xoát không ngừng, làm cho người ta muốn không nhìn cũng không được.

Cho dù các fan đã lập tức phản ứng lại, không ngừng xoát bình khác để đẩy mấy chữ kia lên, nhưng Lưu Thủy Bất Ngữ vẫn kịp nhìn thấy.

Kỳ thật Quý Lâm vẫn biết Tùy Phong Nhập Dạ ở trong phòng cậu, hơn nữa hàng năm đều có mặt. Cậu cũng không rõ cảm giác của bản thân là như thế nào, rõ ràng biết anh ở, nhưng chính là cố ý không để ý tới anh, còn lén lút tìm xem trong đám đông mã giáp kia có người nọ hay không, lúc soát toàn bộ mã giáp cũng chỉ nhìn cái mã giáp giả như không tồn tại kia.

Nhớ rõ năm ấy khi vừa mới chia tay, Tiêu Lâm đến phòng YY của cậu nghe ca hội sinh nhật, một khách quý ở trên mạch nói câu Tùy Phong đại thần đã đến, Quý Lâm cái gì cũng không nói, dường như tức khắc thoát khỏi phòng YY. Lúc đó cậu cũng không rõ ràng lắm bản thân vì sao lại làm như vậy, vài năm sau đó, mọi người cũng không chủ động nhắc đến Tiêu Lâm trước mặt cậu, nhưng cậu biết nhất định là Tiêu Lâm đã đánh tiếng trước với mọi người rồi.

Hàng năm đều có người mới hỏi vấn đề này, bất quá bình thường đều là bị mờ mờ昧昧 che khuất, Quý Lâm cho dù thấy được cũng cố ý giả bộ không phát hiện. Có thể hôm nay, việc này quá BH(2) , ngay cả Liễm Ca đang lên mạch ca hát cũng ngừng lại.

Trong đầu đột nhiên nhảy ra ý tưởng Tiêu Lâm sẽ lập tức rời đi, Quý Lâm biết Tiêu Lâm không muốn để cậu biết anh đến nghe ca hội, nên dựa theo tính cách của anh thì nhất định sẽ làm như vậy. Quý Lâm vẫn là có điểm luyến tiếc, cậu cũng không muốn nghĩ quá nhiều vấn đề tại sao hôm nay lại như thành thế này, bèn lập tức mở mạch nói.

“Gần đây hình như tất cả mọi người đều truyền tôi sắp lui giới”, Quý Lâm không nhanh không chậm nói, còn mang theo chút phong vị trêu chọc, “Nhập giới đã nhiều năm rồi, cũng nên lui thôi.”

Cậu còn chưa nói xong, các fan đã gấp gấp chen vào, ở trên khung bình luận không ngừng đánh không cần a!!

Tiêu Lâm cũng có chút giật mình, cái bình vừa mới nẩy còn đang làm cho anh có chút bất an, sợ Quý Lâm nhìn đến thì sẽ nổi giận. Anh vừa định chuẩn bị rời phòng thì Quý Lâm lại nói phải rời giới, chuyện này là điều anh trăm triệu lần không có lường trước.

“Tuy nhiên, có thể một số ít người phải thất vọng rồi, cho dù mấy năm nay ra kịch không nhiều lắm nhưng nếu gặp được vở tốt, tôi vẫn có thể tiếp, cho nên nhóm fan NC của tôi không cần phải thương tâm.”

Nhóm fan vừa mới bị dọa sợ không nhẹ đều hoan hô ầm trời. Tiêu Lâm cũng thở phào một hơi, nhiều năm như vậy, Quý Lâm cũng không thay đổi.

“Nơi này có rất nhiều hồi ức tốt đẹp, những bộ kịch tôi chủ dịch, bạn bè của tôi, đương nhiên có cả fan NC của tôi, đều làm cho tôi luyến tiếc rời đi. Vong Phối đã lưu lại cho tôi nhiều thứ tốt đẹp như vậy, tôi sẽ không dễ dàng rời đi. Ừ, kịch ra ít, các người không cần ghét bỏ lão già tôi là được rồi.”

“Tiếp theo là một ca khúc cuối cùng, “Đã lâu không gặp”, thân tặng cho mọi người. Ừa, còn có tặng cho Tuy Phong đại thần của mọi người. Ha ha.”

Quần chúng vậy xem sau đó nhớ lại, lúc ấy bọn họ nghe được Lưu Thủy Bất Ngữ nhắc tới Tuy Phong Nhập Dạ cả người đều hóa thạch, quả thực so với phát hiện ra tân đại lục còn giật mình hơn. Sau đó vẫn hoài nghi chính mình có phải đã nghe lầm hay không, thẳng đến khi xoát Trung Trảo diễn đàn phát hiện có post bắt quái mới dám tin tưởng.

Lúc ấy giật mình tất nhiên không chỉ có fan, Tiêu Lâm nghe được Quý Lâm chính miệng nói ra ID của anh liền ngây người. Thẳng đến khi Quý Lâm chậm rãi hát từng lời ca trong bài “Đã lâu không gặp” kia.

Anh đến với thành phố của em

Bước qua con đường em đã tới

Tưởng tượng những ngày không có anh

Em đã cô đơn đến mức nào

Cầm lấy bức ảnh của em

Trước con phố quen thuộc kia

Chỉ còn lại hình bóng của em

Chúng ta không thể quay về ngày đó

Em có thể bỗng nhiên xuất hiện ở quán cà phê nơi góc phố hay không

Anh sẽ dùng vẻ mặt tươi cười quay đầu cùng em hàn huyên tâm sự

Anh vô cùng muốn gặp em lần nữa

Nhìn xem em gần đây có thay đổi gì so với trước

Chỉ là hàn huyên với em một câu

Chỉ là nói một câu

Đã lâu không gặp.

Lưu Thủy Bất Ngữ: “Này, Em chuẩn bị tuần tới sẽ quay về A thị.”

Hoàn chương 2.

1. 2: Ngốc.
2. BH: Bư hân.

3. Chương 3: Cùng Nhau Nỗ Lực

Thời điểm Tiêu Lâm bước vào giới võng phối là lúc võng phối mới vừa khởi bước, cho nên anh xem như là một trong những CV tiến giới sớm nhất.

Từ nhỏ đã nhiệt tình yêu thích phối, anh trong lúc tình cờ biết được cư nhiên còn có loại võng phối này tồn tại, nghĩa vô phần cố tìm nơi nương tựa cho sự nghiệp phối âm của mình.

Tiêu Lâm thuộc loại ôn nhu công âm, ngẫu nhiên có thể ngự công tử âm, vì thế khi anh đi Ngự Phong xã đoàn thử âm đã bị xã trưởng đương nhiệm lúc đó Tiểu Lạc để mắt đến.

Trung Trảo vẫn có một cách nói là “Ngự Phong thanh ảnh vân đạm đạm”, chiếm đến một phần ba Trung Trảo. Từ đó có thể thấy được ba xã đoàn này trong giới trung trảo có sức ảnh hưởng to lớn, địa vị cao đến mức nào. Làm cho một trong ba xã đoàn lớn nhất Trung Trảo, mặc kệ là chất lượng kịch hay CV của xã đoàn thì đều là đối tượng bị trăm ngàn người nghe truy đuổi. Nói như vậy, CV của ba xã đoàn này, thái độ phối kịch nghiêm túc, ra kịch nhiều, biến thành hồng quả thực rất dễ dàng. Cho nên than là một người

mới nếu vào một xã đoàn tốt một chút cũng tương đương vị trí cũng cao hơn các CV cùng thời một chút.

Đương nhiên Tiêu Lâm lúc ấy hoàn toàn không biết việc này, anh chỉ là muốn phối âm. Tiêu Lâm thích việc thông qua các vai diễn bất đồng suy diễn đến các cảm giác nhân sinh bất đồng, thời điểm khóc có thể thực bị thương, thời điểm cười có thể thực vui sướng.

Xã trưởng Ngự Phong xã đoàn Tiểu Lạc thực thích Tiêu Lâm, vẫn đối với anh có phần thiên vị. Vậy nên khi làm người mới, Tiêu Lâm không có trải qua giai đoạn nơi nơi thử âm cầu vai diễn, mà chỉ trong một thời gian ngắn ngủi huấn luyện liền nhận được vai diễn đầu tiên trong đời — Kỳ Tam công tử. Bộ kịch kia là kịch cá nhân “Không phụ quân” do người bạn tốt của Tiêu Lạc chuẩn bị, diễn vai đệ đệ của đại tướng quân, một tên ăn chơi trác tang. Người mới tiếp kịch thường cũng không chọn lựa, Tiêu Lâm lúc ấy chính là nghe được có kịch để tiếp liền vui vẻ tiếp nhận rồi.

Trước ngày phát kịch một ngày, Tiểu Lạc hỏi mã giáp của anh, khi ấy anh mới ý thức được mã giáp của mình là cả một vấn đề. Mà lưu hành phổ biến lúc ấy là các kiểu mã giáp mang hương màu cổ trang, Tiểu Lạc kêu Tiêu Lâm thuận theo xu hướng đặt một cái tên có chút hơi hướng cổ phong, hơn nữa có thể thể hiện điểm đặc sắc của Ngự Phong. Suy nghĩ một hồi, Tiêu Lâm đem cái tên mới của mình cho Tiểu Lạc xem.

Tiêu Lâm: Tiểu Lạc, cô thấy Đinh Tạ Lan Can thế nào?

Tiểu Lạc: = = Cậu muốn tôi nhận xét như nào, rất thụ!

Tiêu Lâm: Cổ phong một chút không phải đều rất thụ sao? Vậy Tiểu Kiều Lưu Thủy thì sao?

Tiểu Lạc: Cậu tiếp tục = = Tôi lúc trước cứ nhiên không biết cậu là một tên công âm thụ thân! Nghĩ đến Ngự Phong xã đoàn ta, thụ cũng phải có một cái tên khí phách một chút!

Tiêu Lâm: Công, cảm ơn!

Tiểu Lạc: Cậu còn có thể nghĩ đến cái gì khác không? Nếu không thì cậu đi lấy một câu trong Đường thi, Tống từ ra dùng?

Tiêu Lâm:

Tiểu Lạc: Cậu đang tìm đây à?

Tiêu Lâm: Ừa.

Tiêu Lâm lúc này vừa hay tìm được trên baidu một câu thơ có chút quan hệ với chữ “Phong” trong Ngự Phong, liếc mắt liền chấm trúng câu “Tùy Phong Tiềm Nhập Dạ, Nhuận Vật Tế Vô Thanh.”

Tiêu Lâm: Tùy Phong Nhập Dạ.

Tiểu Lạc: Cũng có bộ dáng ra vẻ hù người XDDD

Tiêu Lâm: Ủa, đa tạ.

Tiểu Lạc: Cậu cảm thấy là tôi đang khen cậu sao?

Tiêu Lâm: Đương nhiên, dùng cái này đi, tôi out, phát kịch rồi báo tôi biết.

Tiểu Lạc: Này!! Cậu cứ nhiên dấm đối đãi với xã trưởng đại nhân của cậu như vậy, cẩn thận tôi đá cậu nha.

Tiểu Lạc: Thật sự out rồi? Này, này, này!!!

Mã giáp của Tiêu Lâm cứ như vậy liền được định ra, từ đó, anh vẫn dùng ID Tùy Phong Nhập Dạ này tiếp kịch trong giới vòng phối.

Lúc anh diễn Kỳ Tam công tử, do dự phải ngụy công tử âm, Tiêu Lâm thử mấy lần mà thanh âm vẫn không đạt yêu cầu, cái loại cảm giác phong lưu phóng khoáng mãi không nắm bắt được, cũng may Tiêu Lâm tính ngộ rất cao, sau khi bị đạo diễn Pia vài lần liền tìm được.

Trung thảo có một cách gọi mới là một CV còn có mẹ ruột, mà Tiểu Lạc không thể nghi ngờ chính là mẹ ruột của Tiêu Lâm, và cô cũng thực xứng với chức danh đấy.

Tiểu Lạc: An Vi khen cậu, nói cậu diễn cảm tốt, ngộ tính cao, hỏi tôi lấy được từ trong bảo khổ nào XD rất hay, rất vui vẻ, a ha ha ha ha.

Tùy Phong Nhập Dạ: Sao cô so với tôi còn cao hứng hơn vậy. Giúp tôi cảm ơn cô ấy, Pia tôi vất vả như vậy.

Tiểu Lạc: Ai nha, khách khí làm gì a. Kể đến Pia diễn, để tôi nói cho cậu nghe, nghe nói người mới kia của Thanh Ảnh, An Vi pia cậu ta đến gần 30 lần.

Tùy Phong Nhập Dạ: Cứ nhiên so với tôi còn thảm hơn.

Tiểu Lạc: Bất quá người mới nghe nói thái độ rất nghiêm túc, cũng không hề oán giận. Đến lần thứ 30 đạo diễn cũng bó tay, tuy rằng OOC, nhưng cũng đành cho cậu ta thông qua.

Tùy Phong Nhập Dạ: Vậy vì cái gì không đổi người?

Tiểu Lạc: Bởi xã trưởng Baby của bọn họ cũng muốn thừa dịp bộ kịch này nâng người mới a, chuẩn bị cùng Baby là cơ hữu tốt. Hơn nữa Lưu Thủy Bất Ngữ thái độ cũng tốt, tuy rằng diễn cảm kém một chút, thanh âm lạnh một chút, nhưng cũng may thanh âm rất êm tai, cho nên cô ấy cũng ngại pia lần nữa.

Tùy Phong Nhập Dạ: Càng nói tôi càng cảm thấy kì.

Đứng nhìn bình thường Tiêu Lâm đối nhân xử thế đều là một bộ dạng bình tĩnh, chính anh ngày đó khi được tham dự bộ kịch đầu tiên trong đời, trong lòng anh cũng ngổn ngang không yên. Rất muốn biết chính mình trong mắt mọi người ngang dọc thế nào.

Tin tưởng rất nhiều CV mới đều trải qua như thế, kịch phát rồi vẫn xoát post kịch, trong một đám mờ mịt tìm những đánh giá liên quan đến vai diễn của mình. Một câu thôi, người mới này thật không tồi a, thanh âm thật là dễ nghe a, đều cao hứng thật lâu.

Tiêu Lâm giờ phút này cũng giống như vậy, mở Trung thảo diễn đàn tìm được post kịch “Không phụ quân”. Phía trước cơ hồ đều là com chiếm vị trí của fan của hai vị CV chủ dịch phần hồng kia cùng hồi đáp @XXX @kịch tổ. Còn chưa có xuất hiện bình kịch. Tiêu Lâm nhớ lúc trước Tiểu Lạc đã nói anh không cần vội vã xem post kịch, qua một thời gian mới có lời bình kịch xuất hiện, dù sao người nghe nghe xong kịch rồi lại viết lời bình vẫn cần có thời gian không ngắn.

Xem ra một lần post kịch mới nhớ chính mình trước đây cũng mới chỉ nghe qua demo, Tiêu Lâm bèn tính toán tải xuống, chính thức nghe thử một lần. Nhấp vào nút tải xuống, tranh thủ thời gian, anh thừa dịp nhìn kĩ lại xem có những CV nào hợp tác với mình lần đấy. Đây là một bộ kịch cá nhân, cho nên CV cũng không chỉ là từ một xã đoàn, ví dụ như có Ngự Phong, cũng có hai xã đoàn Thanh Ảnh, Vân Đạm Đạm. Chủ dịch CV chính là đến từ hai xã đoàn kia.

Tiêu Lâm phát hiện ngay dưới tên mình là CV diễn Đường Hân, Lưu Thủy Bất Ngữ. Tiêu Lâm lúc ấy có thể chú ý đến cái tên này chỉ vì đây chính là vị bị pia rất nhiều trong truyền thuyết kia.

Tiêu Lâm F5 một lần, bên dưới đã hiện ra một cái bình kịch rất dài, lập tức chăm chú đọc. Xem xong mới biết vị cô nương kia trừ bỏ khen ngợi hai chủ dịch, nhắc đến nhiều nhất chính là anh. Vị cô nương kia luôn khen thanh âm CV mới này rất êm tai, ôn nhu phúc hắc, phong lưu phóng khoáng, diễn cảm cũng tốt, thanh âm rất dễ nhận ra, đem Kỳ Tam công tử ăn chơi trác tang này diễn đến sống động. Nhưng đến cuối cùng lại chỉ ta bị CV phối Đường Hân kia rất OOC, đạo diễn nên cố gắng Pia, Đường Hân là bệnh yêu mỹ nhân, không phải lãnh mỹ nhân.

Vừa lúc kịch cũng tải xuống xong, Tiêu Lâm đeo tai nghe xem mình và vị Lưu Thủy Bất Ngữ kia đều là người mới đến tốt cùng là ra thế nào. Vai diễn của Lưu Thủy Bất Ngữ cùng với Tiêu Lâm đều là hiệp dịch(1), cho nên lời kịch cũng không tính là nhiều. Tiêu Lâm chưa đọc qua nguyên tác của “Không phụ quân”, sau khi nghe xong cũng hiểu được cảm giác của Lưu Thủy Bất Ngữ thật biến dạng, nhưng nếu không đọc qua nguyên tác của vở kịch sẽ thực nhận tiếp thu, thanh âm của cậu có hơi thanh nhuận, có điểm thiên lãnh, vào tai rất hay. Như vậy mà cư nhiên bị Pia nhiều đến thế cũng không chút oán giận, Tiêu Lâm vẫn rất bội phục cậu ta.

Sau khi nghe xong, Tiêu Lâm lúc này mới nghĩ đến là một thành viên của tổ kịch phải đích thân khoác mã

giáp ra trả lời com, vì thế lại nhanh chóng đăng nhập ID, ở khung trả lời viết.

Tùy Phong Nhập Dạ: @kịch tổ, lần đầu tiên phối âm, chỗ nào không tốt xin tận tình phê bình. PS: @Lưu Thủy Bất Ngờ, thanh âm rất êm tai, cùng là người mới chúng ta cùng cố gắng.

Tiêu Lâm cũng không biết vì cái gì mà lại đi trả lời Lưu Thủy Bất Ngờ, chính mình cũng không nhận thức cậu ta. Tiêu Lâm chỉ nghĩ đại khái haingười đều là người mới vậy cũng coi là có duyên, về sau không chừng còn có cơ hội hợp tác, chính mình quả thật cũng thích thanh âm của cậu ta.

Lúc này Tiểu Lạc lại tìm Tiêu Lâm.

Tiểu Lạc: Tiểu Phong Phong ~~~~

Tùy Phong Nhập Dạ: Nói tiếng người = =

Tiểu Lạc: Nga, Tùy Phong, tôi nghĩ hỏi một chút, cậu cùng Lưu Thủy Bất Ngờ quen nhau lúc nào?

Tùy Phong Nhập Dạ: Chúng tôi không quen a.

Tiểu Lạc: Vậy cậu còn @ người ta trong post kịch, tôi tạ ơn cậu.....

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi cảm thấy thích thanh âm của cậu ta, nghe rất hay a, chính là tôi không có tạ ơn cậu ta a.

Tiểu Lạc: →__→ Cậu xem post kịch.

Vì thế Tiêu Lâm lại phải xoát post kịch một lần nữa, ở cách chỗ anh trả lời không xa, Lưu Thủy Bất Ngờ cũng hồi đáp.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Cảm ơn kịch tổ, cảm ơn Tùy Phong Nhập Dạ, cùng nhau cố gắng.

Hoàn chương 3.

1. Chỗ này tổ cũng không rõ lắm mà lười sót quá TT^TT xl mn nhá.

4. Chương 4: Lưu Thủy Bất Ngữ Hẳn Là Có Thể

Sau khi “Bất phụ quân” được cho ra mắt mang lại hiệu quả rất tốt, đặc biệt là Kỳ Tam công tử trong kịch dường như tỏa sáng trước mắt mọi người, kéo theo số lượng người biết đến Tuyền Phòng Nhập Dạ ngày càng tăng lên. Vậy mới nói làm người mới thật không dễ dàng gì.

Tiêu Lâm lúc này đã lên năm hai, chính là tuổi hoàng kim cho các quân cờ chủ lực trong giới võng phối, có thể có nhiều thời gian tham dự huấn luyện của xã đoàn và nhận các loại phối âm khác.

Tiêu Lâm nhập giới đã ba tháng, dần dần Tiểu Lạc cảm thấy được vô luận là diễn cảm hay kỹ xảo diễn xuất, ở tất cả các phương diện, Tiêu Lâm đều có sự tiến bộ rất lớn. Vậy nên cô quyết định cho anh phối bộ kịch đầu tiên —— “Thu Phong Sinh Vị Thủy”. Bởi vì thanh tuyến của Tiêu Lâm thuộc loại tương đối ôn nhu, vừa lúc phù hợp với hình tượng ôn nhu phúc hắc Vương gia chủ dịch công trong “Thu Phong Sinh Vị Thủy”. Theo cách nói của Tiểu Lạc thì thanh âm của Tuyền Phòng Nhập Dạ chính là trời sinh để phối vai Sở Thu Phong này, ngay cả tên cũng trùng hợp có cùng một chữ ‘Phong’.

“Thu Phong Sinh Vị Thủy” là một bộ truyện vô cùng nổi tiếng, Tiểu Lạc đã có dự kiến từ trước đến xin tác giả độc quyền. Nhưng bởi vì vẫn không tìm được thanh âm thích hợp, Tiểu Lạc vẫn chậm chạp không chịu bắt đầu làm kịch. Thật vất vả tìm được công âm có điều kiện tốt như Tuyền Phòng Nhập Dạ, Tiểu Lạc đương nhiên cao hứng không thôi, chỉ ước gì có thể lập tức chuyển thể tiểu thuyết thành kịch ném cho xã đoàn. Công âm đã không còn là vấn đề, nhưng kịch vẫn chưa nhích được tí nào, chỉ vì hiện nay vẫn chưa chọn được người phối thụ âm.

Thụ trong “Thu Phong Sinh Vị Thủy” là loại hình nữ vương thanh lãnh thụ, điều này làm cho Tiểu Lạc đau đầu đã lâu. Trong xã đoàn của cô, công âm vươn tay một cái có thể vớ được một bó, bình thường phối thụ cũng không phải không thể, nhưng loại thụ âm thanh lãnh thì trong xã đoàn không có, mặc cho nhóm CV có phối thể nào, cái loại cảm giác giác đấy cũng không ra được. Tiểu Lạc thử qua lại chỗ mấy CV, biểu hiện đều khiến cô rất không vừa lòng, vì thế liền nổi bão ngay trong diễn đàn.

Khổ Bức Xã Trưởng Tiểu Lạc: Thanh Phong!! Cậu đi ra ngay cho tôi!!

Khổ Bức Xã Trưởng Tiểu Lạc: Tôi bảo cậu phối thanh lãnh nữ vương thụ, cậu cư nhiên phối thành kiện khí thụ!!! Xem tôi có đâm chết cậu hay không (#)

Thanh Phong: *Chấm mồ hôi*, Lạc tỷ bớt giận, em trước kia không phải đã nói qua vai này e không diễn được sao. Tỷ nghĩ một công đường đường chính chính như em, tỷ lại muốn bẻ công thành thụ. Bây giờ còn ghét bỏ em phối không tốt, đại tỷ, tỷ nói chuyện không có đạo lý a!

Khổ Bức Xã Trưởng Tiểu Lạc: Tỷ, tỷ, tỷ, tỷ cái em gái cậu (#)

Thanh Phong: Được rồi, tiểu nhân sai rồi. Ngài bớt giận. Nếu không chị tìm Tiểu Thử thử xem sao? Trong xã đoàn của chúng ta, cậu ta là thụ nhất rồi.

Khổ Bức Xã Trưởng Tiểu Lạc: Cậu chẳng lẽ cho rằng cậu còn có thể nghĩ đến mà tôi lại không nghĩ đến

sao? Tìm cậu ta, cậu ta trực tiếp phối cho tôi một cái ngụy nương ==

Thanh Phong: Ngụy nương, có thể cầu âm thô không? Ha ha ha ha ha ha ha, em cam đoan em không phải là cố ý cười.

Khổ Bức Xã Trưởng Tiểu Lạc: Muốn âm thô? Không có cửa đâu! Cậu nếu còn cười nữa, cẩn thận tôi X(1) cậu!

Thanh Phong: Được được, em không cười, thật đấy *cười gian*

Khổ Bức Xã Trưởng Tiểu Lạc: Làm sao bây giờ, không dễ gì mới tìm được một công âm thích hợp như thế! Lẽ nào tìm được một thụ cho Tùy Phong Phong của chúng ta lại khó đến thế ư!

Tùy Phong Nhập Dạ: Khụ khụ, không phải là tìm thụ cho tôi ==

Tùy Phong Nhập Dạ: Là tìm thụ cho Sở Thu Phong.

Khổ Bức Xã Trưởng Tiểu Lạc: Tùy Phong Phong~~~~

Tùy Phong Nhập Dạ:

Tùy Phong Nhập Dạ: Chú ý hình tượng. Kỳ thật tôi cảm thấy Lưu Thủy Bất Ngữ tương đối hợp với Tô Vị Thủy.

Khổ Bức Xã Trưởng Tiểu Lạc: Người mới? Cậu ta có thể phối thành lãnh nữ vương?

Tùy Phong Nhập Dạ: Ừa, tôi cảm thấy cậu ta có thể.

Khổ Bức Xã Trưởng Tiểu Lạc: Lại nói, lần trước người nào đó lần trước ở post kịch còn đặc biệt '@' Lưu Thủy Bất Ngữ.

Khổ Bức Xã Trưởng Tiểu Lạc: Hôm nay lại đề cử người cho tôi, thế mà cậu kêu không quen biết __

Tùy Phong Nhập Dạ: Chúng tôi thật sự không quen biết *khinh bỉ*

Khổ Bức Xã Trưởng Tiểu Lạc: Vậy sao cậu cứ tận tâm tận lực, dồn toàn bộ tinh lực vào @ cùng đề cử cậu ta như thế __

Tùy Phong Nhập Dạ: Chú ý dùng từ! Nào có khoa trương như cô nói ==

Tùy Phong Nhập Dạ: Chính là cảm thấy thanh âm của cậu từ vừa lúc thích hợp với vai diễn này. Người nào đó bởi vì vẫn không tìm được người hợp ý mà sắp ức chết rồi còn gì, vì thế thuận tiện đề cử một chút mà thôi XD

Khổ Bức Xã Trưởng Tiểu Lạc: Cậu nghĩ rằng tôi tin nổi sao __

Tùy Phong Nhập Dạ: Tin hay không thì tùy.

Khổ Bức Xã Trưởng Tiểu Lạc: __

Tùy Phong Nhập Dạ: Dù sao tôi cũng đề cử một người, dùng hay không tùy cô. Tôi out trước.

Khổ Bức Xã Trưởng Tiểu Lạc: Từ từ! Tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Khổ Bức Xã Trưởng Tiểu Lạc: Này!! Này!!! Cậu quay lại đây!!

Tiêu Lâm không thêm để ý Tiểu Lạc nữa. Vừa mới rồi quả thật chính anh chỉ là thuận tay đề cử mà thôi, căn bản không nghĩ tới mặt khác. Có đôi khi trực giác của con người lại phi thường kỳ diệu, tuy rằng chỉ nghe qua thanh âm của cậu một lần nhưng anh đã cảm thấy vị CV tên Lưu Thủy Bất Ngữ thực thích hợp với vai diễn Tô Vị Thủy này. Hơn nữa, anh tin tưởng chắc chắn đến cuối cùng sẽ là anh và cậu sẽ cùng nhau chủ dịch bộ “Thu Phong Sinh Vị Thủy” này.

Bạn muốn hỏi sao anh ấy lại tự tin đến vậy? Trả lời bạn: Không thể nói.

Tiêu Lâm quả thật đoán không sai. Sau khi nghe đề cử của anh, Tiểu Lạc ngay lập tức chạy đi nghe các phân của Lưu Thủy Bất Ngữ trong “Bất Phụ Quân”.

Lúc trước chỉ lo nghe xem biểu hiện của Tùy Phong Nhập Dạ, cho nên Tiểu Lạc cũng không chú ý người khác như thế nào. Sau khi cô nghe xong lại đối với đề cử của Tùy Phong Nhập Dạ chắc chắn thêm tám phần, một người thuộc phái hành động như cô đương nhiên là lập tức đi tìm phương thức liên hệ với CV này.

Làm xã trưởng của một trong ba xã đoàn lớn, mấy thứ dựa vào quan hệ ấy vẫn phải có. Sau một phen hỏi thăm, cô mới phát hiện Lưu Thủy Bất Ngữ này tuy là người mới nhưng đã có mẹ ruột, mà vị mẹ ruột này chính là xã trưởng của Thanh Ảnh, Baby. Nghĩ nghĩ một chút, cô quyết định trước tiên không tìm Lưu Thủy Bất Ngữ mà một mình liên hệ Baby.

Trùng hợp lúc này Baby cũng nghĩ y hệt như cô, cũng tính toán chuẩn bị cho Lưu Thủy Bất Ngữ một bộ kịch, kế hoạch ban đầu của cô nàng cũng là để cho Lưu Thủy Bất Ngữ phối bộ “Thu Phong Sinh Vị Thủy”

này, chỉ không ngờ Tiểu Lạc lại nhanh tay xin được trao quyền trước cô.

Cho nên Baby sau khi nghe hết một màn tự thuật của Tiểu Lạc liền đáp ứng luôn, nhận lấy kịch bản thử âm Tiểu Lạc đưa cho, cô cam đoan ngày mai Lưu Thủy Bất Ngữ sẽ trả bản thu âm hoàn chỉnh, sau đó mới tùy Tiểu Lạc quyết định xem có nên chọn Lưu Thủy Bất Ngữ hay không.

Tuy rằng Baby nói như thế nhưng trong lòng cũng rõ ràng, nếu Tiểu Lạc tìm đến cô, chứng tỏ vai diễn này mười phần thì đến chín phần là thuộc về Lưu Thủy Bất ngữ rồi.

Quý Lâm vừa mới tan học về đến phòng ngủ, nhìn đến bạn cùng phòng không đũa nào có nhà, cậu mở máy tính chuẩn bị luyện tập một ít kỹ xảo phối âm hôm qua Baby dạy.

Vừa mới đăng nhập QQ đã thấy Baby gửi cho cậu một đồng tin.

Baby: Bất Ngữ, Bất Ngữ!

Baby: Tôi nói cho cậu một chuyện tốt, ha ha ha.

Baby: Không onl sao????

Baby: Khi nào onl nhớ buzz tôi một cái, chuyện rất quan trọng nha.

Baby: Quên đi, vẫn là tôi onl chờ cậu đi.

Nhìn thời gian Baby gửi tin là từ giữa trưa, mà hiện tại đã là 4:30 chiều. Lại nhìn đến avar vẫn còn sáng trưng của cô, quả nhiên là online đợi cậu mấy tiếng liền, nội tâm Lưu Thủy Bất Ngữ nảy ra chút áy náy, nhanh chóng trả lời cô.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Baby, tôi về rồi.

Baby: Cậu rút cuộc cũng trở lại *gạt lệ* tôi chờ cậu sắp muốn ngất rồi.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Ngại quá, tôi có tiết buổi chiều.

Baby: Không sao, đúng rồi, tôi có chuyện rất quan trọng muốn nói cho cậu ~()/~

Lưu Thủy Bất Ngữ: ?

Baby: Hôm nay Tiểu Lạc cứ nhiên lại tới tìm tôi, ha ha ha ha ha (^^)/~

Lưu Thủy Bất Ngờ: Tiểu Lạc?

Baby: Chính xã trưởng của Ngự Phong, Tiểu Lạc.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Xã trưởng? Cô ấy tìm cô có chuyện gì sao?

Baby: Cậu xem tôi đi, cực kỳ kích động.

Baby: Trước đây không phải tôi đã đề cập qua với cậu rằng có một bộ truyện cực kỳ thích hợp với cậu sao, sau đó tôi đi tìm tác giả xin trao quyền, tác giả nói đã trao cho người khác, nguyên lai chính là Tiểu Lạc.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Cô cao hứng như vậy là bởi vì Tiểu Lạc muốn đem trao quyền chuyển nhượng cho cô?

Baby: Không phải, không phải, là hôm nay Tiểu Lạc tới tìm tôi, nói muốn cho cậu tiếp Tô Vị Thủy trong “Thu Phong Sinh Vị Thủy”. Bộ truyện này thực sự rất hợp với cậu a! Tôi lần đầu tiên nghe được thanh âm của cậu, trong đầu lập tức nhảy ra một Tô Vị Thủy đích thực!

Lưu Thủy Bất Ngờ: Cô bình tĩnh chút.

Baby: Tôi nói thật, lúc ấy biết mất trao quyền rồi đã rất khó chịu *ủy khuất*

Lưu Thủy Bất Ngờ: *Xoa đầu* Tôi nhớ mình không quen vị xã trưởng này, vì cái gì mà đột nhiên lại đến tìm tôi?

Baby: Tiểu Lạc nói là Tùy Phong Nhập Dạ đề cử XDĐĐĐĐ

Lưu Thủy Bất Ngờ: Tùy Phong Nhập Dạ? Vị CV trong post kịch bản trước kia.

Baby: Đúng, chính là anh ta! Nghe nói Tiểu Lạc xin trao quyền bộ “Thu Phong Sinh Vị Thủy” này cũng là vì anh ta thì phải.

Baby: Bất quá tôi rất tò mò, các cậu hẳn là không quen biết đi.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Chúng tôi đích xác là không quen biết.

Baby: Vậy kỳ quái, sao anh ta lại đề cử cậu

Baby: Bất quá mặc kệ anh ta, cậu cứ tiếp bộ kịch này đi. Tôi tin tưởng cậu nhất định có thể phối tốt.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Vậy cô nói đại khái cho tôi nghe đi.

Vì thế Baby bắt đầu giảng giải cho Quý Lâm về nội dung câu chuyện, bao gồm cả việc gửi cho cậu kịch bản thử âm, dặn đi dặn lại vấn đề phải cố gắng mai có âm thô gửi cho cô.

Quý Lâm nhìn Baby dụng tâm như vậy, tuy rằng cậu không hiểu rõ tại sao lại thế nhưng biết được đây là một cơ hội của chính mình. Baby nhất định cũng vì chuyện này mà tốn không ít tâm trí, cho nên bất luận thế nào đi chăng nữa, cậu cũng phải nắm chắc cơ hội này. Tin tưởng mỗi một CV đều hy vọng nhận được vai diễn phù hợp với bản thân, có thể đem sở trường của chính mình biểu hiện ra, diễn một vai diễn làm vừa lòng tất cả mọi người. Trong thâm tâm Lưu Thủy Bất Ngờ lúc này đã tràn ngập chờ mong.

Chỉ là Quý Lâm cũng thấy bất ngờ khi biết Tùy Phong Nhập Dạ đề cử mình, như trong post kịch trước cơ hồ nghiêng về phe phê bình mình OOC, chỉ có vị CV này cổ vũ cậu. Hiện tại lại đề cử một người ngoài như cậu với xã trưởng của Ngự Phong, trong lòng tuy là nghi hoặc nhưng cảm kích lại chiếm phần hơn.

Vì Baby và Tùy Phong Nhập Dạ, Quý Lâm biết mình nhất định phải cố gắng phối tốt vai này. Để cam đoan hiểu hết về nhân vật, Lưu Thủy Bất Ngờ cố ý tìm xem nguyên tác, nghiền ngẫm tính cách nhân vật, để bản thân có thể nắm chắc thêm một ít.

Khi cậu đọc hết nguyên tác đã là 11 giờ đêm, lúc này Quý Lâm mới nhận ra mình đã đọc rất nhập tâm, đến nỗi quên không ăn cơm tối. Bụng đói bắt đầu bày không thành kế với cơ thể. Ôn nữa càng bị thấm hơn chính là phòng ngủ căn bản không hề tích trữ lương thực, Quý Lâm đành phải nốc một cốc nước lớn, lấy nước chống đói.

Bụng cứ ọt ọt kêu vang khắp phòng còn bản thân cậu thì nằm trên giường lớn lăn đi lộn lại mà vẫn không ngủ được, lại ở trong tình trạng nửa tỉnh nửa mơ bỗng nhiên nghĩ đến một câu thơ: “Tùy Phong Tiềm Nhập Dạ. Nhuận Vật Tế Vô Thanh.”

Hoàn chương 4.

(1) X: nguyên văn là “Hắc” trong từ “hắc hui hắc hui” a.k.a XXOO.

5. Chương 5: Tôi Tìm Được Thụ Cho Cậu Rồi

Sáng sớm hôm sau, Quý Lâm vì đói quá mà tỉnh lại.

Từ trưa hôm qua cho đến tận sáng hôm nay vẫn chưa có gì vào bụng, Quý Lâm cảm thấy chính mình nếu không ăn chút gì đó ngay, chỉ sợ đi đường cũng đi không được. Hôm nay là cuối tuần, ngoại trừ hai tên bạn

cùng phòng đã chuyển ra ngoài ở, giờ chỉ còn lại một vị vẫn đang nằm trên giường ngáy o o. Quý Lâm hết sức nhẹ nhàng, rửa mặt xong liền thật cẩn thận bước ra khỏi phòng ngủ.

Lúc này còn chưa đến bảy giờ, lác đác vài người trong sân trường, nơi hai hàng cây ven đường rợp bóng che phủ khắp nơi.

Quý Lâm thực sự thích buổi sớm mai yên lặng như vậy, một mình rảo bước dọc theo con đường râm mát, hít căng tràn khí trời trong lành, tâm tình cũng trở nên thư sướng lạ thường.

Cũng may cuối tuần căn tin vẫn bán đồ ăn, mà sáng sớm thế này cũng không ai thèm chen chúc với cậu, Quý Lâm một hơi mua một đồng đồ ăn, rồi nhàn nhã kiếm một bàn ăn ngồi xuống, chậm rãi thưởng thức bữa sáng của mình. Cậu phát hiện bản thân có vẻ rất dễ dàng thỏa mãn nha. Hai mươi phút sau, nhìn đồng đồ ăn này còn tràn đầy trên bàn, giờ đã bị cậu giải quyết hết, Quý Lâm tự dưng đạt được cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có, cậu khẽ cười.

Ánh nắng ôn hòa buổi sáng rơi trên thân Quý Lâm, chiếu lên nụ cười tỏa sáng trên khuôn mặt nhợt nhạt, nhìn qua thật sự rất ấm áp.

Bởi vì hôm qua đã đọc qua cuốn truyện, lí giải đối với nhân vật cũng tương đối sâu sắc, Quý Lâm nhanh chóng đã thu xong mấy câu thoại thử kịch kia. Gửi cho Baby một bản, việc còn lại chỉ là chờ tin tức của Ngự Phong bên kia. Tuy rằng Baby đã bảo cậu không cần phải lo lắng, mà bản thân cậu sau khi đọc xong cuốn truyện cũng tự cảm thấy bản thân rất hợp với vị Tô Vị Thủy kia, cho nên cậu hy vọng có thể xuất hết toàn lực vào phối vai diễn này thật tốt mà không cần phải dựa vào người khác “đi cửa sau”(1) để có được vai diễn này. (Quý Lâm vẫn tưởng dựa vào quan hệ của Baby mới có được vai diễn này)

Sau khi Baby nghe qua một lần âm thô liền bị kinh diễm muốn ngất. Người khác đối với diễn xuất của Lưu Thủy Bất Ngữ có lẽ không hiểu lắm nhưng chính cô nàng thì đương nhiên rõ ràng. Nói dễ nghe một chút, thanh tuyến của Lưu Thủy Bất Ngữ tương đối lạnh, hợp phối vai lãnh đạm, nói khó nghe chính là cứng, không nhập vai chút nào. Bất quá Lưu Thủy Bất Ngữ lại thắng ở điểm thanh âm rất êm tai, tuy rằng còn thiếu nhiều điều kiện nhưng cũng đã khá hơn trước nhiều lắm rồi. Baby thực vừa lòng, nhanh chóng gửi âm thô cho Tiểu Lạc.

Vốn dĩ lúc trước Baby còn có chút lo lắng, nếu Lưu Thủy Bất Ngữ thể hiện không tốt, có dù có đánh chết chính cô cũng muốn đem vai này giao cho Lưu Thủy Bất Ngữ. Nay nghe xong âm thô, trong tâm cũng đã chắc chắn hơn nhiều. Đương nhiên cô cũng không biết vì cái gì mà Lưu Thủy Bất Ngữ lại có được tiến bộ lớn như thế, cũng chỉ đành đem công lao quy cho bản thân ngày hôm qua đã ngồi giảng giải câu truyện cho Quý Lâm tương đối cẩn thận. Cô tất nhiên không biết được Bất Ngữ quân của chúng ta tối hôm qua ngay cả cơm chiều cũng quên ăn, chính là vì nghiền ngẫm vai diễn kia.

Lúc trước Tiểu Lạc không trực tiếp tìm Lưu Thủy Bất Ngữ cũng là vì lo lắng giống như Baby. Người chuyên nghiệp vừa ra tay là biết được hay không, lẩn lộn trong giới võng phối này đã lâu, tiếp xúc với nhiều CV như vậy, cho dù là lần đầu tiên nghe, nhưng đã nắm bắt được đại khái những gì cô cần. Hiện giờ vừa nghe xong âm thô Baby gửi cho cô, mọi băn khoăn đều dẹp bỏ, trực tiếp định ra người phối thụ của cô rồi.

Chính là cậu ta, Lưu Thủy Bất Ngữ!

Tiểu Lạc kích động đến run rẩy, lập tức lao sang tìm Tùy Phong Nhập Dạ.

Tiểu Lạc Vì Tìm Được Tiểu Thụ Nên Tâm Tình Rất Tốt: Tùy Phong Phong ~~~~~

Tiểu Lạc Vì Tìm Được Tiểu Thụ Nên Tâm Tình Rất Tốt: Ha ha ha ha ha ha ha ha ha

Tiểu Lạc Vì Tìm Được Tiểu Thụ Nên Tâm Tình Rất Tốt: Tôi tìm được thụ rồi!!! Tìm được thụ cho cậu rồi!! Thật quá tuyệt vời!! ~()/~

Tùy Phong Nhập Dạ: Hình tượng!

Tiểu Lạc Vì Tìm Được Tiểu Thụ Nên Tâm Tình Rất Tốt: Ha ha ha ha, tôi rất kích động thôi ~()/~ cậu phải hiểu cho trái tim đã tan nát vì tìm tiểu thụ cho cậu của tôi.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi nghĩ tôi hiểu rồi. Cho nên muốn tôi giúp cô tìm bác sĩ sao?

Tiểu Lạc Vì Tìm Được Tiểu Thụ Nên Tâm Tình Rất Tốt: Đây, cậu không thể phối hợp với tôi một chút sao (#)

Tùy Phong Nhập Dạ:

Tùy Phong Nhập Dạ: Được rồi, thỏa mãn cô.

Tùy Phong Nhập Dạ: Thụ của “Thu Phong Sinh Vị Thủy” tìm được rồi?

Tiểu Lạc Vì Tìm Được Tiểu Thụ Nên Tâm Tình Rất Tốt: Tiểu bá vương thông minh lanh lợi xinh đẹp hào phóng đáng yêu vô địch như tôi đây đã ra tay đương nhiên là được __

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi tin chắc môn ngữ văn của cô là do thầy giáo thể dục dạy.

Tiểu Lạc Vì Tìm Được Tiểu Thụ Nên Tâm Tình Rất Tốt: Sao cậu không nói tôi ăn nói lung tung lời lẽ văn hoa như trước O.O

Tùy Phong Nhập Dạ: Đây là cô lạm dụng thành ngữ.

Tùy Phong Nhập Dạ: Nói chuyện chính đi, Tô Vị Thủy cô tìm là ai?

Tiểu Lạc Vì Tìm Được Tiểu Thụ Nên Tâm Tình Rất Tốt: Còn không phải là tiểu thụ Bất ngữ mà cậu tâm

tâm niệm niệm sao _

Tùy Phong Nhập Dạ:

Tiểu Lạc Vì Tìm Được Tiểu Thụ Nên Tâm Tình Rất Tốt: Bị tôi phát hiện chân tướng? Có cần tôi giúp tìm phương thức liên hệ không?

Tùy Phong Nhập Dạ: Cô suy nghĩ quá nhiều rồi, không cần, cảm ơn.

Tiểu Lạc Vì Tìm Được Tiểu Thụ Nên Tâm Tình Rất Tốt: Thẹn thùng kìa _

Tùy Phong Nhập Dạ: Không nói nữa, tôi out.

Tiểu Lạc Vì Tìm Được Tiểu Thụ Nên Tâm Tình Rất Tốt: Thôi thôi, tôi nói giỡn mà.

Tiểu Lạc Vì Tìm Được Tiểu Thụ Nên Tâm Tình Rất Tốt: Hôm qua sau khi cậu đề cử cậu ta, tôi liền lập tức tìm kịch của cậu ta về nghe, cảm giác không tồi. Cho nên lại đi tìm cậu ta thử âm. Hôm nay cậu ta gửi đến âm thô, quả thực là cực kỳ hợp với Tô Vĩ Thủy! Cái này gọi là gì? Đúng! Trời không phụ lòng người, tôi rất cuộc cũng tìm được tiểu thụ của cậu rồi (◡◡)/~

Tùy Phong Nhập Dạ: Rõ ràng thực bình thường nhưng sao qua lời cô lại biến dạng rồi.

Tiểu Lạc Vì Tìm Được Tiểu Thụ Nên Tâm Tình Rất Tốt: A ha ha, thì, hiểu nghĩa là được rồi. Tôi cái gì cũng chưa nói.

Tùy Phong Nhập Dạ: Cô chuẩn bị bao giờ thì bắt đầu?

Tiểu Lạc Vì Tìm Được Tiểu Thụ Nên Tâm Tình Rất Tốt: Chú phải tin tưởng tốc độ của Lạc tỷ _

Tùy Phong Nhập Dạ: Vậy thì, chào Lạc tỷ, tạm biệt Lạc tỷ!

Tiểu Lạc Vì Tìm Được Tiểu Thụ Nên Tâm Tình Rất Tốt: Tôi thực sự rất nhanh _

Tùy Phong Nhập Dạ: Đang ăn cơm, có việc xin hãy nhắn lại [Tự động trả lời]

Tiểu Lạc Vì Tìm Được Tiểu Thụ Nên Tâm Tình Rất Tốt: Ài, ài, cậu sao lại biến mất rồi ==

Tùy Phong Nhập Dạ: Đang ăn cơm, có việc xin hãy nhắn lại [Tự động trả lời]

Tiểu Lạc Vì Tìm Được Tiểu Thụ Nên Tâm Tình Rất Tốt:

Tùy Phong Nhập Dạ: Đang ăn cơm, có việc xin hãy nhắn lại [Tự động trả lời]

Tiêu Lâm quả thực là trực tiếp rời đi, tự động trả lời của anh cũng không có gạt người, bởi vì bạn cùng phòng của anh đúng lúc gọi anh đi ăn cơm.

Trên đường đến căn tin, Tiêu Lâm suy đi nghĩ lại về đoạn hội thoại ban nãy. Tuy rằng ăn đã dự đoán được Tiểu Lạc sẽ tìm Lưu Thủy Bất Ngữ thử âm, nhưng không nghĩ tới là động tác của cô lại nhanh đến vậy. Hơn nữa thực sự quyết định chọn cậu ta.

Nói đi cũng phải nói lại, Tiểu Lạc được xưng là phái hành động cũng không phải là hư danh. Cô đã sớm chuẩn bị xong hết giai đoạn đầu cho “Thu Phong Sinh Vị Thủy” rồi, có thể nói là mọi sự đã hoàn tất, chỉ thiếu một tiểu thụ. Kịch bản kỳ một đã sớm sửa sang xong hết, đạo diễn, trang trí đều là cao thủ số một số hai, hậu kỳ lại là đích thân cô ra trận, đủ thấy cô coi trọng bộ kịch này biết bao nhiêu. Hiện tại thụ âm vừa tìm được liền gõ trống khua chiêng rồi bắt tay vào chế tác kịch thôi.

Trong vòng hai ngày, Tiểu Lạc đã triệu tập đầy đủ thành viên tổ kịch, cùng nhau kéo đến diễn đàn riêng, lưu lại phương thức liên hệ.

Lúc này không thể không đề cập một chút tam đại xã đoàn và xã đoàn trưởng của họ.

Ngự Phong nhiều công âm, mặc dù là CV thụ nhất trong xã đoàn, ra ngoài vẫn có thể áp được người ta. Xã trưởng Tiểu Lạc này là hậu kỳ tuyệt đỉnh ai ai cũng biết.

Thanh Ảnh bị gọi là Điểm tập trung thụ. Có câu hình dung như thế này: Thanh Ảnh là một xã đoàn mà CV thì người này so với người kia còn thụ hơn. Xã trưởng Baby của bọn họ trong phương diện biên kịch rất lợi hại.

Nhóm CV công thụ của xã đoàn Vân Đạm Đạm này tương đối cân bằng, là xã đoàn có lượng công thụ trung hòa nhất trong ba xã đoàn. Mà xã trưởng Vân Đạm Tắc Ngạn am hiểu trang trí.

Nhưng chưa bao giờ ba xã trưởng tuyệt đỉnh cao thủ kia lại cùng ra tay.

Mà lần này Tiểu Lạc cùng Baby đều vì CV nhà mình, chủ động tham dự chế tác kịch. Tiểu Lạc tỏ vẻ: ‘Đừng nhìn tôi ngữ văn không tốt nhưng hậu kỳ tôi vẫn là chuyên nghiệp đấy. Lần hậu kỳ này tôi bao, bao cho ngài vừa lòng (”)’ Baby cũng nói: ‘Tuy rằng kịch bản đã sửa tốt lắm rồi nhưng nếu cần thì cô đây cũng có thể hỗ trợ sửa lại một chút.’

Dưới tình huống thế chân vạc của ba xã đoàn, đây vẫn là lần đầu tiên hai xã đoàn cùng hợp tác. Hai người lần này đứng cùng một chiến tuyến, xem chừng như muốn đẩy mạnh hai người mới kia lên. Thế nên sau này mọi người thường sẽ nói một câu vui đùa như này: “CV nếu tìm mẹ ruột nên tìm Tiểu Lạc với Baby,

có chống lưng như vậy, muốn nổi tiếng quả thực So Easy.”

Toàn bộ staff của “Thu Phong Sinh Vị Thủy” lúc đẩy quả thực là tập trung toàn tai to mắt lớn, hai CV mới lại trở nên tương đối mờ nhạt. Nhưng ngẫm lại, có tác phẩm nổi tiếng cùng staff pro, hai người lại vừa xinh là hai nhân vật chính, sau này kịch ra muốn không nổi cũng khó. Chính vì nguyên nhân đó mà sau khi kịch được phát ra liền cứ thuận lý thành chương trở thành một trong số ít các bộ kịch kinh điển nhất trong giới vông phổi.

Hoàn chương 5.

(1) Nguyên văn là “Phóng thủy”: nghĩ cũng na ná như nhau.

6. Chương 6

“Thu Phong Sinh Vị Thủy” kể về câu chuyện những năm Thuận Huy. Gia Đế băng hà, Tiểu hoàng đế vội vàng kế vị, cục diện trong triều lúc ấy vô cùng rối ren. Các đại thần đều tự chia làm hai phe, một bên do Thừa tướng Tô Vị Thủy đứng đầu thuộc phe Thái Tử, phe còn lại là Tam hoàng tử do Đại tướng quân Thang Hiến Dịch dẫn dắt. Phe Thái Tử dùng toàn lực để bảo vệ đế vị cho Tiểu hoàng đế, mà phe Tam hoàng tử lại ủng hộ con trai của Thang quý phi, em gái Đại tướng quân, Hoa Chương làm hoàng đế. Tân đế đăng cơ, hậu cung tứ phía trùng trùng nguy hiểm. Để chen éo mưu đồ gây rối của phe Tam hoàng tử, Thừa tướng Tô Vị Thủy không thể không nhờ cậy đến người huynh đệ mà tiên đế lúc lâm thời thiên vị nhất – Cửu Vương gia Sở Thu Phong đến chủ trì đại cục.

Cửu Vương gia ngoài mặt nhìn ôn nhu chính trực, kỳ thực phi thường phúc hắc, từ nhiều năm trước hẳn vừa gặp Tô Vị Thủy đã nhất kiến chung tình. Chỉ tiếc hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Tô Vị Thủy là một người cực kỳ cao ngạo, đối nhân xử thế vô cùng lạnh nhạt, tính cách lại quật cường cương nghị, đương nhiên đối với vị Cửu Vương gia ăn chơi trác táng này càng khinh thường.

Vì thế hai người từ đó bắt đầu một hồi gút mắt yêu hận hỗn loạn, người truy ta đuổi. Sở Thu Phong thiết lập mưu kế muốn đem người trói lại bên cạnh, Tô Vị Thủy lại né tránh hững hờ. Trải qua rất nhiều uẩn khúc Tô Vị Thủy mới thấy rõ được tâm mình, nguyên lai bản thân đã bắt tri bất giác sớm hãm sâu vào cạm bẫy ái tình của Sở Thu Phong kia. Cuối cùng hai người cũng tâm ý tương thông, bên nhau trọn đời.

Một câu chuyện tình xưa cầu huyết nhưng lại thắng được lòng người ở chỗ tính cách công thụ cực kỳ rõ ràng dứt khoát, đậm thẳng vào tâm can không ít người. Huống hồ tính cách hai bên cũng bù trừ cho nhau, một người ôn nhu phúc hắc, một kẻ nữ vương cô tịch, hỗ trợ lẫn nhau lại mê thêm một đám người đọc. Nên năm đó, bộ truyện này có thể coi là tiểu thuyết nổi tiếng nhất có một không hai, ảnh hưởng cực kỳ lớn. Fan NC của truyện lại nhiều vô số, kể cả Tiểu Lạc và Baby cũng thế. Chẳng qua người trước là fan cuồng của Sở Thu Phong, vị sau là fan NC của Tô Vị Thủy.

Vừa hay Tùy Phong Nhập Dạ và Lưu Thủy Bất Ngữ không chỉ là tính cách hay thanh tuyến đều vô cùng phù hợp với hai vai này, vậy nên cũng khó trách lúc trước Tiểu Lạc và Baby vừa liếc mắt đã bắt trúng hai người, cũng có thể nói vai diễn này nhất định phải là hai người này đảm nhiệm.

Trải qua một phen sửa chữa của Baby, kịch bản chính thức cuối cùng cũng ra lò. Hôm sau, khi Tiêu Lâm vừa mò lên diễn đàn đã nhận được kịch bản rồi.

Tiêu Lâm và Quý Lâm cũng như nhau, trước đó đã thành thật nghiền ngẫm chính văn mấy lần, phân tích lại về vai diễn này. Trong kịch bản, Baby còn đánh dấu chú thích cực kỳ chi tiết: lúc ấy nhân vật là nữ khí gì, hoạt động tâm lý như thế này,.. đều được đánh dấu rất rõ ràng. Cho nên họ càng có thể dễ dàng lý giải đúng hơn về nhân vật.

Các vấn đề hiện tại đã được xử lý gần xong, tổ kịch liền quyết định 8 giờ tối thứ năm tuần này đến hiện trường đối diễn lần đầu tiên.

Chiều thứ năm không có tiết, mấy anh em trong phòng ngủ đều tính toán ra ngoài chơi, thả lỏng một chút, lúc rảnh Tiêu Lâm cùng đi lại bị anh uyển chuyển cự tuyệt. Đêm nay tổ kịch lần đầu tiên đối diễn, Tiêu Lâm rất là coi trọng, không muốn vì chuyện khác mà chậm trễ.

Tiêu Lâm là một người rất giữ chữ tín, anh tuy không ngại chờ đợi người khác nhưng lại không thích để người khác chờ mình. Nên mới hơn sáu giờ anh đã mở máy tính. Vừa lên Q mới biết cái chat nhóm mới lập của cái tổ kịch kia đã náo nhiệt lạ thường.

Đạo Diễn Hữu Hữu: Đêm nay tôi nhất định phải nhìn xem khả năng diễn cảm của Tiểu Phong Phong mà người nào đó cả ngày đều treo bên miệng tốt như thế nào *cười xấu xa*

Chuẩn Bị Đầy Khí Chất Tiểu Lạc: Hữu Hữu here we go(1) ~~~ Tiểu Phong Phong nhất định sẽ làm cô thực vừa lòng __

Trang Trí Như Họa: Chỗ không vừa lòng, Hữu Hữu here we go, cô có thể thoải mái ngược cậu ta *âm hiểm*

Chuẩn Bị Đầy Khí Chất Tiểu Lạc: Yên tâm đi, Hữu Hữu here we go nhất định sẽ không có cơ hội này (”)

Đạo Diễn Hữu Hữu: Tối địa ngục đi, here we go! Các người mới là Hắc Uy Cầu! Chủ là Hữu Hữu!

Chuẩn Bị Đầy Khí Chất Tiểu Lạc: Here we go tạc mao kia __

Tùy Phong Nhập Dạ: Như Họa, cô để Hữu Hữu here we go ngược tôi __

Chuẩn Bị Đầy Khí Chất Tiểu Lạc: Bị cậu phát hiện rồi m(__ __)m

Trang Trí Như Họa: Thảm! Cậu login lúc nào!!!

Tùy Phong Nhập Dạ: Ngay khi cô bảo Hữu Hữu here we go ngược tôi *âm hiểm*

Trang Trí Như Họa: Cậu nhất định là nhìn lầm rồi, tôi cái gì cũng chưa nói. Người vừa mới nói nhất định là một trong các người cos acc của tôi!

Đạo Diễn Hữu Hữu: Giả bộ, cô cứ tiếp tục giả bộ đi __

Trang trí Như Họa: Lại nói không phải là tám giờ mới bắt đầu sao, cậu tới sớm vậy làm gì.

Đạo Diễn Hữu Hữu: Muốn đánh sáng chuyện khác!

Chuẩn Bị Đầy Khí Chất Tiểu Lạc: Cậu ta nhất định là đến gặp tiểu thụ nhà cậu ta!

Đạo Diễn Hữu Hữu: Thụ nhà cậu ta???

Trang Trí Như Họa: Thụ nhà cậu ta??!!

Tùy Phong Nhập Dạ:

Chuẩn Bị Đầy Khí Chất Tiểu Lạc: Muốn tôi nói cho các người không __

Đạo Diễn Hữu Hữu: Phải! P/s: Giống như Như Họa chúc mừng cô thành công lãng sáng chuyện khác!

Trang Trí Như Họa: Phải a!!! P/s: Chuyển đề tài là kỹ thuật sống còn đó XD

Chuẩn Bị Đầy Khí Chất Tiểu Lạc: Sự tình chính là như vậy nè Ngày đó

Tiêu Lâm nhìn bọn Tiểu Lạc nói mấy chuyện kia quả thực là không biết nên khóc hay nên cười, chỉ là anh càng biện giải thì nhóm người này sẽ càng không tin. Cho nên anh cứ không phát biểu gì hết, đứng ngoài nhìn Tiểu Lạc ở chat room nói không ngừng, hưng phấn như uống máu gà, xem cô có thể lặn qua lặn lại đến mức nào nữa. Không thể ngờ nổi cái kết quả mà bọn họ nhào nặn ra là cái gì.

Đạo Diễn Hữu Hữu: Vì thế ý của cô là Bất Ngữ thực ra là do Tiểu Phong Phong đề cử __

Trang Trí Như Họa: Hơn nữa trước đó Tiểu Phong Phong còn chủ động ‘@’ người ta ~ *che mặt* cái @ này nhìn cũng thấy ngượng o(*//// ///*)q

Phá Vỡ Chân Tướng Đế: Tôi nghĩ được mùi JQ nha *đắc ý*

Đạo Diễn Hữu Hữu: Mùi JQ +1

Trang Trí Như Họa: Mùi JQ +2

Chuẩn Bị Đầy Khí Chất Tiểu Lạc: Mùi +10086

Trang Trí Như Họa: Hai chữ “JQ” của cô đâu!!! Phá hư đội hình liền tha ra ngoài!!!

Phá Vỡ Chân Tướng Đế: Mãnh liệt yêu cầu T(2) người phá hư đội hình ra khỏi room!!

Chuẩn Bị Đầy Khí Chất Tiểu Lạc: Đến a đến a, tôi là chủ room, các người đến T a ~(~)(~ ~)~

Đạo Diễn Hữu Hữu: Yên tâm, để đến khi đối diện tôi sẽ T người nào đó đang đắc ý ra phòng ngoài __

Chuẩn Bị Đầy Khí Chất Tiểu Lạc: Tôi sai rồi QAQ

Chuẩn Bị Đầy Khí Chất Tiểu Lạc: Bất quá các người có phát hiện hình như Tiểu Phong Phong lại lặn rồi không? Lặn sâu tới tận đáy rồi?

Tiểu Phong Phong trong miệng nàng chuẩn bị 2B kia thật ra không có lặn mà là đang cùng thụ quân của anh tiến hành lần tìm hiểu đầu tiên (Hả? Hình như có chỗ nào đó không đúng XD)

Lưu Thủy Bất Ngữ: Cảm ơn cậu.

Tiêu Lâm mở Q riêng liền phát hiện Lưu Thủy Bất Ngữ gửi đến một câu như vậy. Anh sững sờ một chút mới kịp phản ứng lại, đây là nói chuyện đề cử cho vai diễn.

Đang chuẩn bị trả lời lại, anh chợt nhớ đến một chuyện cực kỳ nghiêm túc.

Vừa nãy anh xem thành viên trong nhóm, rõ ràng Lưu Thủy Bất Ngữ không onl, mà cậu ta lại vừa gửi cho anh tin này từ hai phút trước. Mà trong hai phút này, mấy lời tán gẫu trong chat room Không hiểu vì sao trong óc Tiêu Lâm lúc này lại nhảy ra hai chữ: JQ!

Sẽ không khéo đến nỗi bị cậu ta thấy đi? Nếu cậu ta hiểu lầm chính mình đối với cậu ta có cái gì đó, vậy không phải sẽ càng xấu hổ sao? Phát hiện bản thân càng nghĩ càng đáng sợ, Tiêu Lâm tự an ủi mình một chút, đừng nghĩ quá nhiều, biết đâu người ta cũng không nhìn đến, chỉ là trùng hợp nhận một câu thôi.

Nhanh chóng kéo về từng dòng suy nghĩ, Tiêu Lâm lập tức trả lời cho Lưu Thủy Bất Ngữ.

Tùy Phong Nhập Dạ: Không cần khách khí như vậy, tôi kỳ thực cũng không làm cái gì.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Dù gì chẳng nữa vẫn cảm ơn cậu.

Tùy Phong Nhập Dạ: Bọn họ nói rồi, người mới cần phải giúp đỡ lẫn nhau *cười trộm*

Đợi một lúc, Tiêu Lâm nhìn Lưu Thủy Bất Ngữ hoàn toàn không có ý định nói tiếp, nghĩ thầm có phải bản thân biểu hiện quá mức nhiệt tình rồi không? Nếu lại liên tưởng đến lời Tiểu Lạc vừa mới nói, có lẽ nào Lưu Thủy Bất Ngữ hiểu lầm anh đối với cậu ta có ý muốn không an phận gì gì đó không!

Không phải chứ!

Tùy Phong Nhập Dạ: Mà, tôi chỉ là rất thích thanh âm của cậu.

Tùy Phong Nhập Dạ: Bọn Tiểu Lạc hay nói giỡn trên chộc tôi. Cậu ngàn vạn lần đừng cho là thật nha.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Ngại quá, vừa mới đi uống nước.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Đùa cái gì?

Tùy Phong Nhập Dạ: Chính là ở chat room của tổ kịch thảo luận chúng ta có JQ đấy!

Lưu Thủy Bất Ngữ: ????

Lưu Thủy Bất Ngữ: Tôi đi xem xem.

Tiêu Lâm đọc được năm chữ kia liền trợn tròn mắt, sao hôm nay mình lại ngu thế này! Nguyên lai Lưu Thủy Bất Ngữ chưa đọc được gì cả, giờ mình lại tự khai để cậu ta đi xem. Tự dưng có cảm giác tự đào hố chôn mình.

Lưu Thủy Bất Ngữ: JQ là cái gì?

Tùy Phong Nhập Dạ: Cái này à Đại khái là chỉ kịch tình đi

Lưu Thủy Bất Ngữ: Chẳng lẽ không phải là chỉ gian – tình sao *cười trộm*

Tùy Phong Nhập Dạ: Thì ra cậu biết *châm mồ hôi*

Lưu Thủy Bất Ngờ: *Cười trộm*

Tùy Phong Nhập Dạ: Bọn họ hay nói đùa, tôi không có ý tứ gì khác a.

Lưu Thủy Bất Ngờ: An tâm, tôi không cho là thật đâu.

Tùy Phong Nhập Dạ: *Chăm mồ hôi*

Tùy Phong Nhập Dạ: Không đúng! Vừa mới rồi cậu còn cố ý làm bộ như không biết *chăm mồ hôi*

Lưu Thủy Bất Ngờ: Cư nhiên bị cậu nhìn ra rồi XD *che mặt*

Độc đoạn đối thoại vừa rồi, Tiêu Lâm chợt cảm thấy Lưu Thủy Bất Ngờ không có lạnh lùng như Tiểu Lạc nói nha

Hoàn chương 6.

(1) Nguyên văn là Hắc uy cầu (cún đen), phát âm gần giống here we go, dân TQ hay dùng để trêu nhau.

(2) T: kick

7. Chương 7: Đối Diện

Đúng 7 giờ 50 phút tối, Tùy Phong cùng Bất Ngờ nói đùa nhau tiến vào phòng, trừ bỏ Baby lâm thời bận việc nhà nên không thể tham dự ra, tất cả các thành viên khác của tổ kịch đều đến đông đủ.

“Thu Phong Sinh Vị Thủy” là kịch của xã đoàn Ngự Phong, cho nên đại bộ phận nhân viên cùng CV đều là người của Ngự Phong hoặc là bạn tốt của Tiểu Lạc, mỗi người đều phi thường quen thuộc lẫn nhau.

Quý Lâm vừa tiến vào phòng đã nghe thấy tiếng mấy nữ sinh đang trêu chọc nhau, phi nhỏ đối phương, rất là náo nhiệt. Cậu cùng Tùy Phong vừa tán gẫu xong là cùng nhau vào luôn, Tiểu Lạc lập tức chào bọn họ một câu, sau đó Như Hoa liền kéo Tùy Phong đến nói chuyện.

Bởi vì bản thân còn là người mới, ngày thường cậu chỉ tiếp xúc với thành viên xã đoàn mình, các CV khác và nhân viên khác đều không hay tiếp xúc. Làm một CV được đặc biệt mời đến, mà trùng hợp Baby mà cậu quen biết lại không onl, hiện tại cơ hồ đều là người của Ngự Phong, cậu có hơi không hợp lắm. Quý Lâm cũng không biết nên nói cái gì, thế nên đơn giản là không nói, chuẩn bị xem lại kịch bản.

Tiểu Lạc: Ai da Tám giờ ~ Làm tổ kịch đúng giờ, chuẩn giờ, chúng ta bắt đầu thôi.

Hữu Hữu: Khí chất cái lông, còn kém chút là 2B động kinh.

Như Họa: Hữu Hữu here we go, cái này cậu không hiểu, kỳ thật 2B cũng là một loại khí chất khó có được a

Hữu Hữu: Here we go cái em gái cô!

Phá Vỡ Chân Tướng Đế: Các người còn cứ ngồi đấy mà châm chọc lẫn nhau thì đến mười giờ cũng không bắt đầu được.

Tùy Phong Nhập Dạ: Chân Tướng, cậu vẫn sắc bén như trước!

Phá Vỡ Chân Tướng Đế: Ôm quyền!

Tiểu Lạc: Cho nên, đạo diễn Here we go đại nhân, cô bắt đầu đi.

Hữu Hữu: Được rồi, tôi giảng cho hai người về nội dung kịch kỳ một trước. Đợi lát nữa chúng ta mới phối thử.

Mục đích đối diễn đêm nay chủ yếu là để hai vị người mới này tìm cảm giác, cho nên các CV đến đây cũng chỉ có Tùy Phong và Bất Ngữ. Lo lắng hai người mới không đủ kinh nghiệm, mọi người lại là lần đầu hợp tác nên Hữu Hữu cũng tận tâm tận lực giảng giải từng chút một. Mừng tượng một chút về nhân vật cùng vài cảnh tượng cần chú ý, tất cả các chi tiết đều được giảng kỹ lưỡng. Quý Lâm vừa nghe, vừa nghiêm túc dùng bút đánh dấu lại mấy chỗ cần lưu ý.

Hôm nay hai người chỉ đối diễn một phần, Hữu Hữu nói xong liền để thời gian cho hai vị chủ dịch chuẩn bị, sau đó liền có thể bắt đầu.

Bình thường tuy rằng Quý Lâm có luyện tập không ít, nhưng giờ phút này vẫn có hơi khẩn trương len lỏi trong lòng. Câu đầu tiên của kịch bản là do cậu đọc trước, rõ ràng trước đó bản thân luyện tập cũng nắm chắc phần nào, nhưng hiện tại lại không tìm được cảm giác.

Quý Lâm chậm chạp mãi mà không dám mở miệng.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Đây.

Tùy Phong Nhập Dạ: Sao không nói lời nào? Chẳng lẽ cậu cũng cảm nhận được nội tâm tôi đang khẩn trương, cho nên cố ý cho tôi thời gian đủ để chuẩn bị?

Tiểu Lạc: Phốc, cậu xem thụ nhà cậu thực chăm sóc cậu nha.

Hữu Hữu: Tiểu Ngữ thực là tri kỷ, hui hui hui hui~

Như Họa: Tiểu Ngữ ~~~~ Gọi thực thân thiết ~

Tùy Phong Nhập Dạ: Gọi Tiểu Ngữ, có vấn đề gì sao?

Hữu Hữu: Không không, nào dám có vấn đề gì a.

Như Họa: Ngài tùy tiện gọi, buồn nôn các kiểu tôi đều không biết, ha ha.

Không khí khẩn trương lập tức bị một câu vừa rồi của Tùy Phong Nhập Dạ thổi bay tan vào hư không. Quý Lâm thả lỏng hơn rất nhiều, hít sâu một hơi liền đọc ra lời kịch của chính mình.

“Tham kiến Vương gia.” Mang theo vài phần xa cách.

Tiêu Lâm cũng nhập diễn ngay, “A” một tiếng, cười khẽ, tiếp theo không nhanh không chậm nhớ lại lời kịch, *“Nguyên lai là Tô Thừa tướng, không biết Thừa tướng đã đến, bản vương không thể nghênh tiếp từ xa, mong rằng Thừa tướng lượng thứ.”*

“Vương gia khách khí.” Vẫn là ngữ khí lãnh đạm như cũ.

“Không biết Thừa tướng đến bản vương phủ có việc gì?” Dẫn theo mấy phần băng quơ.

Dưới sự dẫn dắt của Tùy Phong Nhập Dạ, Quý Lâm cũng dần dần thả lỏng, ngữ khí buông mấy tia tức giận hỏi lại: *“Vương gia đã biết rõ ý đồ của tại hạ khi đến đây, sao còn cố hỏi?”*

Tùy Phong Nhập Dạ khựng lại một chút rồi lập tức không để ý, cười to thành tiếng. *“Nga? Ha ha ha ha ha. Bản vương...”*

.....

Kỳ một tổng cộng gồm bảy phần, phần hai người đối diễn nằm ở màn ba, năm, sáu, bảy. Những chỗ khác đều chỉ nói qua vài bộ phận, phân liệt diễn n vai diễn mà đạo diễn yêu cầu. Mỗi người một câu đối đáp trôi chảy, chỉ chớp lát đã diễn qua một lần cả kỳ một. Đọc xong lời kịch cuối cùng, tiếng vỗ tay của mọi người

trong đây liền vang lên.

Phải hiện trường đối diễn đúng là chuyện không thoải mái nhất.

Hữu Hữu: Nga, trời ơi, quả thực quá tuyệt vời. Cảm giác CP quá tốt, các người không phải là đang ngồi đối diện mà nói đây chứ?

Tùy Phong Nhập Dạ: Chúng ta chính là vừa gặp mà ngỡ như quen từ lâu, không, là vừa nghe mà ngỡ như đã quen từ lâu mà thôi.

Hữu Hữu: Tùy Phong cậu chịu tội trước đi ~ Nhìn bộ dáng thiếu ngược của cậu xem, vậy trước tiên nói về cậu đi. Tổng thể thì cũng không có vấn đề gì lớn, chính là có vài câu cần ngữ khí phải nhấn mạnh hơn một chút, đến, tôi làm mẫu cho cậu

Hữu Hữu làm mẫu một lần rồi để Tiêu Lâm đọc lại, hiệu quả đã tốt hơn nhiều.

Kế tiếp là nói đến vấn đề của Lưu Thủy. Kỳ thật biểu hiện của cậu đối với một người mới mà nói đã coi như không tồi rồi, nhưng cùng Tùy Phong Nhập Dạ trời sinh đã có khả năng diễn cảm cực tốt kia diễn xuất thì có hơi bị kịch.

Hữu Hữu: Bất Ngữ cơ bản cũng không tồi, lãnh đạm của Tô Vị Thủy được cậu khắc nét rất rõ, nhưng có đôi khi không chú ý sẽ hơi loãng, hiểu không. Sau đó Tô Vị Thủy là một người có cảm xúc dao động cực nhỏ, cho nên chú ý khi diễn không cần biểu hiện quá mức bình thản. Tuy rằng chính thể là lãnh đạm xa cách, nhưng mỗi cảnh sẽ có tình tự biến hóa khác nhau, tựa như nơi này

Cậu xem, chỗ này đề cao ngữ điệu một chút sẽ cho cảm giác khác hẳn. Còn có chỗ này Cậu có thể.....

Hữu Hữu lục tục vạch mọi khuyết điểm cho Lưu Thủy, mười đầu ngón tay cũng không đủ để đếm. Mỗi một câu đều biểu thị rõ ràng rồi để cậu lặp lại một lần. Các cái khác đều tốt, chỉ có một câu do Tô Vị Thủy bị Sở Thu Phong làm thẹn quá hóa giận, Quý Lâm thử hơn mười lần vẫn không xong. Số lần Pia càng nhiều khiến Quý Lâm diễn càng ngày càng lệch, cuối cùng ngay cả lời kịch cũng đọc sai luôn.

Thâm tâm Quý Lâm rất sốt ruột, dù sao nhiều người như vậy còn phải thức chờ mình. Càng sốt ruột càng diễn không không tốt, Quý Lâm bắt đầu hoảng hốt.

Lúc này Tùy Phong Nhập Dạ bất ngờ nói.

Tùy Phong Nhập Dạ: Đã hơn mười giờ rồi, Tiểu Lạc, cô không phải đi ngủ dưỡng nhan sao, đi ngủ trước đi. Như Họa, sáng sớm mai cô phải đi dạo phố với mẹ mà? Cũng lặn đi. Hữu Hữu, hôm nay cô Pia chúng tôi rất vất vả rồi, cũng sớm nghỉ ngơi một chút.

Tùy Phong Nhập Dạ: Dù sao tôi cũng không có việc gì, vừa mới rồi đột nhiên phát hiện có mấy cảnh không tìm được cảm giác diễn, đành để Tiểu Ngữ vất vả theo tôi đối diễn lại một chút. Cho nên để hai chúng tôi

diễn là được rồi.

Tiểu Lạc: Yooooooooo~~~ Chưa chi đã vội đuổi người nhanh thứ thế ~~

Như Họa: Đây là ám chỉ đám nhân viên tạp vụ chúng ta không cần ở đây vướng víu người ta nữa sao ~~~

Hữu Hữu: Ô ôi, tôi chả biết nói gì luôn.

Phá Võ Chân Tướng Đế: Ý của Tùy Phong chính là các người mau lập tức, lập tức, cưỡi ngựa không ngừng biến khỏi đây.

Tiểu Lạc: Như cậu mong muốn, ông đây lặn!

Hữu Hữu: Cùng lặn!

Như Họa: Chờ tui!!!!

Phá Võ Chân Tướng Đế: Cho nên, tôi cũng lặn đây (”)

Chỉ trong vòng một phút đồng hồ, bốn người này thật sự lặn không còn bóng dáng.

Quý Lâm biết Tùy Phong Nhập Dạ giải vây cho mình, trạng thái vừa rồi chỉ sợ Pia thêm mấy chục lần cũng không có tiến bộ. Tuy rằng mọi người không ai thể hiện mất kiên nhẫn, nhưng Quý Lâm hiểu rõ nếu mình còn mang theo cái trạng thái kia mà để Pia tiếp thì chính là lãng phí thời gian của mọi người. Cũng may Tùy Phong đúng lúc tìm lí do cho mọi người một cái bậc thang, vài vị kia cũng vui vẻ thuận theo anh.

Lần thứ hai trong ngày, Quý Lâm rất cảm kích vị Tùy Phong Nhập Dạ này. Vì thế cậu liền lên tiếng nói cảm tạ: “Tùy Phong, cảm ơn anh.”

“Tiểu Ngử, cậu ngoài trừ cảm ơn ra thì không còn gì khác sao?”

Vừa rồi phối kịch chỉ chú ý đến lời kịch, bây giờ Quý Lâm mới ý thức được thanh âm của Tùy Phong ôn nhu trầm thấp vô cùng.

“Về sau chúng ta không cần khách khí như vậy nữa.” Tiêu Lâm nói tiếp.

“Ừa.”

“Cậu thật đúng là tích chữ như tích vàng nha, cậu không phải họ Lãnh chứ?” Tiêu Lâm đột nhiên hỏi.

Quý Lâm hơi kinh ngạc trả lời, “Không phải họ Lãnh, tôi họ Quý.”

“Nga, ha ha. Tôi vừa nói đùa thôi, bọn Tiểu Lạc đều gọi cậu là Lãnh mỹ nhân.” Tiêu Lâm lại bắt đầu trêu chọc Quý Lâm.

Quý Lâm chỉ đáp lại anh bằng một tràng trầm mặc không nói.

“Tức giận rồi? Tôi trêu cậu thôi. Cậu xem cậu chẳng thích nói chuyện gì cả, trừ bỏ cảm ơn là chủ động nói với rồi ra, lúc khác đều là tôi hỏi một câu, cậu đáp một câu.” Tiêu Lâm vẫn ngựa quen đường cũ trêu chọc người ta.

“Thật không, có thể là thói quen đi.” Quý Lâm nói chính là sự thật.

“Quá mỹ lệ, quá lạnh lẽo cũng không tốt a, mọi người đều phải thường trao đổi.” Tiêu Lâm cũng không hiểu được bản thân đang làm gì với người lần đầu gặp gỡ này, người khác mà muốn được anh quan tâm thế này không hề dễ.

“Ừa.” Quý Lâm hiểu, Baby cũng nói như vậy với cậu.

“Tối mai cậu rảnh không? Đêm mai chúng ta lại đối diễn lần nữa. Thứ ba hình như mọi người cùng nhau Pia một lần.” Sau khoảnh khắc trầm mặc ngắn ngủi, Tiêu Lâm lại đề nghị.

“Có rảnh.”

“Thời gian cũng không còn sớm, Tiểu Ngữ, cậu nghỉ ngơi sớm đi.”

“Vừa rồi không phải nói cùng tôi đối diễn sao?” Quý Lâm lại cả kinh, Tùy Phong không phải nói anh không có cảm giác, muốn cùng cậu đối diễn mấy cảnh sao.

“Ha ha, tôi lừa bọn họ đấy. Bằng không các cô ấy không dễ thả người đâu.” Tiêu Lâm khẽ mỉm cười. “Hôm nay cậu cũng mệt mỏi rồi, trạng thái phát huy khẳng định không tốt, cho nên nghỉ ngơi nhiều một chút. Không vội, chúng ta ngày mai đối diễn tiếp.”

Thanh âm của Tiêu Lâm mang đến cho Quý Lâm một cảm giác thực tin cậy, thực an toàn, làm cậu không tự chủ được mà tin tưởng lời anh.

“Ừa, ngủ ngon.”

“Tiểu Ngũ, ngủ ngon.”

Vừa thoát khỏi phòng, xung quanh lại rơi vào im lặng, Quý Lâm rất nghe lời tắt máy tính, trực tiếp đổ ập lên giường.

Quý Lâm nằm trên giường chỉ mãi nghĩ vẩn vơ về chuyện đã xảy ra đêm nay.

Tuy Phong nơi nơi chiếu cố cậu, làm cậu không thấy mất tự nhiên, còn chủ động hi sinh thời gian giúp cậu đối diễn. Càng nghĩ càng thấy Tùy Phong quả là một người không tồi, độ hảo cảm đột nhiên tăng mạnh.

Thoạt nhìn anh ta cùng mọi người trong xa đoàn quan hệ rất tốt, nhân duyên cũng không tồi. Hơn nữa cảm giác diễn xuất rất rất tốt, dễ dàng cuốn hút người khác. Bản thân hôm nay trong quá trình cùng anh đối diễn đã cảm nhận được diễn cảm trước nay chưa từng có.

Thanh âm cũng có thể khiến người ta an tâm.

Người như vậy ở trong hiện thực nhất định cũng là một người tính cách tốt, vô cùng được hoan nghênh, nếu về sau có thể thành bạn bè thì tốt rồi.

Nghĩ mãi, Quý Lâm bất tri bất giác rơi vào giấc ngủ.

Hoàn chương 7.

8. Chương 8: Tiểu Ngũ, Tôi Giúp Cậu Cướp Sf(1)

Những ai quen biết Tiêu Lâm đều biết, con người anh chỗ nào cũng tốt, chỉ có một khuyết điểm duy nhất, đó chính là sáng sớm luôn không dậy nổi. Nếu sáng sớm ngày thứ nhất mà có tiết, Tiêu Lâm sẽ ngủ đến cách thời gian vào học đúng mười phút mới trình diễn một màn gà bay chó sủa, chạy đua đến lớp học.

Cho nên buổi sáng cuối tuần vô hình trung đã trở thành thời khắc mà Tiêu Lâm hy vọng nhất trong một tuần.

Vừa mở mắt đã gần 12 giờ, Tiêu Lâm ngồi dậy thu dọn một chút liền trực tiếp tìm cách giải quyết bữa trưa.

“Tiêu Lâm Tử, chạy nhanh lên, đi cướp cơm về.” Lão đại của phòng thúc giục nói.

“Đến đây, đến đây.” Tiêu Lâm chạy hai bước chậm rãi, vượt qua đại đội trong phòng. Mà thật ra phòng anh cũng chỉ có bốn người mà thôi.

“Nghe nói năm nay trường học muốn làm cái cuộc thi liên kết gì đấy, Tiểu Lâm Tử, đội của các cậu đến lúc đó chắc phải đấu với trường bên cạnh đấy.” Lão Tam đi tuốt đằng trước quay đầu lại hỏi anh.

“Bây giờ còn chưa có gì cụ thể, đến lúc đó không biết an bài chúng tớ đấu với trường nào.” Tiểu Lâm hỏi đáp.

“Nếu bốc trúng trường sư phạm kế bên thì các cậu nên thủ hạ lưu tình nha, bằng không mấy người đẹp cách vách sẽ không tham gia tiệc hữu nghị với chúng ta nữa, ha ha.”

“Nam sinh ít không có nghĩa là người ta chơi kém nha.” Lão đại tiếp lời.

Cả nhóm người câu sau đáp câu trước, thản nhiên tiêu sái bước đến căn tin.

Cơm nước xong xuôi, mấy an hem lại hẹn nhau lát nữa gặp ở thư viện rồi rời đi, ai lo việc người nấy.

Tiểu Lâm lựa chọn trở về phòng ngủ, bởi vì trên tay anh còn mấy bộ kịch chưa trả. Tuy rằng anh chỉ là một người mới mới ra một kỳ kịch, nhưng bởi vì biểu hiện kinh diễm quá làm rất nhiều người nhớ kỹ anh. Hiện tại Tiểu Lâm cũng có thể xem như là một tiểu phần hồng, người đến tìm anh tiếp kịch cũng rất nhiều. Anh đã chọn mấy bộ mình thích để phối. Vừa lúc hôm nay rảnh, anh định tranh thủ thu trước mấy bộ.

Tiểu Lâm mở AA(2) ra bắt đầu ghi âm. Đợi đến khi anh thu xong hết thì đã là sáu giờ chiều.

Tiểu Lâm chợt nhớ đến mình còn một cái hẹn tối nay phối diễn với Lưu Thủy. Anh căn thời gian chạy ra ngoài mua bữa cơm rồi chờ đợi Lưu Thủy Bất Ngờ login. Gần bảy giờ kém mới thấy Lưu Thủy Bất Ngờ buzz anh.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Đợi lâu rồi.

Tùy Phong Nhập Dạ: Không có, tôi cũng vừa login.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Bây giờ bắt đầu sao?

Tùy Phong Nhập Dạ: Lên SK(3) đi.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Ủa.

Hai người lại lục đục vào phòng tối hôm qua.

Tùy Phong: Tiểu Ngờ, đêm nay chúng ta diễn lại màn hôm qua một lần, có khi trong khoảng thời gian diễn,

cậu có thể có cảm giác thì sao?

Bất Ngữ: Không thành vấn đề.

Tùy Phong: Vậy bắt đầu đi.

Bất Ngữ: Tôi bắt đầu đây.

Đơn giản diễn lại màn hôm qua. Trạng thái của Bất Ngữ hôm nay có thể nói là rất tốt, tối hôm qua bị Hữu vạch trần một loạt vấn đề, đến hôm nay đã sửa hết, ngay cả cảnh tượng Pia lặp đi lặp lại hôm qua cũng chỉ cần một lần là vượt qua.

Tùy Phong: Tiểu Ngữ, trạng thái hôm nay của cậu không tồi.

Bất Ngữ: Cảm ơn. Tôi cũng không ngờ hôm nay lại thông thuận như vậy.

Tùy Phong: Sao lại cảm ơn tôi?

Tùy Phong: Nhất định là cậu đã luyện tập không ít đi.

Bất Ngữ: Rõ ràng như vậy sao.

Tùy Phong: Tiến bộ thực rõ ràng a. Hôm nay quả thực là toàn bộ khí tràng cùng khai hỏa, tôi xem như cảm nhận được cảm thụ của Sở Thu Phong khi đối mặt với Tô Vị Thủy.

Bất Ngữ: Tôi có thể hiểu rằng anh đang khen tôi sao.

Tùy Phong: Đương nhiên là đang khen cậu.

Bất Ngữ: Chỉ là chẳng lẽ không phải là tôi nên hâm mộ anh sao.

Tùy Phong: Nga? Hâm mộ tôi?

Bất Ngữ: Anh làm việc đều tốt, ngộ tính cao. Đạo diễn giảng một lần liền hiểu rõ.

Tùy Phong: Là vì thế?

Tùy Phong: Tôi trộm nói cho cậu biết một bí mật.

Bất Ngữ: Cái gì? Không cơ mật tôi không nghe.

Tùy Phong: Ha ha, tôi cũng không biết có tính là điều cơ mật không nữa.

Tùy Phong: Kỳ thực trước khi tôi tiến giới, biểu cảm diễn xuất rất kém, phớt cái gì cũng cứng ngắt.

Bất Ngữ: Anh gạt người __

Tùy Phong: Sao tôi có thể lừa cậu được __ Trước đây tôi phớt gì cũng y hệt như đọc sách giáo khoa, vừa cứng vừa nhạt, bị Tiểu Lạc Pia rất nhiều lần, khi đó cô ấy phải sửa lại từng câu một cho tôi, Pia rất thẳng tay. Từ đó tôi cứ rảnh là ngày nào cũng phớt thử kịch, chậm rãi liền tốt hơn thôi.

Bất Ngữ: Làm sao bây giờ, tôi cảm giác nhận thức của tôi đối với anh lại đang bị nghiêng.

Tùy Phong: Nga? Lại?

Bất Ngữ: Lực chú ý của anh

Tùy Phong: Tôi thấy lực chú ý của tôi không thành vấn đề XD

Bất Ngữ: Tôi, chúng ta vẫn là tiếp tục đối diễn đi.

Quả nhiên nói sang chuyện khác, chiều này mới là đại chiêu trăm trận trăm thắng.

Hai người nhìn thời gian không còn sớm, liền đơn giản đem tất cả nội dung cùng nhau xào lại một lần. Dưới yêu cầu mãnh liệt của Bất Ngữ, tất cả vai nữ đều do một tay Tùy Phong diễn.

Không cần phải nói lý do, ai bảo anh diễn cảm tốt, tin rằng mấy chuyện phớt giọng nữ gì gì đó đều là case nhỏ thôi. Vì thế Tùy Phong đành đỡ khóc đỡ cười, cố gắng diễn hết.

Tuy rằng chỉ có hai người, nhưng bầu không khí vẫn rất vui vẻ, thoải mái. Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa đối diễn, hoàn toàn không phát hiện có người đột nhiên tiến vào phòng.

Chân Tướng Đế lăm lỳ vào phòng, phát hiện hai người thật sự đang đối diễn, căn bản là không biết đến sự tồn tại của bản thân. Vì thế cô lặng lẽ thu âm một đoạn rồi nhanh chóng bỏ chạy, thân không biết quý không hay.

Tiêu Lâm nghe ra thanh âm của Bất Ngữ đã phiếm vị mệt mỏi, quan tâm hỏi: “Mệt rồi?”

“Ừa, hơi hơi.” Thanh âm rất nhẹ nhàng mang theo giọng mũi khe khẽ, nghe tựa như đang làm nũng. Tiêu Lâm cảm giác tim mình tự nhiên đập mạnh.

“Vậy hôm nay đừng ở đây đi, nhanh đi ngủ đi.”

“Được, ngủ ngon nha.”

“Ngủ ngon.” Tiêu Lâm nhẹ nhàng trả lời.

Tiêu Lâm quan sát đến tận khi Bất Ngữ rời khỏi phòng, avar QQ tối dần.

Anh phát hiện bất luận là cùng Quy Lâm nói chuyện phiếm hay đối diễn, thời gian đối với anh đều trôi qua rất là nhanh, nhanh đến dị thường. Hôm nay lại càng khoa trương, thời gian cứ nhiên đã hơn mười hai giờ rồi.

Sự thật cho thấy hai người bọn họ diễn cũng không phải là vô ích.

Hai buổi tối cuối tuần, mọi người cùng nhau vượt qua kỳ một, mà biểu hiện của hai người bọn họ là tốt nhất, cơ hồ đều chỉ cần một lần là qua.

Hữu Hữu đối với bọn họ thập phần hài lòng, đặc biệt biểu hiện của Lưu Thủy Bất Ngữ so với lúc trước đúng như hai người. Vì thế cô mới vô tình thốt ra một câu: “Bất Ngữ, hôm nay tôi mới phát hiện ngộ tính của cậu cũng rất cao a!”

“Vậy còn phải cảm tạ Hữu Hữu cô Pia thật là tốt.”

Hai người cũng không tính toán nói chuyện lúc trước với mọi người đâu.

Chuẩn bị thuộc nhóm hành động, mỗi ngày mười tám thế công thúc giục liên hoàn đoạt mệnh làm nhóm CV đều trong khoảng thời gian rất ngắn giao nộp âm thô. Giờ chỉ còn chờ hậu kỳ làm nốt kịch.

Từ sau lần đối diễn trước, Tiêu Lâm cảm giác được quan hệ của mình và Tiểu Ngữ kéo gần lại rất là nhiều. Mỗi đêm hai người đều sẽ tán gẫu vài câu.

Tiểu Ngữ nói cậu lại tiếp kịch mới gì đó, hoặc là tìm anh thỉnh giáo một ít phương pháp phối âm. Nếu rảnh rồi, anh sẽ cùng Tiểu Ngữ tổ chức đối diễn.

Hôm nay Tiểu Ngữ lại để lại lời nhắn cho anh.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Tùy Phong, đêm nay tôi có kịch mới phát nha, chủ dịch thứ nhất là tôi đây *tung hoa*

Lưu Thủy Bất Ngữ: Tối 9 giờ đúng, tôi muốn cướp SF.

Tiêu Lâm khê nhếch khóe miệng, thông qua mấy văn tự đơn giản này thôi cũng đủ nhận thấy sự vui sướng của Tiểu Ngữ.

Tiêu Lâm cũng không lập tức trả lời cậu, mà ngược lại, anh nhấp mở diễn đàn vòng phối.

Quả nhiên thấy bộ chủ dịch kịch mà Tiểu Ngữ đề cập lúc trước.

Xem một chút, SF đã bị một vị Mất Hai Mí đoạt mất rồi, mà câu “Cướp SF” kia của Tiểu Ngữ thì bị đẩy xuống tận 4L(4). Tiểu Ngữ phỏng chừng cũng rất buồn bực đi.

Quả nhiên Tiểu Ngữ chỉ cướp được 4L ngay sau đó liền gửi tin nhắn đến: Mạng trường bị kịch! Còn tưởng rằng được SF, kết quả cư nhiên ngay cả tầng hầm ngầm cũng không cướp được, sau đó liền bị thành viên khác của tổ kịch TX(5).

9L: Thụ thì phải chịu, SF luôn dành cho những người tương đối công 233333(6)

10L: Bất Ngữ hôm nay phá lệ moe a ~~~

14L: Bất Ngữ lần sau sẽ nhường cậu, bảo mọi người lưu SF lại cho cậu, thế nào __

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ, nếu không lần sau tôi giúp cậu cướp SF nhá XDDD P/s: biểu hiện càng ngày càng tốt.

Tiểu Lạc: Tùy Phong __ biết ngay là chỗ này nhất định sẽ có cậu mà.

57L: Gào khóc, tôi đọc được cái gì kia!!

58L: Tiểu Ngữ! Vì cái lông gì mà lại có cảm giác rất sủng nịnh chứ ~

62L: Làm sao bây giờ, moe đáng xấu hổ.

63L: Xếp hàng LS(7), moe đáng xấu hổ.

64L: Moe +2

65L: Moe +3

Lưu Thủy Bất Ngờ: Được, anh nói được làm được đấy nhá.

Tùy Phong Nhập Dạ: Đương nhiên.

99L: Không được, ôm ngực ngã vật xuống đất không dậy nổi.

100L: Hai người mới đều rất moe ~

101L: Ai tới nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì?

102L: Lầu trên hãy xem đoạn đối thoại phía trước của Lưu Thủy Bất Ngờ và Tùy Phong Nhập Dạ a. Tim run rẩy – ینگ~~~~

105L: Quay trở lại nhìn, tình cảm thực tốt, tôi xem chắc CP này rồi!

Tiêu Lâm không tiếp tục trả lời ở post kịch, mà chuyển sang gõ qua cho Tiểu Ngờ.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngờ, chúc mừng!

Lưu Thủy Bất Ngờ: Cảm ơn, người nào đó nhớ phải giúp tôi cướp SF đó nha *cười xấu xa*

Tùy Phong Nhập Dạ: Ủa, tốc độ mạng tương đối công, cướp SF nhất định không thành vấn đề (-)

Lưu Thủy Bất Ngờ: (#)

Hoàn chương 8.

1. SF: sô pha
2. AA: Adobe Audition.
3. SK: Skype
4. 4L: lầu 4, chỉ bài post thứ 4.
5. TX: đùa giỡn.
6. LS: lầu trên.

9. Chương 9: Cuối Cùng Cũng Cp Rồi!

Không biết bắt đầu từ bao giờ, hai cái ID Tùy Phong Nhập Dạ và Lưu Thủy Bất Ngữ đã bị buộc chặt với nhau. Trên diễn đàn võng phối mở post về hai người, chỉ cần nhắc đến một trong hai, phía dưới tất nhiên sẽ có người lập tức nhắc đến người kia.

Tiêu Lâm gần đây thường xuyên thấy được bài post có liên quan đến bản thân cùng Tiểu Ngữ trên diễn đàn, cảm giác hơi quỷ dị. Vì thế liền chạy vào kiểm nhân viên kịch tổ thỉnh giáo nguyên nhân.

Đối với vấn đề này, Chân Tướng Đế đáp: Ông nhóm của võng phối là đôi mắt rất giỏi phát hiện JQ, tuyệt không buông tha bất cứ dấu vết nào.

Câu nói đạt được sự nhất trí tán dương của các thành viên khác. Chân Tướng Đế vĩnh viễn sắc bén như sao!

Tiêu Lâm đọc được một bài post trong ba mươi bài đầu trang, xem chính mình đúng là .

Chủ đề: Đến tâm sự về JQ của CV mà mọi người thích nghe ngóng nhất đi o(*^~^*)o Bất luận là người thật hay YY, tôn chỉ của chúng ta vẫn là: Bất quá mức độ cao nhất ~

1L: Chủ lâu xin đề cử đến cặp moe gần đây nhất Tùy Phong Nhập Dạ x Lưu Thủy Bất Ngữ! Cặp này tuyệt! đối! tuyệt! đối! không có khả năng không có gì! Chủ lâu nắm chắc bọn họ rồi!

2L: Đại ca bình tĩnh, tuy rằng tôi cũng muốn đề cử cặp này!

3L: Lz giành đề cử trước mà không treo thêm tin gì là rất không phúc hậu nha __ cẩn thận ăn mì không có gói gia vị.

23L: Chủ lâu, tôi hơi kích động nên trực tiếp post rồi. Chính là, cái này còn cần phải nói sao! Đi đào lại mấy post kịch có hai người đó tham dự, quả thực là JQ đồ rực chói mù mắt mà!

33L: Lz, cô chính là một tôi khác trên thế giới này a! Cái gì mà @ Tiểu Ngữ a, cái gì mà tôi giúp Tiểu Ngữ cướp SF a, cái gì mà Tiểu Ngữ rất giỏi a ~ Chủ động như thế quả thực là quá sủng nịch, có tình yêu, đúng hay không!

41L: Xếp hàng 33 ca. Hai người phối hợp rất moe ~ Mỗi lần trả lời lẫn nhau đều biến không khí thành tràn đầy màu hồng a~

44L: Lưu Thủy Bất Ngữ nói để người nào đó hỗ trợ cướp SF, hành động này nhìn thế nào cũng ra đang làm nũng với công nhà mình thôi ~()/~ càng nảo bỏ càng moe chết ~ ôm mặt ~~~

50L: Hai người diễn cảm cũng không tồi a, thanh âm cũng hợp nữa. Ôn nhu sủng nịnh công x quạnh quẽ nữ vương thụ ~ gào khóc gào khóc ngao.

55L: Chính là như vậy, một đôi yêu nhau lại chưa có CP trong kịch QAQ nếu có thể CP một lần thì tốt rồi.

56L: LS+1 người nào anh dũng chuẩn bị cho họ CP một lần, lệ rơi cầu!

57L: Xếp hàng LS! Cầu CP một lần!

88L: Nghe nói hai người họ có hợp tác XD

89L: Σ(° A °... Hợp tác? Cầu tiết lộ!

92L: 88 ca, dừng bước! Cầu tiết lộ càng nhiều a!

93L: Lăn lộn cầu 88 ca càng nhiều a~~~

111L: 88 ca tỏ vẻ tuyệt đối không phải điều, chắc sắp có rồi.

Cư nhiên biết rõ ràng như vậy, Tiêu Lâm nghiêm trọng hoài nghi lần 88 kia là người trong tổ kịch. Tiểu Lạc, Hữu Hữu hay là Như Họa? Chỉ có điều Tiêu Lâm không tiếp tục miệt mài theo đuổi cái vấn đề đó nữa. Cái để anh rối rắm chính là, chẳng lẽ mình cùng Tiểu Ngữ thật sự đang hướng đúng về phía bọn họ nói Mờ ám? (o)

Tiêu Lâm lật đi lật lại, xem xét những gì về mình ở trên, quả nhiên từ đầu chính là mình chủ động đi cổ vũ Tiểu Ngữ. Có lẽ bản thân cảm thấy không có gì, nhưng vừa bị nói như vậy, thoát nhìn cũng có hơi ám muội. Chính mình còn đọc được bài post, chắc hẳn Tiểu Ngữ cũng thấy được, không biết cậu nghĩ như thế nào?????!!!!

Từ khi hai người tiếp bộ kịch của riêng mình, bọn họ cũng dần dần được nhiều người nhận thức.

Hai người hiện tại cũng coi là một tiểu phẩm hồng, diễn cảm tốt, thanh âm hay, tính cách moe, nhưng tổng kết lại vẫn làm người ta cảm giác thiếu thiếu gì đó.

Tối thứ bảy, Tiêu Lâm phát hiện nhóm tổ kịch từ trưa đã rất náo nhiệt. Mở nhóm QQ vừa lúc thấy được một đoạn đối thoại.

Tiểu Lạc: Here we go, cậu ra đây, em gái tuyên truyền nói nàng đã chuẩn bị bài post xong rồi, cậu chuẩn bị link online và link download chưa?

Hữu Hữu: Cậu có thể không tin mình nhưng nhất định phải tin vào tốc độ mạng của tớ XD

Như Họa: Gào khóc gào khóc gào khóc ngao.

Tiểu Lạc: 4 Họa bình tĩnh, phải gào khóc gào khóc ngao nên là tớ mới đúng! Gào khóc gào khóc gào khóc.

Như Họa: Cậu có biết tớ gào khóc ngao cái gì không *âm hiểm*

Tiểu Lạc: Chẳng lẽ không phải bởi vì kịch sắp post rồi, nên kích động gào khóc ngao sao (o)

Như Họa: No no no ~ Xua ngón tay ~ cậu chẳng lẽ không cảm thấy kỳ thực Tùy Phong và Bất Ngữ thực kinh diễm sao ~ Cảm giác CP rất mạnh () hai người họ quá moe~ (O) ngao ~

Tiểu Lạc: (O) ngao ~

Hữu Hữu: (O) ngao ~

Tùy Phong Nhập Dạ:

Tiểu Lạc: Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến rồi →_→

Như Họa: (O) ngao ~ Tào Tháo! Không đúng, Tùy Phong!

Tùy Phong Nhập Dạ: Tối nay post kịch sao?

Tiểu Lạc: Đúng vậy (^ ^)/~ em gái tuyên truyền đã viết xong bài post rồi, đêm nay có thể post rồi ~

Tùy Phong Nhập Dạ: Tốc độ thật nhanh, tôi nhớ rõ mấy hôm trước mới nghe Demo.

Tiểu Lạc: Đương nhiên! Lạc tỷ tôi đây hóa thân siêu tốc ~

Hữu Hữu: Lạc tỷ uy vũ hùng tráng!

Như Họa: Lạc tỷ khí phách!

Lưu Thủy Bất Ngữ: Lạc tỷ rất rất giỏi!

Như Họa: (O) ngao ~ Bất Ngữ!

Hữu Hữu: Hai người cư nhiên đều onl →__→

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ, cậu có thể kết hợp dùng với từ uy vũ khí phách.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Được ^O^

Lưu Thủy Bất Ngữ: Lạc tỷ uy vũ khí phách!

Tiểu Lạc: Tuy rằng cảm thấy áp lực thật lớn, nhưng vì cái lông gì mà lại thấy moe thế ~ *mắt híp cười*

Hữu Hữu: Công suất nịnh như thế cùng thụ nghe lời như thế, quá moe ~ *mắt híp cười*

Như Họa: Tôi bị chói mù rồi, thật là quá moe ~ *mắt híp cười*

Tùy Phong Nhập Dạ: Mười lăm phút trước khi post kịch nhớ nói cho tôi biết.

Tiểu Lạc: Yên tâm, tôi sẽ báo cho mỗi người.

Tùy Phong Nhập Dạ: Ủa, tôi giúp Tiểu Ngữ cướp SF.

Hữu Hữu: !

Như Họa: !!

Tiểu Lạc: !!!

Chân Tướng Đế: !!!!

Lưu Thủy Bất Ngữ: !!!!!

Tùy Phong Nhập Dạ: *đỏ mặt*

Lưu Thủy Bất Ngữ: Cảm ơn *mắt híp cười*

Tiểu Lạc: Ai nói Bất Ngữ lạnh lùng a!!!! CMN sao lại thẹn thùng như thế, thuận theo như thế a!!!

Tiểu Lạc: Không được, ông đây phải ngửa mặt lên trời hét dài! JQ đỏ chói này! JQ chói mù mắt này!

Tiêu Lâm không chút để ý trêu chọc của các thành viên trong tổ kịch, đối với phản ứng của Tiểu Ngữ, anh lại cảm thấy rất kinh ngạc, xem ra Tiểu Ngữ cũng không thêm để ý mọi người nói về mấy cái CP linh tinh.

Tiêu Lâm sau khi chậm rãi quen thuộc với Tiểu Ngữ, phát hiện lúc mới quen Tiểu Ngữ quả thật rất lạnh nhạt, nhưng sau khi thân rồi, sẽ nhận thấy một mặt vô cùng trẻ con của cậu.

Quan sát thời gian chắc cũng đến rồi, Tiêu Lâm F5 trang diễn đàn, chờ cướp SF cho Tiểu Ngữ.

Chủ đề: Kịch truyền thanh đam mỹ của Ngự Phong xã đoàn __ “Thu Phong Sinh Vị Thủy” __ Kỳ một mảnh liệt tuyên bố ~()/~

Lầu chính là poster và danh sách CV cùng thành viên tham gia.

1L Tùy Phong Nhập Dạ: Giúp Tiểu Ngữ cướp SF ~ SF là của tôi cùng Tiểu Ngữ rồi.

2L Chuẩn bị Tiểu Lạc: Sàn nhà! Tên 1L thật sự là trung khuyến __

3L Lưu Thủy Bất Ngữ: Tăng hàm ngầm ~ Cảm ơn Tùy Phong ^-^

4L: Tôi không nhìn lầm chứ!! Thực sự CP!!!!!!

5L: Thì ra trước đó 88 ca thực sự không nói điều ~

6L: Chiếm một slot của Phong Thủy đăng cực kỳ viên mãn.

7L: Cường thế sắp nhập trước khi Tùy Phong trả lời Bất Ngữ! Phong Thủy của tôi rất cực cũng CP O(__)O~

8L Đạo diễn Hữu Hữu: Tung hoa! *,*:. ()/\$:*. °* Cảm giác CP tốt lắm, mọi người nhất định phải nghe nha ~ nhất định sẽ không khiến mọi người thất vọng đâu.

9L Tùy Phong Nhập Dạ: Rất cực cũng CP một lần, biểu hiện của Tiểu Ngữ rất tuyệt, mong mọi người ủng hộ nhiều hơn! Ôm quyền!

10L: Gào khóc, lưu~

20L: Tôi là đến cúng bái lời tiên đoán của 7 ca.

21L: Rốt cục cũng CP, tung hoa! ()o ※PAN! =.:*.' .:*.' '.*

22L: Tuyệt quá! CP Phong Thủy của tui!

Nếu nói trước khi post “Thu Phong Sinh Vị Thủy”, CP Phong thủy này chỉ là một lượng rất nhỏ quần chúng tự moe, thì sau giây phút này, trình độ hot của CP không dám nói là tuyệt nhất, nhưng vào thời điểm ấy tuyệt đối là chưa từng có ai có thể đạt đến. Ai cũng không ngờ nổi bộ kịch này sẽ giống một quả bom làm sôi trào của diễn đàn võng phối.

Chất lượng kịch “Thu Phong Sinh Vị Thủy” vô luận là từ cải biên kịch bản, hay là xử lý hậu kỳ đều đạt tiêu chuẩn cao. Cảm giác CP của hai vị CV chủ dịch đạt mười phần, độ phù hợp của thanh tuyến siêu cao, nhân vật khắc họa đúng chỗ, tiếp xúc trong kịch lại moe, làm cho vô số người trong nháy mắt đã gia nhập vào đại quân fan NC của hai người.

“Thu Phong Sinh Vị Thủy” vừa ra, có thể nói đã mở ra một thời đại mới cho võng phối. Vào lúc ấy, mỗi ngày đều có vô số bài post, nhiều như mưa xuân nhưng trôi nổi ngay trang đầu diễn đàn võng phối, cơ hồ đều là thảo luận về “Thu Phong Sinh Vị Thủy”.

Không chỉ có chất lượng kịch tiêu chuẩn cao đến khó quên, CP chủ dịch lại càng khiến người ta phải trò chuyện say sưa. Số lượng người moe CP Phong thủy này tăng vọt theo thời gian. CP Phong Thủy thành lập vào thời điểm đó có thể nói là quái mở núi cho CP, mở ra một thời đại mới thịnh hành CP trong võng phối.

Tùy Phong Nhập Dạ cùng Lưu Thủy Bất Ngữ chỉ trong một đêm liền đỏ thắm, một kịch thành danh, đây là chuyện chưa từng có trong giới võng phối!

Hoàn chương 9.

10. Chương 10: Trời Sinh Một Đôi

Bộ kịch “Thu Phong Sinh Vị Thủy” có thể hồng, không ít người trong kịch tổ đã sớm dự đoán được, dù sao thì bộ kịch đại chế tác này cũng đã tập hợp được một dàn từ CV đến thành viên đều đạt tiêu chuẩn đẳng cấp. Kịch ra không dám nói là tinh phẩm nhưng chất lượng cũng nhất định được tính vào hàng thượng thừa. Người nghe tự nhiên không hề ít.

Nhưng CP Phong Thủy trong thời gian ngắn như thế mà có thể hồng đến mức độ này, quả thực là nằm

ngoài dự kiến của mọi người.

Cho đến bây giờ Tiêu Lâm vẫn không nghĩ tới anh cùng Tiểu Ngữ có thể trở nên như vậy, từ một tiểu phần hồng trực tiếp thăng thành tử hồng trong truyền thuyết. Nhân khí nháy mắt tăng vọt.

Biểu hiện trực tiếp nhất chính là mở trang chủ diễn đàn vòng phối, mười post thì bảy bài thảo luận về anh và Tiểu Ngữ, vô luận là kỹ xảo biểu diễn hay là các thứ khác, tất cả đều là phạm vi thảo luận. Các post kịch trước kia của bọn họ đều bị fan đồng loạt đẩy lên top đầu, các post trả lời của bản thân đều bị fan phục chế lại từng cái một, sau đó ở trong post cọ cọ chụp ảnh.

Nhân khí tuy rằng cao nhưng đối với Tiêu Lâm mà nói, ngoại trừ kinh ngạc ra, tạm thời cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn.

Chỉ có điều Tiểu Ngữ tựa hồ không quá thích ứng. Bởi vì mấy ngày trước cậu từng tìm anh nói về chuyện này không thôi.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Tùy Phong, tôi hiện tại xem diễn đàn cứ thấy không được tự nhiên.

Tùy Phong Nhập Dã: Vì sao? Đột nhiên nhiều fan nên không thích ứng?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Không phải, được nhiều người thích như vậy đương nhiên rất vui, tôi cảm giác không được tự nhiên là vì mấy bài thảo luận về chúng ta, cái gì mà CP Phong Thủy.

Tùy Phong Nhập Dã: Cậu để ý chuyện CP?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Cũng không phải, chính là cảm giác rất bất khả tư nghị.

Tùy Phong Nhập Dã: Chính là các cô nàng ý YY chơi thôi, không cần quá để ý.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Tuy tôi cũng biết thế, nhưng vẫn bị sự nhiệt tình này dọa sợ rồi.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Đúng rồi, tôi cho anh xem bài post này.

Lưu Thủy Bất Ngữ: <http://bbs.zzlt.net/board.phpboard=xxpage=1>

Tiểu Ngữ chưa từng chủ động gửi cho anh xem bài post nào về bọn họ, mà lần này lại phá lệ gửi một đường link lên. Anh cũng rất hiếu kỳ Tiểu Ngữ muốn cho anh xem cái gì, vì thế vừa nhận được link, anh đã lập tức nhấp mở bài post Tiểu Ngữ nói.

Bắn ra là tiêu đề của diễn đàn võng phôi.

Chủ đề: Phong quang kiều diễm, thủy lục sơn thanh.

Lầu chính: Lầu này là CP lâu của Tuyền Phong Nhập Dạ x Lưu Thủy Bất Ngã. Hai người vừa mới chủ dịch Sở Thu Phong cùng Tô Vị Thủy trong “Thu Phong Sinh Vị Thủy”. càng khéo hơn nữa là ID của hai vị chủ dịch Sở Thu Phong và Tô Vị Thủy này vừa hay có chữ “Phong” và chữ “Thủy”, gọi là CP Phong Thủy. Hai người bất luận là CP cảm trong kịch, hay lên giao lưu với nhau đều tràn đầy moe, cả tên cũng có CP cảm mười phần. Đích thực là Thu Phong Sinh Vị Thủy, trời sinh một đôi!

Trước đó cũng có rất nhiều bài post thảo luận về CP Phong Thủy, xuất hiện rất nhiều comment a dua. Thế nên để tiện cho giao lưu, giờ đây mọi người đều tập trung mở cái lầu CP này, comment thảo luận về Phong Thủy tại đây. Tài liệu mà GNS(1) tổng hợp được nên đừng có quá đáng quá nha!

Trước tiên post mấy tài liệu trấn lầu:

Âm tần: “Thu Phong Sinh Vị Thủy” Sở Vương gia x Tô Thừa tướng, Phong Thủy tương quan đã được cất nổi biên tập.

Ảnh cap màn hình + Văn tự được chỉnh lý: Post hai người bắn hint có hơi nhiều, bạn @ tôi, tôi cảm ơn bạn. Tuyền Phong: Tiểu Ngã, cậu rất tuyệt! ()o *PAN! =.:*.’ .:*.’ ’:*

Ảnh moe: Cuối cùng bonus một bức tranh moe do Phong Xuy Thủy Ba Đẳng đại nhân vẽ (ảnh là bản Q, Sở Thu Phong đuổi theo Tô Vị Thủy đang rất tức giận, một bộ đáng thương hề hề, khóc lóc bù lu bù loa gọi Thủy Thủy, tôi sai rồi QAQ)

Các bạn đều không cần để ý mà lên đi nào! * ,*:. ()/\$:*. ° *

1L: Lầu CP chính thức đầu tiên từ trước đến nay trong giới võng phôi!!!! Ngộ nhất định phải xếp hàng lưu danh!!

2L: !!!!!!!!!!!!! LZ GJ! GNS GJ!

3L: Giờ chờ Phong Thủy lên hò hét: Các chị em lên đi!

4L: Tối sớm không bằng kịp lúc ~~ xếp trước chiếm chỗ ~~

8L: Linh tài liệu, nhập học!

9L: A a

88L: Lại chiếm lầu 88, nếu đã mở lầu CP, vậy tại hạ xin được cống hiến vài tài liệu. [Ghi âm đối diễn của người nào đó] — Đừng hỏi vì sao tôi lại có, hỏi tôi cũng không trả lời đâu.

89L: 88 ca, ngài thực anh tuấn!!! Ngồi yên cho em cúng m(__ __)m

129L: Gào khóc, gào khóc, bị tài liệu của 88ca moe đến cả mặt toàn máu ~~~

130L: Nghe xong âm tần của 88 ca, moe khóc

142L: “Tiểu Ngữ, không phải như vậy, đến, tôi làm mẫu cho cậu một lần.” “Tùy Phong, chúng ta nghỉ ngơi một chút được không ~” ôn nhu, bao dung, làm nũng các kiểu, sao có thể moe như vậy chứ (__)...

152L: Chánh chủ quá moe ~ phát nhiều tài liệu hơn đi mà!

200L: Chuẩn bị thường trú lầu này. Cống hiến tài liệu mãnh liệt hơn chút đi!

Tiêu Lâm nhìn các cô nương gửi các loại tài liệu trong bài post, bản thân mỗi lần cùng Tiểu Ngữ trò chuyện đều bị cắn thân sửa sang lại. Có cái thậm chí anh còn không chú ý đến thì đều bị bọn họ tìm được. Tiêu Lâm không thể không bội phục năng lực khóc lóc hô moe quá của các cô nàng là từ đâu tới nữa.

Lần này Tiêu Lâm lại chú ý đến lầu 88 kia, ghi âm cô gửi lên là cái gì không biết, xem nội dung mấy post bên dưới chẳng lẽ là ghi âm tổ kịch Pia diễn lần trước?

Nhấp vào link, sau khi Tiêu Lâm nghe được hai giây liền tạm dừng.

Cư nhiên là lần anh lên đối diễn với Tiểu Ngữ!

Nhưng mà lúc đó rõ ràng chỉ có hai người họ a, bản thân không hề ghi âm, tin chắc Tiểu Ngữ cũng không chơi cái trò này, vậy thì là ai đây?

Bản ghi âm này rõ ràng là có cắt nối biên tập qua, bên trong đã bỏ bớt đi phần hai người đối diễn, chỉ lưu lại một ít đối thoại nhỏ lẻ chen lúc đối diễn của hai người. Rõ ràng lúc ấy nghe được chỉ là đối thoại bình thường, sao cắt nối biên tập một chút lại trở nên mờ ám thế này. Tiêu Lâm càng nghe càng cảm giác cứ như mình cùng Tiểu Ngữ thật có cái gì đó.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi xem xong rồi

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi chỉ có thể đối với nhóm GN này bày tỏ bội phục.....

Lưu Thủy Bất Ngờ: Tôi, tôi hơi tò mò, đây là scandal sao?

Tùy Phong Nhập Dạ: Phốc, đây tựa hồ là CP.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Được rồi, dù sao chúng ta cũng là CP.

Tùy Phong Nhập Dạ: ????

Lưu Thủy Bất Ngờ: Trong kịch = =

Tùy Phong Nhập Dạ: Được rồi, tiểu thụ Bất Ngờ nhà tôi *âm hiểm*

Lưu Thủy Bất Ngờ: Cự tuyệt TX!

Tùy Phong Nhập Dạ: Chính cậu nói chúng ta là CP mà __

Lưu Thủy Bất Ngờ: Tôi nói là kịch!!!

Tùy Phong Nhập Dạ: *Cười to* được rồi, là kịch, là kịch. Đúng rồi, Tiểu Ngờ, cậu có nghe âm tần của lầu 88 kia không?

Lưu Thủy Bất Ngờ: Nghe rồi.

Tùy Phong Nhập Dạ: Có cảm tưởng gì?

Lưu Thủy Bất Ngờ: Kỳ quái!

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi còn nghĩ cậu sẽ nói thực moe ~ hui hui~

Lưu Thủy Bất Ngờ: (#)

Tùy Phong Nhập Dạ: Ha ha ha ha. Nào bỏ một chút moe! bên trong còn không phải là có làm nũng các kiểu sao, tôi lúc ấy sao không chú ý, đáng tiếc.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Cần thận tôi chặn anh!

Tùy Phong Nhập Dạ: Ha ha, cậu không thể XD

Lưu Thủy Bất Ngờ:

Tùy Phong Nhập Dạ: Mà quả thật cũng thật kỳ quái, ngày đó hẳn là chỉ có hai người chúng ta thôi à.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Tôi cũng không nói cho ai chuyện này.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi cũng thế. Có lẽ lúc chúng ta đối diện đã có ai vào nhầm?

Lưu Thủy Bất Ngờ: Được rồi, như thế sẽ không kỳ quái, mà là quỷ dị.

Tùy Phong Nhập Dạ: Hẳn là người trong kịch tổ của chúng ta thôi, biết cái phòng đó cũng chỉ có vài người.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Cho nên tôi nhất định phải tìm ra tên đó.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tìm ra làm gì, như vậy không phải rất tốt sao, ha ha ha ha.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngử ngủ ngon nha, không cần chặn tôi *đáng thương*

Tiêu Lâm TX xong tiểu thụ liền thấy toàn thân thoải mái. Bản thân cũng không phản đối thịnh hành CP, ngược lại còn thấy vui vẻ, nội tâm còn trộm mừng thầm là mình với Tiểu Ngử CP chứ không phải người khác.

Tiêu Lâm biết cảm giác của mình đối với Tiểu Ngử tựa hồ có điểm không bình thường. Rốt cục là cái gì, tạm thời không muốn nghĩ nhiều, thuận theo tự nhiên là được không phải sao?

Hoàn chương 10.

1. GNS: Global Network Service

11. Chương 11: Nhóm Fan? Fan Cp Phong Thủy?

Nếu muốn nói về sự khác nhau của tử hòng và phần hòng trong giới võng phối, thì lấy ví dụ như Tiêu Lâm, lúc là tiểu phần hòng, có khi vài ngày cũng không có kịch mà tiếp, thành tử hòng rồi một ngày phải cự tuyệt mấy bộ kịch.

Nhìn một đồng chuẩn bị làm nũng moe moe cầu anh tiếp kịch trên QQ, Tiêu Lâm thật sự không nở hạ quyết tâm từ chối.

Đản Viên Viên: Tùy Phong sama, anh suy nghĩ thêm một chút đi mà Kịch này thật sự rất hợp với anh, lẫn lộn cầu tiếp kịch ~(~o)~o... o~(__o)~...

Tùy Phong Nhập Dạ: Ngại quá, bạn học Đản Viên Viên, theo miêu tả của cô, tôi thấy không thích hợp cho lắm.

Đản Viên Viên: Sama suy nghĩ thêm đi mà kịch tổ chúng tôi chuẩn bị xong hết rồi.

Tùy Phong Nhập Dạ: Chính là gần đây tôi đã tiếp không ít kịch rồi, nếu lại nhận nữa sẽ hơi gấp.

Đản Viên Viên: Chúng tôi không vội!! Sama chừng nào rảnh thì lúc đấy thu cũng được *mắt lấp lánh*

Tùy Phong Nhập Dạ: Vậy, để tôi xem truyện gốc đã rồi nói, nếu thật sự thích hợp thì tôi tiếp, ok?

Đản Viên Viên: Được được! Yeah (^o^)/~ Tùy Phong sama, tôi gửi truyện cho cậu, kịch bản cũng gửi luôn.

Tùy Phong Nhập Dạ: Được, cảm ơn. Vất vả rồi.

Đản Viên Viên: Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, tôi không quấy rầy sama nữa. Huy huy~

Tùy Phong Nhập Dạ: Tạm biệt.

Đây đã là chuẩn bị thứ năm trong ngày đến tìm anh tiếp kịch. Không phải Tiêu Lâm không muốn tiếp, mà là quá nhiều. Nếu chỉ cần anh làm khách mời hoặc áo rỗng thì cũng được. Một hai câu thoại, ghi âm cũng rất nhanh, nhưng đằng này đó chỉ là số ít trong số ít. Đại bộ phận đều là đến cầu chủ dịch.

Tiêu Lâm đếm số lịch sử trò chuyện xem số lượng kịch mình đã tiếp, 34 cái. Chính bản thân cũng bị dọa sợ, nhiều đến vậy, đành để rảnh thì chậm rãi chọn lựa sau.

QQ ở góc phải bên dưới màn hình chớp động, mở ra liền thấy là Tiểu Ngữ.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Tùy Phong ~ *mắt chớp chớp*

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ cậu có chuyện gì sao?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Biểu tình này moe không? *mắt chớp chớp*

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ, hôm nay cậu làm sao vậy? Sao đột nhiên lại

Lưu Thủy Bất Ngữ: Nói cho tôi đã!

Tùy Phong Nhập Dạ: Ủa, moe *mắt chớp chớp*

Tùy Phong Nhập Dạ: Vậy là tốt rồi XD Tôi xem như là moe moe thành công đi?

Tùy Phong Nhập Dạ: Ủa, ừa *chăm mồ hôi*

Lưu Thủy Bất Ngữ: Cho nên có thể cầu một chuyện được không *mắt chớp chớp*

Tùy Phong Nhập Dạ: Ha ha, Tiểu Ngữ, cậu *cười xấu xa* nói đi, có chuyện gì?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Tôi có thể cầu Tùy Phong sama tiếp một bộ kịch không *mắt chớp chớp*

Tùy Phong Nhập Dạ: Nga? Bạn học Tiểu Ngữ, cậu làm chuẩn bị từ lúc nào thế? *mắt chớp chớp*

Lưu Thủy Bất Ngữ: Không phải, là Baby chuẩn bị.

Tùy Phong Nhập Dạ: Kịch mới cô ấy chuẩn bị sao?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Ủa.

Tùy Phong Nhập Dạ: Thế sao lại là cậu đến tìm tôi?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Baby nói quan hệ của tôi với cậu khó tốt nên để tôi đến tìm cậu.

Tùy Phong Nhập Dạ: Nói như vậy là kịch cậu chủ dịch tôi mới tiếp *âm hiểm*

Lưu Thủy Bất Ngữ: Là tôi *mắt chớp chớp*

Tùy Phong Nhập Dạ: Vậy được rồi. Nể tình cái *mắt chớp chớp* này nên tôi tiếp *cười xấu xa*

Lưu Thủy Bất Ngữ: Kỳ thật cái biểu tình *mắt chớp chớp* này là do Baby gửi cho tôi. Cô ấy nói cầu người tiếp kịch phải moe. Hơn nữa anh không thấy khi dùng cái *mắt chớp chớp* này nhìn anh, anh sẽ cảm thấy thực moe, không đành lòng cự tuyệt sao *mắt chớp chớp*

Tùy Phong Nhập Dạ: Ủa *sờ cằm*

Lưu Thủy Bất Ngữ: Vậy, có cần xem trước kịch bản không?

Tùy Phong Nhập Dạ: Không cần, tôi tin tưởng Baby.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Chính anh không xem đây nhá, đừng trách tôi không nhắc anh trước. Cứ vậy quyết định rồi nha, không được đổi ý!

Lưu Thủy Bất Ngữ: Rất cục cũng hoàn thành nhiệm vụ, oh yeah (^o^)/~

Tùy Phong Nhập Dạ: Vì sao tôi lại có dự cảm không tốt, cứ như bị mắc bẫy ý.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Ha ha ha ha ha bởi vì bộ kịch đó tôi là công!

Nhìn đến mấy chữ cuối, biểu tình vốn đang tươi cười của Tiêu Lâm nháy mắt biến thành như vậy → = =

Cuối cùng Tiêu Lâm cũng hiểu vì sao Baby không tự mình đến mà lại để Tiểu Ngữ đến tìm mình rồi. Baby đến nói khẳng định bản thân sẽ xem kịch bản, xem xong mình còn muốn tiếp mới là lạ! Mà để Tiểu Ngữ dùng cái moe moe kia đến nói, anh hoàn toàn không có sức chống cự (-)

Bị Tiểu Ngữ hăm hại thật thảm a, chính là ai bảo bản thân không kháng cự được Tiểu Ngữ moe moe!

Tiêu Lâm nhìn đoạn đối thoại vừa rồi của mình và Tiểu Ngữ. Bản thân đáp ứng Tiểu Ngữ tiếp kịch cũng không đáp ứng phớt lờ a, cho nên đến lúc đó ai phớt lờ còn chưa biết trước được đâu. Tiêu Lâm đắc ý sờ sờ cằm, ngồi trước máy tính khẽ mỉm cười.

Ngón tay thon dài nhanh chóng lướt trên bàn phím, thuận tay để lại một câu cho Baby. Baby xem xong liền gào thét, Tùy Phong quả thực rất phúc hắc!

Làm một fan NC, trừ bỏ mỗi ngày như uống máu gà hăng say F5 diễn đàn để thu thập hết thấy kịch, ca hội, cover, tin bất quá đi về, còn có một chuyện rất trọng yếu, đó là —— Mở diễn đàn!

Phần đông các fan NC của Tùy Phong Nhập Dạ đều dưới sự mãnh liệt kêu gọi, rốt cục cũng có người đứng ra lập fan club.

“XXXXXXX lập FC cho Tùy Phong sama. Tạm thời là sơn trại hoa si(1), chủ nhóm đã cố gắng GD chính chủ, ôm quyền! Các vị huynh đài cùng yêu thích mời vào.”

Tuy rằng là sơn trại nhưng số người cầu tiến nhóm cứ nườm nượp, người này nói người sau.

Tiêu Lâm đương nhiên không biết điều này. Vậy là vào một ngày đẹp trời nào đó, Tiểu Lạc nói với anh về sự tồn tại của diễn đàn này, cũng chuyển cáo cho anh lời mời của chủ nhóm, Tiêu Lâm mới thật sự ý thức được mình cũng có rất nhiều người nghe.

Bản thân và bọn họ chưa từng gặp mặt, chỉ thông qua internet tuyên truyền tác phẩm mà cũng nhận được nhiều sự yêu thích đến thế, Tiêu Lâm cảm thấy phấn khích vô cùng.

Thành ra Tiêu Lâm không chút do dự đồng ý.

Nhập số nhóm vào ô tìm kiếm, sốt, quay về. Hiện thị trên màn hình là thông tin của nhóm tên “Bữa Bãi Thực Sung Sướng”.

Nhấp vào xin gia nhập, chưa tới hai giây đã được thông qua.

Fan 1: Bao giờ Sama mới có thể vào nhóm a ()

Fan 2: Ngây ngốc ngây ngốc sama, rất hi vọng anh ấy có thể vào nhóm.

Quản lý A: Tùy Phong sama rất cực vào nhóm ~ Tung hoa! *, °*:. ()/\$: *. °*.

Fan 1: Tôi không nhìn lầm chứ!!!! Tùy Phong sama cứ nhiên thật sự tiến vào nhóm của chúng ta

Fan 2: Quản lý đại nhân GJ! Chúng ta không còn là sơn trại hoa si nữa rồi!

Fan 3: (O) ngao ~ Không ngờ cứ nhiên thật sự có thể thấy chân nhân của Tùy Phong sama~

Fan 4: Tưởng tượng đến có thể gần gũi vậy xem Tùy Phong sama như vậy thật là kích động, rất kích động ~

Fan 5: Chính là Tùy Phong sama không xem nhóm sao?

Fan 6: Sao lại không có phản ứng?

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi xem rồi, chào mọi người ~

Fan 1: Chao Tùy Phong sama (^o^)/~

Fan 2: Chào sama ~

Fan 3: Quá viên mãn~

Fan 4: Chào Tuy Phong đại nhân!

Fan 6: Tuy! Phong! Sa!Ma!!!!!!!!!! Thật là Tuy Phong sama

Làm một fan hóng hót, dưới tình huống không ai ngờ nổi, sơn trại đột nhiên xuất hiện vị chính chủ hoa hoa lệ lệ, lại còn được tiếp xúc gần gũi ngay trong nhóm fan, làm một fan NC đủ tư cách sao có thể không kinh hỉ! Sao có thể không kích động!

Tưởng tượng đến nhóm chính mình có thể là nhóm đầu tiên được công nhận, liền nhiệt huyết sôi trào dị thường! Hiện tại nhóm fan quản lý lập tức như được uống máu gà kích động spam vắn an.

Quản lý B: Ngao! Tuy Phong sama vào rồi Σ(" a... Giờ tôi mới phát hiện!

Quản lý A: Bình tĩnh, hiện tại vẫn chưa muộn.

Quản lý B: Sama *mắt lấp lánh* cầu nói thêm vài câu nữa, người vừa mới bỏ qua không dậy nổi!

Fan 1: Cầu!

Fan 2: Quỳ cầu!

Fan 3: Lăn lộn cầu!

Fan 4: Xoay vòng tròn cầu!

Fan 5: Lệ rơi đầy mặt cầu!

Fan 6: Mãnh hổ lăn ra đất cũng cầu!

Fan 7: Phá hư đội hình cũng phải cầu!

Tuy Phong Nhập Dạ: Tôi cũng có thể cầu một chuyện không?

Chủ nhóm: Sama, anh nói cái gì đều có thể!

Fan 1: Sama, anh yêu cầu cái gì?

Fan 2: Tò mò!

Fan 3: Tò mò +1

Fan 4: Tò mò +2

Fan 5: Tò mò +10086

Tùy Phong Nhập Dạ: Vậy, tôi muốn kéo một người vào đây, không biết có được không.

Chủ nhóm: Có thể có thể, sama đừng nói một, mười người cũng được ~

Fan 6: Sama muốn kéo ai thì kéo đi.

Quản lý A: Mau, nhanh chóng cho sama làm quản lý viên, chủ nhóm cô bị 2 hóa à!

Quản lý B: Cho Tùy Phong sama làm quản lý sama là có thể trực tiếp kéo người, khinh bỉ chủ nhóm!

Chủ nhóm: Tôi QAQ một phút kích động đã quên mất, sama từ từ, tôi lập tức làm ngay.

Quản lý A: __

Quản lý B: __

Tùy Phong Nhập Dạ: __

Fan 123456: __

“Bạn đã trở thành quản lý viên của nhóm “Bữa Bãi Thực Sung Sướng” (XXXXXXX)”.

Tùy Phong Nhập Dạ: Chủ nhóm tốc độ thật nhanh *vỗ tay*

Quản lý A: Vỗ tay ~

Quản lý B: Tung hoa hồng nhỏ ~

Fan 1: Tuyền Phong sama, anh có thể kéo người vào rồi.

Tuyền Phong Nhập Dạng: Ừa, tôi lập tức lôi Tiểu Ngử đến.

Fan 2: Bất Ngử sama!!

Fan 3: Tôi đọc được gì rồi!!

Fan 4: Yoooooooooooo~ Phong Thủy!

Chủ nhóm: !!! Có Đặng Phong Thủy ở đây không!! Ra đây nhận thân!

Quản lý AB: Giờ tay!

Fan 1234567: Giờ tay!

Chủ nhóm: Tuyền Phong sama, anh kéo Bất Ngử sama chưa?

Tuyền Phong Nhập Dạng: Cái này bây giờ Tiểu Ngử chưa onl.

Tuyền Phong Nhập Dạng: Thì ra trong nhóm có nhiều fan CP Phong Thủy như vậy à.

Chủ nhóm & Quản lý & fan: *híp mắt cười*

Hoàn chương 11.

(1) Sơn trại hoa si: là chỉ nhóm fan tự lập, chưa có per.

12. Chương 12: Trong Mắt Chỉ Có Tiểu Ngử Nhà Anh

Tuyền Phong sama của chúng ta không đợi được Tiểu Ngử nhà anh onl thì đã out QQ trước rồi, bởi vì buổi tối lớp anh có tiết.

Tuy rằng thời đại học thường lưu hành một câu nói kinh điển được các sinh viên tôn sùng là: Tiết tự chọn trốn, tiết bắt buộc trốn. Nhưng bạn học Tiêu Lâm của chúng ta chưa bao giờ trốn học ~

Tiêu Lâm thông thả cầm sách, ngay khi tiếng chuông vào tiết vang lên, anh đã bước vào phòng học, liếc mắt một cái đã thấy bọn lão đại ngồi từ dưới lên đang vầy tay với anh. Tiêu Lâm nhanh chóng chạy qua.

“Tiêu Lâm Tử, hôm nay anh cả chiếm được chỗ không tồi ha~” Lão đại nhướn mày nhìn anh.

“Quả nhiên anh cả ra tay thì khác hẳn bình thường.” Nói xong còn làm động tác ôm quyền với lão đại.

Lão đại cũng ấn theo quy củ giang hồ, ôm quyền lại.

“Anh hai cùng anh ba hôm nay lại không đến?”

“Hai tên kia bận cùng bạn gái hò hẹn dưới trăng, làm sao mà nhớ phải đi học a.” Lão đại vừa lật sách vừa trả lời, “Chỉ là Tiêu Lâm Tử, sao cậu không chịu tìm một người bạn gái đi a, hồi năm nhất cậu chính là ca sĩ đứng đầu kinh diễn toàn trường nha. Từ đó người theo đuổi cậu không ít, hoa khôi hệ bên cạnh không phải cũng đeo rõ lâu sao. Tiêu Lâm Tử, ánh mắt của cậu không phải là cao bình thường đâu nha.” Nói xong, hắn liền treo biểu tình khó chịu nhìn Tiêu Lâm.

“Ặc, không gặp được người thích hợp đi.” Tiêu Lâm thầm lau mồ hôi trong lòng, tôi là gay, đối với con gái không có cảm giác, có thể chấp nhận mới lạ. Dù có xinh đẹp đến đâu cũng vô dụng a.

“Nga, đúng rồi, nghe bạn gái anh hai của cậu nói đã có kết quả phân tổ của trận bóng rổ đó, chúng ta đúng là đấu với trường sư phạm cách vách.” Lão đại không truy cứu tiếp vấn đề kia nữa, hiển nhiên đối với đề tài bóng rổ này cảm thấy hứng thú hơn.

“Lần trước anh ba đoán thực chuẩn, để cậu ta đi mua xổ số đi. Chỉ là sao trường mình chưa có thông báo?”

Vừa dứt lời Tiêu Lâm liền thu được tin nhắn, là bộ thể dục của trường gửi tới, trùng hợp chính là thông báo phân tổ mà lão đại vừa nói.

“Mới nói xong đã có rồi.” Tiêu Lâm gơ điện thoại về hướng lão đại.

“Các cậu nên đấu cho tốt, đến lúc đó tôi nhất định đến cổ vũ cậu.”

“Đến lúc đó người ngài xem chỉ sợ không phải là tôi, mà là các người đẹp trường sư phạm đi.”

“Hừ, đừng nói ra!”

Hai người nhìn nhau nhướn mi, cười gian hề hề như kẻ trộm.

“Tiêu Lâm, trò hãy trả lời câu hỏi vừa rồi của tôi.” Giọng nói của cô giáo vang lên đan xen mấy tia tức giận.

Sao có thể quên đây là tiết của “Diệt tuyệt sư thái” a! Vừa rồi cười to quá chắc bị thấy rồi, hừ!

Tiêu Lâm đứng lên. Câu hỏi khẳng định không biết, cũng may nhân duyên tốt luôn có lợi, ngay lúc Tiêu Lâm đang bối rối liền có người ra tay trợ giúp. Đương nhiên, tên bạn thân bên cạnh lập tức hé ra tờ giấy: P124 3 1

Tiêu Lâm vừa nhìn đã hiểu, tay cầm lấy sách giáo khoa, lật đến trang 124, đọc câu 1 đoạn 3 lên.

Đọc xong, Tiêu Lâm còn gật đầu với anh em bên phải một cái tỏ ý cảm ơn. Người nọ cũng hướng anh điểm đầu một cái, nói rõ không có gì.

“Ngồi xuống đi, đi học nghiêm túc một chút!” Diệt tuyệt lạnh lùng nói, sau đó lại tiếp tục giảng bài.

Hôm nay Diệt tuyệt không hỏi mã số học sinh, thì cũng không cần lo lắng bị trừ điểm, Tiêu Lâm âm thầm gật lệ may mắn.

Trở lại phòng ngủ là anh lập tức lên QQ, Tiêu Lâm sửa ngay chữ ký QQ của mình: Cư nhiên bị Diệt Tuyệt bắt (_ |||)

Vừa mới sửa xong đã thấy avar của Tiểu Ngừ nhảy liên hồi.

Tiểu Ngừ: Tù Phong, anh đã về.

Tù Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngừ.

Tiểu Ngừ: Chữ ký của anh làm sao thế?

Tù Phong Nhập Dạ: Hôm nay đi học nói chuyện với lão đại về vụ đấu bóng rổ rất high, không chú ý liền bị Diệt Tuyệt bắt được *khóc*

Tiểu Ngừ: Anh cũng quá bất cẩn rồi thảo luận đến nỗi quên hết như thế, trận bóng rổ đó chắc rất hay đi?

Tù Phong Nhập Dạ: Không phải, là thảo luận chuyện phân tổ đội bóng của tôi sẽ đấu với trường sư phạm bên cạnh.

Tiểu Ngừ: Ồ, anh sẽ đấu sao?

Tùy Phong Nhập Dạ: Đúng vậy.

Tiểu Ngữ: Trường sư phạm thì các anh thắng chắc còn gì.

Tùy Phong Nhập Dạ: Cũng chưa chắc a, nghe nói đội trường họ rất lợi hại.

Tiểu Ngữ: Lại nói trường tôi cũng là trường sư phạm, thật khéo nha.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ tương lai sẽ làm thầy giáo?

Tiểu Ngữ: Đúng vậy o(*^~^*)o Bố mẹ tôi đều là nhà giáo nhân dân. Từ nhỏ tôi đã thấy chức nghiệp gõ đầu trẻ này rất thần thánh, lập chí cũng phải thành giáo viên giống bố mẹ.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ, chí nguyện rất vĩ đại *mắt chớp chớp* đóa hoa tương lai của tổ quốc đều giao cho cậu!

Tiểu Ngữ: Thôi đi *híp mắt cười*

Tiểu Ngữ: Đúng rồi, hôm nay anh kéo tôi vào nhóm chat gì vậy? Thấy anh không onl nên tôi liền lặn XD

Tùy Phong Nhập Dạ: Nhóm fan của tôi.

Tiểu Ngữ: Nhóm fan của anh kéo tôi vào làm gì?

Tùy Phong Nhập Dạ: Vì cậu là CP nhà tôi a, sao có thể không vào __

Tiểu Ngữ: o o Chúng ta không có quan hệ gì được không.

Nhìn biểu tình ngạo kiều mà Tiểu Ngữ gửi kia, Tiêu Lâm vui vẻ lên hẳn. Bản thân tựa hồ càng ngày càng thích trêu cậu ta.

Lúc này Tiêu Lâm mới chú ý đến Tiểu Lạc cũng đang buzz anh, hình gà con nhảy rất nhiệt tình, phịch phịch liên hồi không ngừng.

Tiểu Lạc: Tiểu Phong Phong, xem nhóm!

Tiểu Lạc: Đệch! Đừng chỉ quan tâm đến nói chuyện với Tiểu Ngữ nhà cậu, mau xem nhóm kịch tổ!!!

Tùy Phong Nhập Dạ: Đến đây

Tiêu Lâm cảm giác được nếu anh không nhanh mở chat nhóm tổ kịch ra, chỉ cần thêm một phút nữa thôi Tiểu Lạc sẽ nổ tung mắt.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi đến rồi đây.

Tiểu Lạc: Người nào đó rốt cục cũng dứt bỏ được mà xem nhóm nè __

Hữu Hữu: Chúng ta là sự tồn tại bị quên lãng *gạt nước mắt*

Như Họa: Tồn tại cái lông! So với “Tiểu Ngử nhà tôi” các người cái lông cũng không bằng __

Tùy Phong Nhập Dạ: Ủa, các vị cái lông cũng không bằng ời, hay là tôi đợi lát nữa lại đến __

Tiểu Lạc: Này! (#‘O)

Hữu Hữu: Dừng bước!

Như Họa: Chậm đã!

Lưu Thủy Bất Ngử: Từ từ!

Lưu Thủy Bất Ngử: Tiểu Lạc hình như thật sự có việc muốn nói, tôi cũng nhận được thông báo của cô ấy.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngử, tôi lừa họ thôi __

Tiểu Lạc: Lão đây méo sống nữa!!

Hữu Hữu: Quả nhiên trong mắt chỉ có Tiểu Ngử nhà cậu!

Như Họa: Tuy rằng đã sớm biết như thế, chính là vì cái gì trong lòng vẫn rất chua rất chua!

Lưu Thủy Bất Ngử: Tùy Phong, anh an ủi họ một chút đi.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi nói đùa thôi __ Cho nên các cô muốn nói gì?

Tiểu Lạc: Đờ mờ, đừng giải thích! Chúng tôi đều hiểu được trong lòng cậu chỉ có Tiểu Ngữ!

Hữu Hữu: Lạc tỷ bình tĩnh, trước tiên nói về chính sự trước, sau đó thời gian để tính sổ vẫn còn nhiều.

Tiểu Lạc: Được rồi = = Tôi ổn định một chút thương tâm đã, Như Họa, cô đến đi.

Như Họa: Ok!

Như Họa: Tiểu Lạc muốn cho hai người hợp xướng ED kỳ hai của “Thu Phong Sinh Vị Thủy”.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Hai chúng tôi hợp xướng?

Tùy Phong Nhập Dạ: Không thành vấn đề, khi nào thì hát?

Tiểu Lạc: Ừa, hai người hợp xướng. Cứ mấy ngày này đi, tôi đã tìm người viết lời ổn thỏa rồi. Tin rằng hai người hợp xướng cũng rất hay ()

Lưu Thủy Bất Ngữ: Từ từ!

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ sao vậy? Cậu không muốn sao?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Không phải.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Tôi không giỏi ca hát lắm Có hơi lo lắng

Tiểu Lạc: Sama nào đó, cơ hội để anh biểu hiện đến rồi __

Như Họa: Tùy Phong sama, làm một công tốt anh biết lúc này phải làm thế nào rồi đi __

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ không cần lo lắng, giọng ca của tôi đứng top 10 đấy __ cậu phải tin tưởng tôi.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Chính là tôi không phải trong top 10 ca sĩ.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi dạy cậu.

Hữu Hữu: Cho nên Bất Ngữ sama không cần phải lo lắng đâu, có công nhà cậu ở đây, cái gì cũng là mây

bay hết (-)

Lưu Thủy Bất Ngờ: Ủa o(*//// //*)q

Hữu Hữu: Yoooooooooooo~

Tiểu Lạc: Đệch, lại moe đáng xấu hổ!

Hữu Hữu: Lại moe đáng xấu hổ +1

Như Họa: Lại moe đáng xấu hổ +2

Chân Tướng Đế: Lại moe đáng xấu hổ +10086

Chân Tướng Đế: Nơi chốn đều là bong bóng phấn hồng bay bay ()

Hoàn chương 12.

13. Chương 13: Hợp Xướng Ed

Tiêu Lâm tổn mất mấy ngày mới xem được hết chính văn của 34 bộ kịch định làm kia. Treo câu tạm không tiếp kịch mới trên QQ, hiệu quả hơn hẳn, người đến tìm anh tiếp kịch ít đi rất nhiều, cho nên bây giờ anh mới có tinh lực để cẩn thận chọn kịch. Liên tục đọc nhiều bộ như vậy, Tiêu Lâm quá mệt mỏi, không muốn tiếp tục đọc chút nào __

Sàng lọc một phen, Tiêu Lâm cuối cùng cũng để lại sáu bộ. Bao gồm ba bộ kịch cổ phong, hai bộ kịch hiện đại, một bộ kịch hiện đại dài kỳ. Mấy bộ còn lại không tiếp được, anh đành đi xin lỗi từng chuẩn bị một.

Thái độ rất tốt, cho dù bị cự tuyệt, nhưng trong lòng các chuẩn bị cũng không quá buồn, thậm chí còn khen anh không dứt lời. Bởi vì tất cả các kịch đều đã được Tùy Phong sama xem qua mới quyết định có tiếp hay không, không chỉ lịch sự đối với người khác, mà thái độ với kịch cũng rất nghiêm túc.

Đột nhiên phát hiện góc cuối bên phải màn hình nhảy ra một yêu cầu tiếp nhận văn kiện. Nhấp vào xem mới biết thì ra là Tiểu Lạc gửi lời ED kỳ hai đến cho anh.

Chọn lưu lại, không đến một lúc đã tải xong rồi.

Tiểu Lạc: Nhanh chóng ghi âm rồi gửi cho tôi nhá ~ Sama, tôi tin vào thực lực của cậu XD

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi thì không có vấn đề gì, chỉ có Tiểu Ngữ, cô đừng thúc giục cậu ấy như thế.

Tiểu Lạc: (#) Đệch! Vậy cậu nhanh chóng ghi âm của tôi lại thành nói lời vô ích rồi!

Tùy Phong Nhập Dạ: Phản ứng của cô cuối cùng cũng nhanh như tốc độ làm kịch của cô rồi.

Tiểu Lạc: Có ai khen người như cậu sao!!!

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi không cảm giác được mình đang khen cô (-)

Tiểu Lạc: Tôi không giục tiểu thụ nhà cậu nữa, tôi giục cậu được chưa! (^)

Tùy Phong Nhập Dạ: Cứ việc giục (-)

Tiểu Lạc: Không cần biết cậu lừa gạt, dối dành hay đe dọa cường ép thế nào, nhanh chóng thu phục tiểu thụ nhà cậu đi! (#)

Tiểu Lạc: Không, phải là thu phục chỗ kia của tiểu thụ nhà cậu đi XD

Tùy Phong Nhập Dạ: Chú ý dùng từ. Tôi phát hiện chuyện bình thường cỡ nào đi chẳng nữa qua miệng cô đều trở nên tà ác dị thường __

Tiểu Lạc: Tôi thấy tôi nói toàn là sự thật __

Tùy Phong Nhập Dạ: Sự thật chính là, nhanh đi làm hậu kỳ của cô đi Lạc tỷ __

Tiểu Lạc: () khinh bỉ cậu!

Tiêu Lâm lập tức giải nén tập tin vừa nhận được, vừa nghe nguyên khúc vừa xem ca từ đã được điền hoàn hảo.

Nhờ có thiên phú âm nhạc, anh nghe xong hai lần liền có thể hát được cơ bản rồi.

Chỉ nghe nhạc đêm đã thấy được một mặt cổ phong sơn thủy, nhưng phối với ca từ lập tức biến chất.

Ca từ khắp nơi đều để lộ sự khổ bức khi mà Vương gia đối với Thừa tướng tương cầu mà không được, nhưng bản thân hát lên, nghe ca từ lạnh lạnh mà không tục, ngược lại biến thành song phương đều có vẻ thâm tình. Tiêu Lâm nháy mắt liền kính trọng vị điền từ quân vô cùng, lời được viết vô cùng hợp nha!

Xem lại mới phát hiện ID của điền từ quân cư nhiên là Chân Tướng Đế.

Trong kịch tổ quả nhiên là nhân tài lớp lớp nha.

Mãi cho đến sau này Tiêu Lâm mới dần dần biết Chân Tướng Đế nguyên lai là một đại nhân vật cấp bậc siêu sao nổi danh lừng lẫy trong giới điền từ.

Tiêu Lâm không tốn bao nhiêu thời gian đã ghi âm xong phần của bản thân, tự anh cũng khá vừa lòng.

Tiếp theo phải ghi thêm một bản phần ca từ của Tiểu Ngữ. Mở AA hợp ca khúc và âm thô lại, rồi save bản demo đó vào.

Làm xong mấy thứ này mới chạy đi gõ người duy nhất nào đó trong nhóm “mất chóp chóp”.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ, cậu có onl không?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Có.

Tùy Phong Nhập Dạ: Cậu nhận được ED Tiểu Lạc gửi chưa?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Nhận được rồi T T

Tùy Phong Nhập Dạ: Cảm thấy thế nào?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Không rõ cảm giác

Tùy Phong Nhập Dạ: Sắc.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Chỉ nghe nhạc đệm tôi không biết bắt đầu hát từ chỗ nào, mỗi lần như thế đều tìm nhầm chỗ.

Tùy Phong Nhập Dạ: Xoa đầu, không có gì. Từ từ đến rồi sẽ tốt.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Ừ.

Tùy Phong Nhập Dạ: Để tôi giảng cho cậu một chút.

Lưu Thủy Bất Ngữ: *mắt lấp lánh*

Tùy Phong Nhập Dạ: Bây giờ cậu trước tiên mở nhạc đệm ra.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Ừa.

Tiêu Lâm cũng lập tức mở nhạc đệm, vừa lắng nghe giai điệu quen thuộc, vừa giảng giải cho Tiểu Ngữ.

Tùy Phong Nhập Dạ: Cậu nghe xem, khúc nhạc dạo ban đầu sẽ có 20 giây, ngay sau đó lập tức có một cái trọng âm, cậu có nghe được không?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Nghe được!

Tùy Phong Nhập Dạ: Cái trọng âm kia chính là dự báo cậu có thể hát, trọng âm rơi xuống thì cậu bắt đầu hát, sau đó trực tiếp hát hết phần đầu tiên là được rồi. Hiểu chưa?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Ừa ừa.

Tùy Phong Nhập Dạ: Sau đó đến phần chúng ta hợp xướng sẽ xuất hiện một đoạn tiết tấu rất nhanh, vậy có thể bắt đầu hát.....

Tiêu Lâm tỉ mỉ giải thích từ đầu đến đuôi cho Tiểu Ngữ, nên hát thế nào, nên dừng ra sao. Giảng cũng gần xong xuôi thì đem bản demo mình vừa ghi âm phần của Tiểu Ngữ lên cho cậu xem, để cậu chiếu theo mà hát.

Tùy Phong Nhập Dạ: Cậu save thứ tôi vừa gửi cho cậu lại.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Được.

Tùy Phong Nhập Dạ: Đây là bản tôi ghi âm phần của cậu, nếu cậu không tìm được cảm giác có thể nghe thứ này vài lần.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Cảm động QAQ

Quý Lâm từ nhỏ đã đối với âm nhạc vô cảm, lần này hát ED thật giống như xử tử cậu. Chính mình luyện hát ca khúc Tiểu Lạc gửi cho hơn mười lần vẫn không có hiệu quả, luôn không tìm được chính xác trọng âm ở nơi nào. Quả thực là buồn bực đến phát cuồng.

Mà đang lúc bản thân buồn rầu, Tùy Phong đã tìm đến cửa. Chỉ cho cậu trọng âm, nói cho cậu khi nào nên hát, khi nào nên dừng, chỉ kém không dạy cậu hát từng câu một.

Hơn nữa anh còn sẵn sóc ghi cho cậu một bản demo phần cậu phải hát, nói không cảm động là giả.

Quý Lâm mở bản demo đó ra xem, đeo tai nghe lên tai. Vẫn biết thanh âm của Tùy Phong thiên về ôn nhu lại từ tính, rất êm tai, không ngờ đến ca hát cũng hay như vậy! Càng nghe Quý Lâm càng nảy sinh các loại hâm mộ ghen tị, không có hạn.

Lặp lại mấy lần bản demo, hơn nữa còn làm theo chỉ đạo trước đó của Tùy Phong, Quý Lâm thử hát lại vài lần. Hát mãi cũng thấy tiến bộ hơn rất nhiều.

Hiện tại Quý Lâm đều vì luyện khúc ED này, ăn cơm hát, đi đường hát, ngay cả trong mộng cũng hát. Trong óc đều là ca từ cùng giai điệu.

Ông trời của chúng ta vẫn rất chiều cố những đứa trẻ ngoan ngoan chăm chỉ, sau hai ngày lặn lội đủ kiểu, Quý Lâm bây giờ so với trước kia quả thực như hai người khác nhau.

Cảm thấy ổn thỏa rồi, Quý Lâm mới ghi âm lại một lần.

Sau khi cậu ghi âm xong, phản ứng đầu tiên không phải là gửi cho chuẩn bị Tiểu Lạc, mà là chia sẻ cho Tùy Phong cùng nghe.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Tùy Phong, tôi ghi âm xong rồi *cười đắc ý*

Tùy Phong Nhập Dạ: Tốc độ thật nhanh, tốn không ít thời gian luyện tập đi.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Cái này mà anh cũng biết (^)

Tùy Phong Nhập Dạ: Đó là đương nhiên *cười xấu xa*

Lưu Thủy Bất Ngữ: Anh nghe xem thế nào.

Tiêu Lâm lập tức nhận được âm thô Tiểu Ngữ gửi đến.

Mở văn kiện, thanh âm của Tiểu Ngữ vương vấn bên tai, có điểm quanh quệ lại bảo trì cảm giác thần bí, đặc biệt là đoạn ngâm khe cuối cùng, vô cùng câu nhân.

Tùy Phong Nhập Dạ: Nghe xong rồi.

Tùy Phong Nhập Dạ: Cái này do chính tôi làm hậu kỳ, là bản ED của riêng hai chúng ta *híp mắt cười*

Lưu Thủy Bất Ngữ: *cười trộm*

Trước khi đi ngủ, Tiểu Lâm lưu bản ED này lưu ở một file tên vật riêng tư. Sau đó cài replay, bật ca khúc tuần hoàn cả đêm.

Hoàn chương 13.

14. Chương 14: Công Cũng Có Lúc Buồn Rầu

Tiêu Lâm cảm thấy được chính mình gần đây rất không bình thường.

Mỗi ngày vừa lên lớp đã thấy ngóng trông tan học, suy nghĩ thường không tự giác đi vào cõi thần tiên nơi chân trời, sau đó vòng trở về trên người người nào đó. Hôm không có tiết cũng không muốn đi đâu, chỉ thích mở máy tính treo QQ. Mỗi ngày thời khắc vui vẻ nhất chính là khoảng thời gian nói chuyện phiếm lúc tối với Tiểu Ngữ, đương nhiên là đánh chữ trên QQ, bản thân đáng thương lúc muốn nói chuyện với Tiểu Ngữ thật sự ngoài trừ đối diễn cũng chỉ có đối diễn.

Mặc kệ là phối âm, ca hát cùng chuyện liên quan đến võng phối, hay là chuyện vụn vặt thú vị phát sinh trong cuộc sống, anh đều muốn chia sẻ với Tiểu Ngữ.

Những điều này hết thấy đều không bình thường!

“Mình có phải bị bệnh rồi không.” Tiêu Lâm nằm thẳng cẳng trên giường nhìn trần nhà chằm chằm, thì thào tự hỏi.

“Tôi xem cậu cứ như bị mắc bệnh tương tự ý!” Anh cả đột nhiên tiếp lời, thanh âm hùng hậu hữu lực!

Một câu này trực tiếp khiến Tiêu Lâm sợ giật nảy cả người, cư nhiên bị nghe được.

Anh cả cũng xem như không nhìn thấy anh, trực tiếp ném bài tập lên bàn Tiêu Lâm, “Tiểu Lâm Tử, đưa bài làm của cậu cho anh đây chép chút nào.”

“Trên bàn, tự mình lấy đi” Tiêu Lâm không còn chút khí lực nào hồi đáp, căn bản không có tâm tư quan tâm đến chuyện bài tập.

“Tiểu Lâm Tử của chúng ta không phải đã thích ai đó rồi chứ, cả ngày mắt hồn mất vía.” Anh hai nằm

trên giường đối diện xoay người, ra vẻ nghiêm túc nhìn Tiêu Lâm.

“Nào có, các cậu nghĩ nhiều rồi” Tiêu Lâm lại tiếp tục chán nản trả lời.

“Kinh nghiệm của người từng trải, tuyệt đối là có, chẳng qua xem ra còn chưa theo đuổi được đến tay.” Anh ba vừa đọc tạp chí vừa thâm sâu nói.

“Có muốn anh hai ta cung cấp kỹ thuật duy trì cho cậu không? Cam đoan cửa được!” Anh hai vừa nghe đã bừng bừng khí thế, chuẩn bị trở mình lao từ trên giường xuống đất.

“Cảm ơn, tôi chỉ muốn ngủ, ngủ ngon nhé nhóm các anh trai.” Nói xong liền cứ thế nhắm mắt lại.

“Tiểu Lâm Tử, các anh chính là suy nghĩ cho hạnh phúc của cậu.”

“.....”

“Tiểu Lâm Tử? Thật sự ngủ rồi? Nhanh như vậy.”

Tiêu Lâm không để ý đến họ nữa, trực tiếp kéo chăn trùm kín đầu.

Ngủ!

Nhắm mắt lại nghĩ nghĩ, thật sự có thích ai rồi? Sao nghe cứ huyền huyền ý?

Mình đây đâu có thích ai đâu?

Một khi đã vậy thì cứ mặc kệ rồi rắm đi, vẫn là ngủ thì hơn!

Ngày hôm sau lại là một sáng thứ bảy đông đầy ánh nắng tươi sáng, thời điểm tốt đẹp như vậy sao có thể không trải qua trên giường đây? Chính là hôm nay bạn học Tiêu Lâm lại phá lệ không nằm trên giường hưởng thụ sáng sớm cuối tuần tốt đẹp của mình.

Sau buổi tập bóng rổ thì cũng đã sắp mười hai giờ. Lần này trường học cực kỳ coi trọng trận đấu này, huấn luyện viên đội bóng nhận được mệnh lệnh của cấp trên, lập tức bắt nhóm đội viên gia tăng huấn luyện. Tiêu Lâm làm chủ lực đương nhiên là đối tượng trọng điểm chịu tập huấn.

Chơi bóng xong, Tiêu Lâm có thể nói là thể xác và tinh thần đều rất sáng khoái, tuy rằng vài tháng không chơi, nhưng hôm nay xem ra xúc cảm không tệ lắm.

Đơn giản vọt vào phòng tắm rửa rồi cùng mấy người anh em đi ra ngoài kiếm đồ ăn.

Vui chơi một ngày, lúc anh trở lại phòng ngủ đã qua chín giờ tối.

Vừa mở QQ, cái avar lóng lánh ở góc dưới bên phải nhảy lên liên tục, Tiêu Lâm cảm thấy bản thân sắp bị đủ loại tin tức bao phủ, vì thế anh trước tiên trả lời đầy đủ mấy tin nhắn giục âm, sau đó lại từng bước từng bước mở các nhóm chat ra.

Đầu tiên là mở nhóm fan “Bữa bãi thực sung sướng” kia của anh, kể từ lúc anh mở máy cho đến lúc này mới có mười phút ngắn ngủi mà đã xoát đến hơn 400 tin, Tiêu Lâm tính toán xem bọn họ rốt cục nói cái gì mà có thể hăng máu đến thế.

Fan 1: Gào khóc, cho nên nói Bất Ngữ sama mới là phúc âm của chúng ta o(*)

Fan 2: Bất Ngữ sama quá moe ~ tài liệu thật là máu gà ~

Fan 3: Hai người hợp xướng các loại quá yêu (_ _)!

Fan 4: Bất Ngữ sama đã vào nhóm của chúng ta, từ khi tiến vào tựa hồ chưa nói qua câu nào (chột tay).

Fan 5: Ngu ngốc, chính chủ cũng chưa xuất hiện, Bất Ngữ sama tự nhiên cũng sẽ không trôi lên.

Fan 4: Cho nên Bất Ngữ sama phải chờ tiểu công nhà mình onl mới bằng lòng đi ra sao? Cho nên Tùy Phong sama mau xuất hiện đi *đáng thương*

Tùy Phong Nhập Dạ: Hợp xướng cái gì?

Fan 6: Sama!

Fan 5: (O) Ngao~

Fan 4: Sama, anh cuối cùng cũng xuất hiện

Fan 3: Chính là ED kịch kỳ hai anh cùng Bất Ngữ sama hát đó.

Fan 2: Hôm nay Bất Ngữ sama post lên trang chủ của cậu ấy.

Fan 1: Hai người hợp xướng quá hay ~! * , °*:. ()/\$:*. °*.

Tùy Phong Nhập Dạ: Kịch post rồi? Nhanh vậy sao?

Tùy Phong Nhập Dạ: *Giật mình* *Giật mình*

Fan 1: Sama sao giật mình như vậy, kịch chưa post.

Fan 2: Là Bất Ngờ sama trộm post lên bị chúng ta phát hiện mà thôi __

Fan 3: Chúng ta là thám tử lừng danh fan Phong Thủy nha (*)y

Lưu Thủy Bất Ngờ: Các người thật là lợi hại, tôi cho rằng tôi post đã rất bí mật rồi *mắt chớp chớp*

Fan 3: Bất Ngờ sama!

Fan 4: Gào khóc ngao!!! Bất Ngờ sama bỏ nhào vào~

Fan 5: Bỏ nhào ~ Rốt cục cũng thấy được Bất Ngờ sama sống!

Fan 5: Mồm thôi, là rốt cục cũng thấy được Bất Ngờ sama người thật o(*//// //)q

Quản lý B: Các cô gái biểu thị kích động! Chính chủ còn đây các người bỏ nhào cái gì __

Tùy Phong Nhập Dạ: Bỏ nhào vào Tiểu Ngờ nhà tôi, tôi sẽ ghen đấy __

Lưu Thủy Bất Ngờ: Bên này không có giấm chua để bán

Fan 6: Moe đáng xấu hổ, yêu Tùy Phong sama __

Fan 5: Độc chiếm dục mãnh liệt như thế __

Fan 4: JQ đỏ rực __

Fan 3: Tùy Phong sama anh __

Fan 2: Chói mù mắt __

Fan 1: Moe quá __

Tùy Phong Nhập Dạ: Bị phát hiện __

Lưu Thủy Bất Ngữ: __

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ, cậu post là bản nào thế?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Bản Tiểu Lạc hậu kỳ rồi.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi còn chưa nghe.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Cũng không tệ lắm.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi không nói cái này.

Lưu Thủy Bất Ngữ:

Lưu Thủy Bất Ngữ: <http://yyfc.iq123.com/xxxxxxx/>

Fan 1: Thì ra Tùy Phong sama là muốn link trang nhạc của Bất Ngữ sama __

Fan 2: Khó hiểu như thế quả nhiên chỉ có Bất Ngữ sama mới có thể hiểu a __

Fan 3: Cũng chỉ có Bất Ngữ sama mới có thể cùng chính chủ ăn ý như thế __

Fan 4: Từ từ! Tôi vừa đọc được cái gì? Bản nào?

Fan 5: Nói cách khác còn có bản khác?

Fan 6: Vì thế bản khác là?

Tùy Phong Nhập Dạ: Bí mật __

Lưu Thủy Bất Ngữ: Không nói cho các người __

Fan 123456: (O) ngao~ sama các người thật xấu xa! Ếm hàng!

Quản lý AB: Cá là nhất định có giấu điểm __

Tiêu Lâm nhấp mở trang nhạc của Tiểu Ngữ, chỉ có một bài hát, vừa vào trang, ca khúc đã tự động phát.

Quả nhiên hậu kỳ chuyên nghiệp làm ra hiệu quả khác hẳn anh tự làm. Chỉ có điều anh vẫn thích bản chỉ thuộc về hai người của anh và Tiểu Ngữ kia.

Tiêu Lâm nhìn đến số comment dưới ca khúc này của Tiểu Ngữ, cư nhiên đã hơn 300 người nhấn lại.

“Gào khóc, Bất Ngữ sama quá tuyệt ~ Tôi là fan NC của cậu!”

“Bất Ngữ sama hay muốn khóc /(o)/~”

“Hợp xướng của Phong Thủy!!!!!!!!!!!!!! Nhân sinh viên mãi ~()/~”

“Bất Ngữ sama đây là cho mọi người phúc lợi trước sao ~ fan CP Phong Thủy rất kích động.”

“Lại thêm một tài liệu trấn lều ahahahahahaha”

“Tùy Phong sama cùng Bất Ngữ sama trong kịch thì xứng đôi vừa lứa, hiện tại ngay cả ED cũng CP cảm mười phần ~ Vì thế hai người ở bên nhau đi ()”

“Yooooooooooooooooo~ ở bên nhau.”

“Tuy rằng thật sự rất hay, nhưng muốn nói một câu, fan NC CP Phong Thủy tự trọng!”

Đọc đến chỗ này ca khúc cũng đã chạy xong. Nghe lại cũng thấy âm thanh của mình cực kỳ hợp với thanh âm của Tiểu Ngữ. Tâm tình tốt đẹp vô cùng, Tùy Phong sama nhện không được để lại một lời nhắn phía dưới.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ hát thật hay ~ Tôi là fan NC của cậu ~ *hoa hoa*

Vừa F5 một cái đã phát hiện có mấy fan đáp lời.

“Tôi thấy được cái gì rồi!!! Tùy Phong sama quả nhiên đến đây!”

“Fan NC các loại thật moe~”

“Tùy Phong sama, anh đại trượng phu lại trắng trợn thể hiện thân phận thật là fan NC của mình sao __”

“Fan NC các loại, moe đến ngã xuống đất không dậy nổi a __(:3) __”

“Tôi tôi tôi tôi tôi, sủng nịnh như thế, moe đến mặt đầy máu (^o^)/~”

Nháy mắt một cái đã là một tiếng trôi qua, lúc này Tiêu Lâm mới nhớ đến còn tin nhắn chưa xem. Là của nhóm kịch tổ.

Mở ra lại thấy đề tài sớm đã bị đẩy đi đâu đâu rồi, mấy người kia nói chuyện thật sự nhiều đến nỗi Tiêu Lâm đọc không nổi, trực tiếp nhấn một dấu hỏi lên.

Tùy Phong Nhập Dạ: Hôm nay sao náo nhiệt như thế.

Hữu Hữu: Yoooooooo~ sama, cậu tốt cực cũng bỏ được mà xuất hiện rồi.

Tiểu Lạc: Hôm nay tiểu thụ nhà cậu post ED lên __

Tùy Phong Nhập Dạ: Ủa, cô hậu kỳ không tòi.

Tiểu Lạc: Lạc tỷ hậu kỳ thực lực ở nơi nào __ Chỉ có điều điểm chú ý của cậu vẫn luôn quỵ dị như vậy, cậu không có cảm tưởng gì sao.

Tùy Phong Nhập Dạ: Chẳng lẽ không phải là biểu đạt của cô có vấn đề sao? Cảm giác không tòi __

Như Họa: Tiểu thụ nhà cậu hát rất tốt __

Baby: Đó là Tùy Phong sama cậu dạy tốt __

Lưu Thủy Bất Ngữ: Baby = = Bớt một chữ đọc thấy tốt hơn.

Baby: Tôi cảm thấy tôi dùng từ luôn thực tình chuẩn.

Lưu Thủy Bất Ngữ: (#)

Tùy Phong Nhập Dạ: Đó là vì Tiểu Ngử ngộ tính cao.

Lưu Thủy Bất Ngử: Là anh dạy tốt *đỏ mặt*

Tùy Phong Nhập Dạ: Hát rất hay *hoa hoa*

Lưu Thủy Bất Ngử: Cảm ơn *đỏ mặt*, anh cũng thế.

Hữu Hữu: Lại tiến vào thế giới hai người rồi, tôi thấy nhân viên tạp vụ vẫn là lui tán đi.

Như Họa: JQ không đành lòng nhìn thẳng, tôi thấy có rất nhiều bong bóng phấn hồng (”)

Tiểu Lạc: Làm một fan CP Phong Thủy trung thành, cho dù mạo hiểm bị chói mù mắt tôi nhất định cũng phải vậy xem! Tuyệt! Không! Lui! Tán!

Tùy Phong Nhập Dạ: Xin cứ tự nhiên ()

Bởi vì Bất Ngử đã đem ED kỳ hai post lên trang nhạc của bản thân, làm cho kỳ hai “Thu Phong Sinh Vị Thủy” còn chưa ra đã được đẩy lên đứng đầu làn sóng thảo luận. Kỳ một vốn là lâu cao với hơn 2000 post lại được fan đẩy lên đầu, không ngừng spam post kịch.

Tiểu Lạc cũng một mực hô trong nhóm: “Bất Ngử sama cậu hại chết tôi rồi, nhá ED ra trước như thế, chính là hậu kỳ tôi đây còn chưa làm xong, bị quần chúng spam nhiệt tình dọa chết rồi Bất Ngử sama cậu phải bồi thường cho tôi — Sờ cảm, tôi muốn nghĩ xem bắt cậu bồi thường thế nào.”

Không có sự cho phép của kịch tổ, bản thân nhất thời hứng khởi liền post ED lên trang chủ. Tuy rằng biết mọi người không thực sự trách cậu, nhưng Tiểu Ngử cảm thấy cực kỳ ngại, nhìn “uy hiếp” của Tiểu Lạc trong nhóm liền chạy đi tìm đến sự giúp đỡ của Tùy Phong.

“Tùy Phong, làm sao bây giờ, Tiểu Lạc nói muốn tôi bồi thường cho cô ấy *mất phát sáng*”

Nếu tiểu thụ nhà mình (khụ khụ, đương nhiên là trong kịch) đã hỏi mình phải làm sao bây giờ, Tùy Phong sama của chúng ta khẳng định phải đứng ra nói hai câu rồi, không phải sao —

Vì thế người nào đó trực tiếp gõ mấy chữ gửi trong nhóm: “Hậu kỳ làm xong rồi? Náo loạn nữa là kịch của cô lại bị kéo dài đây — ”

Đánh thẳng trọng điểm!

Tiểu Lạc lưu lại một câu “Xem như cậu lợi hại” sau đó liền ngoan ngoãn đi làm hậu kỳ của cô.

Fan bị bản hợp xướng đó đẩy lên hứng thú, đều tưởng đó điểm báo post kịch. Cho nên ai nấy đều hăng hái như uống máu gà chuyển hóa thành “spam” post kịch, kỳ vọng kịch tổ sẽ post kỳ hai ngay đêm nay.

Chỉ là đêm đó kỳ hai “Thu Phong Sinh Vị Thủy” thì không bị quần chúng spam ra, kịch do Lưu Thủy Bất Ngữ chủ dịch lần thứ hai lại post một bài.

Vốn là chuyện rất vui vẻ, kết quả không nghĩ tới lại trở thành ngòi lửa để mấy người nào đó có ý xấu chọc ngoáy Lưu Thủy Bất Ngữ.

15. Chương 15: Đâm Chọc

Đây đã được định trước là một đêm không yên.

Quý Lâm cho tới bây giờ cũng không ngờ được loại chuyện bị đâm chọc này sẽ diễn ra trên người mình.

Tuy rằng trước đó kịch một kỳ được cậu chủ dịch hoặc phối vai phụ cũng có không ít, nhưng chủ dịch trường thiên ngoại trừ “Thu Phong Sinh Vị Thủy” ra thì kịch đêm nay post là bộ thứ hai.

Chủ đề: Kịch truyền thanh đam mỹ cá nhân “Hoa rơi” kỳ một đả lệ tuyên bố ~

1L: SF!

2L: Sô pha đêm nay cư nhiên bị đoạt! Đại ca cẩn thận bị Tùy Phong sama tìm mi tính sổ nha ~

3L: Gào khóc ngao~ @Bất Ngữ sama!

4L: Fan NC Bất Ngữ sama phiêu qua ~ Chúc mừng sama lại ra kịch ~*, °*:. ()/\$:*. °*.

5L Lưu Thủy Bất Ngữ: SF! @toàn bộ kịch tổ! Tùy Phong hôm nay quá mệt mỏi đi ngủ trước rồi, cho nên lần này không cướp sô pha XD

12L Lưu Thủy Bất Ngữ: Di? SF sao lại không có QAQ

13L: Phốc, sờ sờ Bất Ngữ sama, vẫn là để Tùy Phong sama lần sau giúp cậu cướp đi, tốc độ mạng của cậu thật sự là sần nhà thụ __

25L: Gào khóc, hiểu rõ hành tung như thế, sama các người thật sự không có gì sao 233333

30L: Ngủ các loại, Bất Ngủ sama, làm sao cậu biết được __

31L: Tuy rằng chính chủ không có xuất hiện nhưng làm fan Phong Thủy vẫn cảm thấy viên mãn là sao __

45L: Fan Phong Thủy bay qua ~ Chúng ta là CP đại Phong Thủy!

50L: Ngủ ngủ ngủ, nga ôm mặt tôi nghĩ nhiều rồi o(*_*)

79L: Đệch, thật sự đủ rồi?Fan thụ quả nhiên nhiều NC!

82L: Đờ mờ mấy vị nào đó bán moe(1) cũng đủ rồi!

83L: Thì ra tôi không phải một mình. Trong post kịch cư nhiên bán moe, tôi chỉ có thể ha ha ha ha.

84L: Đờ mờ một tên không có kỹ năng chỉ dựa vào CP mới nổi tiếng để lên hàng CV, fan moe cái lông!

85L: Sao lại thế này? Post kịch có sinh vật không rõ cái gì tiến vào?

86L: Có người chưa ra được đến hai bộ kịch đã cho rằng mình là đại bài (_ ")

90L: Sát, đây là tổ chức thành đoàn thể đến anti à = = Người khác hồng hay không hồng mà quần được cái lông!

92L: Đmm thật sự đủ rồi đấy! Bất Ngủ sama nghiêm túc phối kịch, chỗ nào chọc tới các người? Các người sao phải anti cậu ấy như vậy.

93L: Nghiêm túc phối kịch? Nở nụ cười, tôi xem là ôm đùi thật giỏi.

100L: Fan chân chính của Lưu Thủy Bất Ngủ. Nào tàn không cần giải thích!

101L: Nào tàn cái đm mà! Mà mới nào tàn! Nếu nói người khác nào tàn thì mới chính là nào tàn nhất!

106L: Vì thế đây là ghen tị người khác đồ nên cố ý đến đâm chọc đi, hãm mộ ghen tị, hận vân vân, ác ý không cần rõ ràng.

111L: Tôi xem có mấy người không chọc thì không thoải mái đi!

130L: Bất Ngữ sama đừng để ý đến anti, chúng tôi vĩnh viễn ủng hộ cậu!

Quý Lâm trả lời bài post xong thì phải đi ngủ. Vốn định logout cùng với Tùy Phong luôn, nhưng vì cậu phải chờ kịch được post nên vẫn cứ ngồi lại. Cũng đã để lại lời tuyên bố hùng hồn với người nào đó hôm nay mình sẽ tự cướp sô pha. Kết quả sự thật là mạng yếu thì vẫn cướp không kịp.

Post xong comment đó Quý Lâm liền tắt máy tính, cho nên đối với sự tình phát sinh trong pots kịch, cậu căn bản là không biết gì hết.

Sáng chủ nhật Tiêu Lâm phá lệ dậy sớm, rời giường, ngay cả bản thân anh cũng buồn bực sao lại dậy sớm vào thời khắc tốt đẹp như vậy.

Đối với chuyện chưa bao giờ xảy ra như thế này, Tiêu Lâm cũng chỉ có thể đem nguyên nhân quy kết cho tối qua ngủ quá sớm, thành ra đã được nghỉ ngơi trọn vẹn.

Tối hôm qua kịch của Tiểu Ngữ đã post rồi, Tiêu Lâm chạy nhanh đi mở máy tính, chuẩn bị tải xuống nghe. Nghĩ đến cuộc đối thoại tối hôm qua của hai người, Tiêu Lâm đánh đổ Tiểu Ngữ với cái tốc độ mạng sàn nhà thụ này khẳng định không cướp được SF.

Theo thường lệ, anh treo QQ trước.

Tiêu Lâm phát hiện vừa mới sáng sớm mà cái nhóm fan của anh đã láo liên không ngừng. Anh mở ra chuẩn bị xem chủ đề mà các cô nàng chưa đến bảy giờ sáng đã có thể tán ngẫu High như thế là cái gì.

Fan 1: Bất Ngữ sama thật đáng thương, sao phải anti cậu ấy a.

Fan 2: Hu hu huh u, Tùy Phong sama cũng không onl, không biết Bất Ngữ sama nhìn thấy có khó chịu hay không nữa.

Fan 3: Bất Ngữ sama tốt lắm mà, sao lại có lắm anti như vậy?

Fan 4: Hâm mộ ghen tị cậu ấy hồng đi.

Fan 5: Não của bọn anti không có nếp nhăn.

Tùy Phong Nhập Dạ: Bất Ngữ làm sao vậy?

Fan 5: Sama rất cục anh cũng xuất hiện QAQ.

Fan 6: Bất Ngữ sama bị anti.

Tùy Phong Nhập Dạ: Sao lại thế này?

Quản lý B: Sama, anh xem hai bài post này. Có người cố ý anti Bất Ngữ sama.

<http://bbs.zzlt.net/showmsg.phpboard=xx&id=xxxxx&msg&page=1>

<http://bbs.zzlt.net/showmsg.phpboard=xx&id=ooooo&msg&page=1>

Tiêu Lâm không nói gì, trực tiếp nhấp mở hai đường link kia.

Chủ đề: Ai tới nói cho tôi biết cái loại như Lưu Thủy Bất Ngữ này phối kịch chán muốn chết, lại không có kỹ năng, chỉ biết dựa vào CP, CV có fan nào tàn chỉ biết ôm đùi người khác sao lại đồ được vậy?

Lầu chính: Như đề, ai tới nói cho tôi biết, LZ thật sự là trăm tư không giải được a ()

1L: Đờ mờ, anti đủ rồi đó!

2L: Bất Ngữ sama tốt lắm, đối với kịch cũng nghiêm túc, không được anti cậu ấy!

3L: Cười lạnh, người khác hồng hay không còn phải qua sự cho phép của mày à? Chồng chúa đại nhân có mặt mũi thật lớn!

4L: Bớt đem Lưu Thủy Bất Ngữ nhà mày nói như Bạch Liên Hoa đi. Làm thân với Tùy Phong Nhập Dạ, ai biết có phải cố ý bán moe hay không (”)

5L: Bán moe cũng không phải chuyện của một người, nói cứ như Lưu Thủy Bất Ngữ hiếm lạ Tùy Phong sama nhà mày ý.

10L: Hoài nghi 4L 5L cố ý gây sự, thỉnh hai nhà Lưu Thủy Bất Ngữ cùng Tùy Phong Nhập Dạ chớ mắc câu.

12L: LZSB(2) không giải thích!

30L: Bọn mày nghĩ đại đại nhà bọn mày tốt lắm sáo? Đối với kịch nghiêm túc? Nỡ nụ cười. Mặt ngoài một bộ sau lưng một bộ ai không thể yo ~ Không phải đại bài CV không hợp tác, không phải hồng văn không

tiếp, không phải tổ kịch tai to mặt lớn càng không thêm để ý đến ~ Điều này đám fan NC biết sao? Ha ha.

31L: Đúng vậy, cự tuyệt được kêu là lãnh khốc vô tình yo~ ai bảo chúng ta là kịch tổ nhỏ trong suốt (-)

40L: Kịch tổ nhỏ trong suốt đã từng làm cùng Lưu Thủy Bất Ngữ tỏ vẻ 30L 31L đang nói điều vô nghĩa.

44L: Đù, hành động? Căn bản là vừa tách khỏi Tùy Phong Nhập Dạ liền không biết phối kịch nữa đi, bộ kịch vừa mới phát kia còn mỹ nhân quanh quẽ, mặt than còn không kém nhiều lắm.

50L: Đm, cái vai diễn kia vốn chính là mặt than thụ được không! Antifan thì cũng làm ơn đọc nguyên tác trước đi!

.....

Xem hết post này, Tiêu Lam cảm thấy được căn bản không cần xem đến post thứ hai, nghĩ không cũng biết nội dung là gì. Tiêu Lâm xem đến phát hỏa.

Những người anti cũng thật vô lý!

Trước khi không nhận thức Tiểu Ngữ thì đã biết Tiểu Ngữ là một CV có bao nhiêu nghiêm túc, bị đạo diễn Pia mấy chục lần cũng không một câu oán hận. Vì để nắm chắc vai diễn còn tỉ mỉ đọc nguyên tác, lo lắng bản thân phối không tốt sẽ liên lụy tổ kịch liền một mình luyện tập kịch bản một lần lại một lần. Sẽ cùng mình đối diễn đến 12 giờ cũng không kêu mệt, trong thời gian rất ngắn học được ED mà vốn cậu không am hiểu. Nói Tiểu Ngữ trước mặt một bộ sau lưng một bộ quả thực chính là nói bậy!

Tiêu Lâm đánh một chuỗi ký tự trong khung trả lời, anh phát hiện giờ phút này đôi tay đã lướt trên bàn phím kia của anh đều đang run rẩy.

Đang lúc anh vừa gõ xong, có người buzz anh một cái.

Tiểu Lạc: Cậu lên thực sớm.

Tiểu Lạc: Tôi vừa mới xoát diễn đàn vông phối phát hiện tiểu thụ nhà cậu cư nhiên bị anti! Địch! Anti vô lý!

Tiểu Lạc: Cậu có onl không đấy?

Tiểu Lạc: Hiện tại cậu đã xem bài post rồi sao?

Tiêu Lâm bị một tá câu hỏi ngăn lại, nghĩ đến điều gì đó, dừng đánh chữ.

Tùy Phong Nhập Dạ: Ủa, đang xem, vốn định trả lời bài post.

Tiểu Lạc: Trước tiên cậu không cần vội, cứ vững vàng, bằng không không cần thận làm to cuộc chiến, không chỉ không giúp được cậu ấy còn bị anti luôn thì không tốt lắm.

Tùy Phong Nhập Dạ: Ủa, tôi cũng vừa phát hiện ra tôi quá xúc động, còn chưa post lên.

Tiểu Lạc: Chúng ta vào nhóm tổ kịch thảo luận.

Tùy Phong Nhập Dạ: Ủa.

Vì thế Tiêu Lâm lại mở nhóm của kịch tổ, phát hiện người trong tổ trừ Tiểu Ngữ cư nhiên đều onl.

Baby: Tôi tức giận đến một đêm không ngủ, chỉ một câu Tùy Phong đi ngủ đều có thể bị đâm chọc. Bất Ngữ chỉ sợ ngay cả cái gì là rao hàng hủ cũng không biết, còn bán moe cái beep a!

Tùy Phong Nhập Dạ: Bất Ngữ là vì tôi cho nên bị đâm chọc?

Hữu Hữu: Không phải bởi vì cậu, cậu đừng nghĩ nhiều như vậy, những người đó cũng chỉ là tìm cớ để anti thôi.

Như Họa: Cậu xem mấy cái comment, những người đó mỗi người một cái lý do, cùng tổ chức thành đoàn thể đến anti.

Tiểu lạc: Lão đây tuyệt đối không tin là người bên ngoài anti cậu ấy!

Tùy Phong Nhập Dạ: Cho nên Tiểu Ngữ hẳn là đã chọc tới ai đi.

Baby: Tôi nghĩ xem.

Hữu Hữu: Các người xem mấy lần này.^{93L}: *Nghiêm túc còn thật lòng phối kịch? Nở nụ cười, tao xem là ôm đùi rất giỏi đi.*

^{30L}: *Bọn mày nghĩ đại đại nhà bọn mày tốt lắm sao? Đối với kịch nghiêm túc? Nở nụ cười. Mặt ngoài một bộ sau lưng một bộ ai không thể yo ~ Không phải đại bài CV không hợp tác, không phải hồng văn không tiếp, không phải tổ kịch tai to mặt lớn càng không thêm để ý đến ~ Điều này dám fan NC biết sao? Ha ha.*

31L: Đúng vậy, cự tuyệt được kêu là lãnh khốc vô tình yo~ ai bảo chúng ta là kịch tổ nhỏ trong suốt (-)

Tôi nghiêm trọng hoài nghi có phải đã đắc tội với kịch tổ nào không?

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngưu bình thường trừ bỏ phối kịch cũng không xuất hiện cùng người khác nhiều lắm, sao có thể đắc tội kịch tổ?

Baby: Có thể là do trước đây Bất Ngữ cự tuyệt một tổ kịch hay không. Tổ kịch đó rất không đáng tin, trước kia từng xảy ra chuyện JP(3), sau lại đổi ID lao đến. Tôi biết nên để Bất Ngữ cự tuyệt. Có thể là vì vậy hay không?

Tiểu Lạc: Nếu cô nói chính là đám người Mã Nghi Linh kia, thì với cách khó chịu ai liền khoác clone khắp nơi anti của bọn họ phòng chừng rất có thể.

Baby: Ủa, chính là bọn họ.

Tùy Phong Nhập Dạ: Cho nên có khả năng lớn nhất chính là bọn họ? Mặc kệ họ là ai tôi cũng không cho phép bọn họ chửi bới Tiểu Ngưu như vậy.

Baby: Tôi cũng không cho!

Chân Tướng Đế: Tôi cảm nhận được, Baby thật ra cậu nên chú ý đến người trong xã đoàn của các người.

Baby: Vì sao?

Chân Tướng Đế: Tôi đoán thế.

Như Họa: Mọi người trước tiên bình tĩnh đã. Chúng ta thương lượng một chút xem làm thế nào để ủng hộ Bất Ngữ đi.

Như Họa nói xong đã có vài người nhao nhao thảo luận xem nên đáp trả bài post thế nào thì tốt.

Lúc này Tiêu Lâm mới thấy được cái avar của Tiểu Ngưu đang sáng, cũng không biết cậu ấy đã login bao lâu, có nhìn thấy bài post hay không. Có lẽ đã thấy mất rồi.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngưu

Lưu Thủy Bất Ngữ: Tùy Phong, tôi khó chịu Anh nói bọn họ vì sao lại nói những điều trái ngược

với sự thật như thế?

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ, cậu không cần khổ sở. Chế độ đăng ký ID của diễn đàn vòng phối rất dễ dàng, những antifan đó ỷ vào không biết ngồi sau màn hình máy tính thực sự là ai mà tùy ý phát tiết ác ý của mình mà thôi. Lời của bọn họ căn bản không phải là lỗi của cậu. Cậu là dạng người gì, những ai quen biết cậu tự nhiên rõ ràng không phải sao? Huống hồ tất cả mọi người đều lựa chọn tin tưởng thái độ làm người của cậu. Cậu xem nhóm fan của cậu chưa, nhóm bạn trong tổ kịch đều không bị lời của antifan làm cho lung lạc. Cho nên Tiểu Ngữ, không cần khổ sở được chứ?

Kỳ thật còn một câu Tiêu Lâm không gỡ ra. Nhìn cậu khó chịu như vậy, tâm tôi cũng rất khó chịu.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Tùy Phong, cảm ơn anh.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Chuyện bọn họ nói tôi không có làm, tôi vẫn coi anh là bạn tốt, cho tới bây giờ cùng không nghĩ tới nhờ cậu làm Cp để được hồng. Tôi cũng không có vì đại bài, kịch này đều là tôi đã xem qua, cảm thấy thích hợp mới tiếp, căn bản không biết CV hợp tác có phải là đại bài hay không, tổ kịch có phải là tay to mặt lớn hay không. Tôi biết chính mình phối kịch cũng không phải tốt lắm, cho nên mỗi lần tôi đều rất cố gắng phối. Không ngờ những gì chính mình làm trong mắt người khác lại là như vậy.....

Tiêu lâm đọc một đoạn nói dài như vậy, áp lực trong lòng càng khó chịu. Tiểu Ngữ cho tới bây giờ chưa bao giờ gỡ một đoạn dài, hiện tại trong lòng cậu ấy nhất định rất buồn!

Tiêu Lâm tức giận, hai tay đập mạnh xuống bàn phím.

“Ờ ờ ờ!”

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ, tôi biết. Tôi tin tưởng cậu, luôn luôn tin tưởng. Không chỉ có tôi, tất cả mọi người trong tổ kịch đều tin tưởng cậu. Cho nên không cần vì mấy chuyện bịa đặt này mà khổ sở được không?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Ừa.

Ngay sau đó hai tay Tiêu Lâm như bay nhanh trên bàn phím, đánh một đoạn thật dài thật dài. Tự mình trả lời trong bài post anti thiên hôn địa ám kia.

1601L Tùy Phong Nhập Dạ: Đọc được post này thật khiến người ta dở khóc dở cười, thái độ làm người của Lưu Thủy Bất Ngữ thế nào tin tưởng người sáng suốt vẫn luôn rõ ràng. Tôi cùng Lưu Thủy Bất Ngữ vẫn luôn là bạn tốt, trước cũng là tôi cảm thấy người này không tồi nên chủ động làm quen cậu ấy. Hiện tại sao lại biến thành Lưu Thủy Bất Ngữ muốn dựa vào Cp cái gì ôm đúi? Huống hồ nhìn tôi mà xem, đúi của tôi vẫn hơi bé, không to, chỉ sợ làm cho các vị thất vọng rồi. Về phương diện phối âm, kỳ một “Thu Phong Sinh Vị Thủy” biểu hiện của Lưu Thủy Bất Ngữ rất cuộc như thế nào, bạn nào nghe qua kịch hẳn là so với tôi còn rõ ràng hơn. Vì chế độ đăng ký nhanh miễn phí của diễn đàn vòng phối là có thể cứ vậy tùy ý tạo acc đi ác ý nói xấu người khác, xin hỏi vài vị ảnh chụp là cái gì?

Cuối cùng, cảm tạ mọi người lựa chọn tin tưởng Lưu Thủy Bất Ngữ, mà không bị người xấu làm lung lay. Tín nhiệm cùng giữ gìn của mọi người dành cho Lưu Thủy Bất Ngữ, tôi xin bày tỏ chân thành cảm ơn.

Tieu Lâm post xong không lâu, Tiểu Lạc, Baby, Hữu Hữu, Như Họa, Chân Tướng Đế đều khoác ID thật lên post bày tỏ ủng hộ Lưu Thủy Bất Ngữ.

Sau đó từng tốp fan và người qua đường đều lần lượt tỏ thái độ ủng hộ Lưu Thủy Bất Ngữ.

1672L: Tiểu anti chính là ăn no rảnh rồi, cả ngày không cần người sẽ không thoải mái. Ủng hộ Bất Ngữ sama!

1680L: Làm một fan của Tùy Phong sama tỏ vẻ đối với chính chủ cảm thấy cực kiêu ngạo, tại đây, trong loại hỗn chiến này vẫn có thể đứng ra vì bằng hữu nói chuyện thực sự là đáng quý. Ủng hộ Bất Ngữ sama!

1688L: Vẫn tin tưởng thái độ làm người của Bất Ngữ sama, các người anti đủ rồi!

1690L: Fan Lưu Thủy Bất Ngữ cảm ơn Tùy Phong sama cùng với các vị, cảm ơn các người đã đứng ra

1700L: Làm một chuẩn bị tiểu trong suốt từng hợp tác với Bất Ngữ sama cũng muốn nói một câu, Bất Ngữ sama tốt lắm, tôi tin tưởng cậu ấy, cũng thỉnh mọi người không cần lắm đường.

1705L: Có một số người chính là muốn anti, không biết Bất Ngữ sama chọc tới ai. Làm fan kịch “Thu Phong Sinh Vị Thủy” tỏ vẻ Lưu Thủy Bất Ngữ phối Tô Vị Thủy thực rất hoàn mỹ, hành động không thể chê.

1710L: Thật muốn chôn luôn đám antifan! Xem các người còn dám anti o(o#)

1711L Lưu Thủy Bất Ngữ: Cảm ơn các vị, tôi thực cảm động cũng thực cảm tạ, thật sự, cảm ơn, cảm ơn mọi người.

1712L: Sờ sờ Bất Ngữ sama~ tất cả mọi người đều tin tưởng cậu.

1713L: Cư nhiên được cảm tạ, có điểm ngượng ngùng a. Vậy nguyên rửa đám anti đi WC không có giấy vệ sinh!

Tieu Lâm nhìn comment của Tiểu Ngữ, trong lòng yên lặng nói với chính mình, về sau không bao giờ muốn Tiểu Ngữ buồn như vậy nữa.

Hoàn chương 15.

- Bán moe: nguyên văn là mạch phu = bán manh = bán moe, là hành động nam nam cố tình ân ái thu

hút hủ nữ chú ý.

- SB: một từ chữ người khác, viết tắt của Sha Bi = ngu ngốc, đần độn.
- JP: viết tắt của Ji Pin = cực phẩm, chỉ người làm ra hành động khiến người khác cực ghét.

16. Chương 16: Người Nào Đó Rất Đặc Ý

Tiêu Lâm mơ thấy ác mộng. Trong mộng Tiểu Ngữ đột nhiên biến mất không thấy, vô luận anh có tìm như thế nào, tìm khắp nơi cũng không tìm được. Sau đó anh đành phải hỏi Baby xem tin tức của Tiểu Ngữ, kết quả Baby nói cho anh biết Tiểu Ngữ vì cuộc sống bẽ bộn nhiều việc nên lui giới. Nghe được tin đó Tiêu Lâm thấy mình như rơi vào một hầm băng, vô cùng lạnh!

“Hắt xì ~” Tiêu Lâm bị lạnh làm tỉnh giấc.

Nhìn chằm chằm chắn mình một hồi, Tiêu Lâm làm ra một quyết định, đêm nay phải đổi một cái chăn dày hơn một chút.

Không chút tình nguyện rời giường, Tiêu Lâm nhớ tới ác mộng mới rồi mà lòng vẫn còn run sợ, đối với Tiểu Ngữ, chính mình tựa hồ trừ bỏ số QQ ra thì không có bất cứ phương thức liên hệ nào khác. Nếu một ngày nào đó Tiểu Ngữ thật sự đột nhiên tiêu thất, chính mình có phải không thể nào nào tìm được cậu ấy hay không?

Cho nên vẫn là nên hỏi phương thức liên lạc khác của Tiểu Ngữ đi!

Ý niệm này vừa nảy lên trong đầu khiến Tiêu Lâm chạy vọt đến trước máy tính, lên QQ!

Bình thường đều cảm thấy lên QQ rất nhanh, hôm nay tốc độ onl sao lại chậm như vậy a!

Tiêu Lâm không hề nhúc nhích, cứ nhìn chằm chằm khung đăng nhập kia, trong lòng yên lặng đếm thời gian. Một, hai, ba, bốn, năm, Cứ nhiên mười giây mới onl được.

Nhanh chóng tìm QQ của Tiểu Ngữ.

Tùy Phong Nhập Dạ: Xiaoyu, wo keyi wennige shiqing me (*Sên's trans: Tiểu Ngữ, tôi có thể hỏi cậu một chuyện không?*)

Lưu Thủy Bất Ngữ: Anh muốn hỏi cái gì đây? Tùy Phong anh đang định kiểm tra khả năng ghép vần của tôi sao?

Tiêu Lâm phát hiện mình vừa rồi quá sốt ruột ngay cả bàn phím cũng quên bật, thật sự là rất dọa người (_|||)

Tự giác đổi bàn phím gõ lại.

Tùy Phong Nhập Dạ: Cái kia, chính là, lần trước cậu nói trường cậu là sư đại(1), vốn muốn hỏi trường cậu ở đâu?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Ồ A thị. Anh thì sao?

Tùy Phong Nhập Dạ: !!

Lưu Thủy Bất Ngữ: Làm sao vậy? Không cần nói cho tôi biết cậu cũng là sư đại chứ?

Tùy Phong Nhập Dạ: Phải.

Tùy Phong Nhập Dạ: Không, không phải. Tôi ở trường cách vách các cậu, A đại.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Thật khéo nha.

Tùy Phong Nhập Dạ: Quả thật rất khéo, cho nên Tiểu Ngữ, chúng ta có rảnh thì gặp mặt cái đi?

Hô, rốt cục cũng hỏi ra lời trong lòng.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Có thể a. Anh chọn thời điểm đi.

Tùy Phong Nhập Dạ: Gần như vậy, kỳ thật buổi chiều tôi có thể đến tìm cậu.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Nhưng không khéo chính là, tôi hiện tại đang ở X thị thực tập.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi còn nghĩ hôm nay có thể nhìn thấy Tiểu Ngữ rồi *đáng thương* bản nhân gần đây RP thật sự là kém không phải bình thường.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Thoạt nhìn là vậy *cười trộm*

Tùy Phong Nhập Dạ: Vậy khhi nào cậu trở về a?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Đại khái còn mười ngày nữa.

Tùy Phong Nhập Dạ: Lâu như vậy *mắt lấp lánh*

Lưu Thủy Bất Ngờ: Tùy Phong, anh không phải là đang khẩn cấp muốn gặp mặt tôi chứ __

Tùy Phong Nhập Dạ: Bị cậu phát hiện rồi o(*//// //*)q

Lưu Thủy Bất Ngờ: Thầy tôi gọi tôi có việc, out trước, gặp sau.

Tùy Phong Nhập Dạ: Đúng rồi, đây là số di động của tôi: 152xxxxxxxx

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngừ tạm biệt.....

Tiêu Lâm cứ như vậy trở mắt nhìn avar QQ của Tiểu Ngừ chậm rãi tới đi.

Không biết cậu ấy có nhìn được số điện thoại anh gửi đến không, vội vàng như vậy chắc không thấy rồi.

Tiêu Lâm còn đang đắm chìm trong nỗi niềm kinh hãi khi biết Tiểu Ngừ cư nhiên cùng ở A thị giống mình, nhưng lại là ở sự đại cách vách.

Trước đó sao mình không biết hỏi một câu a! Lần trước Tiểu Ngừ đã nhắc đến sự đại, sao lúc đó bản thân không biết lưu tâm hỏi một chút! Không công bỏ lỡ lâu như vậy, bằng không đã sớm nhìn thấy Tiểu Ngừ rồi! Hiện tại thật vất vả biết được, kết quả người lại đi mất!

Nghĩ đến Tiểu Ngừ mười ngày sau sẽ trở về, Tiêu Lâm vừa kích động vừa rối rắm. Kích động rốt cục cũng có thể nhìn thấy Tiểu Ngừ rồi, rối rắm là vì sao còn phải chờ mười ngày dài như vậy!

Tiêu Lâm cầm lên chiếc bút Mark đã bị bản thân bỏ quên bao ngày, trịnh trọng khoanh một nét đỏ tươi lên ngày Tiểu Ngừ trở về vào cuốn lịch để bàn.

Ngày 30 tháng 10.

“Tiêu Lâm Tử, đừng trừng mắt nhìn quyển lịch để bàn đó nữa, nhìn nữa cũng không nở hoa đâu.” Anh cả vươn tay gõ lên đầu Tiêu Lâm một chút.

Anh hai nghiêng thân đến bên tai Tiêu Lâm nói: “Còn như vậy thì cậu sẽ muộn đấy!”

“Đi thôi, đừng động đến vị đang mắc bệnh tương tư kia, bệnh tình nguy kịch không cứu được đâu.” Anh ba bình tĩnh tiêu sái bước qua người Tiêu Lâm, gọi hai vị kia đi học.

Lúc này Tiêu Lâm mới phản ứng lại kịp, hôm nay tiết hai còn có tiết nha.

“Nhóm anh trai, từ từ chờ tôi!”

Một trận gà bay chó sủa trôi qua, Tiêu Lâm hoang mang rối loạn vội vàng cầm sách chạy theo bạn cùng phòng.

Tiêu Lâm đứng thẳng người, hai tay đặt trên sách, ánh mắt nhìn chăm chăm PPT của thầy giáo, vẫn không nhúc nhích. Một bộ thật sự nghe giảng bảo trì suốt buổi học.

Nếu bạn cẩn thận quan sát sẽ phát hiện sách của Tiêu Lâm vẫn để nguyên như thế, không hề động qua, ánh mắt căn bản không nhìn đến PPT, chỉ là nhìn về phía trước mà thôi.

Anh cả, anh hai bên cạnh liếc nhau sau đó đồng loạt lắc đầu. Đứa nhỏ này hết cứu!

Tận đến lúc tan học, bạn học Tiêu Lâm mới hồi hồn trở lại, nguyên nhân là, đói bụng = =

Đợi đến lúc quay về phòng ngủ, bạn học Tiêu Lâm đang chuẩn bị ngủ một giấc.

“Tiêu Lâm Tử, cho anh đây mượn di động một chút, của tôi còn đang sạc.” Anh hai từ giường cách vách thò tay vươn đến đầu giường mượn điện thoại của Tiêu Lâm.

“Lại nấu cháo điện thoại với chị dâu hả.” Tiêu Lâm thuận tay quăng điện thoại dưới gối qua bên kia.

“Hề hề.” Anh hai tiếp được điện thoại, mở lên bấm bấm.

“Tiêu Lâm Tử, cậu có tin nhắn, không tên.”

Tiêu Lâm nghĩ số lại gửi chắc là tin của lớp, hoặc là thông báo thời gian huấn luyện của đội bóng rổ, lát nữa xem cũng không sao. “Không có gì, cậu cứ gọi điện trước đi, tôi xem sau.”

Nói xong liền ngủ. Tối hôm qua ngủ hơi muộn, sáng lại dậy sớm, lâm vào tình trạng ngủ không đủ nghiêm trọng.

Chờ Tiêu Lâm tỉnh ngủ thì đã là năm giờ chiều, trong phòng ngủ đã không còn bóng người.

Cảm giác ngủ ngon thật đã. Tiêu lâm nhu nhu hai mắt ngủ đến rát của mình, thấy di động được đặt ngay cạnh gối đầu. Hắn là anh hai gọi điện xong đã để đây.

Tiêu Lâm cầm lên, định bụng mở xem tin nhắn mà lúc trưa anh hai nói là cái gì.

Vừa thấy đã không phải tin nhắn rác, mà là một từ một dãy số 135xxxxxxxx xa lạ gửi đến. Ấn mở chỉ thấy bên trong có hai chữ, một dấu chấm.

“Là tôi.”

Thời gian là 11 giờ 32 phút.

Phản ứng đầu tiên của Tiêu Lâm, là Tiểu Ngữ gửi! Đừng hỏi vì sao anh biết, trực giác!

Nói cách khác buổi sáng Tiểu Ngữ đã nhìn thấy dãy số mình gửi trên QQ!

Tiêu Lâm đè nén nội tâm giờ phút này đang mênh mông trôi nổi của mình, nhanh chóng lưu lại dãy số của Tiểu Ngữ.

Buổi sáng hoang mang rối loạn nên không mang di động, trở về lại nghĩ là tin rác nên không xem. Đây là phương thức liên hệ chính mình nằm mơ cũng muốn có được a! Cứ nhiên đến giờ mới xem! Qua lâu như vậy mình vẫn chưa trả lời, Tiểu Ngữ có giận hay không?

Tiêu Lâm chợt phát hiện chỉ cần nhắc đến Tiểu Ngữ bản thân sẽ không ngừng nào bỏ.

Nhanh chóng nhắn cho Tiểu Ngữ một tin trả lời.

“Tiểu Ngữ, tôi nhận được rồi!”

Mười phút trôi qua, Tiểu Ngữ vẫn không trả lời lại.

Nửa tiếng trôi qua, Tiểu Ngữ vẫn không trả lời.

Tiêu Lâm bắt đầu mất kiên nhẫn, xoa bóp điện thoại, bấm gọi dãy số kia.

Đô ~ Đô ~

Lắng nghe tiếng đô đô phát ra từ điện thoại, Tiêu Lâm đột nhiên cảm thấy có chút khẩn trương. Chính mình rốt cục đang khẩn trương cái gì.

“Alo~” Thanh âm của Tiểu Ngữ nghe có vẻ mơ mơ màng màng, hiển nhiên là còn chưa tỉnh ngủ.

“Là tôi, Tùy Phong.” Tiêu Lâm vào giờ phút này đã bình tĩnh hơn nhiều rồi.

“Ừa, tôi biết là anh. Có chuyện gì không?”

“Kỳ thật không có gì. Chính là thử xem dây số này có thật là cậu không.” Tiêu Lâm đương nhiên không nói nguyên nhân thật sự cho Tiểu Ngữ.

“Hiện tại đã xác định rồi đi.”

“Ừa, cậu đang ngủ sao? Tôi tựa hồ gọi không đúng thời điểm rồi.” Tiêu Lâm vừa nói, còn dẫn theo vài ngữ khí xin lỗi.

“Ừa, vừa mới rồi quá mệt mỏi, viết giáo án mãi cứ nhiên ngủ mất.”

“Ngại quá. Chỉ có điều cẩn thận bị cảm, lần sau mệt mỏi liền lên giường ngủ.”

“Ừa.”

Sau đó là một trận trầm mặc. Tiêu Lâm không biết nên nói cái gì, rõ ràng là anh có rất nhiều điều muốn nói, nhưng hiện tại cái gì cũng nói không nên lời.

“Tôi nói, Tùy Phong a.”

“Cái gì?” Tiêu Lâm nghe được thanh âm của Tiểu Ngữ mới phục hồi tinh thần.

“Anh có thêm 17951 không?” Tiểu Ngữ cười hỏi.

“Thêm cái đấy làm gì?” Tiêu Lâm không rõ vì cái gì lại đột nhiên nhắc đến cái này.

“Tôi hiện tại đang ở X thị a, anh gọi sang là đường dài, rất đắt tiền. Phốc.” Tiểu Ngữ rốt cục không nhịn nổi cười.

“Ngao, tiền điện thoại của tôi! Tiểu Ngữ, sao bây giờ cậu mới nhắc tôi, tôi nhớ rõ bên trong không còn mấy đồng, phỏng chừng lát nữa sẽ hết sạch.” Tiêu Lâm làm bộ vô cùng đau đớn.

“Tôi cũng mới nghĩ đến thôi. Vậy anh còn không nhanh ngắt điện thoại.”

“Không có việc gì, hết tiền di động Trung Quốc sẽ giúp chúng ta ngắt máy.” Kỳ thật Tiêu Lâm không hề nghĩ đến cúp điện thoại, cho dù trầm mặc, nghe trong loa truyền đến tiếng hít thở của đối phương cũng thấy thực thoải mái.

“Vậy được rồi.”

“Tiểu Ngữ là không muốn tán gẫu với tôi sao? Thật thương tâm nha~” Tiêu Lâm cố ý hỏi.

“Làm sao được, tôi sao có thể không muốn nói chuyện phiếm với Tùy Phong sama ~ Lại nói chúng ta còn là CP đây ~” Tiểu Ngữ cũng bắt đầu nói giỡn với Tiêu Lâm.

“Tiểu Ngữ, kỳ thật tôi” Lời còn chưa nói xong, mạng di động Trung Quốc quả nhiên tự động giúp anh tắt máy.

Dừng thực đúng thời điểm nha!!

Lát nữa còn phải đi nạp tiền

Tiêu Lâm sau khi nói chuyện điện thoại rốt cục đã tự mình thể hội được cảm giác viên mãn trong truyền thuyết.

Tối đến tâm tình siêu tốt, Tiêu Lâm siêu đắc ý.

Tùy Phong Nhập Dạ: *Đắc ý*

Fan 1: Chính chủ!

Fan 2: Sama!

Fan 3: Bổ nhào!

Fan 4: Bắt lấy!

Fan 5: Kích động!

Fan 6: Khóc lóc!

Quản lý B: Sama anh có vẻ tâm tình tốt lắm nha __

Quản lý A: Sama tựa hồ rất đắc ý nha __

Tùy Phong Nhập Dạ: Bị phát hiện rồi __

Fan 1: Sama cầu chia sẻ!

Fan 2: Cầu chia sẻ +1

Fan 3: Cầu chia sẻ +2

Fan 4: Cầu chia sẻ + 1380013800

Tùy Phong Nhập Dạ: Bí mật |(-)

Fan 5: Tôi đoán là có liên quan đến Bất Ngữ sama __

Fan 6: Tiểu 5 tôi cũng cảm thấy được tựa hồ cậu là chân tướng __

Quản lý B: Xem ra sama đã biết chuyện gì đó về Bất Ngữ sama mà chúng ta không biết rồi __

Quản lý A: Tiểu B cậu phân tích không tồi __

Tùy Phong Nhập Dạ: Các người đoán a __

Fan 5: Cùng Bất Ngữ sama gặp mặt?

Tùy Phong Nhập Dạ: Nên nói thì nói, không nên nói thì đừng nói *khinh bỉ*

Fan 6: Yooooooooo~

Fan 1: Sama, anh cứ nhiên cho đến giờ còn chưa gặp mặt Bất Ngữ sama __

Fan 2: Không ngờ nha không ngờ nha ~

Fan 3: Sama phải cố lên ~

Tùy Phong Nhập Dạ: Nhanh thôi *cười xấu xa*

Quản lý B: Thì ra là vì vậy a, sama nhìn anh đặc ý kìa __

Quản lý A: Đến lúc đó có thể cầu trực tiếp không *mắt lấp lánh*

Fan 4: (O) ngao~ Gặp mặt quá tuyệt!

Tùy Phong Nhập Dạ: Còn chưa đâu. Nhưng tôi cũng muốn nhanh được thấy Tiểu Ngữ nha *mắt chớp chớp*

Fan 5: Sama hôm nay rất lạ.

Fan 6: Bất Ngữ sama mau tới cứu Tùy Phong sama của chúng ta đi (”)

Tiêu lâm ở nhóm fan đặc ý một hồi xong lại chuẩn bị sáng nhóm tổ kịch khoe khoang, nào ngờ đã thấy tổ kịch náo nhiệt phi phàm.

Tùy Phong Nhập Dạ: *Đặc ý*

Tiểu Lạc: Người nào đó bỏ được mà xuất hiện rồi __

Hữu Hữu: Tôi còn nghĩ Bất Ngữ sama không onl người nào đó sẽ không chịu hiện thân cơ, đêm nay là làm sao vậy?

Như Họa: Gần đây cứ post icon *đặc ý* này, hiển nhiên là có chuyện gì tốt.

Tùy Phong Nhập Dạ: Gật đầu.

Tiểu Lạc: Đừng để ý đến cậu ta, tiếp tục nói chuyện gặp mặt của chúng ta.

Tùy Phong Nhập Dạ: Gặp mặt? Khi nào cơ?

Như Họa: Chúng tôi định cuối tuần này cho các thành viên trong tổ kịch gặp mặt một lần.

Hữu Hữu: Chúng tôi đều ok, chỉ còn sama cậu và Bất Ngữ __

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi không thành vấn đề, nhưng Tiểu Ngữ cậu ấy cuối tuần hẳn là chưa về. Cậu ấy đi thực tập, mười ngày sau mới về.

Tiểu Lạc: Cậu biết thật là rõ *cười xấu xa*

Như Họa: Lạc tử, tôi thấy cậu vừa rồi của cô thật là vô nghĩa.

Tùy Phong Nhập Dạ: An bài xong thì cho tôi biết.

Tiêu Lâm đợi đến 10 giờ cũng không thấy Tiểu Ngữ onl QQ, vì thế cũng cho phép bản thân sớm thả mình lên giường.

Sắp ngủ mới gửi cho Tiểu Ngữ một cái tin nhắn, chỉ có hai chữ. Ngủ ngon.

Ngủ ngon Tiểu Ngữ. Tiêu Lam an tâm tiến nhập mộng đẹp.

Hoàn chương 16.

(1) Sư đại: Trường đại học sư phạm.

17. Chương 17: Tiểu Ngữ, Tôi Thích Cậu Đã Rất Lâu Rồi

Anh cả phát hiện mấy ngày nay Tiêu Lâm không còn ngăn người, không như đi vào cõi thần tiên, làm gì cũng đặc biệt có sức sống. Ngoại trừ mỗi ngày ôm di động ngắm nghía, còn lại đều bình thường. Vì thế ba anh em khác trong phòng ngủ dưới cuộc thảo luận ngầm đã cho ra kết quả, coi mời Tiểu Lâm Tử đã đuổi được tới tay rồi! Hôm nào tìm thời điểm tốt bức cung một phen.

Tiêu Lâm đang chuyên tâm soạn tin nhắn cho Tiểu Ngữ nhà anh. Ngón cái ấn trên phím như múa, phần phật đánh ra một chuỗi ý tự dài ngoằng, nghĩ nghĩ một hồi lại xóa bớt, lại đánh một chuỗi dài rồi lại xóa. Cứ thế vô hạn tuần hoàn, viết viết xóa xóa.....

Anh cả lặng lẽ đi đến sau lưng Tiêu Lâm ghé gần cổ định bụng nhìn lên xem anh viết gì, anh ba làm bộ uống nước đến bên người Tiêu Lâm, ánh mắt chăm chăm vào bàn tay lướt trên điện thoại của anh, anh hai cũng đang nằm trên giường thì đi xuống xem rốt cục Tiêu Lâm đang viết cái gì.

Kết quả, cái gì cũng không có!

Thật là cái gì cũng không có.

Tiêu Lâm kỳ thật rất muốn gửi cái gì đi, lại sợ sẽ quấy rầy đến Tiểu Ngữ.

Gần đây Tiểu Ngữ bẽ bộn nhiều việc, gửi tin nhắn cho cậu, cậu cũng chỉ trả lời vài chữ, mà còn là khoảng cách thời gian rất dài. Bình thường không chỉ không lên mạng, ngay cả hôm qua kỳ hai “Thu Phong Sinh Vị Thủy” công bố cũng không đến ủng hộ post kịch.

Tuy rằng bản thân vẫn giúp Tiểu Ngữ đoạt sf, nhưng Tiểu Ngữ cuối cùng vẫn không hề xuất hiện. Kết quả phần lớn các nhóm fan trong post hôm qua đều nói giỡn thành Bất Ngữ sama của bọn họ không cần anh nữa.

Lúc Tiêu Lâm không có gì làm thường thích nhìn xem nhóm fan của mình đang nói chuyện gì, dưới con mắt của anh, các cô nàng trong nhóm dường như nói không bao giờ hết chủ đề.

Fan 1: Bất Ngữ sama đã lâu không có xuất hiện *thở dài*

Fan 2: Tuy rằng trước đó cũng không hay xuất hiện nhưng lần này tựa hồ đặc biệt lâu rồi *thở dài*

Fan 3: Đột nhiên cảm thấy rất buồn bực a *thở dài*

Fan 4: Buồn bực +1

Fan 5: Buồn bực +2

Fan 6: Buồn bực +3

Tùy Phong Nhập Dã: Buồn bực +10086

Quản lý B: Buồn bực +10086

Quản lý B: Sama! Anh cứ nhiên chen ngang!

Fan 6: Gào khóc, Tùy Phong sama~

Fan 5: Chào Tùy Phong sama (ˆoˆ)/~

Fan 4: Tùy Phong sama cũng cùng chúng ta buồn bực kia *thở dài*

Fan 3: Cho nên sama, anh cũng không biết Bất Ngữ sama đi nơi nào sao?

Fan 2: Bất Ngữ sama tối hôm qua cũng chưa đến post kịch, thích nhất nhìn bộ dáng cậu ấy cướp Sf không

được.

Fan 1: Cho nên Bất Ngữ sama đột nhiên tiêu thất sao?

Tùy Phong Nhập Dạ: Bất Ngữ sama của mọi người gần đây rất bận rất bận rất bận, rất là bận.

Quản lý B: Cho nên bận đến nỗi không có thời gian liên hệ với sama sao?

Tùy Phong Nhập Dạ: Đúng vậy, rất buồn bực *đáng thương*

Quản lý A: Sama không có tiểu thụ thật đáng thương.

Tùy Phong Nhập Dạ: Đúng vậy.

Fan 1: Bất Ngữ sama phải bận đến khi nào a?

Tùy Phong Nhập Dạ: Phải tiếp mấy ngày nữa đi.

Fan 2: Bất Ngữ sama khi nào trở lại, tôi muốn cho sama xem cap màn hình hôm nay.

Fan 3: Nhìn xem ánh mắt u buồn của chính chủ nhà chúng ta sao __

Tùy Phong Nhập Dạ: Lại nói, cuối tuần chúng tôi muốn gặp mặt, các người có muốn thổ lộ gì không? Tôi giúp các người truyền đạt lại.

Fan 4: Gào khóc, có thể cầu giúp truyền đạt lời thổ lộ đến cho Bất Ngữ sama sao __

Fan 5: +1 thông qua chính chủ truyền đạt cho Bất Ngữ sama lời thổ lộ, ngăn lại thấy moe khó nói o(*^_^*)o

Fan 6: Tùy Phong sama, anh sẽ truyền đạt lại cho Bất Ngữ sama sao __

Tùy Phong Nhập Dạ: Để các người thất vọng rồi, Tiểu Ngữ ngày đó sẽ không đi. Cậu ấy còn ở X thị, ngày cuối tuần sẽ không về kịp.

Quản lý A: Khóc, sao có thể như vậy QAA

Fan 1: Sama, anh hôm đó không phải là sẽ một mình cô đơn chứ QAA

Fan 2: Sama, không sao, đến lúc đó chờ Bất Ngờ sama về, các người một mình gặp gỡ

cười xấu xa

Fan 3: Đến lúc đó lại thế giới hai người *cười xấu xa*

Tùy Phong Nhập Dạ: Tựa hồ không tôi *sờ cằm*

Chỉ chớp mắt đã đến thứ bảy, ngày mà thành viên tổ kịch hẹn gặp mặt lần đầu tiên.

Làm CV Tùy Phong Nhập Dạ của giới võng phối lần đầu họp mặt, Tiêu Lâm vẫn hết sức coi trọng.

Sáng sớm vừa dậy, anh liền khoác thử bộ tây trang từng mặc khi tranh cử lên người, nghĩ nghĩ vẫn quyết định thay đổi. Gặp mặt thôi mà làm vậy sẽ khiến người khác cảm thấy câu thúc.

Quyết đoán thay ngay quần bò, áo phông trắng. Không phải nói sinh viên phải mặc tươi mát mà rõ nét, hừ nhàn mà không lòe loẹt đó thôi, bản thân như vậy thích hợp hơn XD Một bộ thanh niên tốt đầy sức sống.

Đối với việc Tiêu Lâm sáng sớm đã rời giường còn để ý đến hình tượng này, ba vị trong phòng ngủ đều biết rành mạch.

Đừng nhìn bọn họ còn nằm ườn trên giường, nhưng nhất cử nhất động của Tiểu Lâm Tử đều bị mấy vị anh trai này đặt trong mắt.

Ba người tự trao đổi ánh mắt một phen, gật đầu với nhau. Xem ra Tiểu Lâm Tử muốn đi hẹn hò rồi ~

Tiểu Lâm Tử rất cục cựa cũng phải gả ra ngoài, không phải, là rốt cục cũng phải lấy vợ! Việc này đối với ba người làm anh đương nhiên cảm thấy vui mừng sâu sắc, chỉ kém cảm động đến lệ rơi đầy mặt, ôm đầu khóc rống lên thôi.

Tiêu Lâm chuẩn bị, sắp xếp hết thấy, xuất môn.

Cực họp mặt được xếp đi ăn cơm trước, sau đó mọi người lại cùng đi ca hát.

Tiêu Lâm nghiêm trọng hoài nghi RP quân gần đầu đã bỏ anh mà đi, không ngờ anh đi lại bị tắc đường. Mặc dù kẹt xe ở A thị là chuyện thường phát sinh, nhưng bạn học Tiêu Lâm này vẫn là lần đầu tiên bị tắc hết hai tiếng đồng hồ.

Cho nên khi Tiêu Lâm vội vàng đuổi đến khách sạn đã quang vinh trở thành người đến cuối cùng.

Đương lúc Tiêu Lâm đẩy cửa phòng liền bắt gặp hàng loạt ánh mắt nhất tề chú mục vào mình, nghiêm trọng hoài nghi bản thân đi nhầm phòng.

Cũng may có một nữ sinh tóc uốn lộn to đứng lên đúng lúc đặt câu hỏi: “Tùy Phong Nhập Dạ?”

Tiêu Lâm gật đầu, “Cô là, Tiểu Lạc?”

“Đương nhiên là Lạc tỷ của cậu.” Nói xong liền cười rất là âm hiểm.

Nhìn đến biểu tình này, quả nhiên là Tiểu Lạc không sai.

“Tùy Phong sama nhanh qua đây ngồi đi, đừng đứng.” Một người tóc dài thẳng hô lên.

“Đúng vậy đúng vậy, nhanh đến đây” Lúc này tất cả mọi người mới bắt đầu đón tiếp Tiêu Lâm.

“Gào khóc, Tùy Phong sama ngồi bên tôi này, ngồi bên tôi này.”

“Here we go, cô bình tĩnh chút đi, Tùy Phong sama phải ngồi cũng là ngồi bên người tiểu thụ Bất Ngữ nhà anh ấy nha.”

“Đúng nga~”

Vừa mới rồi bản thân không có nghe sai đi, Tiểu Ngữ đến đây? Sao có thể! Không phải là còn đang ở thành phố khác sao? Tiêu Lâm lại hoài nghi bản thân nghe lầm rồi.

“Tùy Phong, nơi này.” Thanh âm không lớn, nhưng Tiêu lâm nghe loáng thoáng cũng lập tức nhận ra

Thật là Tiểu Ngữ!

Tiểu Ngữ thật sự đến! Tiêu Lâm giật mình không thôi, trong lòng yên lặng thì thầm, sớm biết rằng Tiểu Ngữ sẽ đến thì đã ăn mặc tử tế một chút!

Tiêu Lâm nương theo thanh âm nhìn đến Lưu Thủy Bất Ngữ mặc áo gió màu đen ngồi tận cùng bên trái.

Bản thân vừa rồi chỉ lo nói chuyện với Tiểu Lạc ở bên phải, hoàn toàn không có chú ý tới tình huống bên trái.

Tiêu Lâm xoay người nở nụ cười, đi về hướng Lưu Thủy Bất Ngữ.

“Tiểu Ngữ.” Thanh âm phóng đại thật sự rất ôn nhu.

Tuy rằng khẩu hiệu là lần đầu hợp mặt kịch tổ “Thu Phong Sinh Vị Thủy”, nhưng kỳ thực mọi người chủ yếu vẫn là vì Tùy Phong Nhập Dạ và Lưu Thủy Bất Ngữ mà tới. Bọn Tiểu Lạc đã sớm gặp mặt nhau cơ sở lần, chỉ có hai CV tử hống này ngoài đời cho đến nay còn chưa có gặp qua, vì thế gặp mặt lần này lại thành một lý do quang minh chính đại.

Thời điểm mới rồi lúc Tiêu Lâm còn chưa có tới, mọi người đã đơn giản giới thiệu qua, cho nên hiện tại chỉ cần giới thiệu lại một lần cho mình Tùy Phong Nhập Dạ là được rồi.

Trải qua một vòng giới thiệu lẫn nhau, Tiêu Lâm rốt cục cũng nhận diện được từng acc.

Tóc uốn lộn to là Tiểu Lạc, uốn lộn nhỏ là Baby, tóc dài thẳng là Như Họa, tóc ngắn là Hữu Hữu, Chân Tướng Đế do lâm thời có việc nên chưa tới.

“Vị ngồi bên phải cậu này thì không cần phải giới thiệu đi.” Tiểu Lạc cười hỏi.

“Không cần, nghe thành âm là nhận ra ngay.” Tiêu Lâm nhìn nhìn Tiểu Ngữ bên phải, phát hiện cậu đang cười, ý cười nhợt nhạt.

Lúc này Tiểu Ngữ cũng nhìn về hướng anh, thành ra hai người trực tiếp nhìn nhau.

Tiêu Lâm mất đối mắt với Tiểu Ngữ, chỉ thấy đột nhiên trên mặt nóng như lửa đốt, tim đập siêu cấp nhanh.

“Thâm tình đối diện nha, tôi cái gì cũng không thấy.” Như Họa ngồi bên trái Tiêu Lâm trêu ghẹo nói.

“Như thế nào? Có ý kiến?” Tiêu Lâm hồi tỉnh, quay đầu lại nhíu mày nói với Như Họa.

“Không, không, các người tiếp tục. Tôi ăn cơm.” Như Họa giả vờ sợ hãi, cúi đầu vó lấy cái đĩa, kỳ thực là cười đầy ẩn ý.

“Ăn cơm đi, đói lắm rồi.” Lưu Thủy Bất Ngữ đột nhiên mở lời, sau đó nghiêng đầu nhìn Tiêu Lâm.

“Nhắc tới tôi cũng thấy đói rồi.” Tiêu Lâm phụ họa nói.

Nói là ăn cơm đương nhiên không phải chỉ là ăn cơm đơn giản như vậy. Vài người dần dần cũng không

còn câu thúc, vừa chém gió vừa bát quái, trên trời dưới biển không gì không nói, không khí thật phần sinh động.

Tiêu Lâm theo bản năng gấp cho Tiểu Ngữ rất nhiều đồ ăn, đặc biệt là các loại thịt, nguyên nhân đương nhiên là do anh cảm thấy Tiểu Ngữ thoát nhìn hơi gầy, cần bồi bổ nhiều thêm một chút.

Đương lúc gấp thêm một miếng chân gà vào bát Tiểu Ngữ, Tiêu Lâm mới phát hiện bát của cậu chất đầy ự, đều là kiệt tác của anh.

“Tùy Phong, gấp thêm nữa tôi sẽ ăn không hết.”

“Ừa, không gấp nữa. Cậu từ từ ăn, ăn nhiều thịt vào.” Tự bản thân cũng chưa phát hiện ngữ khí của mình có biết bao sủng nịnh.

“Tôi nói này Tùy Phong sama, cậu nịnh bợ đủ rồi đó, món chân gà tôi yêu thích nhất a ~ toàn bộ đều chạy vào bát tiểu thụ nhà cậu.” Tiểu Lạc ngồi đối diện đau lòng không thôi vì món chân gà âu yếm của mình.

Tùy Phong cũng đâu thềm để ý Tiểu Lạc, tiếp tục rót nước cho Tiểu Ngữ nhà anh.

Tiêu Lâm cách bàn vùi đầu nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Ngữ, cậu về lúc nào thế?”

Lưu Thủy Bất Ngữ cũng nhỏ giọng hồi đáp: “Hôm nay vừa về.”

Tiêu Lâm cũng hơi giật mình, Tiểu Ngữ là gấp gấp trở về chỉ để tham gia tụ hội sao? Đương nhiên anh còn chưa tự kỷ đến mức cho rằng Tiểu Ngữ trở về vì riêng anh.

Lưu Thủy Bất Ngữ goings như biết nội tâm Tiêu Lâm suy nghĩ cái gì, tiện đà bổ sung: “Chuyện bên kia cũng gần xong rồi, thời gian còn lại đều để đi du lịch, cho nên tôi về trước.”

Tùy rằng thanh âm của hai người không lớn, nhưng vẫn bị người ngoài như đang nhiệt tình lẫn lộn với ba người kia, thật ra bên trong không ngừng chú ý đến thế giới hai người bên này là Baby nghe được rõ ràng.

“Sao cậu không nói cho Tùy Phong sama nhà cậu rằng cậu mấy ngày nay bận rộn quá nửa đêm, mệt đến chết đi sống lại mới làm xong hết mọi chuyện, sau đó liền vội vàng vàng gấp gấp trở về gặp anh ta, à lẽ mồm, là gặp mọi người.” Baby ngồi bên cạnh Lưu Thủy Bất Ngữ cố ý đề cao âm thanh tiếp lời cậu.

“Ai nha nha nha ~ Chúng ta đều hiểu mà Baby ~ Chúng ta không trọng yếu, Tùy Phong sama mới là quan trọng nhất ~” Ba người còn lại cũng bắt đầu ồn ào.

Tiêu Lâm nhìn sang Tiểu Ngữ, khuôn mặt tuần tú có điểm gầy yếu, dưới hai mắt còn có hai vòng đen xì

đường hoàng đeo trên đó, thể hiện rõ vẻ mệt mỏi.

Mấy ngày nay Tiểu Ngữ nhất định rất vất vả rồi, điều này làm Tiêu Lâm đau lòng muốn chết.

“Anh đừng nghe mấy cô ấy nói lung tung.” Mặt Lưu Thủy Bất Ngữ ửng đỏ, trừng mắt liếc Baby một cái.

Nhìn gương mặt hồng hồng của Tiểu Ngữ, Tiêu Lâm cảm giác, ừ, rất đáng yêu.

Nói nói cười cười một chút, bữa cơm này ăn cực kỳ vui vẻ.

Ăn xong mọi người trực tiếp chém giết đến KTV.

Tiểu Lạc làm người khởi xướng đầu tiên, tay cầm microphone khoa trương đọc diễn văn, cảm tạ mỗi người của kịch tổ hôm nay đã đến trình diện.

“Đầu tiên cảm tạ đồng bọn 4 Như Họa và Here we go của ta! Thân nhau như vậy thì cũng không cần nói nhiều những lời khác.” Lời này dẫn đến ánh mắt khinh bỉ kèm bất mãn mãnh liệt bởi Hữu Hữu có danh xứng Here we go.

“Sau đó cảm tạ xã trưởng Baby của Thanh Ảnh, thân ái, chúng ta cùng chí hướng như thế mà đến tận hôm nay mới gặp mặt, thực hận gặp nhau quá muộn, có đúng không!”

“Quả thực là thế!” Baby làm động tác chấm nước mắt.

“Cuối cùng phải đặc biệt đặc biệt cảm tạ Tùy Phong sama cùng Bất Ngữ sama, hai người thật sự là rất xuất sắc. Trong kịch CP cảm mười phần, trong hiện thực khí tràng phấn hồng không ngờ cũng cường đại như thế, bày tỏ rất cực cũng nhìn thấy người thật khiến tôi không nói nổi trình tự diễn văn.”

“Câu cuối của cô có liên quan gì đến mấy câu trước sao?” Tiêu Lâm lập tức hỏi ngược lại.

“Đương nhiên có! Tôi chính là fan NC Phong Thủy, tôi chỉ là muốn bày tỏ hai người rất xứng đôi, một dương quang một suất khí, một tươi mát một tuần dật, đứng cùng nhau rất đẹp mắt, có đúng không.” Tiểu Lạc càng nói càng kích động.

“Khụ, vẫn là cô hát đi, không cần cảm tạ chúng tôi.” Tiêu Lâm hơi mất tự nhiên nói.

Tiểu Lạc hát một bài trước, rồi đột nhiên bày ra vẻ mặt trộm được gạo, cười hề hề nhìn hai người đang ngồi trong góc với nhau một hồi, nói.

“Không được! Tùy Phong, hôm nay là cậu đến trình diễn cuối cùng, để chúng tôi đợi lâu như vậy, phải có trừng phạt!” Sau đó đắc ý nhìn chằm chằm Tiêu Lâm, nói, “Hồi sau cậu còn dám cướp chân gà của tôi.”

Tiêu Lâm nhún nhún vai tỏ vẻ không sao cả.

Để lại mấy nữ sinh cao hứng đến phát điên, vây thành một đoàn bắt đầu thương lượng.

“Nếu Tùy Phong sama ca hát hay như vậy, thế thì hát liền mấy bài đi.”

“Đây là trừng phạt của các cô?” Tiêu Lâm kỳ quái quan sát mấy người này, không hiểu họ lại nghĩ ra chủ ý gì, chỉ cần ca hát đơn giản như vậy.

“Đương nhiên không phải!” Mấy cô nhất tề đồng loạt phủ nhận.

“Mỗi người chúng tôi chọn một bài cho cậu hát, tình ca thì phải hát cho một người nào đó, chính là người chọn bài hát đó. Hát xong phải đọc những lời này.” Tiểu Lạc dứt lời liền đưa ra một tờ giấy.

Tiêu Lâm tiếp lấy đọc, cơ mà đọc không hiểu.

“Tôi đến trước, nào, hát Hi Bá Bá đi, ha ha ha ha ha.” Không đợi Tiêu Lâm cẩn thận cân nhắc vài lời kia có ý tứ gì, Tiểu Lạc đã chọn bài hát.

Tiêu Lâm vừa nghe được lời bài hát liền trở mình quăng cho cô một cái xem thường, coi mòi Tiêu Lạc thật sự ghi hận chuyện mình cướp chân gà rồi.

Tiêu Lâm nhìn về Tiểu Ngữ bên cạnh, thấy cậu cũng đang cười vui vẻ.

Vì thế Tiêu Lâm cũng không quản được nhiều như vậy, cứ thế cầm lấy microphone hát cho Tiêu Lạc.

Mấy người con lại ngồi trên sofa cười thiếu chút té khỏi ghế.

Mấy ca khúc sau khiến Tiêu Lâm cảm thấy sắp bị bọn họ tra tấn đến điên rồi, không phải chọn một bài động kinh đến cực điểm thì chính là bắt anh hát mấy bài bi thương rơi lệ khổ bức.

Cũng may ca sĩ top mười Tiêu Lâm vẫn có thể miễn cưỡng đáp ứng.

Phiên cuối cùng là dành cho Tiểu Ngữ chọn.

“Tôi không biết chọn cái gì, bài tôi biết hát không nhiều lắm.” Tiêu Ngữ nâng hai tay chống cằm nhìn Tiêu Lâm.

“Bất Ngữ, cậu cứ chọn một bài đi, nhạc theo yêu cầu kiểu này là khả ngộ bất khả cầu đó.” Baby ở bên cạnh Lưu Thủy Bất Ngữ chỉ dạy.

“Tỷ như Hôm nay em phải gả cho anh hay gì đó cũng được nha ~”

“Vậy bài này đi.” Tiểu Ngữ gật đầu, sau đó nhìn về Tiêu Lâm. “Tùy Phong sama không thành vấn đề chứ?” Cố ý bắt chước theo ngữ khí của bọn Tiểu Lạc.

Tiêu Lâm tươi cười với cậu, “Không thành vấn đề.”

Nhạc dạo của ca khúc nhẹ nhàng vang lên khắp căn phòng, Tiêu Lâm nhìn màn hình bắt đầu hát. “Từng bông hoa nở giữa trời xuân ấm áp, mang sầu não đông lạnh đi rồi, gió nhẹ thổi tới hơi thở của lãng mạn.” Anh không hát trước Lưu Thủy Bất Ngữ.

Đang lúc hát đến “Anh vào ngay giờ phút này đột nhiên yêu em” Tiêu Lâm bỗng nhiên xoay người nhìn thẳng vào Lưu Thủy Bất Ngữ, cười rất ôn nhu. Sau đó đi đến bên người Lưu Thủy Bất Ngữ, chuyên chú hát cho cậu, “Hay nghe anh nói, tay trong tay, cùng anh đi thôi, đi sáng tạo cuộc sống hạnh phúc, ngày hôm qua đã không kịp, ngày mai đừng bỏ lỡ, hôm nay em gả cho anh được không.”

Mấy người khác xem một màn sống động như vậy đều bắt đầu ồn ào.

“Tui phắc! Phun máu khắp trời!”

“Sao thấy thế nào cũng như là thổ lộ a, gào khóc.”

“Tiểu Ngữ, cậu gả cho cậu ta đi!”

“Ồ bên nhau đi!!”

Lưu Thủy Bất Ngữ không nói gì, chỉ cúi đầu cười cười. Khúc nhạc tiếp theo đã bắt đầu rồi.

Trong không khí tựa hồ tụ tập thật nhiều thật nhiều bong bóng phấn hồng.

Nhạc hết, Tiêu Lâm đọc mấy chữ trên tờ giấy ban nãy Tiểu Lạc đưa cho anh.

“Cậu tạo không, tôi tuyên cậu rất lâu rồi.(*)” Tiêu Lâm bắt gặp ánh mắt của Tiểu Ngữ. Thâm tình mà

chân thành đọc từ chữ đó.

Tiểu Ngữ, em biết không? Anh đã thích em từ lâu rồi. (*: câu trên là tiếng đài loan, cũng nghĩa là em biết không, anh thích em từ lâu rồi.)

Giờ phút này đây Tiêu Lâm cuối cùng cũng hiểu rõ tâm của chính mình. Một khắc nhìn thấy Tiểu Ngữ kia, Tiêu Lâm mới phát hiện bản thân kỳ thật đã sớm thích Tiểu Ngữ rồi. Cũng may, hiện tại cũng chưa muộn.

Tiểu Ngữ vẫn không nói gì, tuy rằng ánh sáng trong phòng không tốt lắm, nhưng Tiêu Lâm vẫn thấy rõ tươi cười trên gương mặt ấy.

Hát xong Tiêu Lâm trả mic cho Baby, để bọn họ tự hát tiếp. Bản thân quay về ngồi nói chuyện phiếm với Tiểu Ngữ.

“Tiểu Ngữ, lại nói tôi còn chưa biết tên cậu. Tôi gọi là Tiêu Lâm, cậu thì sao?” Tiêu Lâm nhẹ giọng hỏi.

“Quý Lâm.”

“Thật khéo nha, tôi cũng là Lâm, cậu cũng là Lâm.”

“Là Lâm trong ‘Lai Lâm’”

“Ồ, tôi tưởng là Vũ Lâm Lâm.” Tiêu Lâm cười cười.

“Ngu ngốc, tôi sinh tháng 11, vừa đúng thời điểm đông đến, cho nên ba tôi liền lấy tên này.” Tiểu Ngữ giải thích lai lịch cái tên với Tiêu Lâm.

“Nguyên lai là thế, nói như vậy sinh nhật của Tiểu Ngữ sắp đến rồi.”

“Ừa.”

Hai người cứ anh một câu, tôi một câu trò chuyện như vậy, tuy rằng là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng lại như lão hữu nhiều năm tâm sự, không chút ngượng ngịu.

Tiêu Lâm nhìn Tiểu Lạc cùng Hữu Hữu đang cướp microphone mà bật cười, đang định nói với Tiểu Ngữ mấy câu, giật mình quay lại mới phát hiện Tiểu Ngữ đã dựa vào anh ngủ gục. Sao trong hoàn cảnh như vậy cũng có thể ngủ, Tiểu Ngữ đã rất mệt rồi.

Ngọn đèn mờ ám pháp phù, Tiêu Lâm quan sát dung nhan say ngủ trầm tĩnh của Tiểu Ngữ, cảm thụ hô

hấp đều đều của cậu, lắng nghe tình yêu ngập tràn trong tâm mình.

Đợi mấy người hát đến mệt mỏi thì trời cũng sẩm tối, trời thu se lạnh. Mấy vị nữ sinh dự định đến nhà Tiểu Lạc cạ cả đêm, vì thế liền chào tạm biệt hai vị còn lại.

Tiêu Lâm với Tiểu Ngữ cùng đường, thế nên dùng nhau bắt xe về trường học.

Xe bus buổi tối không có mấy người, hai người chọn ngồi hàng cuối.

Tiêu Lâm và Tiểu Ngữ đều không ai lên tiếng, âm thầm hưởng thụ phần tĩnh lặng hiếm có này.

Tiểu Ngữ ngấm nhìn khung cảnh trôi qua ngoài cửa sổ, Tiêu Lâm ngấm nhìn Tiểu Ngữ.

Đèn nê ông ngoài cửa chiếu rọi một phần gương mặt Tiểu Ngữ khiến Tiêu Lâm ngấm đến xuất thần.

Sau khi xuống xe vẫn còn một đoạn, Tiêu Lâm đưa Tiểu Ngữ đến cửa sư đại.

Tiểu Ngữ phát tay định bụng quay về.

Tiêu Lâm đứng tại chỗ lặng ngắm Tiểu Ngữ rời đi.

Đột nhiên, anh chạy đến trước mặt Tiểu Ngữ, kéo cậu lại.

“Tiểu Ngữ” Tiêu Lâm mới rồi chạy quá nhanh, thanh âm hơi run rẩy.

“Chuyện gì?” Tiểu Ngữ nhìn vào anh, hỏi.

“Anh thích em rất lâu rồi, có thể làm bạn trai anh không?” Tiêu Lâm trịnh trọng hỏi.

Tiểu Ngữ không trả lời anh, mà chỉ chăm chú nhìn anh thật lâu.

Tiêu Lam cảm giác khoảng thời gian này thực dài, dài như mấy thế kỷ đã trôi qua vậy.

“Vậy anh theo đuổi em đi.”

18. Chương 18: Làm Thế Nào Để Theo Đuổi “em Gái” Thần Tiên

Tiêu Lâm không biết bản thân đã trở về phòng ngủ bằng cách nào. Anh nằm trên giường mà đầu óc đầu tràn ngập nụ cười khanh khách cuối cùng của Tiểu Ngữ, cùng bộ dáng nói ra câu “Vậy anh theo đuổi em trước đi.”

Tiêu Lâm nâng tay trái che khuất hai mắt mình, hồi tưởng lại hết thấy những gì đã phát sinh ngày hôm nay, nhin không được mỉm cười.

Đối với việc bản thân đột nhiên tỏ tình, Tiểu Ngữ cư nhiên không cự tuyệt mà còn cho mình một cơ hội. Cho nên Tiểu Ngữ đối với mình hẳn là có cảm tình đi?

Tiêu Lâm càng nghĩ càng thấy lòng như nở hoa, lăn qua lộn lại trên giường mãi không ngủ được.

Cuối cùng thật sự nhìn không nổi nữa, bèn lấy di động ra soạn một cái tin nhắn, sau đó bấm vào số điện thoại đã thuộc nằm lòng gửi đi.

Trên màn hình chỉ có bốn chữ: Tiểu Ngữ, ngủ ngon.

Sau khi thấy được biểu tượng gửi tin nhắn thành công hiện lên, Tiêu Lâm cứ cách ba mươi giây lại lật di động lên xem một lần. Lặp đi lặp lại hơn mười mấy lần mới phát hiện đã sắp một giờ rồi.

Tiêu Lâm ý thức được lúc này chắc hẳn Tiểu Ngữ đã ngủ rồi, vì thế mới chịu buông tha ý nghĩ chờ Tiểu Ngữ trả lời, nhắm mắt lại ngủ.

Sáng hôm sau, Tiêu Lâm mở to mắt lập tức cảm thấy được có chỗ nào đó không ổn. Động thân ngồi dậy mới thấy trên giường anh hai cách tầm mét rưỡi có ba ánh mắt nhìn anh chăm chú.

Ba vị anh em của Tiêu Lâm ngồi trên giường anh hai, nhất tề chăm chăm nhìn anh, mặt mỗi người đều bày ra biểu cảm muốn quý dị bao nhiêu liền có bấy nhiêu....

Tiêu Lâm bị không khí ghê rợn này dọa tới mức lấy tay chống giường lùi lại một chút, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía ba người, “Các người đây là

“Hề hề

“Tiêu Lâm Tử còn không mau thành thật khai báo.” Ngồi bên trái anh cả là anh hai cũng vươn tay vuốt cằm.

“Xem biểu hiện ngày hôm qua của cậu, chắc là thành công rồi đi.” Lão tam cũng muốn thống nhất làm cùng một động tác sờ cằm, có điều vị trí hơi hẻo lánh, bị anh cả và anh hai ép sát vào dán lên tường, vì thế

đánh phải gian nan giường đầu, vẻ mặt tôi cái gì cũng biết hết rồi nhìn Tiêu Lâm.

Nghe xong câu nói không đầu không đuôi này, Tiêu Lâm trợn trừng mắt với ba vị ngồi trước mặt, mờ mịt

Bọn họ đang nói cái gì đây?

Thấy biểu tình nghi hoặc của Tiêu Lâm, anh cả nhin không được mở miệng nhắc nhở, “Tiểu Lâm Tử, tối hôm qua cậu thành công rồi đi ~”

“Thành công cái gì?”

“Em dâu a!” Ba vị anh trai trắm miệng một lời đồng thanh đáp.

Nghe được hai chữ em dâu, trong lòng Tiêu Lâm ngoài vẫn là . Mấy người anh này nghĩ đến tận đâu rồi

“Bát tự còn chưa xem đâu” Tiêu Lâm rốt cục cũng bọn họ đang nói cái gì, anh chỉ cười đáp lại, hiện tại Tiểu Ngử còn chưa đáp ứng mình đâu.

“Còn ngưỡng ngừng gì nữa, nhìn cậu hôm qua ăn mặc tỉ mỉ, đứng trước gương lâu như vậy, khẳng định là ra ngoài hẹn hò.” Anh cả chớp chớp mắt liếc Tiêu Lâm.

“Hẹn hò, sau đó là ôm mỹ nhân về đi ~” Anh ba hất cằm với anh, rồi ha ha cười với hai vị bên cạnh.

“Này, này, anh cả mau đỡ lấy tôi” Anh hai cười lẩn lộn bên cạnh không để ý nghiêng thân thể, mắt thấy sắp rớt xuống giường vội kêu cứu.

Anh cả đứng lúc vươn tay trái vớt vị kia lại.

“Anh hai, cậu cũng quá kích động rồi, Tiểu Lâm Tử nhà ta có vợ, cậu liền muốn biểu diễn cho chúng ta xem màn gà bay chó chạy à, hay là màn xoay tròn 360 độ trên không.” Anh cả ghét bỏ nói với anh hai.

Một bàn tay của anh hai chống trên giường, một bàn tay vỗ ngực mình an ủi, “Anh cả, cậu cũng không thấy cái giường bé tẹo này đang chứa ba thằng con trai sao, không gian không đủ a. Xoay tròn 360 độ vẫn để chờ đến ngày nhìn thấy em dâu rồi hẵng nói”

Tiêu Lâm nhìn ba người trước mặt, nhanh chóng tiến hai bước sát cuối giường, cùng bày tư thế ngồi chồm hổm như thế.

“Các anh trai” Tiêu Lâm khựng lại một chút, mới thẳng thắn nói, “Các người sao lại cho rằng tôi đã thành công” Tiêu Lâm bày vẻ bất đắc dĩ nhìn bọn họ.

Ba người vừa mới rồi còn tủm tủm cười, tự hỏi hai giây. Thoạt nhìn Tiểu Lâm Tử không giống như đang nói dối....

Vì thế, thật sự không thành công sao?

Ba người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, thấy hơi bất ngờ.

“Cho nên nói, kỳ thật là không thành công sao?” Anh cả dẫn đầu mở miệng hỏi.

Tiêu Lâm gật gật đầu, “Tiểu Ngữ đã đáp ứng cho tôi theo đuổi cậu ấy.”

“Nói như vậy là cô ấy đối với cậu vẫn có cảm giác đấy thôi, Tiểu Lâm Tử, cậu có cần chúng tôi chỉ cho vài bí kíp không? Anh ba cam đoan với cậu chỉ cần một tháng là sẽ đến tay.”

“Anh ba, ý tốt của cậu tôi xin nhận. Nhưng, thôi Tôi tự mình theo đuổi.”

Các người là nhằm vào nữ, đối tượng của tôi là nam a.....

“Như vậy sao được, Tiểu Lâm Tử, cậu là bảo vật trấn phòng của chúng ta, hot boy của hệ, chuyện chung thân đại sự của cậu, thân là anh cậu sao có thể không quan tâm.” Anh hai vỗ vỗ bả vai Tiêu Lâm, một bộ nói lời thấm thía.

Tiêu Lâm biết bọn họ quanh co lòng vòng như vậy, kỳ thật cũng chỉ muốn bản thân giới thiệu Tiểu Ngữ cho bọn họ xem. Nhưng không phải Tiêu Lâm không muốn, mà là Tiểu Ngữ là nam, bản thân không biết nên nói với bọn họ như thế nào.

Dưới ánh mắt nồng cháy của ba vị anh trai, cuối cùng Tiêu Lâm chọn lựa ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách. Anh nghiêng người nhảy xuống giường.

Đến khi Tiêu Lâm nhìn đến cửa phòng ngủ đang đóng chặt mới phát hiện sách lược của mình sai lầm biết bao, vì thế bèn bật người chuyển hướng nhà vệ sinh.

Do đó trong phòng ngủ xuất hiện một cảnh tượng như vậy.

Tiêu Lâm đánh răng thì cứ đánh răng, Anh cả chấp tay sau mông đứng sau Tiêu Lâm, “Tôi nói nè Tiểu Lâm Tử, đừng giấu diếm, hào phóng nói cho anh trai người trong lòng cậu là ai, có ở trường ta không?”

“Xoẹt xoẹt, phụt.” Tiêu Lâm vẫn bình tĩnh đánh răng.

“Tiểu Lâm Tử, lặng lẽ nói cho anh hai, người trong lòng cậu là của khoa nào, lớp nào, anh hai giúp chú giữ bí mật. Thuận tiện có thể giúp chú hỏi thăm sở thích của cô nàng mà.” Anh hai nhỏ giọng lầm bầm bên tai Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm hít sâu một hơi, sau đó quay đầu nhìn anh hai, “Cảm ơn anh hai, cậu ấy không học trường chúng ta.”

“Người trong lòng cậu tên là Tiểu Ngữ? Không phải em gái Vương Ngữ Yên chứ, em gái thần tiên yo ~” Về cười quỷ dị của anh ba hiện ra, bả vai đung đung Tiêu Lâm một chút, “Haizz, Tiểu Lâm Tử, các cậu quen nhau như thế nào? Mau kể cho các anh.”

Tiêu Lâm lòng vòng mấy vòng, quay đi đọc sách.....

Ba vị anh trai cũng không sốt ruột, tay phải chống trên mặt bàn, quan sát Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm cuối cùng cũng không còn cách nào khác, thở dài, kể chuyện của mình và Tiểu Ngữ cho bọn họ, chẳng qua chỉ kể mơ mơ hồ hồ.

“Cho nên các người là ở trên mạng phối âm nên quen nhau? Khó trách cậu luôn không chịu tham gia hoạt động của phòng chúng ta, cả ngày ôm máy tính.” Anh cả cho ra kết luận đầu tiên.

Tiêu Lâm gật đầu.

Anh hai tiếp lời, “Nếu cô ấy đồng ý, vậy cậu phải triển khai theo đuổi mãnh liệt a, Tiểu Lâm Tử, mấy lời lăng mạn mà cũng không biết nói sao.”

Tiêu Lâm mở to hai mắt nhìn, anh hai quá khoa trương rồi.

“Em gái thần tiên là sư đại nhỉ, người ở khoa nào, lớp nào, anh đây tìm người hỏi thăm cho.” Anh cả cũng bắt đầu bày mưu tính kế cho Tiêu Lâm.

“Là Tiểu Ngữ, không phải em gái thần tiên.....” Tiêu Lâm sửa lời.

“Như nhau thôi Gọi là em gái thần tiên có nhiều cảm xúc ha.” Xem ra anh ba không có ý định sửa lại cách gọi, Tiêu Lâm cũng chỉ đành từ bỏ, không sửa nữa.

“Tôi chỉ biết cậu ấy học sư đại, hôm qua mới là lần đầu tiên gặp mặt.”

“Lần đầu tiên gặp mặt đã thổ lộ, Tiểu Lâm Tử, cậu là nhất kiến chung tình à.” Anh ca nói.

“Cũng không sợ làm đối phương hoảng sợ à, ha ha.” Anh hai cũng cười theo.

“Tiểu Lâm Tử, thế này không được a, cậu trước tiên phải hỏi rõ ràng tình huống của đối phương chứ.” Anh ba còn sốt ruột hơn Tiêu Lâm.

“Để tôi hỏi cậu ấy xem sao.”

Nghe ba đứa bạn nói thế, Tiêu Lâm mới ý thức được vấn đề này. Bản thân hiểu về Tiểu Ngữ quá ít. Dưới tình trạng như vậy mà anh cứ nhiên lại đột ngột thổ lộ với Tiểu Ngữ, may mà không làm người ta sợ.

“Tôi nói cho cậu nhá em trai, chúng ta phải lập một kế hoạch, trước tiên phải như vậy như vậy, sau lại như thế như thế” Vì thế bốn người vây quanh cái bàn, bắt đầu cúi đầu thương lượng “kế hoạch theo đuổi em gái thần tiên như thế nào”.

Với sự nhiệt tình như lửa của ba vị anh trai, Tiêu Lâm chỉ có thể tiếp nhận Có bạn cùng phòng nhiệt tâm như vậy thật sự khiến người ta dễ khóc dễ cười.

Hội nghị bàn tròn xong, Tiêu Lâm gửi cho Quý Lâm một cái tin nhắn.

“Tiểu Ngữ, tối hôm qua hơi kích động, quên mất hỏi em học khoa gì.”

Một phút đồng hồ trôi qua, Quý Lâm đã trả lời.

“Khoa tiếng trung lớp 1 XX, sao vậy?”

“Để tiện tìm em a.”

“..... Anh đến trường em tìm em?”

“Ừa, trưa nay đến tìm em ăn cơm.”

“Ngu ngốc, biết khoa cùng lớp thì có ích gì, anh có biết em học ở tòa nào sao?”

“Bị em phát hiện rồi, kỳ thật là anh muốn biết cả thời khóa biểu của em nữa, về sau kiếm em cho tiện.”

“ — ”

“Cho nên hôm nay cùng nhau ăn cơm chứ?”

“Hôm nay em có việc rồi, lần sau đi.”

“Ừm, được.”

Tiêu Lâm buông điện thoại, hơi mất mát. Tựa hồ Tiểu Ngữ rất bận rộn

“Sao rồi?” Ba vị anh trai nhìn chăm chăm Tiêu Lâm, đồng thời đặt câu hỏi.

“Khoa tiếng trung.”

“Người lớp nào a?”

“Chưa nói.” Tiêu Lâm cố ý che giấu một ít tin tức.

“Không cần vội, mới ban đầu các cô gái thường tương đối rụt rè, anh đây giúp cậu kiếm thời khóa biểu, đến lúc đó cậu lại hỏi lại.” Anh ba lập tức đứng ra vỗ ngực cam đoan.

Tiêu lâm gật đầu đồng ý.

Mở máy tính, phát hiện nhóm tổ kịch đang náo nhiệt vô cùng.

Chân Tướng Đế: Hôm qua các người gặp mặt thể nào?

Tiểu Lạc: Rất đẹp __

Như Họa: Người nào đó ca hát chỉ có thể gọi là rất hay yo~~

Hữu Hữu: Chân Tướng, hôm qua cậu không đi quả thực là tổn thất, tối hôm qua không khí phấn hồng đến nổ tung a (ˆoˆ)/~

Baby: Hơn nữa người nào đó còn gấp gấp trở về chỉ để nhìn mặt người nào đó nha ()

Chân Tướng Đế: Hôm qua không đi quả thực là tổn thất quá, gạt lệ.

Chân Tướng Đế: Không đúng! Gấp gấp trở về? Bất Ngữ sama?!!

Baby: Bingo ~

Chân Tướng Đế: !!!! Vì thế Phong Thủy gặp mặt??

Tiểu Lạc: Đó là đương nhiên (mị híp mắt cười)

Chân Tướng Đế: Hôm qua vì sao tôi không đi!!

Như Họa: Hơn nữa còn hát “Hôm nay em phải gả cho anh” nha (”)

Hữu Hữu: Anh đã thích em từ lâu nha ()

Tiểu Lạc: JQ chói mù mắt a (3)

Tùy Phong Nhập Dạ:

Như Họa: Đương sự!

Hữu Hữu: Mau bắt lấy!

Tiểu Lạc: Giờ mic!

Baby: Đào JQ!

Chân Tướng Đế: Phát biểu cảm nghĩ!

Tùy Phong Nhập Dạ: Cảm nghĩ chính là, trường học của Tiểu Ngữ ở ngay đối diện trường tôi

Tiểu Lạc: Vì thế về sau các cậu có thể thường xuyên trao đổi nha __

Như Họa: Không có việc gì cũng có thể cùng nhau ăn một bữa cơm, xem phim nha __

Chân Tướng Đế: Vì thế JQ chậm rãi nảy sinh o(*)

Hữu Hữu: Chân Tướng cậu chân tướng.

Baby: Chân Tướng quả nhiên chân tướng.

Hoàn chương 18.

19. Chương 19: Bước Thứ Nhất : Tình Phi Đặc Dĩ(*)

(Đây là tên bài hát “Tình phi đặc dĩ”, nhạc phim Vườn sao băng của Đài Loan.)

Tuy rằng trường học của hai người thực sự rất gần, nhưng từ sau khi gặp mặt Tiêu Lâm chưa từng gặp lại Quý Lâm lần nào.

Nguyên nhân đều do Tiểu Ngữ nói với Tiêu Lâm, gần đây cậu rất là bận.

Bởi vậy người nào đó cũng không dám quấy rầy Quý Lâm, mỗi ngày mỗi mắt trông mong, ôm cái điện thoại cẩn thận nhắn tin cho Tiểu Ngữ.

Tiểu Ngữ thì bận rộn, còn Tiêu Lâm lại thấy mình nhàn đến sắp mốc meo.

Nhìn Tiêu Lâm Tử mất hồn mất vía, mấy anh trai trong phòng nóng nảy theo.

“Tôi nói nè Tiêu Lâm Tử, cậu phải chủ động a!” Anh cả lo lắng nói với Tiêu Lâm.

“Chính là Tiểu Ngữ nói cậu ấy bận rộn nhiều việc” Tiêu Lâm ngẩng đầu, cũng lo lắng nhìn đại ca.

“Cô ấy bận, cậu không bận a, cậu còn như vậy sớm muộn gì cũng đi tong, có biết không!” Anh hai sốt ruột, nói không chừng người ta là con gái, chỉ tùy tiện lấy cớ với Tiêu Lâm thôi, thế nhưng em trai này lại trì hoãn.

“Cầm lấy, anh đây tìm được thời khóa biểu cho chú rồi.” Anh ba đặt hơn mười tờ thời khóa biểu của từng lớp trong khoa tiếng trung lên bàn Tiêu Lâm, “Cậu nhanh đi hỏi một chút, sau đó chọn ngày chúng ta thực hiện kế hoạch thứ nhất.”

Nghe xong lời bọn họ nói, Tiêu Lâm cũng hiểu bản thân không thể cứ chờ đợi như vậy/ Vốn Tiểu Ngữ không nhất định sẽ đáp ứng anh, nếu anh không chủ động hơn một chút, phỏng chừng Tiểu Ngữ càng chướng mắt anh hơn.

Tiêu Lâm đã nghĩ thông suốt liền trực tiếp cầm tờ thời khóa biểu đầu tiên trên bàn — lớp một khoa tiếng trung. Đọc kỹ sắp xếp trên thời khóa biểu, tối thứ năm có tiết.

“Chọn tối thứ năm này đi.” Tiêu Lâm quyết định.

“Thế là đúng rồi, mấy ngày này nhanh chóng tập luyện đi, tôi cùng bọn anh ba chuẩn bị đạo cụ nhá.” Anh cả thấy Tiêu Lâm rất cực cũng thông suốt cho ra quyết định, cao hứng không ngừng lôi kéo hai vị khác ra ngoài chuẩn bị đạo cụ cần dùng.

Làm anh trai thực sự vì hạnh phúc của em trai mà tổn bao tâm huyết nha (”)

Tiêu Lâm nhớ đến Tiểu Ngừ, sau đó tự ôm lấy đàn ghi ta yêu quý của mình. Đã lâu rồi anh không đàn, cũng may xúc cảm không tệ lắm.

Hôm thứ năm đó, bốn người trong phòng của Tiêu Lâm đồng loạt xuất phát, từ sớm đã đứng cấm chốt bên ngoài quán ăn, sau đó kích động chạy đến sư đại.

Khi đi ngang qua phố buôn bán trước cửa sư đại, Tiêu Lâm dừng lại ở một siêu thị, xuyên qua tủ kính chăm chú nhìn vào bên trong.

Anh ba đi phía sau Tiêu Lâm phát hiện người đi trước đột nhiên dừng bước, tiến đến đụng anh một chút, nghi hoặc hỏi, “Nhìn cái gì thế.”

“Hay là, tôi đi mua một bình rượu?” Tiêu Lâm nói cho anh ba nghe.

“Mua rượu làm gì?” Anh ba nghiêng đầu khó hiểu.

“Thêm can đảm!” Tiêu Lâm vô cùng nghiêm túc nói.

“Uống rượu thêm can đảm? Đi thôi, ha ha.” Anh ba nghe xong cười phá lên, lôi kéo Tiêu Lâm tiếp tục đi về phía trước, “Tiêu Lâm Tư, không ngờ cậu khẩn trương đến mức này, ha ha ha, không được, anh cả, tôi nói cho ông nghe” Anh ba vừa kéo theo Tiêu Lâm, vừa hoa tay múa chân, sung sướng cười lớn, kể lại một màn này cho anh cả và anh hai, dẫn tới vô số tầm mắt của người đi đường.

Tiêu Lâm yên lặng lén lút kéo góc áo của anh ba, quay đầu hướng sang một bên, làm bộ không biết người này.

Bốn thằng con trai bề ngoài dễ nhìn, cao trên 180cm đi cùng một chỗ luôn là hột hoi cảnh đẹp ý vui. Chỉ chốc lát sau đã thấy bóng dáng bốn người ở trước cổng sư đại.

Thế nhưng bọn họ lại bị bảo vệ cổng chặn lại.

“Các cậu muốn làm gì đây?” Bác bảo vệ cổng nghiêm túc đánh giá bốn người, lại chỉ thêm vào thứ trong

tay bọn họ. “Sao lại mang theo mấy thứ này?”

Thấy thế, anh ba nhanh chóng tiến lên mấy bước nói chuyện với bác bảo vệ, “Bác bảo an, cháu nói cho bác nghe, anh em của cháu đang theo đuổi vợ nhà, chuẩn bị đêm nay làm một cái surprise.”

“Ồ, surprise à, cái này bác biết, kinh hỉ chứ gì.” Bác bảo vệ đắc ý nói. “Người trẻ tuổi toàn là ý đồ xấu, cứ theo đuổi cái gì mà lãng mạn, lần trước còn có tên nhóc đốt 999 ngọn nến cầu hôn, mấy bảo an chúng ta thổi rất lâu mới tắt hết, thật không biết nó đốt hết chỗ nến đó phải mất mấy tiếng.” Bác bảo vệ vừa nói vừa lắc đầu, hiển nhiên là rất bất đắc dĩ.

“Hề hề, bác cứ yên tâm, chúng cháu không gây phiền toái như vậy đâu, chỉ tìm một chỗ ngồi là được rồi.” Anh ba xoa dịu nỗi băn khoăn của bác bảo vệ.

Bác gật gù đầu, “Đi đi, đi đi, chúc các cháu thành công nha, nhóc.” Bác vừa nói vừa làm động tác đi đi.

Bọn họ phát tay với bác bảo vệ, hài lòng tiến vào phía trong.

Anh ba là quen thuộc với sư đại nhất, cho nên trọng trách dẫn đường liền rơi xuống người hắn.

Anh ba nhàn nhã dẫn dắt mọi người đi dạo trong sân trường sư đại, tự do tự tại cứ như trường mình.

Cuối cùng bốn người cũng đến được mục đích ngày hôm nay, đường Thế Kỷ của sư đại.

“Anh ba, cậu xác định là chỗ này chứ?” Tiêu Lâm mù mịt hỏi.

“Yên tâm đi, buổi tối tất cả các sinh viên tự học đều phải đi qua nơi này. Anh ba của cậu đã sớm hỏi thăm rõ ràng rồi, đảm bảo đúng!” Anh ba vỗ ngực cam đoan, nói.

Nghe thế mấy người mới an tâm, xoay người bắt đầu làm tốt công tác chuẩn bị.

“Cậu nói cho em gái thần tiên chưa?” Anh hai đang xếp hoa, đột nhiên hỏi Tiêu Lâm.

“Còn, còn chưa gọi.” Tiêu Lâm nhéo nhéo lòng bàn tay bản thân, mồ hôi lạnh tuôn ra như suối.

Có hơi khấn trương a.....

“Cậu nhớ rõ phải nói một tiếng a, bằng không thành làm không công.” Anh ba cũng dặn dò.

“Được, lát nữa tôi nhắn tin cho cậu ấy.”

Bấy giờ trong lòng Tiêu Lâm rất là khẩn trương, không biết khi Tiểu Ngữ nhìn thấy sẽ có phản ứng gì.....

Tiểu Ngữ có thể thấy phản cảm hay không?

Tiêu Lâm miên man suy nghĩ một trận, nhìn lại thời gian đã sắp bảy giờ kém.

Nếu không nhanh lên thì Tiểu Ngữ tan học mất.

Mặc kệ!

Tiêu Lâm hít sâu ba lượt, tiếp theo lời ghi ta ra, nhỏ giọng ngâm nga hát, chuẩn bị ca khúc đêm nay sẽ thể hiện.

Sau khi hết thấy đều được hoàn tất, mấy ông anh đập tay cổ vũ lẫn nhau. Anh cả, anh hai, anh ba đều truyền thêm can đảm cho Tiêu Lâm, để anh bớt khẩn trương.

“Cậu phải tin tưởng cô ấy nhất định sẽ thấy thực kinh hỉ ~” Anh cả đối với kế hoạch này cực kỳ tự tin.

“Đến lúc đấy tôi nhất định phải xem em gái thần tiên là ai.” Anh ba vẫn rất chấp nhất với em gái thần tiên như cũ.

“Tiêu Lâm Tử, cố lên nha, các anh là hậu thuẫn kiên cường của chú!” Anh hai vỗ vỗ bả vai của Tiêu Lâm, cổ vũ anh.

Mười ngón tay của Tiêu Lâm gắt gao siết chặt vào nhau, gật đầu với bọn họ.

Thời điểm tám giờ đã đến, bầu trời đen hẫ, đèn đường hai bên vỉa hè của sư đại bật sáng. Tối đến, gió nhẹ thổi, bóng cây nường vào gió khẽ lay động, ánh đèn mờ nhạt chiếu rọi, kéo dài bóng dáng vội vã trên đường.

Tiêu Lâm cầm điện thoại, nhắn cho Quý Lâm một cái tin.

“Tiểu Ngữ, tan học thì đến đường Thế Kỷ, anh ở đây chờ em.”

Gửi tin xong, Tiêu Lâm trực tiếp ném điện thoại vào ba lô, âm thầm cầu nguyện đêm nay Tiểu Ngữ không có việc, có thể đến gặp mình.

Mấy người hàn huyên thêm một lúc, xác định lại công việc cần làm của mỗi người, rồi bắt đầu cùng chờ đợi tiếng chuông tan học cuối cùng sẽ vang lên của sư đại.

Năm phút sau, chuông đúng giờ ngân vang, Tiêu Lâm ngẩng đầu ngóng trông phía trước.

“Tiêu Lâm Tử, cố lên!” Thanh âm chảnh tề vang dội, Tiêu Lâm xoay người bày tư thế ok với mấy người anh trai.

Tiêu Lâm lấy điện thoại ra gọi cho Quý Lâm, tay phải gảy gảy dây đàn, đánh lên những nốt nhẹ nhàng, rồi bắt đầu hát bài hát đầu tiên trong đêm nay với điện thoại.

“If you wander off too far, my love will get you home” Tiêu Lâm hát lên lời ca du dương, nhắm mắt ngân vang “My love will get you home”.

Vườn trường sư đại thường xuyên có giáo viên dắt theo học trò đứng ven đường biểu diễn, nhưng một mình biểu diễn là chuyện rất hiếm gặp, hơn nữa càng hấp dẫn người khác chính là, người hát đêm nay là một anh chàng cực kỳ đẹp trai!

Thanh âm của Tiêu Lâm vang lên liên tiếp hấp dẫn hàng tá người dừng chân vây xem.

Tiêu Lâm chỉ khẽ cười với bọn họ, cũng đẩy lên một trận kinh hô không nhỏ.

Có người còn nường theo giọng hát nhịp nhàng của Tiêu Lâm lay động thân thể mình, cũng có người giơ di động trên tay lên cao vẫy vẫy theo âm nhạc, tạo thành lightstick cỡ lớn.

Tiêu lâm vẫn dụng tâm hát ca khúc của mình, đợi chờ người trong lòng xuất hiện.

Đương lúc anh hát đến “Get back on your feet and think of me, my love will get you home boy”, Tiêu Lâm mở choàng hai mắt, lướt trong đám đông tìm kiếm bóng hình quen thuộc kia.

Đảo qua một vòng vẫn không thấy Quý Lâm, Tiêu Lâm không từ bỏ, có lẽ Tiểu Ngữ còn chưa đến kịp.

Thay đổi tư thế, Tiêu Lâm tiếp tục hát bài hát tiếp theo.

Thời điểm anh cất lên câu hát cuối cùng, Tiêu Lâm chợt phát hiện bên phải mình có một người đang tươi cười nhìn mình.

Thấy Tiêu Lâm nhìn sang, người đó liền phát tay vẫy vẫy với Tiêu Lâm.

Là Tiểu Ngữ!

Tiêu Lâm xoay người, nở một nụ cười ôn nhu với Quý Lâm, sau đó quay sang làm động tác Ok với ba vị kia.

Tiêu lâm đột nhiên đổi nhạc điệu, đánh ra ca khúc quen thuộc với vô số người —— “Tình phi đặc dĩ.”

Tiêu Lâm quay người sang bên phải, hướng về Quý Lâm mỉm cười, cất cao giọng hát.

Ca khúc cực kỳ nhẹ nhàng, đầy bầu không khí lúc này lên rất High, bao nhiêu người không nhin được cũng hát theo.

Đột nhiên, ba người anh em kia thấp sáng ngọn đèn trong tay.

Từ trái qua phải là anh cả cho đến anh ba, trong tay mỗi người đều cầm một tấm biển có gắn đèn màu lấp lánh, ngọn đèn phát sáng rực rỡ, hiện ra ký tự bên trong —— “Tiểu Ngữ (trái tim) anh yêu em.”

Quần chúng vây quanh nhìn thấy một màn này kinh hô ầm ĩ.

Tiêu Lâm đứng lên nói to, “Ca khúc này tặng cho Tiểu Ngữ. Tiểu Ngữ, anh thích em. Thực sự rất thích em!” Tiêu Lâm nhìn thẳng vào ánh mắt của Quý Lâm, chậm rãi biểu lộ tâm ý.

Dứt lời, một loạt tràng pháo tay rầm rầm vang lên ủng hộ, “Yo~ Chúc phúc nha~”

“Tiểu Ngữ kia nhất định cũng ở đây, là ai vậy? Mau ra đây đi.”

“Rất lãng mạn, rất hạnh phúc ~ Nếu là tôi thì tôi sẽ trực tiếp đáp ứng luôn.”

“Rất lãng mạn nha ~~~~ Hạnh phúc muốn chết.”

“Ai có thể hát thì hát cùng tôi nhé?” Tiêu Lâm nói xong lại hát tiếp, ba vị anh trai cũng đồng thanh hát vang.

Người xung quanh thấy thế cũng rất phối hợp bắt đầu hát theo Tiêu Lâm, đối với một nửa của mình lớn tiếng hát hò.

Quý Lâm quan sát Tiêu Lâm được đám đông vây quanh, tay đàn ghi ta, miệng hát tình ca, thật sự là đẹp trai ngây người!

Nhìn ba người đằng sau anh cầm tấm bảng “Tiểu Ngữ (trái tim) Anh yêu em” đứng múa may, Quý Lâm cảm giác giờ phút này là khoảnh khắc bản thân hạnh phúc nhất từ trước đến nay.

Quý Lâm lén lút che mặt, cúi đầu mỉm cười.

Tiêu Lâm, Anh có thể đừng khiến em cảm động như thế được không.

Lúc Quý Lâm nhận được tin nhắn, trong lòng cũng vô cùng khấn nguyện. Bản thân cũng cực kỳ muốn gặp Tiêu Lâm, vốn nghĩ anh qua đây chỉ là để gặp mặt mình mà thôi, không ngờ lại là kinh hỉ lớn như vậy.

Đang lúc tan học lại nhận được điện thoại Tiêu Lâm gọi đến, trái tim nhỏ bé của cậu đập rất là nhanh.

Từ trong điện thoại truyền đến tiếng ca du dương, Quý Lâm nghe ra được đây là Tiêu Lâm đang hát. Quý Lâm thậm chí còn nghe thấy tiếng tim mình đang đập loạn nhịp, vì thế cậu đã nhanh chóng chạy đến đường Thế Kỷ.

Khi cậu nghe được bài ca truyền ra từ điện thoại, hơn nữa còn nhìn thấy một đám người xúm lại bên kia, Quý Lâm đột nhiên hiểu được. Tiêu Lâm đặc biệt đuổi tới sự đại chính là để thổ lộ với mình, đây quả thực quá kinh hỉ rồi!

Đứng ngoài hàng rào người nhìn được bóng hình đang hát bên trong, tâm của Quý Lâm cứ vậy rơi vào tay giặc.

Giữa đám đông, những lời tâm tình kia của Tiêu Lâm, chỉ có bản thân cùng anh hiểu được.

Tiêu Lâm, kỳ thực em cũng rất thích anh.

Ca khúc dần dần tiến gần với kết thúc, bầu không khí nơi đây vẫn rất high.

Quý Lâm lấy di động ra nhắn cho Tiêu Lâm một cái tin rồi xoay người rời đi. Hồi tưởng lại một màn mới rồi, khóe miệng của cậu vẫn dịu dàng câu lên, hiển nhiên tâm tình cực tốt.

Tiêu Lâm hát xong mới phát hiện Quý Lâm đi mất rồi. Đúng lúc nhìn đến điện thoại di động có một cái tin nhắn mới.

“Tâm ý nhận được, thực cảm động.”

Tiêu Lâm đọc được tin nhắn thì tươi cười không dứt, nói với quần chúng vây xem, “Hôm nay cảm ơn mọi người, tạm biệt!”

Có người cho rằng anh sắp đi rồi, đến gần nói với Tiêu Lâm, “Anh em, phương pháp theo đuổi người không tôi a, giỏi lắm. Chúc các người hạnh phúc nha ~”

Tiêu Lâm mỉm cười nói cảm ơn.

Ba vị anh trai thấy cả nửa ngày mà đến cả cái bóng người cũng không gặp được, hiển nhiên có hơi không kịp phản ứng.

“Sao cứ thế là xong rồi?” Anh cả mơ hồ hỏi.

“Đã ok rồi ~ Tiểu Ngữ thấy được rồi.” Trên mặt Tiêu Lâm vẽ đầy ý cười.

“Tôi còn chưa thấy được em gái thần tiên mà! Sao lại ok được?” Anh ba tất nhiên không chấp nhận sự thật rằng mình không gặp được Tiểu Ngữ trong truyền thuyết.

“Vừa mới rồi cậu ấy còn đứng ở đây a.” Tiêu Lâm bày ra vẻ cười thần bí, sau đó cứ thế ôm đàn ghi ta bước đi.

“Tôi thấy tôi bị hãm hại” Anh ba vô lực liếc về hai người còn lại.

“Rồi sẽ gặp được, Tiêu Lâm Tử theo đuổi được người ta mới là chuyện chính.” Anh hai xoa đầu anh ba an ủi một hồi, tiếp bước rồi đi.

“Cũng đúng, haizz, đợi tôi với”

Tiêu Lâm tâm tình cực tốt quay về đến phòng ngủ, chuyện đầu tiên làm chính là gửi tin nhắn cho Quý Lâm.

“Tiểu Ngữ”

Gửi đi, Tiêu Lâm nhìn chằm chằm màn hình di động, chờ mong Quý Lâm trả lời.

“Hôm nay sao lại đột nhiên nghĩ đến trường học của em?” Quả nhiên sau 30 giây đã có hồi đáp.

“Đây không phải là anh gỡ tất cả các thế võ ra để theo đuổi em.” Tiêu tay gửi tin nhắn, đồng thời nở nụ cười.

Thấy qua 2 phút rồi mà Tiểu Ngữ vẫn chưa trả lời, Tiêu lâm không khỏi nghĩ rằng có phải biểu hiện của mình quá chủ động, làm cho Tiểu Ngữ thấy mình tương đối dọa người rồi không?

Do đó Tiêu Lâm nhanh chóng nhả thêm một cái.

“Tiểu Ngữ, em đừng hiểu lầm, anh chỉ là nói đùa thôi. Kỳ thật, gần đây anh vẫn luôn bất an. Chúng ta quen biết cũng chưa được bao lâu, đêm đó đột nhiên thổ lộ, tuy rằng em không cự tuyệt anh, nhưng anh vẫn cảm thấy thực lo lắng. Gần đây em nói em bẽ bộn nhiều việc, cũng không biết có phải em cố ý trốn anh không. Muốn hiểu về em nhiều hơn, lại sợ quấy rầy đến em, muốn trông thấy em, lại sợ em chê anh phiền..... Kỳ thực, anh cũng không biết anh đang nói cái gì, Tiểu Ngữ, mỗi ngày tưởng tượng đến em, anh sẽ thấy rất vui vẻ.”

Tiêu Lâm thật tâm gỡ ra từng chữ, trực tiếp nói hết cho Quý Lâm lo lắng cùng ái mộ của mình.

Điều anh muốn rất đơn giản, chỉ cần Quý Lâm hiểu được, bản thân là thật lòng. Anh là thực lòng thích Quý Lâm.

Gửi xong tin nhắn mà di động vẫn không có tin nhắn mới, Tiêu Lâm nhìn nhìn điện thoại, sau đó bèn kéo chăn trùm lấy đầu, gặm nhắm nỗi hoảng hốt trong lòng.

Bản thân coi chừng vô vọng rồi.

Đột nhiên di động sáng bừng lên, Tiêu Lâm lập tức mở ra xem.

“Ngu ngốc, anh nghĩ đến tận đâu vậy. Gần đây em là thật sự bận rộn, không cho anh đến tìm em là bởi vì em đang theo thầy làm báo cáo, ban ngày có rảnh cũng phải đến trường tiểu học ở ngoài làm điều tra, anh đến cũng không thấy người. Đợi cuối tuần này là điều tra xong. Anh không cần phải lo lắng nhiều như vậy, em đối với ai mà không có cảm giác, em sẽ không để ý đến người đó. Lần trước vội vàng trở về kỳ thật chính là để gặp mặt anh”

Xem xong tin nhắn này, Tiêu Lâm mừng đến nhảy tung tung trên giường.

Tiểu Ngữ là ám chỉ có cảm tình với mình đi. Tiêu Lâm nhận được tin nhắn này quả thực mừng như điên. Lập tức gọi điện sang cho Quý Lâm.

“Tiểu Ngữ, anh, anh rất vui vẻ.” Thanh âm của Tiêu Lâm có hơi kích động.

“Cảm giác được.” Đối phương cười khẽ.

“Ha ha, anh rất vui vẻ.” Tiêu Lâm cũng mỉm cười theo.

“Anh thật đúng là giỏi nghĩ.”

“Ha ha.”

“Đừng có ngây ngô cười, thời gian không còn sớm nữa, nghỉ ngơi đi.”

“Ừa, ừa Tiểu Ngử ngủ ngon.”

“Đúng rồi, Tiêu Lâm, đêm nay em thật sự rất cảm động.....”

Cúp máy, người nào đó thỏa mãn nằm dài trên giường, hồi tưởng hết thấy những gì xảy ra hôm nay, khoe miệng cười lên, cứ thế đi vào mộng đẹp.

Hoàn chương 19.

20. Chương 20: Bước Thứ Hai : Tình Nghĩa Vợ Chồng

Tiêu Lâm đã xóa tan băn khoăn, mỗi ngày đều nhắn tin tâm sự về trời về biển với Tiểu Ngử, ngày qua ngày đều vô cùng sung sướng.

Nhưng cứ như vậy mới là dễ vui quá hóa buồn nhất.....

Một tối cuối tuần, Tiêu Lâm vừa lên Q đã phát hiện Baby để lại lời nhắn cho anh.

Baby: Tùy Phong sama, sắp đến sinh nhật của Bất Ngử rồi, có thể cầu cậu tiếp một cái kịch sinh nhật không? Tìm khắp nơi mà không có chủ dịch. *mắt lấp lánh*

Vừa thấy là kịch sinh nhật chuẩn bị cho Tiểu Ngử, Tiêu Lâm tự nhiên nguyện ý một vụn lần.

Tùy Phong Nhập Dạ: Hoàn toàn không thành vấn đề, tìm không ra thì để tôi đến phối đi

Vừa mới gửi tin đi đã thấy hiển thị đối phương đang gõ chữ. Tiêu Lâm nhìn chăm chăm QQ, đợi chờ Baby trả lời. Trong lúc này Tiêu Lâm luôn có một loại dự cảm không tốt lắm.

Baby: Huhuhuhu, Tùy Phong sama cậu thật quá tốt ~ Tôi biết cậu sẽ đáp ứng mà, cho nên cái vai 2 nhất, bữa nhất, quan trọng nhất kia liền giao cho cậu đi _

Tùy Phong Nhập Dạ: = = Cho nên cô là chuẩn bị nhân cơ hội hãm hại tôi một phen

Baby: Sama, cậu phải tin tưởng muốn làm một cái kịch sinh nhật nhất định phải có một CV đại thần tràn đầy tinh thần hiến thân như cậu mới được Vì kịch sinh nhật đầu tiên của Tiểu Ngữ nhà cậu (chợt tay) sama, cậu hi sinh một chút đi XD

Quả nhiên dự cảm trở thành sự thật.

Tùy Phong Nhập Dạ: Kịch bản

Baby: Gào khóc, (*)y sama chờ, lập tức dâng!

Vài giây sau Baby đã nhanh chóng gửi kịch bản đến. Tiêu Lâm vừa mở ra đã thấy tương đối ba chấm Bản thân phải phối một tên hoa hoa công tử xui xẻo.

Tùy Phong Nhập Dạ: May mà cô không làm Bất Ngữ công tử chướng mắt Tùy Phong công tử.....

Baby: Sama, tôi làm sao dám _ nếu làm thế Bất Ngữ sẽ block tôi đó XD

Tùy Phong Nhập Dạ: *Cười xấu xa* thật không.

Baby: Cậu phải tin tưởng Bất Ngữ nhà cậu cực kỳ để ý cậu 2333

Tùy Phong Nhập Dạ: *Cười xấu xa* Tôi sẽ mau chóng giao âm thô cho cô.

Baby: Ôi sama, thật sự là hiểu ý người mà, quả là một công tốt!

Được người khác khích lệ là công tốt, Tiêu Lâm đương nhiên phải tận tâm tận lực phối bộ kịch này rồi.

Chỉ sau hai giờ tiếp đó, kịch bản đã được Tiêu Lâm đọc lại mấy lần, cân nhắc nên diễn xuất thế nào.

Anh quay đầu lại gọi mấy tên bạn cùng phòng, “Ba vị anh trai, em đây sắp phối một đoạn kịch sinh nhật cho Tiểu Ngữ nhà em, mong các anh thông cảm.” Nói xong làm thủ thế ôm quyền.

“Không thành vấn đề ~” Dứt lời, anh cả đeo tai nghe nằm ngã vật lên giường.

Anh ba đang gọi điện thoại cũng cầm di động đi ra cửa.

Kỳ thật bạn cùng phòng mới mà người hiểu ý tứ nhất nha.

Hết thấy đều đã chuẩn bị xong xuôi, Tiêu Lâm mở AA bắt đầu ghi âm.

Chờ Tiêu Lâm cảm thấy khác hài lòng thì đã là rạng sáng một giờ, mà nhóm bạn cùng phòng đều đã ngủ say mất rồi.

Cư nhiên đã trẻ thế này.....

Tiêu Lâm dường như chưa bao giờ ngủ muộn như vậy. Sáng mai còn có tiết, anh nhanh tay nhanh chân dọn dẹp qua loa rồi cũng đi ngủ.

Ngày hôm sau, phản ứng đầu tiên của Tiêu Lâm sau khi dậy là muộn học!

Nghiêng ngả xuống giường, dùng thời gian ngắn nhất rửa mặt mũi, ôm sách chạy học tốc đến lớp.

Vừa mở cửa phòng, trong nháy mắt Tiêu Lâm đột nhiên dừng bước.

Tiếp theo anh bình tĩnh tiêu sái quay về phòng ngủ, buông sách trong tay xuống, cầm di động trên giường xem lại thời gian — 9:00 đúng theo giờ Bắc Kinh.

Trên đó còn hiện mấy cuộc gọi nhỡ, anh cả, anh hai, anh ba, mỗi người hai cuộc.

Xem giờ cuộc gọi, vừa nhìn Tiêu Lâm đã hiểu rõ, phỏng chừng là lúc đang điểm danh.

Vẫn nhớ mang máng sáng sớm mấy người anh trai này còn thay nhau gọi tên mình, lúc ấy còn tưởng đang mơ

Dù sao đã sắp tan học, bây giờ chạy đến lớp cũng vô ích, Tiêu Lâm trực tiếp mở máy tính, nghe lại một lần bản ghi âm hôm qua, ghi âm lại những chỗ thấy chưa tốt. Sau đó thu luôn cả lời chúc phúc.

Thấy đã ổn rồi, anh lại mở QQ, tìm tên Tiểu Lạc trong danh sách online.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Lạc, kỳ ba “Thu Phong Sinh Vị Thủy” sao rồi?

Đối phương dường như đồng thời nhắn tin đến.

Tiểu Lạc: Vào thời điểm này mà cậu lại onl, không đi học à.....

Tùy Phong Nhập Dạ: Ngủ quên ==

Tiểu Lạc: $\Sigma(\circ \circ;)$ Vì thế cậu trốn học

Tùy Phong Nhập Dạ: Kỳ thật là không kịp thời gian chạy đến lớp, lúc này cũng sắp tan học rồi.

Tiểu Lạc: (#)

Tùy Phong Nhập Dạ: Thế kịch của cô thế nào?

Tiểu Lạc: Sắp rồi, còn mấy cái âm thô chưa nộp đủ.

Tùy Phong Nhập Dạ: Ủa, có thể post trước sinh nhật Tiểu Ngử không?

Tiểu Lạc: Nói nửa ngày nguyên lai là muốn nói câu này à __

Tùy Phong Nhập Dạ: Do đó cô thấy thế nào (-)

Tiểu Lạc: May mà tôi đã tự hiểu được, sớm đoán được người nào đó sẽ không vô duyên vô cớ quan tâm đến tiến độ kịch, cho nên thôi, cam đoan post trước sinh nhật Bất Ngử sama XD

Tùy Phong Nhập Dạ: Không tồi.

Tiểu Lạc: Lạc tỷ làm việc thì cậu cứ yên tâm __

Tiểu Lạc: Nhưng có thể hỏi một vấn đề không __

Tùy Phong Nhập Dạ: Nói đi.

Tiểu Lạc: Ngày đó sau khi gặp mặt, cậu cùng Bất Ngử sama cùng nhau về nhà, sau đó thì sao __

Tùy Phong Nhập Dạ: Nói trọng điểm ==

Tiểu Lạc: Cậu và bất Ngử có phải đã yêu nhau rồi không!

Tùy Phong Nhập Dạ: Cô đoán đi __

Tiểu Lạc: Cho một cái thống khoái đi này!!

Tùy Phong Nhập Dạ: (-)

Tiểu Lạc: Đừng có mà để mắc ngang xương thể chứ! Các người yêu nhau rồi!!!??

Tiểu Lạc: ?? Lại off rồi?? Tôi biết cậu ản nha!!

Tiêu Lâm không trực tiếp nói cho Tiểu Lạc, dù sao hiện tại Bất Ngữ còn chưa chính thức tỏ thái độ, về phần người khác nghĩ như thế nào, đó không phải chuyện của bọn họ.

Vốn tâm tình của Tiêu Lâm vì bản thân trốn học mà bị ảnh hưởng ít nhiều, nhưng bây giờ lại đã như không có chuyện gì rồi.

Vừa chat với Tiểu Lạc, giờ mới chú ý tới ký tên QQ của cô, là một chuỗi số kỳ quái, Tiêu Lâm cũng nhấp mở chữ ký QQ của mình lên nhìn.

Cái kia vẫn là chữ ký của nửa năm trước. Tựa hồ đã thật lâu không đổi cái mới

Vì thế Tiêu Lâm lạch cạch gõ bàn phím một phen, sửa lại chữ ký QQ của mình một chút.

“Sáng không dậy nổi quả thực không phải là một thói quen tốt, một tiết học cứ mơ hồ biến mất trong mộng đẹp.”

Tiêu lâm xem lại thời gian, tiết thứ hai sắp bắt đầu vào lớp rồi.

Do đó lúc này anh mới cầm sách chạy đến lớp.

Sau khi đặt chân đến phòng học, anh liếc mắt một cái đã thấy được ba vị bạn cùng phòng ngồi góc bàn thứ ba từ dưới lên.

Anh cả vừa nhích sang một bên vừa nói nhỏ với Tiêu Lâm, “Ngủ quên?”

Tiêu Lâm gật gật đầu, “Thầy giáo điểm danh?”

Anh cả cũng gật đầu, “Nhưng có mấy người chúng ta rồi, chú yên tâm, không bị bắt đầu.”

“Cảm ơn.” Tiêu Lâm lại làm một cái quyền dưới gầm bàn.

“Nhưng Tiểu Lâm Tử, sao sáng cậu lại không dậy nổi hử.”

Anh ba đột nhiên vươn dài cổ ngó sang, “Sáng nếu cậu ta có thể dậy được, mặt trời đã học đằng tây rồi.”

“Cậu không sợ thầy giáo nhìn cậu à.” Anh cả vung tay lên, đẩy đầu anh ba về chỗ cũ.

Tiêu Lâm nhún vai chịu thua.

Tối trở lại, Tiêu Lâm onl QQ phát hiện avar của Tiểu Ngữ đang nhảy liên hồi ở góc trái phía dưới màn hình.

Tiêu Lâm sung sướng nhanh tay mở ra.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Sáng dậy không nổi?

Tiêu Lâm nhất thời không kịp phản ứng về Tiểu Ngữ đang nói cái gì.

Tùy Phong Nhập Dạ: ?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Sáng anh làm sao thế?

Tùy Phong Nhập Dạ: Là, ngủ quên

Lưu Thủy Bất Ngữ: Sáng ngủ nhiều không phải là thói quen tốt nha *sờ cằm* bình thường lúc anh rời giường nhất định là một trận gà bay chó sủa đi.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ, cái này em cũng biết

Lưu Thủy Bất Ngữ: Đoán cũng ra _

Tùy Phong Nhập Dạ: Thế phải làm sao?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Đó là một vấn đề nha

Tùy Phong Nhập Dạ: *mắt lấp lánh*

Lưu Thủy Bất Ngữ: Anh không phải nói muốn tìm em sao? Nếu không thì sáng sớm đến đi XDD

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ, em cố ý

Lưu Thủy Bất Ngờ: *Nháy mắt* Cùng ăn sáng đi.

Tùy Phong Nhập Dạ: Nghe cũng không tồi __

Tùy Phong Nhập Dạ: Sáng mai anh đến tìm em.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Tốt, sáng mai dẫn anh đi shopping trong sân trường sư đại XD Nhưng không biết anh có thể dậy hay không.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngừ, có muốn đánh cược không, sáng mai sáu giờ bốn mươi, tại đường Thế Kỷ, không gặp không về!

Lưu Thủy Bất Ngờ: Được, nếu anh đến đúng giờ, coi như anh thắng.

Tùy Phong Nhập Dạ: Thắng có thưởng gì không?

Lưu Thủy Bất Ngờ: Đến lúc đó rồi nói sau, không chừng là người nào đó thua nha (-)

Tùy Phong Nhập Dạ: Chờ xem nha Tiểu Ngừ *híp mắt cười*

Đêm xuống, người nào đó mười một giờ đã lên giường nằm chuẩn bị đánh một giấc.

Nhưng cứ tưởng tượng đến ước định của mình cùng Tiểu Ngừ, anh lại hưng phấn đến không ngủ được. Qua một thời gian dài như vậy, cuối cùng cũng có thể tử tế gặp mặt Tiểu Ngừ một lần, sáng sớm mai nhất định phải dậy.

Đặt hẳn ba cái đồng hồ báo thức, anh không tin không gọi được anh dậy.

Tiêu Lâm mở tròng hai mắt, bắt lấy điện thoại bên gối đến xem.

Màn hình hiển thị năm giờ năm mươi!

Hôm nay anh cư nhiên tỉnh sớm đến thế, cái đồng hồ thứ nhất còn chưa kêu kia.

Quả nhiên có ước định với Tiểu Ngừ làm cơ sở đương nhiên không giống bình thường nha.

Tiêu Lâm nhanh nhẹn rời giường.

Buổi sớm sau giờ của tháng mười một, trời còn chưa dậy nắng.

Đây là lần đầu tiên từ khi Tiêu Lâm lên đại học đến nay dậy sớm như vậy.

Tiêu Lâm vặn vẹo thắt lưng, hít căng bầu ngực không khí trong lành sáng sớm, nhẹ nhàng nện bước đến sư đại.

Nửa giờ sau anh đã có mặt ở đường Thế Kỷ.

Lúc này có một nhóm sinh viên năm nhất miệng hô khẩu hiệu, chậm chậm chạy qua trước mặt Tiêu Lâm.

Sinh viên sư đại cư nhiên còn phải chạy bộ a..... Trường mình hình như không có quy định này.

Tiêu Lâm thấy Tiểu Ngữ còn chưa đến, bèn bắt đầu ngóng xem đoàn chạy bộ kia đang hô khẩu hiệu gì.

“Lớp một XX, không giống bình thường. Chém gió chẻ sóng, cùng hưởng huy hoàng!”

“Lớp hai XX, tuyệt không bình thường! Đoàn kết tiến lên, vĩnh tranh hạng nhất!”

Sao kết thúc hai dãy đều phải dùng “bình thường?” Khẩu hiệu vang dội, nhưng nội dung lại dị dạng.

Ngay khi Tiêu Lâm đang tự hỏi nếu cho bản thân nghĩ khẩu hiệu thì sẽ nói cái gì, thì đám người đó đã ầm ĩ chạy xa.

Tiêu Lâm vừa nhấc đầu đã thấy Quý Lâm đứng đối diện.

Đèn đường bên sư đại đến tận sáng vẫn chưa tắt, Quý Lâm đứng đối diện đèn đường, mỉm cười với Tiêu Lâm. Tiêu Lâm suýt chút mù luôn.

“Tiêu Lâm.” Quý Lâm vẫy tay với anh, “Thật sớm nha.”

Tiêu Lâm nhanh chóng chạy đến bên người Quý Lâm, gọi: “Tiểu Ngữ.”

“Anh đến lúc nào?”

“Vừa mới, chính là lúc đám năm nhất kia chạy qua đây. Trường các em còn tổ chức chạy bộ.”

“Không ngờ sao, bọn em năm nhất cũng thế. Mỗi sáng chưa đến sáu giờ đã rời giường, sau đó ra ngoài tập hợp. Lên năm hay không cần chạy nhưng sáng vẫn đúng sáu giờ là dậy.” Quý Lâm cười dịu dàng.

“Trường bọn anh không yêu cầu, thành ra anh càng ngày càng lười.”

Hai người vừa nói vừa song song dạo bước.

“Chúng ta đi ăn điểm tâm trước đi, hai cái căn tin đều không tồi. Nhóm năm nhất chạy xong sẽ đến tranh cướp với chúng ta đấy, chạy nhanh đi.” Nói xong, Quý Lâm liền kéo tay Tiêu Lâm chạy về phía trước.

Tiêu Lâm nhìn hai bàn tay đang lồi kéo nhau của hai người, cười rất thỏa mãn.

Quý Lâm thuận thực gọi hai phần bữa sáng, rồi cùng Tiêu Lâm ngồi vào một góc trong căn tin, yên lặng ăn.

Bấy giờ tương đối sớm, người trong căn tin không tính là nhiều.

Hai người ăn xong quả nhiên thấy sinh viên năm nhất ồ ạt tiến vào, chưa đến một phút đồng hồ, căn tin vừa vắng lạnh cô đơn đã có mấy chục người xếp hàng dài.

Tiêu Lâm cùng Quý Lâm liếc nhìn nhau, chậm rì rì tiêu sái bước ra khỏi căn tin.

Tranh cướp cơm gì đó, lưu lại cho bọn họ chậm rãi hưởng dụng đi (”)

Hai người không nói lời nào, chỉ ôn tồn tiêu sái dạo dưới hàng cây trong trường. Tiêu Lâm cảm thấy bầu không khí như vậy cũng không tồi.

Đi đến một ngã rẽ, Quý Lâm kêu Tiêu Lâm, “Đi bên này đi.”

Tiêu Lâm nhanh chân đuổi theo.

“Con đường này có rất nhiều cặp tình nhân thích đến, tối sẽ có rất nhiều người đến đây hẹn hò.” Hai người thông dong tản bộ trên con đường ngập tán lá cây, Quý Lâm giới thiệu cho Tiêu Lâm.

“Anh xem phía trước.” Quý Lâm lấy tay chỉ chỉ một thân cây trước mặt.

Tiêu Lâm nhìn theo hướng đó.

“Cái cây kia được người ở sư đại gọi là cây tình nghĩa vợ chồng Sư đại, rất nhiều tình nhân thích đến đó chụp hình.”

Lời dứt cũng là lúc hai người đứng dưới tàng cây.

Quý Lâm quay đầu đối diện với Tiêu Lâm, tiếp tục nói, “Trước kia môn tự chọn là địa lý du lịch, thầy giáo giảng về tài nguyên du lịch còn nói đùa, nói sư đại có thể quay chỗ này lại, làm một cái chuyện xưa lãng mạn các kiểu, về sau bắt những người đến đây chụp ảnh phải mua vé vào. Như vậy sư đại có thể kiếm thêm chút tiền.” Quý Lâm nói xong cũng không nhịn được tự nở nụ cười.

Tiêu Lâm nhìn người trước mắt đang giảng giải cho mình, không kiềm được mở miệng, hỏi, “Hay chúng ta cũng chụp ảnh ở đây đi.”

Quý Lâm không nghĩ tới Tiêu Lâm sẽ đột nhiên nói một câu như vậy, giật mình ngẩng đầu nhìn thẳng chằm chằm vào Tiêu Lâm.

Mất đối mặt hai giây, Quý Lâm vội vàng rời tầm mắt, cúi đầu cười, nhỏ giọng nói, “Được.”

Tiêu Lâm nhanh tay lấy điện thoại ra.

Hai người cứ vậy đứng dưới tàng cây, Quý Lâm hơi hơi dựa vào vai Tiêu Lâm, một tay Tiêu Lâm đỡ Quý Lâm, một tay hạ thấp điện thoại.

“Một, hai, ba, cười ~”

Tạch một tiếng, chụp lấy một tấm.

Tiêu Lâm ngắm nhìn ảnh mới chụp, cực kỳ vừa lòng.

“Sáng anh không có tiết sao?” Quý Lâm hỏi anh.

“Tiết một không có. Tiểu Ngữ, em có tiết sao?”

Quý Lâm gật đầu, “Em thấy thời gian cũng đến rồi, sắp phải lên lớp. Chúng ta đi bên kia thôi.” Bước đến cuối hàng cây, Quý Lâm chỉ lầu học cách đó không xa.

“Đó là lầu học số tám, các môn chuyên ngành của khoa em đều học ở đó.” Quý Lâm tiếp tục giới thiệu cho Tiêu Lâm, thanh âm trầm thấp, làm Tiêu Lâm càng nghe càng thấy sáng khoái.

“Nhớ rồi, môi trường của trường em không tồi.” Tiêu Lâm khen không ngớt.

“Nghe nói trong làng đại học, trường bọn em là xanh hóa tốt nhất đấy.” Đối với sự khen tặng về trường mình của Tiêu Lâm, Quý Lâm vui vẻ đón nhận, hiển nhiên cậu cũng rất vừa lòng với môi trường trong trường.

Đã sắp đến thời gian đi học, trên đường dần dần xuất hiện rất nhiều sinh viên đi qua đi lại vội vàng lên lớp.

Đi đến tận cửa lầu học số tám, Quý Lâm ngừng lại.

“Được rồi, em phải đi học, anh mau trở về đi.”

“Được.” Tiêu Lâm cũng dừng lại, phất tay với Quý Lâm.

Quý Lâm cũng vẫy tay chào tạm biệt, xoay người chuẩn bị lên phòng học.

Tiêu Lâm đột nhiên nhớ tới cái gì đó, chạy vội về phía trước vài bước, ngăn lại Quý Lâm đang rời đi, “Cái này, Tiểu Ngữ, về sau buổi sáng rảnh rỗi, anh có thể đến tìm em không?”

Quý Lâm gật đầu, “Hoàn toàn có thể a, chỉ cần người nào đó sáng dậy nổi.”

“Yên tâm đi, anh về sau nhất định dậy sớm.” Tiêu Lâm vội vàng cam đoan.

Đột nhiên nghe thấy tiếng chuông vang lên, nhắc nhở sinh viên mau chóng nắm chắc mấy phút cuối tiến vào lớp học.

Tiêu Lâm lúc này mới lùi lại vài bước, “Tiểu Ngữ, mau vào học đi, đừng để đi muộn.”

“Tạm biệt nha.” Nói xong, Quý Lâm lập tức đi vào lớp.

Tiêu Lâm đứng tại chỗ một hồi, mãi sau mới chậm rãi rời đi.

Một lần nữa bước ngang qua hàng cây, Tiêu Lâm đứng trước cây tình nghĩa vợ chồng, xem lại ảnh chụp mới chụp cùng Tiểu Ngữ. Quyết định về sau đến sư đại, nhất định phải đến chỗ này chụp thêm mấy tấm.

Dù sao tiết hai mới phải lên lớp, Tiêu Lâm lại dành chút thời gian dạo quanh sư đại, làm quen hoàn cảnh.

Lúc gần rời khỏi đó, anh lại nhắn cho Quý Lâm một cái tin.

“Tiểu Ngữ, anh về đây. Khoảng thời gian sớm nay thật sự quá tốt đẹp, về sau anh phải rời giường sớm.”

Chỉ trong chốc lát, Quý Lâm đã trả lời.

“Biết là tốt rồi. Nhất nhật chi kế tại vu thần a, người nào đó không cần ngủ lười.” (*Sên’s trans: “Nhất nhật chi kế tại vu thần” đại ý là một ngày quan trọng nhất là sáng sớm.*)

Tiêu Lâm đọc tin nhắn, miệng tươi cười.

“Đúng rồi, hôm nay đánh cược là anh thắng, Tiểu Ngữ thưởng cho anh cái gì?”

Kỳ thật Tiêu Lâm cũng không phải thật sự muốn có phần thưởng gì, chỉ là nói như vậy mà thôi. Nhưng hiện tại đòi trước tiền cược, nói không chừng sau này cần dùng nha.

Trải qua một sáng sớm tươi đẹp, Tiêu Lâm cực kỳ vui vẻ.

21. Chương 21: Bước Thứ Ba: Công Thụ Nghịch Chuyển

Từ sau buổi sáng được cùng Tiểu Ngữ đi dạo sư đại đó, Tiêu Lâm gần như không còn ngủ nướng.

Sáng sớm tỉnh giấc, Tiêu Lâm có bao nhiêu chấp nhất với cái giường, được thể hội nhiều nhất chính là ba vị cùng phòng. Trước khi Tiêu Lâm sẽ mặc kệ ba người họ thúc giục thể nào đi chẳng nữa, chỉ cần chưa đến giờ khắc cuối cùng, Tiêu Lâm sẽ tuyệt đối không dậy.

Hiện tại đối với sự thay đổi của Tiêu Lâm, ba vị anh trai đều đặt hết thủy trong mắt, cảm giác sâu sắc khó tả.

Lúc này cũng chỉ có thể dùng câu ngôn ngữ kia để hình dung: “Sức mạnh của tình yêu là vĩ đại nhất!”

Tiêu Lâm cứ sáng nào rảnh rỗi là sẽ chạy qua tìm Quý Lâm, hai người cùng nhau tản bộ, cùng nhau ăn sáng, chỉ vậy thôi Tiêu Lâm đã thỏa mãn lắm rồi.

Được cùng Tiểu Ngữ 3D(1) ở chung thực quá khoái trá, trên võng phối 2D thì vẫn như cũ.

Nhóm fan suốt bị Tiêu Lâm lãng quên gần đây tụ tập không ít oán niệm.

Fan 1: Tuyền Phong sama gần đây có trời lên không?

Fan 2: Chỗ tôi hiện lần gần nhất trời lên là ngày 25 tháng 10.

Fan 3: Tui cũng thế

Fan 4: Bất Ngờ sama cũng không onl

Fan 5: Chúng ta là nhóm fan đáng thương bị sama bỏ quên QAQ

Fan 6: Sa, ma, onl, cái, đi QAQ

Tùy Phong Nhập Dạ: Trời lên

Fan 1: Sama!!!!

Fan 2: Mau tới nói cho tui biết tui không hoa mắt!

Fan 3: Gào khóc, sama!

Fan 4: Chọc phao(2)~~

Fan 5: Sama, đã lâu không gặp.

Fan 6: Sama, anh còn nhớ chúng tôi sao QAQ

Tùy Phong Nhập Dạ: Đúng rồi, lần trước những lời thổ lộ của các người dành cho Tiểu Ngử tôi đã chuyển giúp rồi XD

Fan 1: (O) ngao~ sama, các anh gặp mặt rồi!!!

Fan 3: Sama, cầu phát sóng!

Fan 5: Phong Thủy gặp mặt, lệ rơi đầy mặt

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngử tốt lắm. Cho nên mọi người không cần để ý, cứ thích em ấy đi XD

Fan 2: Phong Thủy là thật, manh đến mặt đầy huyết ~

Fan 4: (O) ngao~ Chính chủ đều đã nói như vậy!!

Fan 1: Bất Ngữ sama hình như không có nhóm fan nhỉ?

Fan 2: Đúng vậy, không có a.....

Fan 3: Bất Ngữ sama vì sao không lập một cái nhỉ?

Fan 4: Tùy Phong sama có thể cầu lập một cái nhóm fan cho Bất Ngữ sama không?

Tùy Phong Nhập Dạ: Cái này cần phải hỏi Tiểu Ngữ.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Như bây giờ là tốt rồi, không cần lập một cái khác.

Fan 5: (O) ngao~ Bất Ngữ sama!!

Fan 6: Đột nhiên phát hiện nhóm của chúng ta rất tốt nha ~

Quản lý A: Vì thế, chúng ta kỳ thật là nhóm CP Phong Thủy XDDD

Quản lý B: Nhóm CP gì đó đẹp nhất ~

Độc đến đây, Tiêu Lâm gõ riêng cho Tiểu Ngữ.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ, vì sao không lập nhóm fan?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Kỳ thật em không biết nên ở chung với bọn họ như thế nào

Tùy Phong Nhập Dạ: Thuận theo tự nhiên là tốt rồi, fan đều rất đáng yêu.

Quý Lâm cũng tự biết thế, nhưng tính cách của bản thân cậu không phải là rất hoạt bát, các loại lẩn lộn bán mọt đều không quá quen, cậu vốn nghiêm trang, vẫn là không thích hợp chung đụng với fan. Cố ý thì càng tệ nhất hơn.

Nhưng ở cùng với Tiêu Lâm trong nhóm của anh, cảm giác không tồi. Anh có thể tìm được đề tài để nói chuyện, tựa hồ nói cái gì với vẫn cũng có thể tán ngẫu thoải mái với fan.

Nghĩ đến mấy lời nói ngu ngốc của Tiêu Lâm trong nhóm fan, Quý Lâm nhin không được nở nụ cười.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Em còn cảm rẽ trong nhóm của anh đây, làm quản lý gì đó thì không cần.

Tùy Phong Nhập Dạ: *Sờ cằm* Do đó muốn anh post lên diễn đàn vông phối, nói cho mọi người, yêu thích Bất Ngữ sama đều có thể đến nhóm của anh sao —

Lưu Thủy Bất Ngữ: Em chỉ là vào cọ một chỗ ngồi mà thôi XD

Tùy Phong Nhập Dạ: Kỳ thật đây là nhóm CP của hai ta mà *cười xấu xa*

Lưu Thủy Bất Ngữ: o(*//// //(*q

Vì thế vấn đề nhóm fan cứ vậy chẳng giải quyết được gì, sau đó Lưu Thủy Bất Ngữ cũng không mở nhóm fan. Tất cả mọi người đều mặc nhận nhóm của Tùy Phong Nhập Dạ kia là nhóm do hai người đồng sở hữu.

Còn hơn hai mươi ngày nữa là sinh nhật của Tiểu Ngữ, ngoại trừ Baby chuẩn bị kịch sinh nhật còn kèm theo tìm CV thu âm lời chúc ra, Tiêu Lâm còn tự mình gõ cửa tìm đến từng cô nương trong nhóm fan của mình, hy vọng có thể hỗ trợ gửi đến Tiểu Ngữ lời chúc phúc từ nhóm fan.

Tiêu Lâm cứ gõ từng người từng người trong nhóm hơn 200 acc đó.

Cuối cùng những ngày ra ngoài không ghi âm được kia, mỗi ngày Tiêu Lâm đều lục tục thu được lời chúc phúc của không ít người dành cho Tiểu Ngữ gửi đến.

Thường xuyên đọc được tin nhắn để lại trên QQ như là:

“Gào khóc, đại thần, đây là lời chúc sinh nhật yem thu, tra âm, thỉnh đừng ghét bỏ.”

“Sama đối với Bất Ngữ sama quá tốt, thật cảm động ~”

“Đại thần, đây là ghi âm của tui, đây là ghi âm của ban gei tui. Chúng ta đều là fan NC Phong Thủy *ngượng ngừng che mặt*”

“Chúc phúc sinh nhật, thỉnh kiểm tra và nhận lấy. PS: bên trong có lời chúc phúc về Phong Thủy, xin thủ hạ lưu tình, nhất định không cần cắt đi!!”

Nhìn đến lời nhắn lại này, Tiêu Lâm mở cái âm tần kia nghe thử, “Đầu tiên chúc Bất Ngữ sama sinh nhật vui vẻ ~ Đan xen lời chúc của tui vì người chúc nhân số quá nhiều, thời gian quá gấp, Tùy Phong Nhập Dạ,

Lưu Thủy Bất Ngờ bên nhau đi!! Giờ cao cờ Phong Thủy chúc hai vị chính chủ hạnh phúc nha!! PS: Tùy Phong sama, khi nào nên ra tay thì ra tay, sinh nhật là cơ hội ~”

Tiêu Lâm nghe xong liền bị mấy vị fan Cp này chọc cười, không biết lúc đó Tiểu Ngừ nghe được sẽ có phản ứng thế nào.

Tiêu Lâm lần lượt sắp xếp, chỉnh sửa lại mấy lời chúc, một loạt lời nói thân thiện biến thành một file âm tần lời chúc sinh nhật.

Ngay khi Tiêu Lâm đang lên kế hoạch cho sinh nhật của Tiểu Ngừ, toàn bộ một kỳ kịch trước đó do chuẩn bị Baby để Tiểu Ngừ đến dự anh tiếp đã công bố lên diễn đàn vòng phối.

Tiêu Lâm đương nhiên muốn đi cướp sô pha cho Tiểu Ngừ.

1L Tùy Phong Nhập Dạ: SF như cũ! Bộ kịch này Tiểu Ngừ là công nga ~

2L: Gục Tùy Phong sama! Vẫn cướp SF cho Bất Ngờ sama như cũ, moe đến mặt đầy huyết a~

3L: Tui không nhìn lầm chứ! Cự nhiên là Lưu Thủy Bất Ngờ x Tùy Phong Nhập Dạ!!! Nghịch CP rồi!!!

4L: Cự nhiên là Bất Ngờ sama công, Yoooooooooooo~~

5L: Ha ha, chúc mừng Bất Ngờ sama rất cực cũng công được Tùy Phong sama ~ tung hoa! *, °*:. ()/\$:*. °*.

6L: Tùy Phong sama làm thụ khiến tui về sau làm sao nhìn thẳng vào CP Phong Thủy đây

7L: Ha ha ha ha, cười không ngậm được mồm, nghịch CP kiểu này rất có ý tứ, xem trọng Bất Ngờ sama ~

8L: Trước chiếm slot! Tui muốn nghe xem Bất Ngờ sama đánh bại công nhà cậu ấy thế nào XD

9L: HHP~ LS cố ý 23333333

10L Lưu Thủy Bất Ngờ: Nhược công cũng là công a.....

11L: Địa vị tổng công của Tùy Phong sama không thể dao động a!!!

Tiêu Lâm quan sát phản ứng của mọi người trong post kịch, quả nhiên không ngoài sở liệu. Nhưng Tiêu

Lâm càng chờ mong phản ứng của mọi người sau khi nghe kịch hơn.

Bộ kịch này chính là kịch lúc trước Tiểu Ngữ dùng *mắt chớp chớp* đến khiến anh nhận kịch.

Trước đó anh nhất thời nhanh nhẩu không đọc kịch bản đã đáp ứng, tuy rằng phối thụ cho thụ nhà mình cũng không có gì, nhưng vẫn muốn bảo vệ cái địa vị công kia một chút. Vì thế sau đó anh lại quay người tìm Bابت thương lượng vấn đề kịch bản, qua loa cải biên một chút, hiệu quả lập tức không giống (3)

Tiêu Lâm chạy đi xem các web khác một lúc, sau đó lại nhấp mở post kịch xem tiếp.

544L: Ha ha ha, nghe xong rất sung sướng, Bất Ngữ sama đáng thương yo.

555L: Đuma rất sung sướng, Bất Ngữ sama, chính là công! Tổng công không sai! Tôi không nói đùa, hãy nhìn vào ánh mắt nghiêm túc của tôi O.O

566L: HHP~ Công mười giây cuối, cảm giác rất buồn cười ~

577L: Tôi nói sao kịch nghe gần xong rồi mà vẫn thấy Tùy Phong sama công, nguyên lai mười giây cuối cùng mới là đại nghịch chuyển a. Biên kịch, cô được lắm! Công vừa ngắn vừa nhỏ thứ thế, hửm?

588L: Đột nhiên cảm thấy trước đó đều là Bất Ngữ sama ẩn nhân, chỉ vì mười giây cuối phản công, thật không dễ dàng ~

599L: Ha ha ha ha ha ha ha ha ha! Vì thế vẫn là Phong Thủy không thể nghịch XDDDD

600L: Bất Ngữ sama vì mười giây cuối cùng được làm công, quá moe ~

666L: Quả nhiên thụ vẫn là thụ a, Bất Ngữ sama có được mười giây công cũng không dễ dàng a XDDD

700L: Tùy Phong sama rất không HD __ để Bất Ngữ sama làm công thật vất vả.

711L: Vì cái lông gì cảm giác Tùy Phong sama đã ngoan ngoãn nằm thẳng, mà Bất Ngữ sama vẫn không công nổi a __

Tiêu Lâm xem hết bình luận, mỉm cười với màn hình, bản thân lúc trước chỉ đáp ứng với Tiểu Ngữ là tiếp kịch thôi, hơn nữa anh cũng đã cho cậu công rồi (”)

Lưu Thủy Bất Ngữ: Tùy Phong QAA

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ *cười trộm*

Lưu Thủy Bất Ngữ: Nhược công cũng là công mà, sao bọn họ có thể nói em không có khí chất công chứ?

Tùy Phong Nhập Dạ: Xoa đầu, cho nên Tiểu Ngữ, em không cần miễn cưỡng *đắc ý*

Lưu Thủy Bất Ngữ: Chính là, khi em thu âm không phải như thế! Các người sửa kịch bản __

Tùy Phong Nhập Dạ: Bị em phát hiện rồi XD

Lưu Thủy Bất Ngữ: Vì thế chúng tôi ngay từ đầu lời kịch công của em đều bị các người cắt mất __

Tùy Phong Nhập Dạ: Cái này cũng bị em phát hiện rồi XD

Lưu Thủy Bất Ngữ: Em đã nghe kịch trước một lần. Các người làm khi nào __

Tùy Phong Nhập Dạ: Ngay lúc em tìm anh tiếp kịch, sau đó em nói em sẽ công anh, anh liền tìm Baby sửa kịch bản XD

Lưu Thủy Bất Ngữ: Kịch công đầu tiên của em đã bị các người hủy như vậy!

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ *ôm đầu*

Lưu Thủy Bất Ngữ: (^)

Tùy Phong Nhập Dạ: Em không thấy tất cả mọi người đều nói Phong Thủy không thể nghịch sao.....

Lưu Thủy Bất Ngữ: Anh còn dám nói __

Tùy Phong Nhập Dạ: __

Lưu Thủy Bất Ngữ: Làm em cao hứng vô ích lâu như vậy, mỗi ngày đều trông ngóng post kịch, kết quả cư nhiên thành ra thế này, các người thật đáng ghét (#)

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ, anh sai rồi. PS: Kịch đã post rồi, thôi cứ thế đi *cười nịnh*

Lưu Thủy Bất Ngữ: Vậy anh giúp em thu mấy bản Demo nhạc đi.

Tùy Phong Nhập Dạ: Sao đột nhiên muốn thu?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Baby nói ca hội sinh nhật chủ yếu là ca hát và ca hát, vì thế anh hiểu mà

Tùy Phong Nhập Dạ: Thì ra là thế.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Vậy có thể không?

Tùy Phong Nhập Dạ: Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!

Tùy Phong Nhập Dạ: Nhưng mà Tiểu Ngữ, em muốn hát bài gì? Đưa anh cái list, anh lập tức thu âm cho em.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Ừ ừ, lập tức.

Người nào đó nhận được list nhạc liền kích động chạy đi tìm beat thu demo cho người ta.

Ca khúc đều tương đối thoải mái, thích hợp hát trong sinh nhật, hát cũng đơn giản, dễ dàng lôi kéo được không khí hiện trường. Nhưng sau khi thu liên tục hơn mười demo bài hát, cổ họng Tiêu Lâm có chút không chịu nổi.

Tiêu Lâm nhấp nước miếng, nhìn mấy chục bản demo tốn cả chiều mới thu được, xóa đi những bản không cần, còn lại mấy bản được nhất thì đóng gói demo kèm nhạc đệm cố gắng hiện như vật quý cho Quý Lâm.

Chuyện Tiểu Ngữ giao đương nhiên phải tận tâm hết sức mau chóng hoàn thành!

Không ngờ được Tiêu Lâm có thể nhanh đến vậy, chưa gì đã ghi âm xong, còn sửa sang hoàn chỉnh là nhạc đệm, ca từ cho cậu.

Quý Lâm thực cảm động. Cẩn thận lưu file vào ổ D. Cậu rất thích nghe Tiêu Lâm ca hát, giọng nói trầm thấp ôn nhu, hát lên rất êm tai.

Mở file mới nhận, Quý Lâm đeo tai nghe chậm rãi thưởng thức từng bài một. Mỗi một khúc càng nghe càng thích, cuối cùng, Quý Lâm nhận không được up mấy khúc lên trang chủ của mình. Ghi chú viết: Demo người nào đó thu.

Ca khúc vừa mới up lên không đến mấy phút đã bị đôi mắt sắc bén của fan phát hiện ra.

Gào khóc, người này là Tùy Phong sama đi!!!!

Bất giác đã đến cuối tháng mười một.

Mà tháng này lại có một ngày vô cùng quan trọng, Tiêu Lâm vẫn luôn ghi tác trong lòng.

Ngày 28 tháng 11 chính là sinh nhật Tiểu Ngữ.

Đây là sinh nhật đầu tiên từ khi anh và Tiểu Ngữ bên nhau, Tiêu Lâm đương nhiên coi trọng mười phần.

Dưới ngóng trông nóng bỏng của Tiêu Lâm, ngày 28 tháng 11 rốt cục cũng đến.

Nhưng lại rất không khéo, ngày đó không phải cuối tuần. Hơn nữa lại càng không khéo hơn, chính là ngày hôm đó đúng vào ngày Quý Lâm có tận ba tiết.

Sáng sớm Tiêu Lâm đã rời giường, đóng gói sẵn hành trang gồm trứng gà và mỳ trường thọ mà bản thân dự định mang theo từ hôm qua.

Chưa đến bảy giờ, Tiêu Lâm đã đứng ở cửa ký túc xá Quý Lâm chờ cậu xuống. Trong một tháng này, số lần anh đến sư đại không ít, sớm đã quen thuộc địa lý trong trường. Chỗ Quý Lâm ở, Tiêu Lâm nhắm mắt cũng có thể tìm được.

Không đến vài phút, Quý Lâm đã chạy ra từ cửa cầu thang, Tiêu Lâm nhanh chóng đi qua.

“Tiểu Ngữ, sinh nhật vui vẻ ~” Tiêu Lâm gửi tặng người đến một lời chúc.

Quý Lâm rất cao hứng, “Cảm ơn.”

Thời điểm rạng sáng, cậu đã nhận được tin nhắn chúc phúc của Tiêu Lâm rồi, mà hiện tại lại có thể tự mình nghe được, Quý Lâm cực kỳ cảm động.

“Tiểu Ngữ, anh mua trứng gà và mỳ trường thọ cho em.” Nói xong, Tiêu Lâm đưa thứ trong tay ra cho Quý Lâm, “Không có điều kiện tự mình nấu, nên chỉ có thể chạy ra ngoài mua. Tiểu Ngữ mau nhân lúc chưa lạnh ăn đi, bằng không sẽ nguội mất.”

Quý Lâm hiển nhiên không ngờ đến cả mấy thứ này mà Tiêu Lâm cũng mua mang đến rồi, đưa tay tiếp nhận, cảm kích khôn cùng.

Đã phải một mình trải qua biết bao ngày sinh nhật, đến Quý Lâm cũng không nhớ rõ, lại càng không nói đến có ai chuẩn bị mỳ trường thọ cho cậu.

Quý Lâm cảm giác hốc mắt mình bắt đầu ướt át, nhanh chóng cúi thấp đầu, nói cảm ơn với Tiêu Lâm.

Thời tiết tháng 11 se se lạnh, khi nói chuyện sẽ có một ít sương trắng mù mờ. Tiêu Lâm phát hiện ngữ khí nói chuyện của Quý Lâm có hơi quái dị, mơ hồ nhìn được hốc mắt cậu cũng có chút hồng hồng.

Tiểu Ngữ làm sao vậy?

“Tiểu Ngữ..... Em mắt húng sao?” Tiêu Lâm cẩn thận hỏi.

“Không có, em rất vui mà.” Quý Lâm bình ổn lại cảm xúc của mình, phủ định suy đoán không đâu của Tiêu Lâm.

“Em thật sự rất vui, có người để ý sinh nhật của em như vậy, em cực kỳ vui. Đã lâu rồi gần như không có ai mừng sinh nhật với em.....” Quý Lâm sợ Tiêu Lâm hiểu lầm, lập tức bổ sung một câu giải thích.

“Ngốc nghếch, nhìn cái bộ dạng sắp khóc của em kìa, còn tưởng em xảy ra chuyện gì.” Tiêu Lâm không kiềm chế nổi, thò tay nhéo nhéo mặt Quý Lâm, “Anh không quan tâm đến sinh nhật của em, vậy chẳng phải anh rất vô dụng sao?”

Sau đó anh nhìn thẳng vào Quý Lâm ở đối diện, nói với hắn, “Sinh nhật thì phải để bản thân được vui vẻ, có biết không?”

Quý Lâm gật đầu, nhoẻn miệng cười với Tiêu Lâm, sau đó bắt đầu ăn mỳ trường thọ của mình.

Sinh nhật là phải vui vẻ, hưởng chi hiện tại có người luôn mang đến rất nhiều ấm áp cho mình ở bên.

“Đến, anh bóc trứng gà cho em. Chỗ bọn anh có cách nói, sinh nhật phải ăn trứng gà, vỏ bóc xuống cho vào một cái gói to vứt đi, như vậy tất cả mọi sự phiền lòng không thoải mái đều có thể vứt hết.”

Tiêu Lâm dứt lời liền bắt tay vào bóc trứng gà.

Quý Lâm nghe thế, khẽ cười, “Ai nói cho anh thế? Sao chỗ em không có như thế.”

“Đây là mẹ anh nói mà, hồi nhỏ mỗi lần anh mừng sinh nhật đều thế. Cứ tạm thời tin tưởng một chút thôi, hy vọng Tiểu Ngữ của chúng ta về sau luôn được vui vẻ.” Tiêu Lâm tươi cười nói rõ nguyên do cho Quý Lâm. Tuy rằng bản thân cũng thấy có điểm buồn cười, nhưng đây cũng là một lời chúc phúc tốt đẹp cho thọ tinh nha.....

Tiêu Lâm nói xong liền đặt quả trứng gà đã bóc vỏ trắng nõn vào bát Quý Lâm, sau đó còn thật sự cho vỏ trứng vào túi vứt đi.

“Vứt đâu được đây?” Tiêu Lâm quan sát xung quang, tựa hồ không có chỗ nào có thể vứt.

Rồi đột nhiên Tiêu Lâm vỗ đầu, “Nguy rồi, hình như phải vứt lên nóc nhà mới đúng. Đây đều là lầu cao 6 tầng..... Anh vứt kiểu gì bây giờ” Nói xong, anh bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Quý Lâm.

Đến lúc này Quý Lâm cuối cùng cũng không nhịn nổi, che miệng cười.

Nhìn Quý Lâm trước mắt rất cục cựa cũng thả lỏng thoải mái, nghi hoặc trong lòng Tiêu Lâm càng lúc càng lớn. Vì sao lúc này Tiểu Ngữ lại khác thường như thế? Tiểu Ngữ nói bản thân thường một mình mừng sinh nhật là sao?

Tiêu Lâm kỳ thật rất muốn nói Quý Lâm, nhưng vẫn là cố nuốt xuống. Một mặt không muốn khiến cậu thêm phiền não, mặt khác cũng hy vọng Quý Lâm có thể tín nhiệm chính mình, chủ động nói cho anh biết, chia sẻ với anh.

Sắp đến giờ lên lớp, Quý Lâm chuẩn bị đi đến phòng học. Trước khi chia tay, cậu nhìn nhìn đồng hồ trứng trong tay Tiêu Lâm, hỏi, “Mấy thứ này không vứt à?” Tiêu Lâm nhìn lại cái bọc trên tay, cam đoan nói, “Chờ anh tìm được chỗ nào vứt được sẽ vứt.”

“Ồ? Nếu không trực tiếp vứt thùng rác đi.” Quý Lâm liếc sang Tiêu Lâm, một bộ mặt không quá tin tưởng, đưa ra biện pháp thực tế nhất.

“Như vậy sao được!” Tiêu Lâm nhanh chóng phủ định, tiếp theo nhẹ nhàng đẩy Quý Lâm tiến thêm một bước, “Tiểu Ngữ, em mau đi học đi, đừng để đến muộn. Anh chờ lát nữa, chắc chắn sẽ xử lý xong xuôi.”

Thẳng đến một tiếng đồng hồ sau khi hai người tách ra, Tiêu Lâm vẫn không tìm được chỗ có thể vứt vỏ trứng gà.

Tiêu Lâm cũng không mất kiên nhẫn, trên tay cầm một túi vỏ trứng đi vòng vòng. Mặc kệ người khác, chuyên tâm tìm chỗ nào thích hợp.

Bấy giờ Tiêu Lâm chuẩn bị đi gặp Tiểu Lạc, nghe nói là cô muốn đưa quà sinh nhật của mấy cô nàng trong nhóm đến cho Tiểu Ngữ.

Nhưng Tiêu Lâm vẫn không hiểu vì sao quà sinh nhật cho Tiểu Ngữ, bọn họ không trực tiếp đưa cho cậu mà lại giao cho anh.

Đúng chín giờ, Tiêu Lâm tới địa điểm đã hẹn trước, Tiểu Lạc mang một bộ chuyên hóng náo nhiệt đứng đó chờ anh.

Tiểu Lạc cũng liếc mắt qua thấy được Tiêu Lâm, xoay người phát tay với anh.

“Làm phiền Tùy Phong sama rồi.” Tiểu Lạc đưa một cái hòm được đóng gói tinh xảo vào tay Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm nhận lấy, “Các người sao không trực tiếp đưa cho Tiểu Ngữ?” Vừa mở miệng, câu đầu tiên đã hỏi luôn nghi hoặc của bản thân.

Nghe xong Tiểu Lạc lại cười rất nham hiểm, “Hề hề, tin rằng chiều hôm nay cậu nhất định ở bên Bất Ngữ.”

Tiêu Lâm gật đầu, ý bảo cô cứ tiếp tục nói, “Cho nên?”

“Cho nên á, vào thời khắc ý nghĩa như thế, không thể làm phiền vợ chồng son hai người tâm sự dưới trăng nha, Chúng tôi sẽ không mặt dày mày dạn đi làm cái gì mà tụ hội mừng sinh nhật đâu. Lưu lại thế giới hai người cho các người.” Tiểu Lạc phẩy phẩy tay.

“Các người nghĩ cũng thật chu đáo mà.” Tiêu Lâm sờ cằm nhận xét.

“Đương nhiên, chúng ta luôn am hiểu ý người mà ~” Tiểu Lạc đắc ý nói xong, chợt nhớ đến cái gì đó, bổ sung thêm một câu, “Nhưng mà Sama, cậu phải để cho Bất Ngữ sama mở trước sáu giờ nhà ~”

“Món quà gì mà lại lạ như vậy, còn có giới hạn thời gian?” Lời nói của Tiểu Lạc gợi lên tò mò sâu thẳm trong đáy lòng Tiêu Lâm.

“Bí mật.” Tiểu Lạc bày vẻ thần bí nhìn Tiêu Lâm, chỉ là không chịu để lộ chút tin tức.

Tiêu Lâm nhìn cái hòm trên tay, nhẹ lắc lắc, tựa hồ không có gì đặc biệt nha. Nhưng Tiểu Lạc giữ bí mật như vậy, mình lại không tiên hỏi lại.

“Thế Tùy Phong sama có thể tiết lộ một chút về quà sinh nhật của cậu không?” Tiểu Lạc tò mò hỏi.

“Muốn biết?” Tiêu Lâm mỉm cười nhìn Tiểu Lạc.

“Ừa.” Tiểu Lạc nhanh chóng gật đầu.

“Không nói cho cô!” Tiêu Lâm bắt chước giả bộ thần bí.

“Sama rất không phúc hậu!”

Tiêu Lâm nhún vai, tỏ vẻ không sao cả.

Cầm quà sinh nhật cho Tiểu Ngữ về trường học, Tiêu Lâm định bụng chờ đến chiều cùng Tiểu Ngữ ra ngoài.

Lúc đi qua đường Văn Miếu, Tiêu Lâm dừng bước, tự hỏi trong vòng hai giây rồi thay đổi lộ tuyến bước vào con phố nhỏ đó.

Trên con phố này có một trường tiểu học và một trường cao trung, kiến trúc hai bên đều là kiểu giả cổ, xuyên suốt cả dãy phố là hàng loạt các cửa hàng bán đồ ăn vặt. Hai bên mặt tiền không lớn, bình thường hay bán các vật trang sức nhỏ xinh cùng các kiểu quần áo.

Tiêu Lâm vào đây đương nhiên không phải vì muốn mua đồ gì.

Ngoại trừ mấy thứ trên, con phố này có một thứ rất đặc biệt, chính là phòng ở đều rất thấp, có một đoạn phố rất dài đều là nhà một tầng.

Tiêu Lâm nghĩa đến đóng vỏ trứng trong tay, đi đến ngã rẽ thì dừng lại.

Quan sát chung quanh, xác định không có ai đi qua, Tiêu Lâm nhanh chóng ném vỏ trứng gà trong tay lên nóc nhà.

Nhưng làm xong mọi chuyện, nội tâm Tiêu Lâm lại dậy sóng, trong lòng yên lặng khiển trách chính mình. Tuy rằng làm vậy quả thật không có đạo đức, nhưng thật sự là không có biện pháp nào khác..... Mà ở trên nóc nhà, hẳn là không có chuyện gì đâu?

Tiêu Lâm quay về đến phòng ngủ, ném quà tặng nhóm Tiểu Lạc chuẩn bị vào cùng chỗ quà của mình. Sau đó anh mở máy tính, sửa sang lại dòng lời chúc phúc của fan lúc trước, gửi đến email của Tiểu Ngữ, tiếp theo mới bắt đầu lên mạng.

Tuy rằng hôm nay Tiểu Ngữ có khá nhiều tiết, nhưng anh thì lại chẳng có tiết học nào.

Đầu tiên Tiêu Lâm đổi chữ ký QQ của mình thành “Sinh nhật vui vẻ, hy vọng trong cuộc sống tiếp theo, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy em hạnh phúc tươi cười.”

Lúc rảnh rỗi, đến cả lên mạng cũng sẽ thấy nhàm chán, anh nhìn chằm chằm di động hơn nửa ngày, cư nhiên mới qua ba phút.

Tiêu Lâm mở diễn đàn vông phối ra ngắm. Lúc trước quên hỏi Tiểu Lạc, hôm nay lúc nào phát kỳ ba “Thu Phong Sinh Vị Thủy”.

Nhưng điều khiến Tiêu Lâm vui mừng chính là kịch sinh nhật BABA mà lần trước anh thu để tặng Tiểu Ngữ đã phát từ tối hôm qua.

Tiêu Lâm điểm mở, định bụng com lời chúc lên.

Chủ đề: Kịch sinh nhật “Công tử, xem bên này” vui mừng công bố ()o *PAN! =.:*.’ .:*.’ ’:* Chúc Lưu Thủy Bất Ngờ sinh nhật vui vẻ ~

Lầu chính: Staff & Cast, người chúc phúc & địa chỉ download.

Chúc Bất Ngờ sama sinh nhật vui vẻ ~ hạnh phúc ngọt ngào (^o^)/~

1L: Toàn bộ tổ kịch cướp SF ~ Bất Ngờ tiểu thụ sinh nhật vui vẻ yo~

2L: Chiếm!! Chúc Bất Ngờ sama vạn thụ vô cương ~

3L: Bài post được tổ kịch bày thật tinh xảo, chúc Bất Ngờ sama sinh nhật vui vẻ ~

4L: Bị dàn cast chói mù mắt, thật nhiều đại thần!! Sinh nhật vui vẻ ~

5L: Thụ thần, tung hoa! * ,*:. ()/\$:*. °*.

6L: Tui chỉ biết nhất định sẽ có Tùy Phong Nhập Dạ ~ Ha ha ha ha ha ha

7L: Mang theo tất cả fan CP Phong Thủy trong nhóm Bữa Bãi Thực Sung Sướng vào chiếm hàng ~ Chúc chính chủ sinh nhật vui vẻ ~

8L: Mang theo tất cả fan CP Phong Thủy trong nhóm Bữa Bãi Thực Sung Sướng chúc Bất Ngờ sama sinh nhật vui vẻ ~

9L: Đù, 7L thực tốc độ QAQ

10L: Loại thời điểm này đương nhiên phải tốc độ __ PS: Một vị khác hôm nay cứ nhiên không đến cướp SF.

11L: Một vị khác đương nhiên là phải ở cùng chính chủ XD

Cái nhóm Bữa Bãi Thực Sung Sướng kia không phải chính là nhóm fan của anh sao, lời nói của các cô nàng trong nhóm luôn khiến anh dễ khóc dễ cười.

Tiêu Lâm cười cam chịu, lắc lắc đầu, cũng không đọc bình luận phía sau, trực tiếp comment lời chúc.

Sau ba giây, comment của anh liền hiện ra.

456L Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ sinh nhật vui vẻ ~ Chúc về sau hết thấy thuận lợi, mỗi ngày đều có tâm trạng tốt XD

Tiêu Lâm xem lại comment của mình, chuột chọt trượt lên trên một tí. Nhoáng cái Tiêu Lâm liền phát hiện mấy comment phía trên có chút không thích hợp.

455L: Cười lạnh, Lưu Thủy Bất Ngữ đây là chọc đến người nào, post kịch sinh nhật cũng có người đến náo.

454L: Mấy đứa đến post kịch sinh nhật của người khác tìm tra là thật. Nhảy giếng băng đi!

Nhìn đến hai lần này, Tiêu Lâm cảm giác có điểm kỳ quái, chẳng lẽ lại có người cố ý đến tìm tra?

Tiêu Lâm nhanh chóng lui về trang thứ nhất, bắt đầu xem lại từng lần từng lần một..

Ba trăm lần phía trước cơ hồ đều là lời chúc của fan qua đường gửi tới Tiểu Ngữ. Bầu không khí rất hài hòa. Nhưng tới lần 333 bắt đầu có biến vị.

333L: Yo, dàn cast chọt mù mắt nha, ha ha

340L: Chọt mù mắt rồi, quả nhiên là sinh nhật của tử hòng có khác yo ~

350L: Người ta tử hòng mà, phải mời đại bài đến để tôn lên giá trị con người thôi (-)

Nếu nói đây chỉ là ngôn luận có chút ganh ghét của mấy người không quen, thì mấy post sau đó ác ý dần rõ ràng.

370L: Trước kia tôi đã nói làm CP rất tốt mà, cậu xem ôm đùi tốt thì kịch không cần lo, ngay cả kịch sinh nhật đều là đại bài ra trận nha ~ Bất Ngữ sama thiệt giỏi (")

373L: Đại bài thật tốt, kịch sinh nhật hoành tráng như vậy. Tổ kịch nhỏ bé như các người sau này còn dám đi tìm người ta tiếp kịch không __

375L: Xua tay chỉ, nổi tiếng cũng có chỗ tốt, fan N chân chính bắt được một bó tan ha ~ Cậu xem trong bài post có bao nhiêu là fan CP~

378L: Lưu Thủy Bất Ngữ ngoài trừ ôm đùi làm CP còn có thể làm gì? Phối kịch sao? Ngại quá, tôi chả thấy cậu ta phối hay tí nào. Phối thụ đều chỉ là một giọng, mẹ ơi, chết mất. Nhanh chóng lui giới đi, nhìn

thấy là phiền ()

379L: Ai tới nói cho tôi biết những người đến đây bằng cách nào đi Thần kinh!

380L: Vừa mới rồi quên nói, quả nhiên người thế nào có fan thế đó, chưa làm gì đã mắng chửi người, không hổ là fan NC.

381L: Các người là ghen tị Bất Ngữ sama của bọn tôi hông hơn các người! Mau nói cho tôi biết các người là CV nào, tôi đã trở về!!

382L: Các người sao có thể anti Bất Ngữ sama của bọn tôi như thế, các người còn có lương tâm không? Sinh nhật người ta không chúc thì thôi, còn có thể làm như vậy thật đáng ghét, ghét nhất là các người QAQ

383L: Yo, sợ quá nha, fan của Bất Ngữ sama quá BH nha ~ che chở như vậy, thật không hổ một đóa hoa nha ()

384L: Bọn anti các người có nhân tính hay không, thật không biết nhân tính viết thế nào à!!

385L: Bất Ngữ sama tốt như vậy cư nhiên có người không thích cậu ấy!!

386L: Phắc, nghe qua một fan NC bằng mười antifan, bây giờ xem ta fan loli cũng không kém! Tuy rằng tôi không ghét Lưu Thủy Bất Ngữ, nhưng mấy LS kéo cừu hận cũng rất tốt nha!

387L: Bị fan NC của Lưu Thủy Bất Ngữ làm cho ói ra, mặt trời hôm nay mọc theo ý cô à công chúa đại nhân? Có cho Bất Ngữ đại đại nhà cô là Mao gia gia à? Dựa vào cái gì mà mọi người đều phải thích cậu ta?

390L: Chạy đến post kịch sinh nhật náo loạn thật quá khó nhìn, đây nói lên Lưu Thủy Bất Ngữ có bao nhiêu đại cừu a!

397L: Nhìn không vừa mắt không được sao?

400L: Ồ, hôm nay thật sự là mở tầm mắt, hiện tại anti cũng quang minh chính đại như vậy? Chạy đến post kịch sinh nhật của người ta anti, thật không thấy xấu hổ!

411L: Có mấy người âm dương quái khí quá khó coi (-)

420L: Rõ ràng là post kịch sinh nhật, có người không thích còn tự mình tiến vào, cũng không sợ bị bức tử chính là mình!

430L: Các bé anti, không phải là muốn bức chính mình đồng thời bức luôn người khác chứ (”)

444L: Các bé anti trong lâu, moah moah đa, hôm nay đã quên uống thuốc rồi ~

Tiêu Lâm đọc đến đây liền thông suốt. Chọc ngoáy lung tung. Mà lý do châm chọc cũng thật vô lý!

Tiêu Lâm thật không hiểu nổi vì cái gì mà trong giới vông phối luôn có mấy người thích đi chọc ngoáy người khác như vậy, vô luận là cái gì đều thích dùng những ác ý đi đo lường người khác, thậm chí còn dùng những lời nói độc ác đi chửi bới người khác.

Giới vông phối rõ ràng không giống những thứ khác, là giới phi lợi nhuận, vì yêu thích mới đến, sao lại luôn có những chuyện xấu xa như vậy?

Tiểu Ngữ thật sự chọc tới người nào rồi? Ngay cả kịch sinh nhật cũng đến quấy rồi.

Xem xong, Tiêu Lâm đong đầy một bụng tức giận tắt bài post hot hừng hực đi, đi đến bài post tiếp theo xem phản ánh tình huống trong post kịch sinh nhật, sau đó tắt máy tính, nhắm mắt làm ngơ.

May mắn, Tiểu Ngữ chưa đọc đến.

Hoàn chương 22.

23. Chương 23: Cùng Em Trải Qua Sinh Nhật (trung)

Tiêu Lâm điều chỉnh lại tâm trạng của mình, thấy vẫn còn sớm nên đành ra ngoài đánh bóng rổ một chút.

Khi anh quay về, F5 mới biết mấy lời châm chích trong bài post kia đã bị quản lý viên diễn đàn vông phối xử lý, bài post lại khôi phục bầu không khí ấm áp vốn có. Tiêu Lâm tắt bài post đi, đồng thời anh cũng quyết định không nói chuyện này cho Tiểu Ngữ.

Sau đó Tiêu Lâm tắm rửa một lần, chuẩn bị chờ Tiểu Ngữ tan học rồi cùng ra ngoài.

Bốn giờ rưỡi chiều, Tiêu Lâm nhận được điện thoại Quý Lâm gọi đến, mà anh lúc này cũng đã đứng chờ ở cổng trường Quý Lâm từ lâu.

“Đợi lâu không.” Quý Lâm chạy đến bên người Tiêu Lâm, lời nói mang vài tia xin lỗi.

“Không có, anh vừa đến.” Tiêu Lâm nói.

Quý Lâm cười khẽ, sau đó lại hỏi, “Chúng ta đi đâu?”

“Đương nhiên là thọ tinh đại nhân quyết định.”

“Cái này thật đúng là nan đề nha. Nếu không nghĩ ra được, hay là chúng ta cứ tùy tiện đi dạo đi?” Quý Lâm ngẩng đầu trưng cầu ý kiến của Tiêu Lâm.

“Được.” Tiêu Lâm vui vẻ nhận lời.

“Đúng rồi, đây là quà của bọn Tiểu Lạc tặng cho em. Dặn muốn em mở ra xem trước sau giờ.” Tiêu Lâm phát hiện trong tay mình vẫn còn cầm một cái gói to, mới giật mình nhớ tới còn chưa đưa quà cho Tiểu Ngữ.

“Ồ? Sao lại có thời điểm để mở?” Quý Lâm cũng thấy rất kỳ quái, sao còn có giới hạn thời gian.

“Anh cũng không biết, hồi sáng hỏi Tiểu Lạc, cô ấy cũng không chịu nói.

“

“Thật thần bí nha, nhưng vẫn rất cảm ơn các cô ấy.” Quý Lâm đưa tay nhận lấy gói quà. Các cô nàng trong nhóm này thật có tâm, Quý Lâm cảm động không nguôi.

Đang định đưa gói quà cho Quý Lâm, Tiêu Lâm đột nhiên nhớ đến điều gì đó, động tác tay dừng lại, “Vẫn là để anh cầm đi, Tiểu Ngữ, em cầm gói quà to thế này không tiện.”

Quý Lâm cười hỏi, “Em cầm không tiện, sao anh cầm lại tiện hơn?”

“Anh cầm thì không có gì Không thể để thọ tinh mệt mỏi, hôm nay anh phải toàn tâm toàn ý phục vụ cho Tiểu Ngữ!” Tiêu Lâm cười cười, tay sờ ót ngại ngùng.

Quý Lâm cũng không tranh giành với anh, hai người đều không phải dạng người biệt nữ, nếu Tiêu Lâm muốn vậy thì cứ để anh cầm đi.

Hai người cứ thế sánh vai bước trên đường dài.

Đến một cái ngã tư, thời điểm quá vừa vặn, đúng lúc đèn đỏ, hai người đành đứng một bên chờ.

Bất chợt Quý Lâm đưa thay nhẹ nhàng kéo quần áo của Tiêu Lâm một cái.

Tiêu Lâm quay đầu mờ mịt nhìn Quý Lâm.

Quý Lâm nâng tay lặng lẽ chỉ về hai người đứng bên phải phía trước cậu, ý bảo Tiêu Lâm xem hướng đó.

Tiêu Lâm nghiêng đầu qua, phát hiện đó là một đôi vợ chồng già.

Ông già bên trái mái tóc hoa râm cao hơn một chút, đang dùng tay phải lôi kéo bạn già đứng bên phải của mình. Đèn xanh bật sáng, hai người thong thả bước về phía trước. Vừa đi, ông còn vừa nói chuyện với bạn già bên người, “Vừa rồi là đèn đỏ, giờ mới là đèn xanh, chúng ta đi thôi. Bà cẩn thận một chút, đừng để ngã, nắm tay của tôi chậm rãi đi.”

Tiêu Lâm đứng sau hai người, tuy rằng không thấy rõ được khuôn mặt của bọn họ, nhưng lại có thể nghe rõ rành mạch đoạn đối thoại của họ.

Một hình ảnh như vậy quả thực rất ấm áp, Tiêu Lâm đứng ngoài nhìn cũng bị cảm động lấy.

Quay đầu ngẩng nhìn lại Quý Lâm bên người, thấy Quý Lâm cũng đang nhìn về phía anh. Hai người ngẫm hiểu, nhìn nhau cười cười.

“Về sau em già rồi, anh có thể nắm tay em dẫn em qua đường như vậy hay không?” Quý Lâm tiến đến bên tai Quý Lâm, nhỏ giọng cố ý hỏi.

Tiêu Lâm lắc đầu, “Sẽ không.”

Quý Lâm hiển nhiên không ngờ Tiêu Lâm sẽ trả lời như vậy, nét tươi cười trên mặt bất giác cứng đờ.

Tiêu Lâm đây là có ý gì?

Thấy Quý Lâm trong nháy mắt liền thay đổi sắc mặt, Tiêu Lâm vội vã cười, nói bổ sung, “Anh sẽ chờ đến khi em đi không nổi, công em dạo bước.”

Nghe được câu đấy, Quý Lâm ném một cái nhìn khinh thường sang Tiêu Lâm, nói chuyện nửa câu thật sự rất đáng ghét, làm hại cậu vừa rồi còn nghĩ miên man. Nhưng tưởng tượng hình ảnh Tiêu Lâm công bản thân kia, tựa hồ vô cùng hấp dẫn nha.

“Sao anh biết là em đi không nổi? Đến lúc đó nói không chừng người đi không nổi là anh ý.” Quý Lâm phản bác.

“Được rồi, vậy thì đến lúc anh đi không được thì đổi thành Tiểu Ngừ công anh.” Tiêu Lâm cũng thuận theo ý của Quý Lâm.

“Anh nặng như vậy, em thà dùng xe lăn đẩy anh còn hơn.” Nghĩ sao cũng thấy dễ cậu công Tiêu Lâm hình như hơi khó, vạn nhất đến lúc đó cậu công không nổi thì làm sao bây giờ, vì thế Quý Lâm nhanh chóng cho ra một biện pháp khác.

“Xe lăn cũng không tồi nha, đến lúc đó ông già như anh ngồi xe lăn, ông già em đi đằng sau chậm rãi đẩy anh đi. Ha ha.”

Tiêu Lâm nào bỏ hình ảnh Tiểu Ngừ tuổi già đẩy xe cho người cũng đã già khom như anh bước trên đường cái, lớn tiếng cười vui vẻ.

Do đó hai người cứ mặc sức tưởng tượng như vậy, mừng tượng một chút bộ dáng của hai người vài thập niên sau.....

Kỳ thật phải là tay trong tay, chấp tử giai lão thôi.

Lúc đi ngang qua một cửa hàng quần áo, Tiêu Lâm chợt giữ chặt Quý Lâm ngừng lại trước cửa.

Quý Lâm nhìn Tiêu Lâm, rồi lại nhìn cửa hàng này, chẳng hiểu gì hết, Tiêu Lâm cần mua quần áo sao?

“Anh muốn mua quần áo?” Quý Lâm hỏi.

Tiêu Lâm lắc đầu, sau lại gật đầu.

Vừa lắc vừa gật, Quý Lâm chớp chớp mắt, không hiểu nổi ý tứ của anh.

“Đôi vợ chồng già mới này, em có nhìn quần áo của họ không?” Tiêu Lâm đột nhiên hỏi điều chẳng liên quan gì mấy.

“Hình như hai người đều là mặc áo lông phối với một cái áo choàng ngắn?” Quý Lâm không chắc chắn lắm trả lời, vừa rồi cậu cũng không chú ý nhiều, “Sao đột nhiên lại hỏi cái này?”

“Em không phát hiện bọn họ mặc rất giống quần áo tình nhân sao?” Tiêu Lâm nhắc nhở nói, “Quần áo của bọn họ đều là hình thức không khác nhau là mấy, chẳng qua người chồng già kia là mặc một cái áo choàng ngắn màu xám, mà người vợ mặc là áo màu đỏ thẫm.”

“Thật không?” Quý Lâm hỏi tưởng lại một chút, hình như là thế.

“Cái đó và việc anh đứng ở đây có quan hệ gì?” Hỏi xong, trong đầu Quý Lâm chợt nảy lên một ý tưởng, không phải là cậu nghĩ chứ?

Tiêu Lâm không nói thêm điều gì, cứ thế lôi kéo Quý Lâm đi vào trong tiệm.

Quý Lâm có điểm kích động, cổ rút bàn tay bị Tiêu Lâm lôi kéo về, trừng mắt với Tiêu Lâm. Nhiều người như vậy mà

Tiêu Lâm bắt gặp vẻ mặt kinh hoàng của Quý Lâm, cười cười tỏ ý không sao cả.

Đổi lại là một ánh nhìn khinh bỉ của Quý Lâm, “Anh không sợ bị người khác thấy.”

“Thấy thì nói chúng ta là anh em thôi” Tiêu Lâm mỉm cười, biện giải.

Lúc này nhân viên bán hàng đã đến chỗ hai người, “Chào mừng quý khách, xin hỏi hai vị cần gì?”

“Tôi mua hai cái áo khoác.” Tiêu Lâm trả lời.

“Mời hai vị sang bên này.” Nói xong người bán hàng liền đưa họ đến trước quầy chuyên dụng.

Tiêu Lâm vừa liếc mắt đã nhìn trúng một chiếc áo phao dáng thả, kiểu ngắn màu đỏ, Tiểu Ngữ tương đối trắng, mặc lên chắc chắn đẹp mắt.

“Làm phiền cô lấy cho tôi một bộ kiểu như này đến đây.” Tiêu Lâm chỉ về phía cái áo, nói.

Người bán hàng lấy áo xuống, Tiêu Lâm đón được, đưa cho Quý Lâm bên cạnh, “Tiểu Ngữ, em thử cái áo này xem.”

Về mặt Quý Lâm mờ mịt, nhìn Tiêu Lâm, anh ấy mua áo cho mình?

“Anh muốn làm gì?” Quý Lâm nhận áo, nhỏ giọng hỏi.

“Thử xem thôi, cảm giác em mặc chắc rất đẹp.” Tiêu Lâm cúi đầu, nhẹ nhàng thử thử bên tai Quý Lâm.

Thấy Quý Lâm còn chưa có ý định động thử, Tiêu Lâm bèn dẫn Quý Lâm đến phòng thử đồ, đẩy mạnh cậu vào bên trong, đóng cửa. Anh đứng bên ngoài nói vọng vào, “Tiểu Ngữ, em mặc thử xem, cũng đâu có thu phí thử quần áo của em.”

Quý Lâm nghe được lời của Tiêu Lâm, bị chọc buồn cười, sau đó cậu thật sự thử quần áo.

Đến khi Quý Lâm bước ra khỏi phòng thử đồ, phát hiện Tiêu Lâm ngoài cửa đứng nhìn mình chăm chăm, cậu có hơi mất tự nhiên hỏi. “Thế nào?”

Tiêu Lâm vừa lòng gật đầu, bắt đầu khen ngợi, “Rất đẹp!”

Anh vừa dứt lời liền quay người nói tiếp với người bán hàng, “Lấy cái áo này đi, làm phiền cô gói luôn cả cái áo giống thế màu xanh biển, lớn hơn một cỡ.”

Cô gái bán hàng cười hiểu rõ.

Quý Lâm nghe đến đây xem như đã hiểu được mọi chuyện, quả nhiên Tiêu Lâm là muốn mua áo tình nhân cho hai người.

Quý Lâm tiến đến bên người Tiêu Lâm, mỉm cười, nhỏ giọng nói, “Anh muốn giống đôi vợ chồng hồi nãy sao?”

“Đương nhiên.” Tiêu Lâm cũng cười, trả lời cậu.

Quý Lâm không phản đối, tùy ý Tiêu Lâm làm vậy.

Hai cái áo kiểu dáng giống nhau, chỉ khác màu sắc, vừa lúc có hiệu quả làm trang phục đôi, Tiêu Lâm đối với hai cái áo cực kỳ vừa lòng. Anh vui vẻ đến quầy thanh toán.

Vốn trên tay Tiêu Lâm đã có hai cái gói to, giờ lại tăng thêm hai cái.

“Em cầm một ít cho?” Quý Lâm thấy Tiêu Lâm cầm gói to bọc nhỏ đầy tay, hơi ngại ngùng, rõ ràng đều là đồ của mình, kết quả toàn để một mình Tiêu Lâm xách. Vì thế cậu muốn chia sẻ với anh một chút.

Tiêu Lâm nhanh chóng lắc mình một cái, tránh đi, “Như vậy sao được.”

Quý Lâm thấy Tiêu Lâm nhất định không chừa, nên cũng không nhắc lại, chỉ cùng Tiêu Lâm bên cạnh nói đùa, “Người nào đó sẽ không trực tiếp tính coi cái này là quà sinh nhật chứ?”

“Đương nhiên không có khả năng.” Tiêu Lâm phủ định ngay lập tức. Mua quần áo tình nhân chỉ là nhất thời nấy lòng ham muốn mà thôi, còn quà cho Tiểu Ngữ tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy, đã sớm chuẩn bị tốt rồi.

“Ồ? Nói nghe xem nào?” Quý Lâm cố ý bày vẻ không tin, chớp mắt nhìn Tiêu Lâm.

“Đến lúc đó em sẽ biết.” Tiêu Lâm vẫn giữ kín như bưng.

Tiêu Lâm sợ Tiểu Ngữ sẽ tiếp tục hỏi, đành đánh sang chuyện khác, “Đợi lát nữa em có kế hoạch gì khác không?”

“Tám giờ rưỡi tối có ca hội sinh nhật.” Quý Lâm quả nhiên không truy vấn thêm nữa.

Tiêu Lâm gật đầu.

Hai người cứ vậy dạo khắp nơi, vừa hay đi đến dưới cái đồng hồ lớn của C thị. Tiếng chuông ngân vang, tổng cộng mười tám hồi.

Tiêu Lâm nhìn quà tặng trên tay, nhắc nhở Quý Lâm, “Sáu giờ rồi, mở quà của Tiểu Lạc ra xem đi.”

Do đó hai người tìm một băng ghế dài ngay đó ngồi xuống, mở món quà thần bí do bọn Tiểu Lạc chuẩn bị.

Vỏ hộp màu lam được tách mở, bên trong có một cái thẻ, một tờ giấy, hơn nữa còn có một cái hộp khác màu phấn hồng.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời cảm thấy món quà này quá quái dị.

Quý Lâm cầm tờ giấy kia lên nhìn, bên trên ghi rõ lời chúc đầy màu sắc của từng người Baby, Tiểu Lạc, Như Họa, Hữu Hữu và Chân Tướng Đế. Chẳng qua phía dưới còn có một câu kết đặc biệt dùng màu đỏ viết lên, nói:

“Bất Ngữ and Tùy Phong sama thân ái ~ đọc đến đoạn này tin rằng các người đã nhìn thấy tấm thẻ bên trong đi? Đúng vậy! Nó chính là một tấm thẻ phòng _ chúng tôi đã đặc biệt thuê phòng ở khách sạn XX cho các người, chú ý, đó là một gian phòng tình nhân hào hoa nha O(_)O ha ha ~ vì thế, nhân dịp Bất Ngữ sama thần thụ sinh nhật, chúc hai vị trải qua một đêm mỹ mãn nha ~ P/s: Các người nhất định, nhất định, nhất định phải đi nha ~ Chúng tôi đã suy nghĩ rất lâu mới nghĩ ra được một lễ vật sáng tạo như vậy. PPS: Muốn biết cái hộp màu phấn hồng kia có gì bên trong sao? Chìa khóa ở gian phòng kia XD, đến đó mới có thể mở nha O(_)O ha ha ~”

Tiêu Lâm và Quý Lâm cùng nghiêng đầu nhìn tờ giấy này, đọc xong, Tiêu Lâm hiểu rõ cũng dần ngượng ngùng. Các cô ấy cư nhiên thuê một gian phòng tình nhân xa hoa, ý muốn đêm nay để mình và Tiểu Ngữ ngủ cùng một gian phòng, sau đó?

Sau đó

Tiêu Lâm không nghĩ tiếp được nữa.

Quà bọn họ tặng thật sự khiến người ta rất “kinh hỉ”.

Tiêu Lâm ngó ngó Tiểu Ngữ bên người, phát hiện mặt của cậu cũng đỏ như gấc.....

Tiêu Lâm hơi xấu hổ, mở lời, “Các cô ấy quá nghịch ngợm.”

Quý Lâm còn ngượng hơn, gật đầu, hỏi tiếp một câu, “Chúng ta có đi không?”

Bị Tiểu Ngữ hỏi như vậy, Tiêu Lâm đột nhiên không biết nên mở miệng thế nào.

Quý Lâm nhìn Tiêu Lâm bảo trì trầm mặc không nói gì, cầm cái hộp màu phấn hồng lên nhìn, bên trên quả nhiên có một cái khóa, nhưng đã bị khóa lại rồi.

Quý Lâm thật sự mở không nổi, đành nói, “Bằng không chúng ta cứ đi xem đi? Không phải nói chìa khóa ở trong phòng đó sao? Đi lấy chìa khóa để mở xem bên trong rốt cuộc là cái gì.”

Nghe được Tiểu Ngữ nói như vậy, tim Tiêu nảy lên một cái, rất không tự nhiên đáp lời, “Nếu như vậy, vậy, chúng ta đi đi. Ha ha, ha ha.” Đành phải dựa vào một nụ cười gượng gạo che dấu bản thân đang khẩn trương và xấu hổ.

Đúng lúc này có một cái taxi chạy qua, Tiêu Lâm nhanh chân ra đón.

Khách sạn XX là một khách sạn khá xa hoa ở A thị, tương đối nổi tiếng. Mà nổi danh nhất chính là phòng tình nhân hoa lệ của nó.

Bởi vì hiện tại vừa đúng thời điểm tan tằm, đường hơi tắc.

Khi hai người đến được khách sạn XX thì đã gần bảy giờ.

Tiêu Lâm bước vào đại sảnh, đến trước quầy tiếp tân đăng ký. Tiếp theo anh cùng Quý Lâm vào thang máy đi lên, căn phòng của bọn họ vừa khéo có số 520.

Tiêu Lâm nhìn thẻ phòng trong tay, số phòng cũng thật có ý nghĩa, không biết bọn Tiểu Lạc đã lên kế hoạch bao lâu rồi mới có thể tinh tế đến thế.

Đã sớm nghe nói phòng tình nhân của khách sạn này không rồi, Tiêu Lâm cũng rất hiếu kỳ, không biết nó như thế nào.

Tiêu Lâm quét thẻ phòng để mở cửa, đập vào mắt đầu tiên là thảm lông dê tuyết trắng phủ khắp sàn nhà. Anh mơ hồ cảm thấy có mùi hoa hồng thoang thoảng vương vấn đâu đây.

Quý Lâm bước vào phòng trước, sau đó nhìn thoáng qua Tiêu Lâm đang đứng ở phía sau. Hiển nhiên cậu cũng rất giật mình.

Cởi giày để sang một bên, chân trần bước lên thảm lông dê quả thật rất mềm mại, phòng vô cùng lớn, chủ thể là màu phấn hồng. Giữa phòng bày một cái giường kingsize, bên trái là một bộ sofa cao cấp.

Tiêu Lâm phát hiện trên bàn bên phải còn bày một bó hoa hồng đỏ kiêu diễm ướn ắt, hương hoa hồng anh vừa ngửi được chắc từ đó mà ra.

Quý Lâm đi đằng trước chợt cười nhẹ một tiếng, Tiêu Lâm khó hiểu nhìn về phía cậu.

“Em nói bọn Tiểu Lạc rất tuyệt nha, đây thật quá nổi bật.” Quý Lâm trực tiếp cười lớn, nằm ngã giường, bày ra hình chữ đại.

“Cũng không biết là ai nghĩ ra.” Tiêu Lâm cũng thấy cái này rất buồn cười, sau đó, anh vút đóng đồ trên tay lên bàn.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng người nhẹ nhàng gõ cửa, Tiêu Lâm nhanh chóng chạy tới mở cửa.

Ngoài cửa là một nhân viên phục vụ mặc đồng phục đang bê một cái bánh gato mừng sinh nhật đứng ngoài phòng.

“Chào ngài, đây là bánh sinh nhật ngài đã đặt. Xin hãy cho phép tôi gửi lời chúc chân thành tha thiết nhất của cửa hàng, chúc các ngài trải qua một đêm tuyệt đẹp.”

Nói xong còn nho nhã lễ độ nâng hai tay đưa bánh sinh nhật cho Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm vội vàng tiếp lấy.

Đến đây, anh mới bình tĩnh nói lời cảm ơn, “Làm phiền rồi, cảm ơn.”

Đối với chiếc bánh sinh nhật xa lạ này, nếu vào lúc bình thường Tiêu Lâm nhất định sẽ cảm thấy rất khả nghi, nhưng hôm nay sau cái kế hoạch mà bọn Tiểu Lạc đã đồng tâm hiệp lực thực hiện, Tiêu Lâm chỉ thấy cho dù có chuyện gì kỳ quái xảy ra, bản thân phòng chừng vẫn có thể bình tĩnh tiếp nhận.

Tiêu Lâm cẩn thận đặt bánh sinh nhật lên bàn trong phòng.

“Sao lại có bánh sinh nhật?” Quý Lâm nằm trên giường mở tròn mắt nhìn Tiêu Lâm, dò hỏi.

Tiêu Lâm cười cười, nói, “Chắc là bọn Tiểu Lạc sắp xếp đi.” Tiếp theo, anh rút mấy ngọn nến nhỏ, chậm rãi cắm từng cái lên trên bánh, “Vừa mới rồi anh còn lo lắng chưa mua bánh ngọt, giờ thì tốt rồi, cái gì cũng có.”

Lời hết, nến trên tay cũng cầm xong.

Tiêu Lâm châm lửa đốt từng ngọn, xoay người ôn nhu nói với Quý Lâm, “Tiểu Ngũ, mau tới đầu ước nguyện đi.”

Lời Tiêu Lâm vang lên bên tai, Quý Lâm vẫn nhàn nhã như cũ nằm trên giường không động đậy, ánh mắt chớp chớp nhìn Tiêu Lâm.

Thấy Quý Lâm nổi tính trẻ con, Tiêu Lâm đành bước qua, ngồi xuống, hai tay giao nhau đặt lên giường, đầu tựa vào tay, mặt đối mặt với Quý Lâm, anh xem em, em ngắm anh.

Nhìn nhau vài giây, Tiêu Lâm mới mở miệng, “Thọ tinh đại nhân đừng nằm lười trên giường nữa, mau dậy đi, để nến cháy hết bây giờ.” Thanh âm nhẹ mà ôn nhu.

Nói xong, anh liền ngồi dậy kéo Quý Lâm đứng lên.

Quý Lâm chun mũi, ngoan ngoan để Tiêu Lâm kéo đến bên bàn.

“Bánh sinh nhật có cái gì ngon chứ.....” Tuy nói như thế, nhưng gương mặt của Quý Lâm vẫn tràn đầy ý cười.

“Ngốc nghếch.” Tiêu Lâm sủng nịch vỗ đầu cậu, “Mau ước đi, anh hát happy birthday cho em.”

Tiêu Lâm vừa dứt lời thì Quý Lâm lập tức nhắm hai mắt lại, hai tay chắp thành hình chữ thập, bắt đầu cầu nguyện.

Tiêu Lâm cũng bắt đầu hát chúc mừng sinh nhật.

Tiêu Lâm không chớp mắt ngắm nhìn người trước mặt, lông mi Quý Lâm rất dài, cong cong, nhắm lại vô cùng đáng yêu.

Nhìn khóe miệng cậu khẽ cùng Quý Lâm đang nghiêm túc cầu nguyện, Tiêu Lâm cảm giác lòng mình mềm mại dị thường.

Tiêu Lâm bước đến từng bước, khẽ khàng ôm người vào ngực, chỉ muốn cứ vậy ôm cậu, vĩnh viễn sánh cùng thiên địa.....

24. Chương 24: Cùng Em Trải Qua Sinh Nhật (hạ)

Quý Lâm mở to mắt, đầu tựa vào vai Tiêu Lâm.

“Em ước xong rồi.”

Tiêu Lâm cúi đầu nhìn cậu một cái, thu tay lại, buông Quý Lâm ra, “Mau thôi nển đi.”

“Chúng ta cùng nhau thôi.”

“Được.”

Vì thế hai người cùng cong thắt lưng, hít một hơi thật sâu, sau đó thổi tắt 21 ngọn nến cùng một lúc.

“Tiểu Ngử, sinh nhật vui vẻ ~” Tiêu Lâm vui mừng vỗ tay chúc phúc.

“Cảm ơn.” Giờ phút này trên mặt Quý Lâm tràn đầy tươi cười hạnh phúc.

Nhân lúc Quý Lâm không phòng bị, Tiêu Lâm lén bôi một ít kem bánh lên mặt Quý Lâm, sau đó lập tức nhảy về sau, đánh lén thành công khiến anh dạt dào đắc ý nhìn Quý Lâm.

Quý Lâm sờ mặt mình, không ngờ Tiêu Lâm đột nhiên bày ra chiêu này, tức giận nhìn anh, làm bộ muốn trả thù.

Tiêu Lâm nhanh chóng cầu xin tha thứ, “Anh sai rồi, anh sai rồi, vừa rồi chỉ là thử xem, không ngờ em thật sự không nể.”

Quý Lâm ra vẻ tức giận liếc mắt với Tiêu Lâm, không thềm để ý đến anh.

Tiêu Lâm thấy thế bèn bước đến, cầm khăn tay xoa xoa mặt của Quý Lâm, “Anh lau cho em.”

Quý Lâm vẫn không chịu để ý đến anh.

Tiêu Lâm đành phải tiếp tục cầu xin tha thứ, gơ nửa mặt trái của mình ra trước mặt Quý Lâm, “Anh đứng đây không chạy, em bơi đi.”

Lúc này Quý Lâm mới chịu nhìn mặt anh, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tay áp đồng kem đã sớm chuẩn bị trong tay phải vào mặt Tiêu Lâm. Sau khi thành công Quý Lâm tương đối vui vẻ, cũng học Tiêu Lâm nhảy từng bước về phía sau, đứng cách đó không xa ngắm bộ dạng không ngờ nổi của anh.

Tiêu Lâm thật không nghĩ tới thì ra Tiểu Ngữ là đang đợi anh không phòng bị mới xuất chiêu, mắt thấy Tiểu Ngữ vui vẻ, anh cũng mỉm cười.

“Được rồi, anh cũng thành mặt nở hoa rồi.” Tiêu Lâm lấy giấy lau mặt mình, tươi cười đi đến bên người Quý Lâm.

“Ai bảo anh đánh lên em.” Quý Lâm cẩn thận lau mặt cho Tiêu Lâm, hơi dăm chiêu nói, “Hình như có gì đó không đúng.”

Tiếp theo lại lưu thêm một kiệt tác trên phía bên kia gương mặt Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm theo bản năng sờ mặt mình, bất đắc dĩ nhìn Quý Lâm. Quý Lâm cũng chẳng còn kiêng dè gì, trực tiếp cười phá lên, nằm ngửa trên giường.

Tiêu Lâm quăng giấy ra sau gáy, hai tay chống bên người Quý Lâm, nhốt người vào giữa, ngắm vẻ mặt vui vẻ nở nụ cười của Quý Lâm, anh nhẹ nhàng cúi thấp, vươn đầu lưỡi liếm chút kem còn sót lại trên mặt cậu.

Thực ngọt!

Quý Lâm kinh hoàng nhìn Tiêu Lâm, hô hấp rối loạn

Tiếp theo Tiêu Lâm chuyển môi đến bên miệng Quý Lâm, nhẹ nhàng hôn lên.

Quý Lâm trải qua kinh hoàng trong hai giây, lập tức nhắm mắt, vươn tay ôm lấy đầu Tiêu Lâm, chủ động nhấn sâu nụ hôn.

Tiêu Lâm được đáp lại cũng không tiếp tục hôn nhẹ, đuổi theo hôn sâu, càng hôn càng đắm chìm

Đến cuối cùng, cả hai người đều có chút hô hấp không nổi

Tiêu Lâm buông Quý Lâm ra, nằm xuống cạnh cậu, xoay người nhìn Quý Lâm vẫn đang ổn định lại hô hấp hỗn loạn. Mặt cậu đỏ hồng làm anh nhìn không được lấy tay miết miết.

Quý Lâm cũng xoay thân mặt đối mặt với Tiêu Lâm, tiếp đó lại ngượng ngùng nhắm mắt. Nụ cười nhợt nhạt, vươn tay trái nắm lấy tay Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm cũng mặc cậu nắm như vậy.

Hai người không ai nói gì, cứ thế lẳng lặng nằm trên giường nhìn lẫn nhau, lắng nghe hơi thở tinh tế của nhau.

Đánh vỡ phút tĩnh lặng này là điện thoại của Quý Lâm.

Tiếng báo tin nhắn vang lên, vọng lại trong căn phòng rộng lớn yên tĩnh.

Quý Lâm lười biếng rút điện thoại ra, đọc tin nhắn.

Phát hiện người gửi là Baby.

Bất Ngữ và Tùy Phong, hai người ở trong thế giới hai người liền quên luôn ca hội sinh nhật đêm nay à~()/~—— Baby.

Quý Lâm đọc tin nhắn mới nhớ ra đêm nay còn có một cái ca hội sinh nhật, nếu không phải có Baby gửi tin nhắn đến nhắc nhở, chắc cậu nhất thời khó mà nhớ nổi.

Bầu không khí mới rồi còn rất mờ ám, Quý Lâm tưởng tượng lại, tim lập tức đập loạn nhịp. Tuy rằng ngần ngừ, nhưng Quý Lâm cảm giác không tồi. Bị tin nhắn đánh gãy, Quý Lâm trả lời Baby:

Làm phiền thế giới hai người của người khác là rất đáng xấu hổ đấy!

Vừa gửi đi đã có tin nhắn trả lời:

Tôi sai rồi ~ Nhưng không thể chỉ vì cùng tiểu công hên hò dưới trăng ngắm hoa mà quên mất ca hội sinh nhật chứ ~ Trước đó đã chuẩn bị rồi, hay là chỉ hát thôi >< Tất cả nhạc đêm tôi đều đã ghi vào usb để cạnh máy tính, lát nữa cậu cứ mở lên dùng là ok ~

Ngay cả cái này cũng đã chuẩn bị, Quý Lâm cười cười, ném di động sang một bên.

“Làm sao vậy?” Tiêu Lâm hỏi.

“Là Baby nhắc nhở em đêm nay còn có một cái ca hội sinh nhật.” Quý Lâm nói xong liền bước đến bên cạnh máy tính, mở máy, giờ mới thấy thời gian đã sắp qua tám giờ.

“Không nhắc thì cũng quên thật.” Tiêu Lâm cũng đứng dậy, đi về hướng Quý Lâm.

“Hôm nay định ở đây mở ca hội?” Tiêu Lâm thấy Quý Lâm mở máy tính trong phòng, chẳng lẽ Tiểu Ngừ định ở trong này?

Quý Lâm gật đầu.

“Vậy nhạc đệm của em giờ còn kịp kiểm không?”

Quý Lâm giơ usb trên bàn lên trước mặt Tiêu Lâm, “Không cần lo lắng, đều đã ở trong này.”

“Sao lại có được?” Tiêu Lâm bày tỏ nghi hoặc.

“Vừa mới rồi, Baby gửi tin nhắn nói các cô ấy để đây.”

“Các cô ấy thật đúng là cái gì cũng chuẩn bị đủ cả.”

Quý Lâm lại gật đầu tỏ ý tán thành.

Bấy giờ Tiêu Lâm còn chưa biết mấy vị kia đã chuẩn bị cho bọn họ một cái kinh hỉ như thế nào.

Mở máy tính, trước tiên Quý Lâm kéo mấy bản nhạc vào trên màn hình, thấy thời gian đã đến, cậu cũng vào phòng.

Tiêu Lâm ngồi vào bên cạnh Quý Lâm, cực kỳ hứng thú nhìn cậu.

Tám giờ rưỡi tối, ca hội sinh nhật đầu tiên trong cuộc đời phối âm của Quý Lâm cứ vậy bắt đầu tiến hành.

Quý Lâm vừa khẩn trương vừa chờ mong là điều không thể nghi ngờ.

Bình thường cậu cũng fan cũng không có giao lưu gì nhiều, không giống Tiêu Lâm hoặc một số CV khác, cậu cùng fan có cảm giác rất lạ lẫm.

Cũng không biết hôm nay có người đến không

Quý Lâm hơi lo lắng liếc nhìn Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm nắm tay cậu, an ủi, “Đừng lo, không có việc gì đâu. Cứ hát như em bình thường luyện tập là tốt rồi.”

Tiêu Lâm cứ tưởng Quý Lâm lo lắng hát không tốt nên an ủi như thế.

“Kỳ thật em không lo lắng điều này.” Quý Lâm nói cho Tiêu Lâm biết những băn khoăn trong lòng, “Em thấy mình bình thường đều không hay giao lưu với fan, đêm nay có thể không có người đến không?”

Tiêu Lâm cười trả lời, “Sẽ không đâu, Tiểu Ngữ đáng yêu như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều người đến.”
Tạm dừng một lát, Tiêu Lâm lại ôn nhu nhìn thẳng Quý Lâm, nói: “Huống hồ cho dù không có fan trên internet, ở đây không phải đã có sẵn một fan đang ngồi hay sao?”

Nghe Tiêu Lâm nói xong, Quý Lâm cũng cười, bắt đầu chuẩn bị cho ca hội của chính mình.

Sự thật chứng minh những băn khoăn trước đó của Quý Lâm hoàn toàn là dư thừa. Ca hội còn chưa bắt đầu, mà con số người ở đây đã gần đến 4000.

Trong giới vông phối, danh xưng tử hòng không phải tùy tiện người nào cũng có thể kêu. Cho dù Lưu Thủy Bất Ngữ không có nhóm fan, không có nhóm weibo, bình thường cũng không hay giao lưu với fan, nhưng fan tử trung của cậu có rất nhiều.

Dưới sự chủ trì của Baby, ca hội của Quý Lâm chính thức bắt đầu.

Quý Lâm không quá am hiểu cách nói chuyện với fan, vì thể đành chuyên tâm hát từng khúc lại từng khúc nhưng bài hát đã chuẩn bị từ trước, ca hội cũng tiến hành tương đối thuận lợi.

Fan dường như cũng quen với một Quý Lâm như vậy, cho dù chính chủ chưa bao giờ nói chuyện với bọn họ, nhưng bọn họ vẫn rất vui vẻ đưa lên lời chúc.

Rất nhiều fan còn trực tiếp sửa ID của mình thành “Bất Ngữ, sinh nhật vui vẻ.”

“Bất Ngữ sama, hát quá moe quá moe a~”

“Bất Ngữ sama, oa, rất thích cậu!!! Cầu càng nhiều hơn!”

“Hay phát khóc, vui vẻ lăn qua lăn lại~(~o)~o... lăn qua lăn lại..... o~(__o~)~...”

“Hu hu, Bất Ngữ sama hát siêu siêu hay ~ Về sau hát nhiều vào.”

“Sama, em rất thích ED “Thu Phong Sinh Vị Thủy”, mạnh mẽ cầu!!”

“Gào khóc, cầu Thu Phong Sinh Vị Thủy!!!”

“Lại nói sao Tùy Phong đại thần không đến? Cầu Phong Thủy hợp thể!”

“Loại thời khắc này sao có thể không cầu Phong Thủy!!”

“Phong Thủy lên đi ~”

Quý Lâm hát xong một bài mới đọc đến bình luận đang điên loạn, cười cười trả lời: “Bài ED đó phải là hai người hát, một người hát không có ý nghĩa.” Nói xong còn ném cho Tiêu Lâm phía sau một cái liếc mắt.

Nhóm fan nghe được một câu đó vui ngất trời.

“Sama rốt cục cũng nói chuyện!!”

“Ấu, gào khóc gào khóc gào khóc ngao, ô, tôi nghe được điều gì!”

“Vì thế Bất Ngữ sama đang biểu lộ bất mãn Tùy Phong sama không hợp xướng với cậu sao be __”

“Bất Ngữ sama chủ động, quá moe ~”

“Đây là chủ động mời Tùy Phong sama tới hợp xướng sao (^o^)/~”

“Tiểu thụ chủ động các kiểu con đà điểu là moe nhất (3) ”

“Phong Thủy Phong Thủy Phong Thủy (^o^)/~”

“Cho nên Tùy Phong sama, anh cảm nhận được lời mời gọi nóng bỏng của Bất Ngữ sama không be __”

“Cầu Tùy Phong sama lên tiếng!!! Sama, anh ra đây ra đây ra đây???”

Tiêu Lâm phát hiện mọi người đột nhiên nhắc đến mình, thấp giọng hỏi Quý Lâm, “Thật sự phải hát sao?”

Quý Lâm cười nói: “Anh không muốn à?”

Mic của Quý Lâm vẫn đang mở, vì thế những lời này được đều bị những người ở hiện trường nghe được trực tiếp.

Khung bình luận lại nổ tung!

“Tôi vừa rồi không phải nghe nhầm chứ? Bất Ngữ sama đang nói chuyện với ai đây?”

“Bây tỏ tôi cũng nghe được, cái gì mà anh không muốn à? Vì thế bên cạnh còn có người?”

“Cho nên Bất Ngữ sama đang hỏi ai đây?”

“Kết hợp với vừa rồi Bất Ngữ sama còn oán giận ai đó không hát ED “Thu Phong Sinh Vị Thủy” với cậu ấy”

“Tùy Phong sama!!!”

“OA, thế nên hai người đang ở cùng một chỗ sao??? Là sống chung đi!! O(_)O ha ha ~”

“Sống chung các kiểu, tôi thật sự không nghĩ gì nhiều đâu ~~”

“Tôi nghĩ được hương vị JQ~”

“Vì thế Phong Thủy mau lên đi XDDD”

Tiêu Lâm thấy Quý Lâm có vẻ như không phải đang nói đùa, nên cũng hào phóng đáp ứng.

Nhạc đệm phát ra, Quý Lâm mở lời hát trước, tới đoạn của Tiêu Lâm, anh cũng hát theo. Hai người anh một câu, em một câu, hát vô cùng hài hòa.

“A a a a a a a a!”

“Thật sự xuất hiện!!!”

“Bị hợp xướng moe mà ôm ngực ngã gục xuống đất không dậy nổi _(: 3)_”

“Vừa mới nhắc đến mà bây giờ đã xuất hiện nhanh vậy!”

“Hợp xướng là hay nhất o(*^_^*)o “

“Hiện tại hiển thị chỉ có ID của Bất Ngữ sama, vì thế hai người là thật sự ở bên nhau!”

“Lệ rơi đầy mặt cảm giác quá hạnh phúc ~”

“Phong Thủy là thật sự ở bên nhau (^o^)/~ hú hú”

“Gào khóc, rốt cục bị tôi chờ được rồi, Phong Thủy hợp thể là đẹp nhất!!”

“Vây xem JQ cũng đẹp ~”

Rất nhanh hát hết một khúc ca, mà fan vẫn còn đang spam như uống máu gà. Tùy Phong Nhập Dạ xuất hiện trong ca hội của Lưu thủy Bất Ngữ quả thực giống như một đợt bom dội xuống nổ tung hết thấy. Không chỉ có xuất hiện tại hiện trường ca hội, hơn nữa hai người còn là ở bên nhau, cùng mở ca hội, quả thực là xác thực tin đồn hai người yêu nhau.

Vì thế diễn đàn vòng phối lập tức xuất hiện bài post “Cùng nhau đến phân tích JQ không thể không nói của Phong Thủy ~”.

Hoặc là “ Tùy Phong Nhập Dạ đột nhiên xuất hiện trong ca hội sinh nhật của Lưu Thủy Bất Ngữ, Phong Thủy không phải là CP fan YY!!!!”

Mà tòa lâu CP Phong Thủy cao chọc trời kia lại được nhóm fan đẩy lên, ở bên trong uống máu gà liên tục để lại lời nhắn chúc phúc.

25. Chương 25: Ăn Được Rồi

Hợp xướng xong, trên mặt hai người đều là nét cười rạng rỡ, bởi vì khung bình luận lúc này thực sự là vô cùng náo loạn.

“Tôi đã nói Tùy Phong sama sao có thể không xuất hiện, thì ra đang ở bên nhau _”

“Một bài không đủ a không đủ, lăn lộn cầu nhiều hơn!!”

“Nhớ không lầm thì đây là lần đầu tiên của hai vị chính chủ đi?”

“GN nói gì thì nói cho rõ ràng a, bằng không sẽ nào đổ đến phương diện khác *ôm mặt* p(# #)o”

“Lần đầu tiên Phong Thủy cùng đến hiện trường, lần đầu tiên hợp thể đẹp đến muốn khóc huhu.”

“Giờ phút này sao có thể không nói câu này → Tuyệt quá CP đại Phong Thủy của yem!! (*)y”

“Câu hỏi sama, các người là thật sự yêu nhau rồi be _ ”

Đọc được câu này, Tiêu Lâm đột nhiên lên tiếng, “Các người thấy sao?”

Nghe thấy Tiêu Lâm cũng nói chuyện, nhóm fan càng thêm kích động.

“Gào khóc, lại còn nói, nói!!!”

“Đại thần!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

“Khẳng định là yêu nhau rồi, khẳng định!!”

“Bình thường nếu hỏi mấy câu hỏi kiểu này không phải là tương đối với thừa nhận sao be (ˆoˆ)/~”

“Bất Ngữ sama đến nói cho tui đề XDDD”

Câu này vừa hiện lên, mọi người phía sau cũng lập tức spam lại những lời này, bắt buộc Quý Lâm phải lên tiếng.

Quý Lâm thấy vấn đề bị đẩy lên người mình, đành cười cười, “Ai nói thì đi hỏi người đấy, tôi không biết gì hết.”

“Bất Ngữ sama ngạo kiều kia ~”

“Vì cái lông gì Bất Ngữ sama ngạo kiều mà cũng moe như thế ~”

Tiêu Lâm thấy Quý Lâm lại đá mọi chuyện về phía mình, đành bắt đầu đánh thái cực, “Các người cảm thấy chúng tôi yêu nhau thì là yêu nhau, nếu cảm thấy chúng tôi không yêu nhau thì tức là không yêu nhau.”

“Thế là yêu nhau rồi _ ”

“Yooooooooo~~ Khăng định là yêu nhau rồi.”

“Yêu nhau, yêu nhau~”

Tất cả mọi người lại bắt đầu spam yêu nhau, Tiêu Lâm liếc nhìn Quý Lâm bên cạnh, tiến đến bên tai cậu nhẹ giọng hỏi, “Tiểu Ngữ, chúng ta là yêu nhau sao?”

Quý Lâm hỏi ngược lại anh, “Chẳng lẽ không phải sao?”

Thẳng đến ngày hôm nay Quý Lâm mới chính thức cho anh một câu trả lời thuyết phục, giờ phút này Tiêu Lâm rất là kích động. Tiểu Ngữ cuối cùng cũng đồng ý yêu mình!

Fan không nghe được câu hỏi của Tiêu Lâm, chỉ có thể thông qua một hai câu nói đứt quãng của Quý Lâm mà đoán, tiến hành nào bổ sung sướng vô cùng.

Nhóm fan vẫn spam cầu hai người hát thêm mấy bài nữa.

Tiêu Lâm không đồng ý, “Khó có được hôm nay Tiểu Ngữ hát nhiều như vậy, tôi cùng mọi người đều muốn nghe. Cho nên tôi sẽ không hát đâu, để Bất Ngữ sama của các người hát thêm mấy bài đi.”

Nghe được câu cuối cùng, Quý Lâm ném cho Tiêu Lâm một cái liếc mắt đầy thâm ý, sau đó nói, “Đừng nghe anh ta, tôi chỉ chuẩn bị mấy bài này, không nhiều.”

Tiêu Lâm vẫn bày vẻ cười sủng nịch như cũ, dịu dàng nhìn cậu.

“Vây xem liếc mắt đưa tình các loại thật sự là rất ngượng ngùng ~”

“Tôi mới không nói cho các cô rằng tôi bị cái khí tràng phấn hồng này chói mù mắt __”

“Chẳng lẽ chỉ có một mình tôi chú ý tới đại bộ phận các bài hát Bất Ngữ sama hát hôm nay đều là những bài trước đó được đăng lên 5sing do Tùy Phong sama hát sao be __”

“Vì thế, GN phát hiện ra một cái bí mật kinh thiên động địa!”

“Vì thế là Tùy Phong sama đều đã từng hát một lần sao?”

Quý Lâm lại hát xong một cái, cũng lập tức nói rõ chân tướng, “Ừa, tôi hát không tốt lắm, trước đây đều là Tùy Phong thu demo cho tôi, tôi chiếu theo mà hát.”

“Sama, đây là ân ái trắng trợn!”

“Vì Bất Ngữ sama mà thu demo tất cả các bài một lần, Tùy Phong sama thật sự là tuyệt thế đàn ông tốt ~”

“Tùy Phong sama ôn nhu muốn khóc, đối với Bất Ngữ sama tốt đến phản đối không nổi.”

Đọc mấy lời này, Quý Lâm cũng nhìn không được mỉm cười, trong lòng đều là ngọt ngào.

Bất tri bất giác đồng hồ đã điểm mười một giờ, ca hội đêm nay cũng đã kết thúc. Nhóm fan mang theo thỏa mãn cùng không nở, càng nhiều là kích động muốn vây xem JQ mà rời phòng.

Quý Lâm vận thất lưng một cái, “Đã xong ~”

Tiêu Lâm bước qua xoa bóp bả vai cho người đã ngồi mấy tiếng liền là Quý Lâm, “Chúc mừng ca hội sinh nhật đầu tiên của Bất Ngữ sama thành công viên mãn ~”

Quý Lâm thoát khỏi hai tay đang đặt trên vai mình của Tiêu Lâm, sau đó đứng lên nói, “Tắm rửa đi ngủ đi.”

Nói xong cứ thế bước vào phòng tắm.

Tiêu Lâm sững sờ tại chỗ, mắt tròn xoe, Tiểu Ngữ thật sự muốn ở đây đêm nay?

Tiêu Lâm bước qua, mạnh mẽ phát hiện bức tường trong phòng tắm kia chỉ là thủy tinh bán trong suốt dựng lên ngăn cách, thân ảnh của Tiểu Ngữ bên trong như ẩn như hiện, mông lung câu dẫn, khiến người mơ màng.

Tiểu Ngữ lúc này đây hẳn là không có mặc quần áo!

Tiêu Lâm cảm giác thân thể có điểm khô nóng, trong người tựa hồ có một đốm lửa thiêu đốt, hơn nữa anh lại phát hiện bản thân cứ nhiên không biết xấu hổ mà cương

Do đó Tiêu Lâm nhanh chân chạy đến chỗ máy tính, kiểm một bộ phim ngồi xem.

Tiêu Lâm tâm trạng không yên chăm chú xem phim, nội dung về cái gì hoàn toàn không biết, trong đầu cứ thoáng hiện lên hình ảnh thân thể Tiểu Ngữ mơ hồ mới rồi bị anh bắt gặp.....

Thật sự là càng nghĩ càng nóng.

Tiêu Lâm vỗ đầu mình, không được nghĩ nữa!

Đột nhiên có một bàn tay nhẹ nhàng khoát lên người Tiêu Lâm, khiến anh giật nẩy cả mình, thất kinh quay đầu lại.

Là Tiểu Ngữ.

Vừa rồi còn mơ hồ, hiện tại người thật đã xuất hiện ngay trước mặt, Tiêu Lâm phát hiện cậu em của anh không còn nghe lời anh, cứ thể đội một cái lều lên.....

Đứng trước mặt Tiểu Ngữ mà nổi lên phản ứng sinh lý..... Làm sao bây giờ?

Tiêu Lâm xấu hổ nhanh chóng vất chéo chân che đi.

Thấy phản ứng kỳ quái liên tiếp của Tiêu Lâm, Quý Lâm khó hiểu vô cùng, “Anh không đi tắm sao?”

“Ồ, ờ, phải phải, anh lập tức đi, lập tức.” Tiêu Lâm lớn tiếng trả lời, chỉ muốn che giấu hành vi xấu hổ của bản thân. Anh chạy nhanh vào phòng tắm bỏ trốn.

Tiêu Lâm mở nước lạnh, hung hăng dội lên thân thể của mình, dập lửa.

Tiểu Ngữ vừa rồi chắc không thấy được đâu.

Ngâm nước lạnh hai phút, lửa mãi không dập được mà Tiêu Lâm thì lạnh run người. Bây giờ đang là mùa đông nha.....

Nửa tiếng sau Tiêu Lâm mới lò dò bước ra khỏi phòng tắm, bắt gặp Quý Lâm đã nằm rất thành thật trên giường.

Tiêu Lâm đến gần, phát hiện bản thân vừa đến gần Quý Lâm một chút đã cảm thấy nóng ran cả người.

“Tắm xong rồi à” Quý Lâm cười với anh, sau đó đưa ra một cái hộp, cảm kích nói với Tiêu Lâm, “Vừa mới rồi nhìn không được phải mở ra xem. Cảm ơn anh, rất êm tai.”

Tiêu Lâm vừa thấy cái hộp liền nhận ra đó là quà sinh nhật của anh dành cho Tiểu Ngữ, ngượng ngùng cười cười, “Không có gì, em thích là tốt rồi.”

Trong hộp là một cái đĩa CD, là một bài hát Tiêu Lâm đặc biệt thu âm riêng cho Quý Lâm.

“Đây là anh đàn đàn ghi ta?”

“Ừa.”

“Nhưng bài hát này em chưa từng nghe qua, là ai hát thế?” Quý Lâm quay đầu nhìn Tiêu Lâm, hỏi ra vẫn đề phức tạp làm cậu suy nghĩ thật lâu, dùng cả baidu cũng tìm không ra.

“Anh hát nha.”

“Em biết là anh hát Em là nói” Quý Lâm còn chưa nói hết đã bắt giác hiểu ra, đây là ca khúc gốc.

“Anh viết?” Quý Lâm hạnh phúc hỏi.

“Nhạc là anh viết, từ là anh mời điền từ quân viết hộ.” Trước kia Tiêu Lâm có học qua phổ nhạc, tuy rằng không phải là rất hay, nhưng miễn cưỡng cũng có thể cho ra một bài.

“Tiêu Lâm, anh thật sự là quá tuyệt vời! Đến phòng thu âm thu sao? Thật sự quá hay.” Biết được sự thật, Quý Lâm cực kỳ kích động.

Thấy Quý Lâm cười vui vẻ, Tiêu Lâm vươn tay sờ sờ đầu cậu. Một Quý Lâm như vậy, cười lên thật giống y trẻ con.

“Đúng rồi, em mới tìm được cái này.” Quý Lâm mở tay ra đưa cho Tiêu Lâm xem.

“Chìa khóa?”

“Ừa.”

“Chìa khóa này để làm gì?” Tiêu Lâm không hiểu gì.

“Mở cái hộp kia nha.”

Nói xong Quý Lâm lập tức cầm đến một cái hộp màu phấn hồng.

Tiêu Lâm cuối cùng cũng nhớ ra đó là cái hộp bọn họ không mở được lúc chiều, bọn Tiểu Lạc nói phải tới khách sạn mới có chìa khóa để mở.

“Vừa rồi em tìm được trong ngăn tủ.” Quý Lâm chỉ chỉ ngăn tủ bên cạnh.

“Em muốn mở ra xem sao?” Tiêu Lâm hỏi.

“Mở ra đi.”

Nói xong Quý Lâm đã cầm chìa khóa vào.

Hộp được mở ra, sau khi hai người nhìn được thứ gì bên trong đều đồng loạt đỏ mặt

Tiêu Lâm mất tự nhiên chuyển mặt hướng sang một phía.

Bên trong đều là KY và áo mưa.....

Tiêu Lâm xấu hổ khụ khụ. Mấy thứ đồ này vừa thấy đã có lực tấn công rất mạnh! Đặc biệt là dưới tình huống của anh cùng Tiểu Ngữ đang ở bên nhau.

Tiêu Lâm ổn định lại tình tự của bản thân, sau đó mới ra vẻ bình tĩnh quay đầu lại xem Quý Lâm.

Mặt Quý Lâm cũng ửng hồng, xem ra cậu đang thẹn thùng.

“Cái kia, chúng ta” Tiêu Lâm xấu hổ mở miệng, nhưng không biết nên nói cái gì.

Quý Lâm quay mặt sang nhìn anh, cũng chỉ biết xấu hổ cười cười.

Tiêu Lâm nhìn Tiểu Ngữ trước mặt, trong lòng như có một chú mèo đang cào cào khe khẽ, ngứa ơ là ngứa.

Tiêu Lâm vươn một bàn tay, dịu dàng vuốt ve gương mặt của Quý Lâm, “Tiểu Ngữ, anh có thể không?”

Quý Lâm không lên tiếng, chỉ nhẹ gật đầu.

“Em biết anh đang nói cái gì không?” Tiêu Lâm sợ Quý Lâm không hiểu rõ ý của anh.

“Em biết.”

Tiêu Lâm thật không ngờ Tiểu Ngữ có thể dễ dàng đồng ý như vậy, kích động ôm chặt lấy cổ Quý Lâm.

Hô hấp của hai người đều dồn dập, đầu tiên Tiêu Lâm ôn nhu hôn lên môi Quý Lâm, sau đó anh đưa một

bàn tay vói vào trong quần áo cậu, khe vuốt sườn thắt lưng Quý Lâm.

Bị đụng chạm đến nơi mẫn cảm, cả người Quý Lâm nhẹ nhàng rung động, than một tiếng.

Tiêu Lâm không kìm nổi liên tiếp ngậm môi Quý Lâm mút mát, vói đầu lưỡi vào miệng cậu, ôm lấy đầu lưỡi Quý Lâm, làm sâu sắc nụ hôn hơn nữa.

Quý Lâm bị cái hôn nóng bỏng này khiến cả người vô lực, miệng thỉnh thoảng phun ra một tia ngậm khe. Bị hôn đến toàn thân khô nóng, đầu óc của Quý Lâm bắt đầu trống rỗng. Để khiến chính mình không quá chật vật, Quý Lâm vươn tay bắt lấy ga giường, nhưng bất đắc dĩ phát hiện hiện tại tay cậu một chút khí lực cũng không còn.

Nụ hôn dài chấm dứt, Tiêu Lâm nhẹ vuốt ve sau gáy Quý Lâm, “Tiểu Ngử, cảm giác thế nào.” Thanh âm trầm thấp từ tính, cực kỳ gợi cảm.

Hô hấp Quý Lâm gấp gáp, hào hển thở, hỏi lại, “Kỹ thuật của anh sao lại tốt như vậy? Đã luyện tập với ai?”

Tiêu Lâm nghe xong chỉ cúi đầu cười một tiếng, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm láp lỗ tai Quý Lâm, vừa liếm vừa dùng ngữ điệu ôn nhu nói lời tâm tình, “Đương nhiên là muốn luyện cùng Tiểu Ngử nha.” Nói xong còn khiêu khích thổi một cái bên tai Quý Lâm, một đợt nhiệt khí làm cả người Quý Lâm toàn thân tê dại, kề sát với thân thể Tiêu Lâm cũng có thể cảm nhận được lửa nóng của anh.

Cảm giác có cái gì chọc vào người mình, cứng cứng, nóng nóng.

“Anh nhanh lên.” Quý Lâm bị trêu chọc đến sắp hồng, phía trước của cậu cũng cứng lên rồi.

Tiêu Lâm không làm theo ý Quý Lâm, mà trước tiên hôn hai phát vào hai bên má cậu, khóe mắt cũng khe hôn một cái, cuối cùng dùng môi trên trán Quý Lâm hạ một nụ hôn, “Anh phải bắt đầu rồi, vừa mới xem một chút, là loại lửa nóng nha.” (*chỉ cái BCS*) Dứt lời, anh vừa cười vừa bóc áo mưa bên cạnh.

Mặt Quý Lâm lúc này như bị nhuộm đỏ, đôi mắt đóng đầy nước mắt mở to, ánh mắt bất lực nhìn Tiêu Lâm, một bộ câu dẫn người phạm tội khiến tâm Tiêu Lâm rung động không ngừng.

“Tiểu Ngử, anh yêu em.”

Nói xong anh lại bò lên hôn môi Quý Lâm, tiếp đó chuyển xuống cắn một ngụm trên xương quai xanh, kéo người đang mềm nhũn hôn đến ngã ra giường.

Tiêu Lâm đưa tay đụng nhẹ vào thân thể của Quý Lâm, khi nặng khi nhẹ vuốt ve. Vừa chạm đến gò mông tròn nảy của Quý Lâm, Tiêu Lâm nhịn không được lưu lại xoa nắn một phen.

Có một bàn tay đang đốt lên từng ngọn lửa trên người, Quý Lâm run rẩy ghé vào giường, hốc mắt đỏ bừng, lời thúc giục mang theo nước nỡ khó nhịn, “Tiêu, Tiêu Lâm..... Em không được, anh nhanh lên.....”

Những lời này tựa như thuốc kích thích, Tiêu Lâm vừa đã cảm tưởng như chính mình thiếu chút nữa là bắn rồi.

Nhanh chóng nhét một cái gối xuống dưới người Quý Lâm, anh ôm lấy thắt lưng cậu để chuyển thành quỳ trên giường, một bàn tay vươn ra nhẹ nhàng trấn an thứ phía trước của Quý Lâm.

Tay vừa động đã nghe được tiếng rên rỉ không kiềm nổi phát ra từ Quý Lâm, thân thể cũng nhẹ nhàng run theo.

“Tiểu Ngử, anh phải bắt đầu rồi.”

Lời vừa dứt, Tiêu Lâm đã dùng tay kia bôi chút dầu bôi trơn vẽ loạn lên mặt sau của Quý âm, một ngón tay lần mò đi vào. Bên trong thân thể Quý Lâm nóng bỏng, Tiêu Lâm cảm rút một chút, thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng nếp uốn bên trong.

Sự xâm lấn của dị vật khiến Quý Lâm phải than nhẹ một tiếng, theo bản năng kẹp chặt bên trong thân thể, ngón tay của Tiêu Lâm cũng vì thế mà bị hút vào. Mặt sau hé ra rồi lại co rút, giống như một lời mời gọi vô thanh.

Tiêu Lâm ngấm đến miệng lưỡi khô ran.

Nhanh chóng cảm rút ngón tay, sau đó lại đưa thêm cái thứ hai, rồi cái thứ ba.

Trải qua một đợt mở rộng tỉ mỉ, mặt sau lộ vẻ ẩm ướt quyến rũ rất kích thích người khác yêu thương, Tiêu Lâm hoàn thành bôi trơn, hôn mấy cái lên thắt lưng Quý Lâm, “Tiểu Ngử, anh muốn đi vào.” Thanh âm trầm thấp mà khàn khàn, hiển nhiên anh cũng nhẩn nại rất vất vả.

Quý Lâm gật đầu cho phép.

Nhận được sự đồng ý, Tiêu Lâm bôi bôi trơn lên cái của chính mình, đặt trước cửa sau của Quý Lâm, chậm rãi tiến nhập thân thể cậu.

Tuy rằng đã làm tốt bôi trơn, nhưng bên trong vẫn chặt như cũ, Tiêu Lâm tiến vào không phải là quá thuận lợi, Quý Lâm đương nhiên cũng không dễ chịu.

Tiêu Lâm ngừng lại, hôn lên lưng cậu để cậu thả lỏng, “Tiểu Ngử, nếu em cảm thấy không thoải mái thì bảo anh dừng.”

“Không có gì.....” Quý Lâm hào hển thở, nhỏ nhẹ trả lời, đồng thời cố gắng thả lỏng thân thể mình.

Sau một hồi thích ứng, hai người đã dễ chịu không ít, Tiêu Lâm lập tức tiếp tục bắt đầu thông thả cảm rút.

Tiêu Lâm thở hổn hển, “Tiểu Ngữ, em có thoải mái không?”

Quý Lâm bị đắm đến thần trí mơ hồ, rên rỉ trả lời, “Ừm..... Thoải, thoải mái” rồi lại thúc giục nói, “Nhanh lên”

Tiêu Lâm được chấp thuận đưa hai tay ôm lấy thắt lưng của Quý Lâm, bắt đầu dùng sức mạnh mẽ cảm rút.

“A..... Tiêu Lâm.....” Quý Lâm bị đắm đến khóc thành tiếng, ánh mắt hồng hồng, tràn đầy nước mắt.

Tiêu Lâm xoay người cậu lại, nắm trên người cậu, mút ngực bên phải của cậu, liếm hút đến sưng đỏ. Tiếp đó lại là một trận lượt động nhanh mạnh, nhanh đến nỗi Quý Lâm chỉ có thể rên rỉ khó nhin, đạt được khoái cảm mãnh liệt, Quý Lâm khóc lóc bắn ra.

Cảm giác người dưới thân đạt được cao trào, Tiêu Lâm cũng cảm rút nhanh hơn, hôn môi Quý Lâm, cùng cậu triền miên. Quý Lâm đưa tay xuyên vào mái tóc của Tiêu Lâm, chủ động làm sâu sắc nụ hôn, đồng thời duỗi thắt lưng về phía trước, đáp lại Tiêu Lâm.

Dưới sự chủ động ghênh hợp của Quý Lâm, Tiêu Lâm càng thêm mãnh liệt cảm rút một hồi, một lúc lâu sau mới bắn ra.

Tiêu Lâm ôm lấy người trong ngực, nhin không được lại hôn một trận, khiến gương mặt của Quý Lâm đỏ rực.

Quý Lâm thẹn thùng nhắm mắt lại, cuộn người nằm bên cạnh không dám nhìn người trước mắt.

Đột nhiên Quý Lâm cảm giác được mặt sau có cái gì đó chọc vào mình, rồi lại tiến nhập vào thân thể cậu

Vì thế, đêm dài đằng đẵng, mấy loại vận động gì đó vẫn còn tiếp tục

Hoàn chương 25.

26. Chương 26: Ảnh Chụp

Tiêu Lâm choàng tỉnh, chợt phát hiện Tiểu Ngữ bên người vẫn đang say ngủ.

Giờ này trời đã sáng trưng, thời gian biểu hiện đã sắp đến chín giờ, mà đến lúc này Tiểu Ngữ hay dậy sớm thế nhưng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Xem ra tối qua cậu đã mệt muốn chết rồi đi.

Tối qua, cuối cùng cũng có thể cùng Tiểu Ngữ làm chuyện cá nước thân mật nên anh có hơi kích động, nhin không được một hơi làm ba lượt, mà Tiểu Ngữ cũng không nói gì, chỉ phối hợp với anh đến cùng.

Tiêu Lâm hồi tưởng lại cảnh tượng hương diễm tối qua, cảm thấy vật nào đó lại bắt đầu rục rịch.

Đàn ông vào buổi sáng luôn dễ dàng xúc động.

Tiêu Lâm nhanh chóng chấm dứt suy nghĩ miên man. Trên mặt vẽ lên nụ cười thỏa mãn, không chỉ là thỏa mãn về mặt tâm lý, mà thân thể sau khi trải qua một cuộc vận động cũng thỏa mãn vô cùng.

Nhìn dung nhan khi ngủ của Tiểu Ngữ, Tiêu Lâm không nỡ đánh thức cậu, chỉ nhắm mắt hưởng thụ tiếng hít thở đều đều của cậu.

Nửa giờ sau Quý Lâm mới mở mắt, cảm nhận đầu tiên sau đó chính là đau!

Thở giật giật thân thể, quả nhiên không thoải mái chút nào.

Mà lúc này Tiêu Lâm cũng đang tròn mắt ngắm cậu.

“Mấy giờ rồi?” Quý Lâm hỏi, thanh âm nhỏ xíu, còn khàn khàn.

“Hơn chín giờ.” Người nào tâm trạng cực kỳ tốt nhanh nhẹn trả lời.

“Cư nhiên đã trễ như vậy.” Quý Lâm lấy tay chống lên giường, định bụng đứng lên tắm rửa.

Tiêu Lâm thấy thế vội vàng chân chó đến đỡ Quý Lâm.

Tiểu Ngữ em không phải là rất không thoải mái sao? Vừa rồi anh đã mở nước tắm cho em rồi, tắm rửa một cái đi?” Tiêu Lâm hơi tự trách, hỏi.

Bắt gặp ánh mắt quan tâm của Tiêu Lâm, Quý Lâm mỉm cười, lắc đầu, “Không có việc gì, em không mảnh mai đến thế.”

Nói xong liền tự mình bước vào phòng tắm.

Tắm rửa sạch sẽ, Quý Lâm cảm thấy cảm người sảng khoái hơn nhiều, hai người chậm rãi ăn chút điểm tâm rồi rời khách sạn.

Để quay về trường học, hai người phải ngồi xe bus, người đi xe đông đúc, lúc hai người chen lên được xe thì đã hết chỗ ngồi.

Tối qua Quý Lâm làm người thừa nhận nên thân thể vốn hơi khó chịu, giờ lại phải đứng liên tục mấy trạm, tư vị khó nói nên lời.

Tình trạng giao thông A thị luôn không tốt, xe bus đi trên đường liên tục dừng lại, rẽ ngang rẽ dọc. Người bên cạnh chen chúc, xô đẩy khiến Quý Lâm đành phải với lấy vòng treo vịn vào, ổn định thân thể.

Đột nhiên xe phanh gấp, toàn thể mọi người đứng phía sau trên xe lao về phía trước theo quán tính.

Một cô gái đi giày cao gót không đứng vững va thẳng vào Quý Lâm.

Tiêu Lâm đứng bên cạnh Quý Lâm vẫn đang áy náy này giờ thấy thế liền xoay người một cái, một tay kéo Quý Lâm ôm vào trong ngực, cô gái cứ thế đụng vào lưng anh.

Nhìn Quý Lâm sắc mặt tái nhợt đứng không vững trong lòng, Tiêu Lâm cực kỳ đau lòng.

Anh thay đổi tư thế, tay phải nắm giữ vòng treo, tay trái chống vào lưng ghế, tạo thành một vòng tròn, để Quý Lâm dựa vào người mình, tránh những người khác động vào.

Người trên xe rất nhiều, tất cả mọi người đều tôi đẩy anh, anh đẩy tôi, Tiêu Lâm đứng như vậy cũng không ai thấy kỳ quái, còn cho là đứng thế cho vững hơn.

Tiêu Lâm nhẹ nhàng cúi gần vào tai Quý Lâm, đau lòng nói: “Đợi một lát là về đến trường rồi.”

Sau khi xuống xe, Tiêu Lâm đưa người về tận cửa ký túc xá, rồi mới quỵn luyến không rời vẫy tay nhìn Quý Lâm đi hẳn vào trong. Thẳng đến khi Quý Lâm từ cửa sổ phòng ngủ trên tầng năm thò đầu ra, phất tay với anh một cái, Tiêu Lâm mới yên tâm trở về trường của mình.

Đối với việc Tiêu Lâm một đêm không về, mấy vị anh trai trong ký túc xá đều tỏ vẻ hiểu a hiểu

Tiêu Lâm về đến phòng ngủ, thấy tất cả mọi người đều cười sáng lạn nhìn anh.

Anh cả đắm nhẹ một quyền vào ngực Tiêu Lâm, cười đầy bí hiểm, “Tên nhóc nhà cậu được lắm nha, mới bao lâu mà đã phát triển đến bước này, hey hey.”

Tiêu Lâm không nói gì, chỉ nhú mày, cười khở với bọn họ.

“Đúng rồi, cuộc thi top mười ca sĩ năm nay cậu có tham gia nữa không? Ý của huấn luyện viên là muốn cậu năm nay lại tiếp tục đại biểu cho hệ chúng ta xuất trận.” Anh cả là cán bộ hội học sinh, lập tức chuyển mấy chuyện tin tức này cho Tiêu Lâm.

“Khi nào thì bắt đầu?”

“Vòng đấu loại trong khoa trực tiếp miễn, người được chọn chính là cậu rồi. Đấu bán kết là cuối tuần sau, trận chung kết hình như được xếp vào cuối tháng. Thời gian năm nay hơi vội, cậu có tham gia thì báo lại để chuẩn bị một chút.”

“Được.”

“Đến lúc đó gọi em gái thần tiên nhà cậu đến xem trận đấu, khẳng định bị cậu mê đến quên đường về.” Anh cả vốn đã quay người muốn rời đi, lại còn quay lại nhắc một câu.

“Cũng không tồi nha ~” Tiêu Lâm vui vẻ chấp nhận lời đề nghị này.

“Vậy cậu chuẩn bị đi, đến lúc đấy các anh đến cổ vũ cậu.” Anh cả vỗ một cái lên bả vai Tiêu Lâm, rời đi.

Việc chọn bài hát không khiến Tiêu Lâm gấp gáp, anh đối với khả năng ca hát của bản thân rất tự tin. Hiện tại việc anh cần làm chính là hỏi chuyện mấy người Tiểu Lạc.

Tiêu Lâm vừa mở máy tính, đăng nhập QQ, không đợi anh vào nhóm tìm mấy người kia, trong nhóm đã náo nhiệt vô cùng.

Tiêu Lâm vừa mở khung chat, đã thấy mấy người cần tìm đều đông đủ cả.

Tùy Phong Nhập Dạ: Vừa lúc mọi người đều onl, bây giờ là thời gian tính số XD

Tiểu Lạc: Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến!

Như Họa: Tùy Phong Kỳ thật tui không onl.....

Baby: Các người chẳng ai thấy tui! Vừa rồi chỉ là cái bóng.

Hữu Hữu: Có hơi sợ, làm sao bây giờ *Chợt ngón tay*

Chân Tướng Đế: Here we go, cô yên tâm, người nào đó không làm được gì đâu __

Tùy Phong Nhập Dạ: Thật không __

Chân Tướng Đế: Kỳ thật, cũng, cũng không chắc

Tùy Phong Nhập Dạ: Vậy bây giờ trước tin nói xem ai là người ra chủ ý đi.

Tiểu Lạc: Tùy Phong, cậu đang nói cái gì thế *mắt chớp chớp*

Baby: Luân gia căn bản là không biết Tùy Phong đang nói cái gì ^-^

Như Họa: Nói chuyện một nửa rất là đáng ghét, căn bản là không biết đang nói cái gì (-)

Tùy Phong Nhập Dạ: Thấy các người kích động đến vậy, chả lẽ là ba người các cô? *Sờ cằm*

Tiểu Lạc: Không phải tôi!

Như Họa: Cũng không phải tôi!

Baby: Vì thế tôi bây giờ vẫn không biết cậu đang nói cái gì __

Hữu Hữu: Cậu phải tin tưởng tôi CJ(1), cái gì cũng không biết o(*//// ///*)q

Chân Tướng Đế: Làm một người vô cùng chính trực, tôi cũng không biết cái gì mà phòng đôi tình nhân a, KY a, bao bao a (”)

Tùy Phong Nhập Dạ: Trên đó ký tên năm người các cô *âm hiểm*

Chân Tướng Đế: Đó tự nhiên là đoàn đội hợp tác rồi (”)

Hữu Hữu: Chân TướngΣ(;) cậu!!

Chân Tướng Đế: Dù sao thì thừa nhận hay không thừa nhận đều như nhau mà thôi (”)

Tùy Phong Nhập Dạ: *Gật đầu*

Tiểu Lạc: Kỳ thật, tôi rất muốn hỏi tối qua các người có *Che mặt*

Như Họa: Tiểu Lạc, kỳ thật tôi cũng rất muốn hỏi đó *chợt ngón tay*

Baby: (*^__^*) Hi hi..... Cái này mà còn phải hỏi be.

Chân Tướng Đế: Lại nói cái bao kia cảm giác thế nào? Tôi mua loại lửa nóng đó, nghe nói hiệu quả không tồi _

Tùy Phong Nhập Dạ: Thì ra thứ đó là cô mua sao Chân Tướng _

Chân Tướng Đế: Tôi chưa nói gì cả *che miệng*

Như Họa: Vì thế chen vào hỏi một chút hiệu quả thế nào?

Tùy Phong Nhập Dạ: Nếu tôi nói tôi căn bản không dùng đến, các cô tin sao _

Tiểu Lạc: Cậu cảm thấy tôi sẽ tin sao _

Như Họa: Cậu cảm thấy tôi sẽ tin sao _ +1

Baby: Cậu cảm thấy tôi sẽ tin sao _ +2

Hữu Hữu: Cậu cảm thấy tôi sẽ tin sao _ +3

Chân Tướng Đế: Tôi tin!

Tùy Phong Nhập Dạ: Xem ra vẫn là Chân Tướng thuần khiết nhất _

Chân Tướng Đế: Ngại quá cơ o(*//// /////
Kỳ thật Yem là nói, không cần bao cũng có thể vào *chợt ngón tay*

Tùy Phong Nhập Dạ:

Hữu Hữu: Chân Tướng vĩnh viễn là một sự tồn tại sắc bén!

Tiểu Lạc: Chân Tướng GJ!!!

Như Họa: Ha ha ha ha, Chân Tướng rất V5!

Chân Tướng Đế: Chúu chúu, luân gia bây giờ ngại quá cơ *nháy mắt*

Baby: Sao không thấy Bất Ngữ login?

Hữu Hữu: Đang nằm trên giường hả, thụ mà, ngày thứ hai luôn đau xương sống, nhức thắt lưng
o(*//// //(*)q

Tiểu Lạc: Gàu khóc, tôi không biết nói cái gì XD

Chân Tướng Đế: Tôi cũng không biết gì hết 23333333

Lúc này Quý Lâm thật ra không phải là ngủ, mà là đang đọc lén. Thấy nội dung chat trong nhóm, Quý Lâm càng thêm kiên định vào quyết định nhìn trộm của mình, nếu lúc này xuất hiện, nhất định sẽ là đối tượng để mọi người đùa giỡn.

Đột nhiên cậu phát hiện có người thêm QQ của cậu. Nhấp mở liền thấy là một người tên gọi Minh Không. Tin tức xác nhận chỉ viết: Xin chào, Tiểu Ngữ.

Vừa thấy ID, Quý Lâm liền biết đối phương cũng là một CV, tuy rằng chưa từng hợp tác, nhưng giới vông phổi cũng chỉ có thế, Quý Lâm vẫn biết đến người ta.

Người này cũng không quá quen thuộc mà lại gọi cậu nghe thân thiết như vậy, Quý Lâm rất muốn trực tiếp nhấn từ chối, hơn nữa cậu chỉ quen Tiêu Lâm gọi cậu là Tiểu Ngữ.

Mặc dù có hơi mất hứng, nhưng Quý Lâm vẫn không từ chối, dù sao mọi người đều lẫn lộn trong vông phổi, cự tuyệt sẽ bị nói là lãnh diêm cao quý. Vốn cậu bình thường đã không hay cùng người trong giới vông phổi lui tới rồi.

Quý Lâm nhấp đồng ý lời mời. Đối phương lập tức gửi tin nhắn đến.

Minh Không: Tiểu Ngữ, xin chào.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Xin chào.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Ừm, cậu có thể gọi tôi là Bất Ngờ.

Minh Không: Ồ? Chính là tôi thấy Tùy Phong Nhập Dạ tựa hồ cũng gọi cậu như vậy mà.

Tuy rằng mới nói có vài câu, nhưng Quý Lâm vẫn cảm thấy nói chuyện với người này rất khó chịu. Vì thế, cậu tắt QQ, không muốn trả lời nữa.

Mãi lát sau không thấy Quý Lâm trả lời, đối phương lại gửi đến cái buzz.

Minh Không: Ngại quá, vừa mới rồi chỉ là đùa một chút thôi.

Minh Không: Bất Ngờ, gọi vậy được không?

Tuy cậu trăm ngàn lần không muốn nói chuyện với hắn, nhưng nếu đối phương đã nói như vậy rồi, Quý Lâm cũng không thể quá tính toán. Vì thế cậu đành trả lời qua loa.

Đối phương dường như không cảm nhận được sự lãnh đạm của Quý Lâm, cứ lôi kéo cậu nói chuyện, Quý Lâm đành phải để hắn hỏi một câu, cậu đáp một câu cho có lệ.

Cuối cùng đối phương đột nhiên gửi đến một bức ảnh, trên đó là một người đàn ông bộ dạng cũng dễ nhìn. Quý Lâm nhìn bức ảnh này, chẳng hiểu gì cả.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Làm cái gì vậy?

Minh Không: Người trên ảnh là tôi.

Quý Lâm đối với hắn vốn không có hứng thú, càng đừng nói đến ảnh của hắn. Huống hồ người này còn không đẹp trai bằng Tiêu Lâm..... Tiêu Lâm đẹp trai như vậy, mà lúc trước cũng chưa bao giờ trực tiếp gửi ảnh chụp cho cậu đâu.

Nhưng xuất phát từ lễ phép, cậu vẫn khen vài câu.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Rất đẹp trai, ha ha.....

Minh Không: Sao có thể, không đẹp bằng Bất Ngờ.

Lưu Thủy Bất Ngờ: ?

Minh Không: Trước đây trong lúc vô tình thấy được ảnh chụp của cậu, rất tuần tú nha.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Ảnh chụp?

Minh Không: Ừa, hình như là đêm tụ họp của cậu và Tùy Phong Nhập Dạ.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Sao trên mạng lại có?

Minh Không: Không biết, tôi là vô tình thấy được.

Minh Không: Đúng rồi Bất Ngờ, tôi phát hiện cậu cũng là người A thị, chúng ta kết bạn đi, có rảnh có thể cùng nhau ra ngoài ăn một bữa cơm.

Quý Lâm không phải đồ ngốc, đọc được những lời này mà còn không hiểu được, thì thật đúng là sống uống phí hai mươi một năm.

Kết giao bạn bè, ăn cơm? Chỉ sợ là kết giao bạn giường thì có.

Quý Lâm thân trong giới vông phối cũng hay nghe nói qua mấy chuyện như vậy. Nghĩ đến đây, cậu chẳng muốn nói với người tên Minh Không này thêm dù chỉ một câu, thế nên cậu không trả lời lại nữa.

Minh Không: Tôi không có ý gì khác, chỉ là muốn kết giao bạn bè thôi.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Ừm, bạn tôi mới gọi tôi có việc, tôi out trước.

Nói xong, không đợi đối phương trả lời, Quý Lâm trực tiếp nhấn ấn.

Nghĩ đi nghĩ lại, cậu vẫn quyết định sang hỏi Tiêu Lâm.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Tùy Phong

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngừ ~

Lưu Thủy Bất Ngờ: Em hỏi anh chuyện này.

Tùy Phong Nhập Dạ: Chuyện gì? Em nói đi.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Vừa mới rồi có người nói cho em biết trên mạng có ảnh chụp buổi tụ hội của chúng ta lần trước.

Tùy Phong Nhập Dạ: Ảnh chụp? Ngày đó chỉ có vài người chúng ta, sao có thể truyền ra ngoài?

Lưu Thủy Bất Ngờ: Em cũng không biết, anh hỏi mọi người một chút xem.

Tùy Phong Nhập Dạ: Ừa.

Quý Lâm không nói chuyện của Minh Không cho Tiêu Lâm, dù sao cũng không phải chuyện hay ho gì. Mà Tiêu Lâm cũng không nghĩ đến việc hỏi Quý Lâm xem ai là người nói cho cậu chuyện ảnh chụp

Tiêu Lâm vừa mới lặn không lâu đã lại trôi lên, mấy cô nàng kia vẫn tán gẫu vui vẻ như trước.

Tùy Phong Nhập Dạ: Hỏi các người chuyện này, lần tụ hội trước có ai đăng ảnh chụp của chúng ta lên mạng?

Tiểu Lạc: Σ(" a..... tôi không đăng

Như Họa: Tôi không biết

Baby: Sao lại thế này???

Tùy Phong Nhập Dạ: Vừa rồi Tiểu Ngừ nói cho tôi biết.

Baby: Tiểu Ngừ nói? Làm sao mà cậu ấy biết được?

Hữu Hữu: Tôi chỉ gửi cho Chân Tướng, lần trước cô ấy không đi, tôi trở về đã gửi ảnh cho cô ấy xem, cái này có tính không?

Chân Tướng Đế: Yếu ớt giờ vuốt, lần trước Hữu Hữu gửi cho tôi.

Tùy Phong Nhập Dạ: Cái này không tính. Các cô nghĩ xem có gửi cho người khác nữa không?

Tiêu Lâm hiểu rõ thái độ làm người của mấy cô nàng này. Các cô sẽ không làm mấy chuyện đăng ảnh chụp lên mạng. Nhưng hiện tại đã có người thấy được ảnh chụp, lại còn biết người trên ảnh là Tùy Phong Nhập Dạ và Lưu Thủy Bất Ngờ, khẳng định là có người tuồn ra.

Giới vông phối chính là như vậy, có người sẽ nhân cơ hội đặc biệt gặp mặt nhóm CV để lấy một ít ảnh chụp, nói có lý thì là đem cho nhóm cơ hữu xem, có người thì nói là chia sẻ niềm vui với mọi người, lại có người cho là khoe khoang nhân mạch của bản thân. Cứ như vậy người có ảnh chụp truyền cho bạn xem, mà người đã xem lại truyền cho người khác Một truyền mười, mười truyền trăm, ảnh chụp tự nhiên được phát tán như thế.

Mở rồi.

Tuy cho người khác xem ảnh cũng không có gì, nhưng loại cảm giác này cũng không được tốt lắm. Có cảm giác bị người khác đánh cắp mất thứ gì đó.

Tiểu Lạc: Tôi vừa mới tìm kiếm trên mạng một chút, không ra. Phỏng chừng là lên truyền đi.

Chân Tướng Đế: Tôi nhớ ra rồi! Ngày đó Hữu Hữu gửi anh chụp cho tôi thì tôi đang ở công ty, vì thế liền lưu ảnh vào usb, sau đó vẫn chưa xóa. Lần trước bên giới cover hộp mặt có đưa usb cho một em gái mượn, em gái kia hình như là bạn thân của một CV nào đó, chẳng lẽ là do lần đó?

Như Họa: Phỏng chừng chính là lần đó rồi.....

Chân Tướng Đế: Xin lỗi, là tôi không để ý lỗi của tôi.

Hữu Hữu: Sờ sờ chân tướng, cô cũng không cố ý mà.

Chân Tướng Đế: Thật sự rất xin lỗi QAQ

Baby: Kỳ thật cũng không phải do cô, ảnh chụp cũng không phải do cô truyền đi, không cần tự trách mình.

Tùy Phong Nhập Dạ: Không có gì, Chân Tướng, cô không cần để trong lòng.

Tuy là nói như thế nhưng trong thâm tâm vẫn có điểm không thoải mái, nhưng việc này quả thực không thể trách Chân Tướng Đế, hơn nữa vì một tấm ảnh chụp mà so đo với một cô gái quả thực quá nhỏ nhen.

Tiêu Lâm cũng không truy cứu thêm nữa.

Anh lúc đó đoán không sai, tấm ảnh kia quả thật còn truyền lưu trong giới vông phối một thời gian dài. Trước mắt chỉ là mấy nhóm fan còn chưa biết đến sự tồn tại của nó mà thôi.

Hoàn chương 26.

(1)CJ = thuần khiết.

27. Chương 27: Kiss Kiss Cổ Vũ Của Tình Yêu

Sáu tháng cuối năm, các học viện ở A đại đều sẽ tổ chức rất nhiều hoạt động giải trí, trừ bỏ các loại hoạt động thể dục thể thao như đấu bóng, chạy ma- ra – tông, trận đấu top mười ca sĩ hàng năm là tiết mục truyền thống được mong đợi nhất ở A đại, đã được bảo tồn rất nhiều năm. Hàng năm trường học đều chi một khoản tài chính lớn để tổ chức cái này.

“Tiêu Lâm à, chuyện thi đấu đã chuẩn bị tốt chưa.” Bí thư học viện ôm tách trà, nheo mắt mỉm cười hỏi người đang đứng đối diện.

“Bí thư Lý, ngài yên tâm, em đã chuẩn bị tốt rồi.”

“Vậy là tốt, nhóc con, cố lên đấy.” Bí thư Lý vỗ vỗ bả vai của Tiêu Lâm, ra hiệu cổ vũ, đôi mắt nhỏ xú híp tịt thành một đường thẳng.

“Vậy em về trước, chào bí thư.” Tiêu Lâm cười, cúi chào bí thư rồi rời đi.

“Ừa, trở về chuẩn bị cho tốt.” Bí thư lại dặn thêm một câu sau cùng.

“Em sẽ cố gắng.”

Tuy rằng trận đấu là do nhà trường tổ chức, bề ngoài là vinh danh mười vị học sinh là top 10 ca sĩ, nhưng kỳ thật sau lưng bọn họ là đại biểu cho học viện của chính mình.

Mỗi lần trao giải, MC đều sẽ cường điệu học viện có sinh viên đạt giải. Không chỉ có đám sinh viên âm thầm tính xem học viện nào có nhiều sinh viên đạt giải nhất, học viện nào yếu đến nỗi không có nổi một người vào vòng, thậm chí ngay cả các lãnh đạo học viện cũng thể ngấm ngầm phân cao thấp. Dù sao trận đấu top 10 ca sĩ cũng là chuyện liên quan đến sinh viên, có thể sở hữu ca sĩ đạt giải trong tiết mục truyền thống của A đại, nói thể nào cũng thấy học viện mình được “thơm lây.”

Bởi vậy từng học viện đối với “thể diện” của mình đương nhiên là cực kỳ quan tâm, cũng vì thế mà bí thư Lý mới tìm gặp Tiêu Lâm, quan tâm đến trạng thái trước khi thi đấu của anh. Đây là người đạt được danh hiệu “Top 10 ca sĩ” năm ngoái của học viện nha, cũng là hy vọng năm nay của họ.

Tiêu Lâm ra khỏi tòa nhà, thì không trực tiếp về phòng ngủ, mà lại đi đến sân thể dục chạy quanh một vòng, sau đó mới về ký túc xá, cầm đàn ghi ta đến lầu âm nhạc luyện đàn.

Trận đấu bán kết cuối tuần rất thuận lợi, không có gì ngăn cản nỗi Tiêu Lâm lọt vào chung kết.

Cuộc thi năm nay chẳng có gì thay đổi, vẫn là hai mươi ca sĩ lọt top 20, cho khán giả bình chọn mười người giành danh hiệu “Top 10 ca sĩ”.

Nhưng năm nay bộ trưởng bộ giải trí của trường thực là một người có tinh thần tân tiến, cô cho rằng thể chế thi đấu vẫn giống như mọi năm thì khán giả sẽ không khỏi mệt nhọc, Vì thế liền cải cách một chế độ thi đấu mới là biểu diễn tài nghệ đặc thù. Nhóm tuyển thủ vào vòng trong có thể lựa chọn hình thức hát bất đồng, cuối cùng nhóm giám khảo sẽ căn cứ vào biểu hiện chọn ra “Giải thưởng biểu diễn tốt nhất”, “Giải thưởng nhân khí tốt nhất”, “Giải thưởng nhiều sáng ý nhất”

Thể chế thi đấu mới vừa được công bố, đã nhận được sự khăng định từ tuyển thủ đến sinh viên trong trường, dù sao mọi người cũng muốn xem một trận đấu khác với trước kia.

Vì thế các tuyển thủ ngoại trừ chuẩn bị ca khúc cho trận chung kết của mình, còn phải bắt tay vào chuẩn bị màn biểu diễn đặc thù.

Tối thứ bảy sẽ thi đấu, hiện tại Tiêu Lâm đang luyện tập phần biểu diễn riêng của anh.

Sau khi trở lại phòng ngủ, đầu tiên, Tiêu Lâm lôi hết các âm thơ mới thu gần đây gửi cho các chuẩn bị, sau đó lại mở QQ, nói chuyện với Quý Lâm.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ *phi vào*.

Lưu Thủy Bất Ngữ:

Lưu Thủy Bất Ngữ: Quên uống thuốc à?

Tùy Phong Nhập Dạ: Anh đây là đang rất cao hứng thôi, hey hey.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Có chuyện vui __

Tùy Phong Nhập Dạ: Tối thứ bảy có rảnh không?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Không rảnh __

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ, tối cuối tuần em còn muốn làm gì? __

Lưu Thủy Bất Ngữ: Hẹn hò với một anh cao, giàu, đẹp __

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ, em không cần anh sao Thật là đau lòng.

Tùy Phong Nhập Dạ: Cao giàu đẹp có thể cầu Tiểu Ngữ ra ngoài gặp mặt một lần không *mắt lấp lánh*

Lưu Thủy Bất Ngữ: Xem tâm tình (3)

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ *Mắt chớp chớp*

Tiêu Lâm vui vẻ phối hợp với Quý Lâm giả bộ đáng thương.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Nói đi, chuyện gì?

Tùy Phong Nhập Dạ: Tối thứ bảy đến trường bọn anh xem biểu diễn đi XD

Lưu Thủy Bất Ngữ: Ồ? Hấp dẫn không? Không đặc sắc không đến.

Tùy Phong Nhập Dạ: Đảm bảo hấp dẫn! Tiểu Ngữ, em nhất định phải tới xem.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Người nào đó nhiệt liệt đề cử như vậy, anh có tiết mục biểu diễn gì sao?

Tùy Phong Nhập Dạ: *Híp mắt cười* đúng vậy

Lưu Thủy Bất Ngữ: *Híp mắt cười* anh biểu diễn cái gì?

Tùy Phong Nhập Dạ: *Híp mắt cười* Em cứ đến rồi sẽ biết.

Lưu Thủy Bất Ngữ: *Híp mắt cười* chẳng lẽ là diễn tiểu phẩm tỏ tình?

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ, em liên tưởng giỏi thật, anh kém cỏi lắm cũng phải lộ cái mặt thôi _

Lưu Thủy Bất Ngữ: Thế nên rốt cuộc là cái gì _

Tùy Phong Nhập Dạ: Có thể giữ bí mật không?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Đột nhiên nhớ ra tối thứ bảy hình như phải giúp thầy sửa sang tư liệu (-)

Tùy Phong Nhập Dạ: Thi hát!

Lưu Thủy Bất Ngữ: Thì ra là thế.

Tùy Phong Nhập Dạ: Thế vụ tư liệu với thầy giáo?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Vừa rồi em nhớ lắm rồi, là cuối tuần nha ()

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ.... Thế là em muốn tới hả.

Độc đoạn đối thoại của hai người, Tiêu Lâm ngồi trước màn hình máy tính cười hì hì, khoe miệng giương mãi không thôi. Mỗi lần chỉ cần nói chuyện với Tiểu Ngữ, tâm tình của anh luôn rất tốt.

Bảy giờ tối thứ sáu, Tiêu Lâm diễn tập xong liền trực tiếp chạy sang trường học của Quý Lâm.

Đứng dưới gốc cây tình nghĩa vợ chồng kia, Tiêu Lâm gửi một tin nhắn cho Quý Lâm, nói bản thân đang ở đây chờ anh.

Mười phút sau đã thấy Quý Lâm xuất hiện trước mặt Tiêu Lâm, hô hấp hơi dồn dập.

Tiêu Lâm tiến đến từng bước, “Tiểu Ngữ, kỳ thật em không cần sốt ruột như thế.” Nhìn như nghiêm trang, nhưng thật ra trong lòng đang vui mở cờ.

Quý Lâm bị anh trêu chọc liên đồ hồng cả mặt, quay về một bên trong thềm trả lời Tiêu Lâm.

Thấy Tiểu Ngữ giận dữ, Tiêu Lâm vội thức thời đổi chủ đề, “Tiểu Ngữ, ngày mai anh thi rồi, hơi khẩn trương. Sợ phát huy không tốt.” Nói xong, anh đưa tay phải nhẹ nhàng cầm lấy tay trái Quý Lâm.

Do trời tối, đen bên phía hàng cây bên này cũng khá mù mờ, từ xa nhìn lại chỉ thấy hai người tựa như hai bằng hữu bình thường đang nói chuyện phiếm với nhau. Cho dù có một đôi tình nhân cách đó không xa, cũng chỉ để ý thân mặt dưới trăng, căn bản không nhìn bên này. Cho nên Tiêu Lâm mới dám lớn mật làm vậy.

Quý Lâm kích động rút tay về, mở lời an ủi, nói, “Đừng khẩn trương, anh hát hay lắm, mai nhất định sẽ biểu hiện thật tốt.”

“Chính là không thấy em anh sẽ cảm thấy không có động lực, Tiểu Ngữ, ngày mai em phải đến cổ vũ cho anh được chứ?” Dứt lời đã thấy hai mắt long lanh chờ mong nhìn Quý Lâm.

Cảm thấy khấn trương..vv...vv.., nếu đổi thành Quý Lâm còn có thể sẽ xuất hiện trạng huống này, nhưng nếu là nói ra từ miệng Tiêu Lâm thì Dù sao Quý Lâm cũng sẽ không tin rằng anh khấn trương, đi một vòng dài như thế chỉ là hi vọng cậu đến, điểm này ngay từ khi Tiêu Lâm nói câu đầu tiên, cậu đã đoán ra rồi, nhưng vẫn nể tình không vạch trần anh.

“Được, đến lúc đó có cần em mua một bó hoa hồng tặng cổ vũ anh không?” Quý Lâm sáng khoái gật đầu, nổi máu trêu đùa Tiêu Lâm.

“Thế anh sẽ rất cảm động.... Tiểu Ngử, em nhất định phải nhớ mua nha.” Tiêu Lâm khát khao nhìn Quý Lâm.

“Biến sang một bên.....” Quý Lâm đẩy người đang che trước người ra, bày vẻ mặt ghét bỏ lườm anh một cái, rồi mỉm cười bước đi.

“Tiểu Ngử, từ từ chờ anh.” Người nào đó còn đang đứng cười ngây ngô, nhanh chân đuổi theo.

Vì thế khoảng thời gian kế tiếp, dưới sự dây dưa không ngừng của người nào đó, Quý Lâm “bị bắt” nghe hát gần một tiếng. Loại hình gì cũng có, ca khúc thịnh hành, dân ca, nhạc thiếu nhi..... Các bài hát đổi đi đổi lại từ khí chất đến ngọt mọt.

Ngồi trên ghế dài bên hồ nhân tạo, Tiêu Lâm mang tiếng là vì lo lắng cho trận đấu ngày mai mà cấp bách yêu cầu luyện thanh mỉm cười nhìn Quý Lâm, hát cho cậu nghe, thỉnh thoảng hát kiểu quái dị, chọc Quý Lâm thoải mái cười lớn.

Tiêu Lâm chợt cảm giác chính mình có được hạnh phúc trước nay chưa từng có.

“Ngu ngốc, anh còn hát nữa mai mất giọng, hát không được bây giờ.” Quý Lâm trên mặt vẫn treo nét tươi cười, nhắc nhở anh, tuy rằng nghe rất vui, nhưng dù sao mai Tiêu Lâm còn cần tham gia thi đấu, nếu thực xảy ra vấn đề gì, vậy là mất nhiều hơn được.

“Chính là anh vẫn rất lo lắng”

“Còn lâu đề, anh nghĩ em sẽ tin à” Cuối cùng Quý Lâm vẫn quyết định vạch trần anh.

“Bị phát hiện rồi.....” Tiêu Lâm vò đầu, sau đó nói, “Anh hát thêm một bài cuối cùng nhé”

“Đây đã là bài thứ năm anh nói cuối cùng rồi.” Quý Lâm híp mắt lườm người nào đó.

“Được rồi Không hát nữa.”

Tiêu Lâm đột nhiên sát lại gần Quý Lâm, chờ mong nhìn cậu. “Tiểu Ngử, ngày mai anh phải thi đấu rồi, hôm nay em cổ vũ anh trước đi.”

“Cố lên!” Quý Lâm lập tức cổ vũ anh.

“Anh không nói cái này.” Tiêu Lâm sửa lời.

“Vậy là cái gì?” Quý Lâm nhìn người bên cạnh đầy khó hiểu.

“Hôn một cái đi.” Tiêu Lâm như trẻ con chỉ chỉ sườn mặt đang vươn ra của mình.

Quý Lâm yên lặng nghiêng về một phía

“Tiểu Ngử.....” Người nào đó bám riết không tha di động theo, ngồi xổm trước mặt Quý Lâm.

Quý Lâm nhìn trời, sau đó cúi đầu, nhẹ chạm một chút lên mặt Tiêu Lâm.

Sự cổ vũ của tình yêu, Kiss kiss~

Chiều thứ bảy đến, Tiêu Lâm đưa Quý Lâm về trường học, bởi vì trước khi trận đấu bắt đầu, tuyển thủ cùng người xem phải tách ra, Tiêu Lâm đành ủy thác ba vị anh trai dắt Quý Lâm theo.

Nghe được tin Tiểu Lâm Tử muốn dẫn người đến xem trận đấu, ba vị anh trai đương nhiên cho rằng nhất định là vị em gái thần tiên trong truyền thuyết, tràn đầy chờ mong đến địa điểm đã hẹn. Đến khi nhìn thấy người, ai nấy đều trợn tròn mắt.

Thì ra không phải là em gái thần tiên a.....

Tiêu Lâm nhanh chóng giới thiệu mọi người với nhau.

“Anh cả, anh hai, anh ba, đây là Tiểu, là Quý Lâm. Là bạn tốt của tôi. Quý Lâm, đây là mấy người anh em tốt trong phòng ngủ của anh. Anh cả Ngô Hạo, anh hai Ngụy Thành Hải, anh ba Vương Lạc.” Tiêu Lâm giới thiệu từng người cho Quý Lâm.

“Hi.....” Anh cả phát tay với Quý Lâm chào hỏi.

“Xin chào.....” Anh hai cũng bắt chuyện.

“Hello nhóc đẹp trai ~” Anh ba cũng thân thiện lên tiếng.

“Chào ba anh, tôi là Quý Lâm.” Quý Lâm cũng tươi cười trả lời.

“Tôi lập tức sẽ về, các cậu đưa Tiểu, ờ, Quý Lâm đến hội trường trước đi.” Tiêu Lâm nói xong liền quay người, nhỏ giọng nói với Quý Lâm, “Để bọn họ dẫn em, ba người họ rất tốt, có chuyện gì cứ gọi điện cho anh.”

Thấy Quý Lâm gật đầu, Tiêu Lâm mới chịu rời đi.

Anh cả nhanh chóng kéo người sang một bên, thấp giọng hỏi Tiêu Lâm bày tỏ bất mãn, “Em gái thần tiên của chú đâu, sao không tới? Sao lại mang bạn đến xem?”

Tiêu Lâm thần bí cười cười, sau đó có lệ trả lời, “Cậu ấy nói tối phải sửa tài liệu cho thầy giáo, không rảnh đến đây.”

“Haizzz, thật quá đáng tiếc.” Anh cả thở dài, vì không được nhìn thấy em gái thần tiên mà tiếc hận.

“Anh cả, làm phiền anh chiều cố Quý Lâm một chút nha.”

“Yên tâm đi, anh đây làm việc thì chú cứ yên tâm.” Anh cả vỗ ngược cam đoan.

Mất thấy thời gian đã đến, Tiêu Lâm đành chậm rãi rời đi.

Mấy người dẫn theo Quý Lâm đến hội trường. Lúc này cách thời gian trận đấu bắt đầu còn nửa tiếng, trong hội trường cũng không còn chỗ ngồi, thậm chí có người còn phải đứng ngay lối nhỏ giữa hai hàng ghế.

Anh cả đưa bọn họ đến chỗ ngồi của khoa hóa chất công nghiệp, vì là bạn của Tiêu Lâm, vị trí VIP được xếp gần đầu, tầm nhìn rất tốt.

Bốn người ngồi vào ghế, cùng đợi trận đấu bắt đầu.

Quý Lâm cầm trên tay light stick nhà trường chuẩn bị cùng với đồ cổ vũ học viện hóa chất công nghiệp phát, nhìn về đằng sau liền phát hiện có rất nhiều sinh viên nữ còn mang theo đồ cổ vũ riêng. Nào là đèn màu, bảng điện tử các kiểu, bên trên cơ hồ đều viết lời cổ vũ Tiêu Lâm.

Quý Lâm chú ý thấy lan can tầng hai còn treo không ít biểu ngữ, trong đó có hai cái khổ khá lớn, trên là ảnh chụp Tiêu Lâm. Suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Quý Lâm cư nhiên là, đồ tư sản!

Thấy Quý Lâm quay ra sau xem biểu ngữ, anh cả nhích lại đặc ý nói, “Tiểu Lâm Tử nhà chúng ta luôn nổi tiếng trong khoa nha, năm ngoái tham gia thi top 10 ca sĩ, lễ tình nhân thu được không ít sô cô la đâu.”

Quý Lâm xoay người ngồi chỉnh tề, cười nói, “Nhìn không ra nha”

“Đúng vậy, Tiểu Lâm Tử rất được hoan nghênh, anh đây hâm mộ chết đi được. Nhưng may mà hoa đã có chậu.....” Anh cả cảm thán xong, dường như nhớ tới điều gì đó nên nhỏ giọng hỏi Quý Lâm, “Quý Lâm, cậu với Tiểu Lâm Tử là bạn tốt, vậy cậu đã gặp qua em gái thần tiên nhà nó chưa?”

“Em gái thần tiên?”

“Chính là bạn gái nó đó Tiêu Lâm cứ thần thần bí bí, cho nên chúng ta đều gọi cô nàng là em gái thần tiên.” Anh cả giải thích cho Quý Lâm.

Nghe đến đây Quý Lâm nhin không nổi phải bật cười.

“Sao?” Anh cả thấy Quý Lâm đột nhiên cười, khó hiểu hỏi.

“Không, tôi cũng chưa từng gặp.”

“Ngay cả cậu cũng không biết sao..... Vẫn là để lần sau hỏi Tiểu Lâm Tử vậy.” Ngay cả vị này cũng không biết, xem ra Tiêu Lâm giấu thật kỹ, anh cả lắc đầu, nhìn lại về sân khấu chuẩn bị xem trận đấu.

Quý Lâm cũng chuyển ánh mắt về phía trước, nếu nói cho người anh cả này, em gái thần tiên trong lời bọn họ đang ngồi ngay trước mặt anh ta, không biết anh ta sẽ có phản ứng gì. Trong lòng Quý Lâm trộm nghĩ, cảm thấy thực sung sướng.

Dưới sự chờ đợi nóng bỏng của quần chúng, trận đấu rút cục cũng bắt đầu.

Vòng thứ nhất là thi hát, hai mươi tuyển thủ lần lượt biểu diễn ca khúc của chính mình, từ đó giám khảo sẽ chọn ra mười vị tốt nhất.

Tiêu Lâm là người thứ mười chín bước lên sân khấu.

Quý Lâm không nhảy cảm với âm nhạc, nhưng chỉ nhìn cũng thấy thực vui vẻ.

Sau khi mười tám người kia hát xong, cuối cùng cũng đến phiên Tiêu Lâm lên sân.

MC vừa tuyên bố tên Tiêu Lâm, toàn trường liền sôi trào, tràn ngập tiếng gọi ầm ĩ nhiệt liệt cùng tiếng

thét chói tai.

Quý Lâm vẫn ngồi ngay ngắn, hai mắt mở to nhìn về sân khấu.

Khúc nhạc dạo vang lên, “Duy nhất”.

Rèm che trên sân khấu được chậm rãi nâng lên, Tiêu Lâm dần dần xuất hiện trước mắt khán giả. Anh ngẩng đầu, nhẹ mỉm cười, phất phất tay với mọi người, lập tức dẫn đến một loạt tiếng thét chói tai khác. Nhìn Tiêu Lâm đứng trên sân khấu thâm tình, chân thành hát tình ca, Quý Lâm chợt cảm thấy hít thở không thông.

Không chỉ có tiếng hát mê người, cách ăn mặc của Tiêu Lâm hôm nay cũng rất bắt mắt. Nửa người dưới của anh mặc một chiếc quần bò bó sát, buộc quanh vóc dáng hoàn hảo, thân trên mặc một chiếc áo lông vàng nhạt, khiêu gợi muốn chết!

Đặc biệt trong nháy mắt anh cúi đầu xoay người cất tiếng hát, lập tức miếu sát toàn trường. Đám sinh viên nữ phía sau bị anh mê hoặc đến kích thích mà hét ầm ĩ.

Một Tiêu Lâm mê người như vậy đến cậu cũng chưa từng gặp qua. Quý Lâm bắt đầu cảm thấy chính mình cũng muốn hét lên như đám nữ sinh kia.

Hoàn chương 27.

28. Chương 28: Tuyết Rơi Rồi

Quý Lâm nín thở, đôi mắt ngược nhìn Tiêu Lâm trên sân khấu đến chớp cũng không dám chớp một cái.

Tuy rằng bình thường cậu không thích ca hát, nhưng bài hát cực kỳ nổi tiếng “Duy nhất” này đương nhiên cậu đã từng nghe qua.

Hát đến đoạn điệp khúc, Tiêu Lâm bước đến giữa sân khấu, đối diện với chỗ Quý Lâm ngồi.

Tiêu Lâm giương mắt tìm kiếm trong đám đông, rốt cục cũng tìm được Quý Lâm đang vẫy lightstick cổ vũ anh ở hàng thứ tư, ghế thứ năm. Tiêu Lâm bật cười vẫy tay với cậu, bắt gặp ánh mắt của Quý Lâm, nghiêm túc cất lên tiếng hát.....

Em là điều duy nhất của anh ~

Âm tiết cuối cùng của ca khúc được ngân lên, Tiêu Lâm cúi chào với khán giả, “Cảm ơn mọi người.” Trước khi rời sân khấu, anh đột nhiên xoay người làm một cái hôn gió về hướng của Quý Lâm, lập tức đẩy lên một mảnh sôi trào nơi khán đài, tiếng thét chói tai không ngừng. MC nhắc nhở khán giả vài lần mà hội trường vẫn không an tĩnh nổi.

Quý Lâm còn đang đắm chìm với hình ảnh biểu diễn trên sân khấu mới rời của Tiêu Lâm, chưa hồi thần trở lại, vị ca sĩ cuối cùng hát cái gì Quý Lâm hoàn toàn không biết. Bất giác trong đầu tất cả đều là bộ dáng Tiêu Lâm mỉm cười với cậu khi biểu diễn.

Một ca khúc vài phút đã nhanh chóng chấm dứt, cảm xúc tồn đọng lại trong Quý Lâm dường như còn chưa hết.

Vòng thứ nhất kết thúc liền đến tiết mục rút thăm trúng thưởng, người được rút trúng có thể lên đài nhận phần thưởng của nhà tài trợ.

Một nữ sinh mặc áo kẻ mào đỏ lên đài nhận thưởng còn kích động lôi kéo micro của MC, “Tiêu Lâm, hôm nay cậu đẹp trai đến ngây người ~ Thật sự là quá đẹp trai ~ Chúng tớ yêu cậu ~” Nghe được lời bày tỏ lớn mật này, quần chúng phía dưới cũng bắt đầu ồn ào gào thét.

Tình huống bất ngờ xảy ra nhưng MC vẫn không hề kích động, tựa hồ đã quen rồi. MC bình tĩnh cười nói cứu vớt tình hình, “Bạn học Tiêu Lâm của chúng ta thật được hoan nghênh nha, vị mỹ nữ này ngay cả lúc nhận thưởng cũng không quên tóm lấy cơ hội thổ lộ ~”

“Ài, Tiêu Hạ, cô không biết sao, nhân khí của Tiêu Lâm trong cuộc thi top mười ca sĩ này rất là cao nha Vừa rồi hát cũng rất hay, không biết đợt lát nữa sẽ có biểu hiện ngoạn mục như thế nào.” Nam MC đứng bên cạnh cũng phối hợp nói tiếp, “Tốt lắm, kế tiếp trận đấu thứ hai mà chúng ta chờ đợi cũng lập tức bắt đầu, nhóm tuyển thủ sẽ mang đến cho chúng ta màn biểu diễn xuất sắc nào đây? Đầu tiên xin mời”

Quý Lâm cũng rất chờ mong màn biểu diễn tiếp theo của Tiêu Lâm, bởi vì màn hát hò tiêu chuẩn siêu cao vừa rồi, nên sự chờ đợi của cậu với màn biểu diễn tiếp theo trở nên cực kỳ lớn.

Vòng đấu thứ hai là vòng do các tuyển thủ tự mình biểu diễn, không có thể chế thi đấu gò ép, mọi người dựa vào niềm yêu thích của mình mà biểu diễn. Đa số đều chọn hình thức vừa nhảy vừa hát, hoặc là bắt chước những đặc sắc của các ca sĩ chuyên nghiệp, màn biểu diễn hình tượng tương đối High ~ cả hội trường đều hú hét không ngừng.

Sắp đến lượt của Tiêu Lâm, anh ba chạy ra ngoài một lúc, quay lại đã thấy cầm theo một bó hoa hồng, khiến Quý Lâm trừng lớn hai mắt nhìn hắn. Hắn bất đắc dĩ giải thích nguyên nhân bản thân ôm một bó hoa to đùng, “Lúc trước còn nghĩ em gái thần tiên sẽ đến, chúng tôi liền dự định mua một bó hồng, để em gái thần tiên lên tặng cho Tiểu Lâm Tử để cho cậu ta một màn kinh hỉ, tiếc là người không đến.”

Đám nữ sinh phía sau hét âm tên anh ba, “Vương Lạc, ông mau ngồi xuống, đừng chắn mắt cơ hội xem Tiêu Lâm của bà.”

“Ừa ừa, xin lỗi,” Anh ba lúc này mới ý thức mình đang cản tầm mắt của người đằng sau, nhanh chóng ngồi xuống mới tiếp tục nói với Quý Lâm, “Vừa rồi cửa hàng đưa hoa đến, tôi chạy ra lấy.”

“Vậy hoa làm sao bây giờ?” Anh cả lập tức hỏi ra nghi vấn đang đảo quanh nội tâm Quý Lâm.

Anh ba hình như cũng không nghĩ đến vấn đề này, liếc mắt nhìn Quý Lâm một cái, “Quý Lâm, hay là đợi lát nữa cậu lên tặng đi.” Không chờ Quý Lâm trả lời đã trực tiếp ném hoa lên người cậu.

Quý Lâm không ngờ anh ba sẽ đột nhiên đưa ra đề nghị này, xấu hổ tiếp nhận hoa, “Vậy không tốt lắm đâu?”

“Không có gì không tốt hết, biểu lộ chúc mừng mà thôi” Anh cả vỗ vai Quý Lâm, “Người anh em, đợi lát nữa chú lên nhất định sẽ dọa Tiểu Lâm Tử nhảy dựng, ha ha.”

Anh cả vừa dứt lời, đúng lúc MC tuyên bố tuyển thủ tiếp theo lên sân khấu chính là Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm trong vòng đầu thứ nhất có thể nói là đẹp trai lấn áp toàn trường, mọi người đối với lần thứ hai lên sân khấu của anh tự nhiên là có kỳ vọng lớn hơn, đều ngồi đoán anh sẽ biểu diễn cái gì.

Quý Lâm vội vàng chuyển tầm mắt từ hoa hồng trong lòng lên sân khấu.

Toàn bộ đèn trên sân khấu đều tắt hết, chỉ để lại một bóng bèn đánh thẳng vào trung tâm sân khấu, mà giờ phút này đây, Tiêu Lâm đang ngồi trên ghế ở nơi đó, cúi đầu, ôm ghì ta. Thấy một màn như vậy, cả hội trường vừa huyền não không ngớt lập tức an tĩnh hẳn, yên lặng đến nỗi Quý Lâm tưởng chừng còn có thể nghe được tiếng anh cả hô hấp bên cạnh.

Tiêu Lâm không giống những người khác, anh chọn lắng lắng đàn hát.

Chỉnh micro đến vị trí tốt nhất, Tiêu Lâm gảy nhẹ dây đàn, ngẩng đầu nói vào micro, “Ca khúc kế tiếp có tên gọi “Dựa gần”.” Anh nói xong liền chuyển tâm đánh đàn.

Nghe được nhạc dạo, cả người Quý Lâm đều ngây dại, khúc nhạc này là ca khúc đã cùng cậu đi vào giấc ngủ hằng đêm. Cho dù chỉ nghe một âm trong đó, Quý Lâm cũng có thể hồi tưởng đầy đủ cả bản nhạc.

Đây là quà sinh nhật Tiêu Lâm tặng cho cậu nhân dịp sinh nhật, mà ngày hôm nay, anh lại dùng nó để tham gia một trận đấu quan trọng như vậy.

Quý Lâm đưa tay bưng chặt lồng ngực chính mình, nơi sự cảm động nói không nên lời lan tỏa.

Trước đó đã luyện tập vô số lần, hôm nay Tiêu Lâm vừa đàn vừa hát cũng rất thuận lợi. Rất nhanh anh

đã hát xong lời một, Tiêu Lâm ngẩng đầu nhìn về hướng Quý Lâm, phát hiện cậu cũng đang nhìn mình. Hai người mắt đối mắt khiến Tiêu Lâm nhìn không được nở một nụ cười khoái trá với cậu. Tuy đây là một trận đấu, nhưng Tiêu Lâm lại biến nó thành một biểu diễn riêng cho Tiểu Ngữ.

Trước đó Tiểu Ngữ đã từng hỏi anh có thể trực tiếp đàn ca khúc này cho cậu nghe hay không, lúc đó anh không có ghi ta, không có cách nào hát được. Hiện tại, anh muốn thông qua trận đấu này, hoàn thành nguyện vọng của Tiểu Ngữ.

Chỉ cần là chuyện Tiểu Ngữ muốn, anh vĩnh viễn sẽ cố gắng thỏa mãn cậu

“Cảm động quá, ca khúc này thật quá hay, cư nhiên là tự sáng tác. Không biết Tiêu Lâm muốn viết cho ai.” Nữ sinh ngồi sau cảm thán.

“Phỏng chừng là bạn gái đi.”

“Vậy bạn gái cậu ấy thực sự quá hạnh phúc rồi, không biết hôm nay có đến không.”

“Khẳng định là có, không chừng còn đang ngồi khóc rưng rức vì cảm động.....”

“Nếu có thể có một người bạn trai như Tiêu Lâm thì tốt biết mấy”

“Cậu lại bắt đầu bộc lộ bản chất mê trai rồi”

Quý Lâm nghe được màn đối thoại của người phía sau, hơi đắc ý giương giương khóe miệng, chính cậu quả thực rất cảm động, nhưng không có khóc rưng rức.

Anh cả bên cạnh nhẹ nhàng lôi kéo tay áo Quý Lâm, thúc giục, “Quý Lâm nhanh đi, sắp hát xong rồi.”

Anh ba cũng kéo Quý Lâm đứng dậy, “Nhanh đi, đợi lát nữa nhất định phải nói cho cậu ấy đây là tặng thay cho em gái thần tiên.”

Quý Lâm cứ không chút chuẩn bị như vậy bị ba vị này cùng nhau đẩy về hướng sân khấu.

Tiêu Lâm hát xong một chữ cuối cùng, nhắm mắt cúi đầu chuyên chú đàn đoạn cuối cùng.

Lúc anh chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên nghe được một trận ồn ào dưới sân khấu.....

Mạnh ngẩng đầu, anh phát hiện trước mặt có một người đang cầm một bó hoa hồng.

Xuyên qua lớp hoa non ớt, Tiêu Lâm bắt gặp Quý Lâm xấu hổ nhìn anh.

Tiêu Lâm không dám tin nhìn người trước mặt, cư nhiên thật sự đến tặng hoa hồng!

Quý Lâm vươn tay, “Tặng cho anh, anh hát rất hay.” Nói xong liền đẩy hoa hồng vào tay Tiêu Lâm, xoay người chuẩn bị chạy trốn khỏi sân khấu.

Tiêu Lâm nhanh chóng phản ứng kịp, một phen bắt lấy tay người đang muốn đào tẩu.

Quý Lâm kinh hoàng, hai mắt mở to nhìn Tiêu Lâm, tựa hồ đang hỏi muốn làm gì đây?

Tiêu Lâm chăm chú nhìn Quý Lâm, sắc sắc liếc cậu một cái, mỉm cười, “Cảm ơn, đây là lần đầu tiên có người tặng hoa hồng cho tôi, thụ sủng nhược kinh. Cho nên, vị bạn học này, có thể ôm cậu một cái không?”

Hành động của Tiêu Lâm nằm ngoài dự đoán của mọi người, lập tức giành được một trận ủng hộ của khán giả. Thậm chí có một đám người còn lớn tiếng hò hét, “Ôm một cái! Ôm một cái!” Một bộ hai người không ôm sẽ không bỏ qua.

Bị nhiều người nhìn như vậy, Quý Lâm cảm giác mặt mình bỏng rát vô cùng, cứ tiếp tục như vậy phỏng chừng hỏng hết mọi việc.

Vì thế Quý Lâm đỏ mặt bước một bước nhỏ về phía trước, nhẹ nhàng ôm Tiêu Lâm một cái, dù sao người nhiều như thế này, hai người cũng không dám ôm quá phận.

Trước lúc tách ra, Tiêu Lâm thoáng nhỏ giọng nói một câu bên tai cậu, mặc dù trong nháy mắt hai người ôm nhau, thanh âm hét chói tai dưới đài vang lên rất lớn, nhưng Quý Lâm vẫn nghe được rõ ràng.

Tiêu Lâm nói, Anh Yêu Em.

Sau khi Quý Lâm xuống khỏi sân khấu, cậu vẫn cảm thấy đầu mình mơ mơ hồ hồ, tiếp theo xảy ra cái gì cũng không rõ ràng, chỉ nhớ MC tuyên bố trong “Top 10 ca sĩ” có Tiêu Lâm, còn có giải thưởng “Giải thưởng nhân khí cao nhất” cũng là Tiêu Lâm.

Gió đông ập lên mặt, lạnh mà khô ráo. Vừa bước ra khỏi cửa hàng liền phải nghênh diện với hàng loạt gió lạnh thổi đến, Tiêu Lâm trong nháy mắt cảm giác một trận lạnh cắt da cắt thịt, ngấm vào thấu xương. Tiêu Lâm kéo chặt khăn quàng trên cổ, hưởng chút ấm áp.

Trên tay anh là một cái bọc to, bên trong cũng là một cái khăn quàng cổ. Ngày mai là tết nguyên đán, ngày đầu tiên của năm mới, Tiêu Lâm chuẩn bị tặng cho Quý Lâm một món quà.

Gần đây phát hiện các nữ sinh trong lớp đều đang đan khăn quàng, qua cuộc nói chuyện của các cô, Tiêu Lâm hiểu được hàm nghĩa của việc tặng khăn quàng cổ —— đeo còng lên trên trái tim, không cho người ta chạy.

Tiêu Lâm nghe được ngụ ý này tâm động liên hồi, nhưng để anh tự mình đan một cái khăn là không có khả năng, vì thế anh đành đến cửa hàng mua một cái mới.

Tiêu Lâm vui sướng nhìn món quà mình chuẩn bị, nào bỏ bộ dáng Tiểu Ngử quàng nó lên. Nhất định rất đẹp.

Bởi vì sau khi nghỉ tết nguyên đán, sẽ lục tục tiến vào thời kỳ thi cuối kỳ, Tiêu Lâm cũng như mọi người ngâm mình trong thư viện, nắm chặt thời gian ôn tập.

Đông đến, thư viện cực kỳ ấm áp dẫn đến việc đọc sách luôn dễ dàng trở nên mệt mỏi, Tiêu Lâm ngẩng đầu dụi dụi hai mắt, không biết anh đã đọc sách suốt mấy tiếng rồi.

Anh nhìn đồng hồ, mới bốn giờ chiều.

Thư viện tĩnh lặng bỗng nhiên truyền đến một trận hoan hô, Tiêu Lâm mơ hồ nghe được ba chữ “Tuyết rơi rồi.”

Tuyết rơi?

Tiêu Lâm bật người buông sách bút trong tay, đi đến bên cửa sổ sát đất nhìn bên ngoài thư viện, tìm hiểu cho rõ.

Chỉ thấy bông tuyết tinh khiết từ trên trời đổ xuống, bay lất phất, tràn ngập bầu trời trắng xóa. Chỉ chốc lát thôi, cây ven đường cùng mặt đất đều được bao trùm một tầng tuyết trắng.

Rất nhiều người trong thư viện cũng giống như Tiêu Lâm, nghe được tin tức này, bèn nhìn không được buông sách chạy đến bên cạnh cửa sổ, ngắm nhìn khung cảnh tinh mơ bên ngoài. Người đi đường giương mở hai tay, đón tiếp từng bông từng bông tuyết trắng muốt. Nữ sinh đều lấy điện thoại, đứng Pose giữa khung cảnh tuyết phủ mộng mơ, chụp lại cảnh đẹp khó quên. Trẻ nhỏ thì vui mừng hoan hô, buông tay mẹ, ngồi xổm trên đất muốn nặn ra một người tuyết.

A thị là một thành phố ở phía nam, mùa đông hàng năm ngoại trừ lạnh và khô cằn thì rất ít khi có tuyết rơi. Đột nhiên có một trận tuyết trắng tựa lông ngỗng che phủ thế này, vẫn là lần đầu tiên Tiêu Lâm nhìn thấy.

Tiêu Lâm cũng có chút kích động, nhanh chóng cầm lấy món quà mới mua phóng ra ngoài.

Chạy đến trường của Quý Lâm, Tiêu Lâm mới kịp phản ứng lại, bản thân vừa rồi quá kích động, căn bản không biết Quý Lâm đang ở đâu.

Tiêu Lâm nhanh chóng rút điện thoại gọi cho Quý Lâm.

Điện thoại được nhắc máy, Tiêu Lâm kích động nói, “Tiểu Ngữ, mau ra xem tuyết!”

“Tuyết?” Thanh âm Quý Lâm mơ mơ màng màng, hiển nhiên là vừa tỉnh ngủ.

“Tuyết rơi rồi!” Tiêu Lâm hưng phấn hô lên.

“Em lập tức dậy đây!” Nghe được vài chữ tuyết rơi, Quý Lâm lập tức thanh tỉnh trở lại. Ở thành phố này có thể nhìn thấy tuyết rơi quả thực là một chuyện cực kỳ bất ngờ.

“Anh đến dưới lầu ký túc của em chờ em.”

Khi Tiêu Lâm chạy được đến ký túc xá của Quý Lâm, mới phát hiện trên người anh đã bao trùm một tầng tuyết mỏng.

Tiêu Lâm vươn tay muốn giữ xuống, thì có người đã nhanh hơn một bước, vỗ đi giúp anh.

Quý Lâm vừa xuống đã thấy Tiêu Lâm bọc một thân đầy tuyết, cậu đến bên người anh, việc đầu tiên là giữ tuyết giúp anh.

Vừa thấy Quý Lâm, Tiêu Lâm không thêm để ý tuyết trên người nữa, cao hứng lôi kéo tay Quý Lâm đến một ngã rẽ, nắm chặt hai tay cậu trong tay, nhìn chăm chăm Quý Lâm, ha ha cười, “Tiểu Ngữ, tuyết rơi rồi.....”

Quý Lâm ngẩng đầu nhìn tuyết bay đầy trời, cũng lộ ra nụ cười sung sướng, “Thật đẹp.”

Tiêu Lâm gật đầu, cười mãi với Tiêu Lâm.

Quý Lâm bị anh cuốn hút, đồng dạng mỉm cười với Tiêu Lâm, “Anh cười ngốc quá.....”

“Em cười đẹp quá” Người nào đó vẫn cười vui vẻ như cũ.

Đột nhiên một trận gió phiêu qua, Quý Lâm lạnh đến rụt hết cả cổ.

Tiêu Lâm trì hoãn lập tức lấy khăn quàng ra, vốn định để mai đưa cho Tiểu Ngữ, nhưng bầu không khí tựa hồ rất tốt.

Tiêu Lâm tỉ mỉ quàng khăn lên cho Quý Lâm.

Hôm nay Quý Lâm mặc chiếc áo phao màu đỏ hai người cùng mua lần trước, phối với chiếc khăn quàng cổ lông dê màu trắng Tiêu Lâm mua lần này rất vừa vặn, phối như vậy càng làm Quý Lâm thêm vẻ hoạt bát.

“Dùng khăn quàng cổ cùng em lại, Tiểu Ngữ không thể chạy thoát.” Tiêu Lâm chỉnh đi chỉnh lại chần cho Quý Lâm, vô cùng vừa lòng.

Quý Lâm nhìn người trước mắt đang ôn nhu quàng khăn cho mình, hứa với anh, “Trừ phi anh không cần em.”

“Nên nói những lời này là anh mới đúng, Tiểu Ngữ cướp lời thoại của anh.”

“Ai mà biết được.” Quý Lâm cười cười.

Thời tiết khá lạnh, khi nói chuyện sẽ phả ra làn sương mù trắng mờ.

Chóp mũi Quý Lâm bị đông lạnh đỏ bừng, Tiêu Lâm vươn tay bao lấy gương mặt cũng bị đông lạnh hồng hồng của Quý Lâm, ánh mắt chăm chú nhìn cậu, nghiêm túc nói, “Tiểu Ngữ, em yên tâm, tuyệt đối không bao giờ xuất hiện tình huống đó.”

Hôm nay Tiêu Lâm cũng mặc chiếc áo phao cùng kiểu kia, hai người đứng trong tuyết, xa xa nhìn lại chính là một đôi tình nhân mặc áo tình nhân.

Hai người cứ vậy, đứng dưới tuyết trắng bao phủ, lặng lẽ nhìn nhau, thấu cả tâm can.

Tuyết bay lả tả, khoác một lớp áo tuyết tinh khôi lên người hai người.

Tiêu Lâm cảm giác anh cùng Quý Lâm có thể cứ như vậy mãi mãi.

Đầu bạc đến già.....

29. Chương 29: Ft Lễ Tình Nhân

Kỳ thi chấm dứt, đang mong chờ nghỉ đông cuối cùng cũng có thể vùng tay hô to cuối cùng cũng nghỉ rồi ~ Diễn đàn vông phôi bước vào mấy ngày nghỉ này cũng bắt đầu náo nhiệt hẳn lên. Đặc biệt là sắp đến ngày ba mươi cuối năm, quần chúng trong diễn đàn vô luận là post kịch, thị phi hay là tám nhảm, đâm chọc đều nhiệt tình hơn so với bình thường vài lần. Mà lúc này chợt hé lộ một bài post vừa lúc hấp dẫn không ít người nhiệt liệt thảo luận..

Chủ đề: [Ngọt ngào sugar~] Tiết mục FT lễ tình nhân đặc biệt tung hoa hoạt động ~ Cầu các vị đề cử cặp đôi yêu nhau ngọt ngào trong lòng các vị nào ~

Lầu chính: Các bạn thân ái, xin không cần để ý, cứ đề cử CP người thật các người yêu thích nhất trong giới vông phôi đi ~ Chúng tôi sẽ thống kê trong bài post xem CP nào có nhân khí cao nhất, tổ tiết mục nhất định sẽ cố gắng mời nhóm CV đó đến tham dự FT lần này ~ Lăn lộn bán mone, đập nôi bán sắt cũng nhất định mời đến bằng được { ! (#‘O)} Vì thế, làm ơn đề cử mãnh liệt chút đi ~()/~ la la la.

1L: Sô pha! Tất nhiên muốn giới thiệu Phong Thủy thích cướp sô pha rồi ~

2L: Xếp hàng theo anh cả!

3L: Thứ lỗi tôi lạc hậu, Phong Thủy thành CP người thật từ bao giờ???

4L: Tất nhiên là ở thời điểm biến thành CP người thật rồi __

5L: 4 ca keo kiệt, tôi nói cho 3L, tất nhiên ở ca hội sinh nhật rồi XDDD

6L: Phong Thủy không giải thích!

7L: Phong Thủy +1

8L: Phong Thủy +2

9L: Phong Thủy +3

10L: Phong Thủy +1380013800

26L: Chính là không phải lúc trước đại thần đã nói các người cho rằng yêu nhau thì là yêu nhau, không yêu nhau thì là không yêu nhau sao?

27L: Sờ lầu trên thiên nhiên ngốc, đại thần nói thế là troll con dân đó __

38L: Nhiều người đề cử Phong Thủy như vậy, vì thế tôi cũng đến đề cử nha (^o^)/~

49L: Phong Thủy siêu moe o(*^~^*)o mạnh mẽ đề cử!

60L: Hai vị CV đều lặn suốt, nếu có thể nghe được FT lễ tình nhân thì thật sự là quá tuyệt vời ~

79L: Phong Thủy không phải YY sao? Cưng nhiên nhiều người công nhận là thật như thế?

88L: Thời điểm sinh nhật của Bất Ngữ sama của chúng ta, đại thần đều ở cùng cậu ấy, nói không chừng đêm đó liên, khu khụ ><

89L: Ls chú ý của đồng

90L: Lại thấy fan NC của Lưu Thủy Bất Ngữ Orz Cứ cho rằng sama nhà mình là vạn nhân mê à, ai thấy cũng muốn nhào lên à!

99L: Fan YY đều là thật sao, cười chết người, cưng nhiên còn nhiều người đề cử như vậy, người ta muốn mời là CP! Người! Thật! Biết cái gì là CP người thật không? Loại sinh vật như fan NC chân chính này thực đáng sợ!

100L: Gào khóc cầu Phong Thủy (^o^)/~

111L: CP Lưu Thủy Bất Ngữ nói mà cũng có người tin? Trên thế giới này thì ra thật sự có fan NC chân chính __(: 3)__

120L: 120 khẩn cấp thông tri, một đại lương antifan của Lưu Thủy Bất Ngữ đột kích, mong nhóm đội hữu không cần để ý tới, canh gà nhân sâm trực tiếp báo cáo, châm ngòi thổi gió trực tiếp không nhìn, lãnh điểm cao quý là trực tiếp bỏ qua

130L: Anti lại đến rồi, cuối năm rồi còn không để yên!

140L: Vốn tưởng rằng nghỉ hè nên mạnh động, không ngờ nghỉ đông, sức chiến đấu cũng không yếu

150L: Đừng động đến đám người âm dương quái khí này, tổ tiết mục xin hãy cứ thử mời Phong Thủy một lần đi, nếu thực sẽ chứng minh hai người thực sự yêu nhau, về sau bớt người nhảm chán lảm miêng, nếu hai người không đến FT thì hoan nghênh lúc đó đến tiếp tục phun!

160L: Phắc, post đề cử đều có thể đẩy lên đầu, quý trước nhóm anti rồi OJL. Đây là đời 3D quá tính mịch nên đến 2D tìm cảm giác tồn tại sao?

200L: Ủng hộ đề nghị của 150L, tổ tiết mục cứ đi hỏi thử một câu trước đi, nếu mời không được thì có thể mời người có nhân khí thứ hai mà

Cả một bài post lại bắt đầu một màn đấu tranh giữa antifan cùng fan của hai người.

Tổ tiết mục rất cục cựa cũng tiếp thu đề nghị của lầ 150, tới tìm Tiêu Lâm.

Ngọt Ngào Sugar: Chào buổi tối đại thần, tôi là Tổ tiết mục “Ngọt Ngào Sugar” (ˆoˆ)/~

Tùy Phong Nhập Dạ: Xin chào.

Ngọt Ngào Sugar: Tổ tiết mục của chúng tôi chuẩn bị làm một chuyên mục vào ngày lễ tình nhân, có thể mời đại thần cùng Bất Ngữ sama đến tham dự không?

Tùy Phong Nhập Dạ: Chuyên đề Lễ tình nhân? Là chỉ có tôi cùng Tiểu Ngữ đến làm khách quý sao?

Ngọt Ngào Sugar: Là như vậy đó O(_)O

Tùy Phong Nhập Dạ: Đây là phải là tình nhân mới được tham gia nhỉ?

Ngọt Ngào Sugar: *Chọt ngón tay* Vì thế đại thần cùng Bất Ngữ sama

Tùy Phong Nhập Dạ: Cô đã hỏi qua Tiểu Ngữ chưa?

Ngọt Ngào Sugar: Bất Ngữ sama rất thần bí, không tìm được người để hỏi QAQ

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi giúp cô hỏi, Tiểu Ngữ đồng ý thì tôi không có vấn đề gì.

Ngọt Ngào Sugar: Hiu hiu, đại thần thật sự quá tốt (ˆoˆ)/~

Lát sau Tiêu Lâm liền giúp tổ tiết mục đi hỏi Quý Lâm.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngữ, vừa rồi có một tổ tiết mục nói muốn mời chúng ta đến làm khách quý.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Tiết mục gì?

Tùy Phong Nhập Dạ: Chuyên đề lễ tình nhân *cười xấu xa*

Lưu Thủy Bất Ngờ: Anh đồng ý?

Tùy Phong Nhập Dạ: Đương nhiên chưa. Anh không phải còn chờ trưng cầu ý kiến của em sao, em đồng ý chúng ta liền tham gia *cười xấu xa*

Lưu Thủy Bất Ngờ: Em suy nghĩ đã *sờ cằm*

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngừ, anh cảm thấy tiết mục này cũng không tệ lắm *híp mắt cười*

Lưu Thủy Bất Ngờ: Cho nên __

Tùy Phong Nhập Dạ: Cho nên chúng ta tham gia đi XD

Lưu Thủy Bất Ngờ: Muốn tham gia đến thế? *híp mắt cười*

Tùy Phong Nhập Dạ: Kỳ thật anh chỉ muốn khoe ân ái thôi *híp mắt cười*

Lưu Thủy Bất Ngờ:

Lưu Thủy Bất Ngờ: Người ta nói cổ tình khoe ân ái sẽ bị phỉ nhổ.....

Tùy Phong Nhập Dạ: Thế thì anh không cổ tình XD

Lưu Thủy Bất Ngờ: Lộ hết ý đồ rồi! () Khinh bỉ anh!

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngừ tham gia không?

Lưu Thủy Bất Ngờ: Được rồi

Chuyện tham gia FT liền cứ vậy là được định đoạt.

Tổ tiết mục vạch kế hoạch sẽ thu xong tiết mục rồi post lên diễn đàn võng phôi vào tối ngày 14 tháng 2, cho nên thời gian thu của hai người Phong Thủy là vào buổi tối trước một ngày.

Tối đó, Tiêu Lâm thấy đã đến giờ liền mở máy tính, vào phòng tổ tiết mục đã báo từ trước, cơ hồ đồng thời cũng là lúc Quý Lâm vào.

Trước đó tổ tiết mục đã chuẩn bị xong xuôi, thấy hai vị khách quý đều đến đông đủ, hai bên hàn huyên một hồi rồi bắt đầu thu.

“Hai vị đây là hẹn trước cùng nhau vào phòng sao.” MC Lượng Lượng trêu chọc.

“Ha, ha, làm sao thế được, trùng hợp thôi.”

“Tùy Phong, Bất Ngữ, các người đã chuẩn bị tốt chưa?” Một vị MC tên Tinh Tinh khác xác nhận.

“Tôi ok.” Tiêu Lâm trả lời.

“Tôi cũng không thành vấn đề.” Quý Lâm trả lời.

“Tốt lắm, bắt đầu thôi, Tinh Tinh Lượng Lượng, các người có thể bắt đầu rồi.” Đạo diễn cho lời xác nhận cuối cùng, sau đó trực tiếp tuyên bố bắt đầu thu.

Lượng Lượng lập tức tiến vào trạng thái bắt đầu phần giới thiệu trước tiết mục, “Xin chào các các bạn khán thính giả nghe đài, hoan nghênh lắng nghe tiết mục đặc biệt kỳ này của tổ tiết mục “Ngọt ngào Sugar”: Love & Love của anh và em ~ Hôm nay hai vị khách quý được chúng tôi mời đến chính là Tùy Phong Nhập Dạ cùng Lưu Thủy Bất Ngữ, hoan nghênh hai vị ~” Nói xong liền vỗ tay hoan nghênh.

“Hello mọi người, tôi là Tùy Phong.” Tiêu Lâm nhiệt tình mở lời chào.

“Chào mọi người, tôi là Lưu Thủy Bất Ngữ.” Thanh âm của Quý Lâm có vẻ lãnh đạm hơn bình thường.

“Haizzz, Lượng Lượng này, tổ tiết mục của chúng ta lập lâu như vậy rồi, đây vẫn là lần đầu tiên mời Tùy Phong và Bất Ngữ đến nhỉ.”

“Đúng vậy, quả thật là lần đầu tiên đấy, nhưng tựa hồ hai vị bình thường cũng rất ít tham gia các loại FT đúng không?”

“Đúng vậy, đây là lần đầu tiên tôi tham gia FT, Tiểu Ngữ chắc cũng thế.” Tiêu Lâm tự nhiên đáp lời.

“Ừa. Lần đầu tiên.”

“Tổ tiết mục chúng tôi vô cùng vinh hạnh nha.” Tinh Tinh cực kỳ vui mừng.

“Trộm nói một chút, hai vị thật sự rất được hoan nghênh nha, nhóm fan mãnh liệt yêu cầu tổ tiết mục mời hai vị đến tham gia FT lễ tình nhân lần này, còn có không ít fan gửi email nhắn nhủ please tổ kịch nhất

định phải mời hai vị đến.” Lượng Lượng lập tức tiếp lời Tinh Tinh.

“Cảm ơn sự yêu thích của mọi người.” Đối với tình cảm của fan, Tiêu Lâm vẫn rất cảm động.

“Lại nói tổ tiết mục chúng tôi cũng có rất nhiều người là fan của hai người, vị nào đó ở đây cũng là”
Lượng Lượng cố ý ám chỉ.

“Này!” Tinh Tinh giả bộ tức giận hô một tiếng.

“Uhm, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, lúc trước chúng tôi đã chuẩn bị rất nhiều câu hỏi muốn hỏi hai vị, vậy tiếp sau đây chúng ta bắt đầu hỏi được không?” Tinh Tinh thanh thanh giọng, “Câu thứ nhất tin rằng rất nhiều khán giả nghe đài đều rất hiếu kỳ, xin hai vị đích thân trả lời một chút, hai người có phải là tình nhân không?”

“Vấn đề này để Tùy Phong trả lời.” Quý Lâm lập tức đá mọi chuyện sang cho Tiêu Lâm, ai đáp ứng đến tham gia tiết mục thì người đó trả lời.

Hiểu được ý của Quý Lâm, Tiêu Lâm cười cười hồi đáp: “Đều đã cùng nhau đến tham gia tiết mục tình nhân, các người nói xem?”

“Cho nên kỳ thật là yêu nhau rồi.” Lượng Lượng chuyển câu hỏi thành câu trần thuật.

“Ừa.”

“Vậy hai người có thể chia sẻ cho mọi người một chút, rằng hai người quen biết thế nào không?” Tinh Tinh tiến hành hỏi câu thứ hai.

Quý Lâm vẫn không mở miệng, chờ Tiêu Lâm trả lời.

“Cái này, đương nhiên là thông qua vòng phối.”

“Hai người là thông qua vòng phối quen biết? Là thông qua bộ kịch “Thu Phong Sinh Vị Thủy” kia sao? Đó hình như là vở kịch đầu tiên hai người hợp tác nhỉ.”

“Không phải.” Quý Lâm này giờ vẫn im lặng, lúc này lại lên tiếng phủ định cách nói của Lượng Lượng, trả lời “Trước đó đã có một bộ cùng hợp tác, chẳng qua khi đó tôi chưa quen anh ấy.”

“Ừa, trước đã có hợp tác qua bộ “Bất Phụ Quân”, đó là lần đầu tiên tôi nghe được thanh âm của Tiểu Ngừ, lập tức bị hấp dẫn.” Nói xong, Tiêu Lâm cũng bắt đầu hồi tưởng lại quá trình quen biết Tiểu Ngừ.

“Ồ? Cho nên nói Tỳ Phong quen Bất Ngữ trước?”

“Ừa, lúc đó Tiểu Ngữ căn bản không biết tôi, sau lại không tìm được chủ dịch thụ thích hợp cho “Thu Phong Sinh Vị Thủy”, vì thế tôi đã đề cử Tiểu Ngữ.”

Không ngờ rằng Tiêu Lâm lại phối hợp như vậy, Lượng Lượng cười cười tiếp tục phát triển chủ đề, “Ha ha, kỳ thật là Tỳ Phong chủ động hợp tác với Bất Ngữ?”

“Đúng vậy, vẫn là tôi luôn chủ động.” Dứt lời, Tiêu Lâm then thùng mỉm cười.

“Cũng không phải em bắt anh làm vậy.” Quý Lâm mang theo tia ngạo kiêu nói.

“Ừa, ừa, đều là anh tự nguyện. Ai bảo anh là fan cuồng của Bất Ngữ sama chứ.” Tiêu Lâm trả lời Quý Lâm một cách sủng nịnh, cũng coi là lời nói đùa, mọi người ở đây đều bị Tiêu Lâm làm cho bật cười.

Nói nhảm một lúc, cuộc trò chuyện lại bước vào phần thứ hai.

“Ai quen thuộc với tổ tiết mục chúng tôi đều biết chúng tôi có một trò chơi thử độ ăn ý, tiếp sau đây, MC sẽ gửi mấy câu hỏi sang cho hai vị, đợi lấy nữa hai vị hãy đưa câu trả lời sang cho MC Tinh Tinh, nhưng không được nói đáp án cho đối phương. Muốn khảo nghiệm độ ăn ý giữ hai người.” Lượng Lượng giới thiệu quy tắc trò chơi cho hai người.

“Được.”

“Sẽ không lén nói đáp án.”

Ngay sau đó, Tiêu Lâm nhận được câu hỏi do MC gửi đến, anh trả lời một lượt rồi đưa cho Tinh Tinh.

“Tốt lắm, hai người đều đã đáp xong rồi. Sau đây chúng ta hãy cùng nhau nhìn xem tột cùng hai người ăn ý đến đâu?”

“Ừa, tôi đã nhận được đáp án, vậy chúng ta cùng công bố nào.” Tinh Tinh bắt đầu đọc câu hỏi đầu tiên:

Câu hỏi thứ nhất: Hai người yêu nhau từ lúc nào.

Tỳ Phong: Hôm sinh nhật Tiểu Ngữ.

Bất Ngữ: Lần đầu tiên gặp mặt.

“Hà? Đáp án câu đầu tiên đã không giống nhau?” Lượng Lượng rất là ngạc nhiên.

“Vì sao đáp án lại khác biệt đến thế? Có thể giải thích một chút không? Tùy Phong nói trước đi.” Hiển nhiên Tinh Tinh cũng rất tò mò.

Không chỉ có MC, đến Tiêu Lâm nghe xong đáp án cũng giật mình vô cùng.

Anh vẫn luôn nghĩ Tiểu Ngữ chính thức chấp nhận yêu anh là vào thời điểm sinh nhật cậu, không ngờ Tiểu Ngữ ngay lúc anh thổ lộ lần đầu tiên đã coi như hai người yêu nhau rồi.

Tiêu Lâm hiểu được điều này, quả thực là mừng rỡ như điên, thì ra Tiểu Ngữ thích anh ngay từ đầu,

Tiêu Lâm vui sướng giải thích đáp án của mình cho MC: “Lần gặp mặt đó tôi đã thổ lộ một lần, Tiểu Ngữ không trực tiếp đáp ứng, cho nên tôi nghĩ khi đó chúng tôi còn chưa tính là yêu nhau, không ngờ thật ra Tiểu Ngữ đã chấp nhận từ lần đó rồi.”

Tiêu Lâm vừa mới nói xong, lập tức nhận được tin của Quý Lâm nhắn trên QQ, bên trên chỉ có một biểu tình → () Khinh bỉ anh!

“Cho nên nói kỳ thật đã yêu nhau từ lúc đó rồi, chỉ có điều Tùy Phong anh đã hiểu sai ý người ta.”

“Xem như vậy đi.”

“Phụt, rất muốn hỏi Bất Ngữ một chút, đối với phản ứng của Tùy Phong trì độn như vậy, cậu có gì muốn nói không?”

“Quen là tốt rồi.” Quý Lâm rất bình tĩnh, quả nhiên đã quá quen rồi.

“Ha ha, xem ra không chỉ có một chuyện này, vậy chúng ta xem câu thứ hai.....”

Câu hỏi thứ hai: Ai theo đuổi đối phương trước.

Tùy Phong: Tôi đây.

Bất Ngữ: Anh ấy.

“Câu này hai người thật ăn ý nha, ngay cả số lượng từ trả lời cũng giống nhau.” Tinh Tinh tán dương.

“Vừa mới nghe được chuyện Tùy Phong thổ lộ, có thể nói cụ thể hơn không?” Lượng Lượng lập tức bắt lấy đầu vết, đào bới sâu hơn.

“Ừa, có thể. Ban đầu là tôi thích thanh âm của Tiểu Ngữ, hợp tác vài lần rồi chậm rãi quen thuộc với Tiểu Ngữ hơn, sau khi gặp người thật thì phát hiện Tiểu Ngữ rất dễ khiến người khác yêu thích.” Tiêu Lâm dừng lại một chút, nói bổ sung, “Kỳ thật tôi vẫn luôn thích Tiểu Ngữ, sau đó à, đương nhiên là thổ lộ rồi.”

“Vừa mới rồi đã nói thổ lộ trong lần gặp mặt à?”

“Ừa, lúc ấy cố lấy hết dũng khí đó”

“Lúc ấy Bất Ngữ có cảm nhận gì?” Tinh Tinh hợp thời chuyển đề tài sang Bất Ngữ, dù sao cũng không thể cứ để Tùy Phong nói, đây là tiết mục của cả hai người nha.

Quý Lâm suy nghĩ một hồi, phun ra vắn vắn bốn chữ, “Có hơi ngạc nhiên.”

“Còn gì nữa?” MC tiếp tục truy vấn.

“Còn gì nữa à? Cũng được đi Sau đó thì đồng ý, nhưng lúc đấy người nào đó không hiểu ra.....”

Người nào đó bị khinh bỉ sờ sờ cằm, ngồi trước máy tính cười ngây ngô.

Mấy vấn đề kế tiếp hai người đều đáp không khác lắm, hiển nhiên ăn ý mười phần. Nhóm MC vốn muốn mượn lí do hai người không ăn ý mà trừng phạt một chút nhưng đành bất đắc dĩ, xem ra phần trừng phạt bị ngâm nước nóng rồi.

“Xem ra hai người cực kỳ ăn ý nha, vốn đang chờ mong hai người trả lời sai để chúng ta trừng phạt một chút.” Giọng nói của Lượng Lượng tràn đầy tiếc nuối.

“Đúng vậy.....” Tinh Tinh cũng thấy rất đáng tiếc.

“Tuy vậy, nhưng có thể mời hai người nói chút chuyện gì đó thú vị trong cuộc sống hoặc là tung hint gì gì đó được không?” Tinh Tinh không cam lòng đưa ra lời đề nghị.

“Có thể.” Quý Lâm sáng khoái đồng ý.

“Vậy Bất Ngữ nói trước đi.” Tinh Tinh vừa nghe thấy lập tức hứng phấn hơn hẳn.

“Tùy Phong bình thường là một người rất 2.....” Vừa nói xong, Quý Lâm dường như nhớ tới một điều gì

đó, mỉm cười.

“Anh sao lại 2.” Tiêu Lâm nhỏ giọng phản bác.

“Anh sao không 2.” Lập tức bị Quý Lâm cười bác bỏ.

“Được rồi.” Tiêu Lâm cũng bật cười theo.

“Vậy Bất Ngữ, cậu có thể hình dung cho chúng tôi nghe một chút về Tùy Phong trong 3D không?” Lượng Lượng tò mò hỏi.

“Đàn ông tốt.” Cơ hồ như Quý Lâm thốt ra ngay lập tức.

Được Quý Lâm trực tiếp khích lệ như vậy, Tiêu Lâm cư nhiên then thùng vô cùng

Giờ phút này trong lòng Tiêu Lâm ngoại trừ cao hứng cũng chỉ còn ngọt ngào.

Mấy người họ tán ngẫu vui vẻ, thời gian trôi qua như thoi đưa, ngay lúc tiết mục sắp kết thúc, MC hỏi Tiêu Lâm có hy vọng Quý Lâm nói gì với mình không.

“Tôi một mực chờ một câu của Tiểu Ngữ.” Ý cười tràn ngập đáy mắt, Tiêu Lâm nói ra những điều này, hy vọng Tiểu Ngữ có thể hiểu được. Nhưng cho dù Tiểu Ngữ không nói, tâm ý của cậu, anh đã hiểu được rồi.

“Ồ? Rốt cục là chuyện gì?” MC tò mò hỏi.

“Câu tiếp theo.” Quý Lâm ngượng ngùng để MC đổi đề tài.....

Quý Lâm luôn cảm thấy ba chữ “em yêu anh” này mà nói ra thì rất buồn nôn, lúc hai người bên nhau, cậu đã đủ then thùng, nói không nên lời rồi, giờ nhiều người như vậy lại càng không thể không biết xấu hổ. Cho nên câu nói mà Tiêu Lâm muốn kia, hôm nay cậu không có cách nào thỏa mãn anh được.

Tiêu Lâm cũng hiểu, không ép buộc thêm, ra ý để MC đổi đề tài.

“Bất tri bất giác, tiết mục của chúng ta cũng đã đến lúc kết thúc, qua mấy tiếng nữa sẽ là lễ tình nhân, hai vị hãy gửi cho tất cả các fan ủng hộ hai người một lời chúc phúc nào.” MC tuy rằng không muốn lắm, nhưng nếu khách quý đều muốn đổi đề tài, thì đành phải thuận theo.

Tiêu Lâm lập tức nói lời chúc của mình, “Chúc mọi người valentine vui vẻ, ngày nào cũng vui vẻ.”

“Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người từ trước đến nay, chúc mọi người vui vẻ.” Quý Lâm cũng đưa ra lời chúc chân thành nhất.

“Thời gian trôi qua thực mau, tiết mục ngày hôm nay xin được kết thúc tại đây. Một lần nữa cảm ơn Tùy Phong Nhập Dạ cùng Lưu thủy Bất Ngữ đã đến tham gia tiết mục ngày hôm nay của chúng tôi.” Lượng nói lời kết.

“Cảm ơn hai vị khách quý, chúc hai người valentine vui vẻ, đồng thời cũng chúc tất cả người nghe có một valentine vui vẻ.”

Kỳ tiết mục này được phát ra vào đêm valentine đó, nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt của người nghe.

“Tổ tiết mục uy vũ! Cứ nhiên thật sự mời được hai người họ!”

“FT lễ tình nhân, lời đồn cứ vậy bị đánh vỡ, Phong Thủy là nhất!”

“Chưa bao giờ tham gia FT, vậy mà lần này lại có FT Vẫn là FT ngọt ngào muốn chót hiu hiu.”

“Sau khi nghe xong tôi lại tin tưởng vào tình yêu $o(*^{\wedge}*)o$ ”

“Lại tin tưởng vào tình yêu +1.”

“Lại tin tưởng vào tình yêu +2.”

“Tin tưởng tình yêu +1008611.”

“Quá ngọt ngào, tình cảm của hai người thật tốt QAQ.”

“Tùy Phong đại thần rất chân thành nha, hỏi cái gì cũng đều thành thật trả lời, sau khi nghe xong cái này liền cảm thấy Phong Thủy rất đáng yêu, hai người yêu nhau thật đi.”

“Bị cảm động phát khóc, đã lâu chưa từng nghe FT hay như vậy.”

“Phong Thủy ngọt ngào quá, chúc hai vị hạnh phúc $\sim o(*^{\wedge}*)o$ ”

“Chúc 3D hạnh phúc nha $\sim$ ”

Hoàn chương 29.

30. Chương 30: Điềm Báo

Tiêu Lâm sửa lại chữ ký QQ của mình thành: “Tạm thời không tiếp kịch mới, kể cả ảo rỗng. Kịch cũ mong chó thức giục, trở về nhất định trả hàng.”

Đọc được dòng ký tên này, một đám chuẩn bị dặm chân hậm hực, thường nói ngày ngủ là thời cơ tốt nhất để ghi âm, mà Tùy Phong lại không nhận kịch mới vào lúc này, Nhóm chuẩn bị vội vàng ra kịch chỉ có thể rưng rưng đi tìm người khác.

Quý Lâm cũng đọc được chữ ký này của anh, vốn cậu còn đáp ứng một cô bé chuẩn bị trong xã đoàn đến tìm Tiêu Lâm phối hiệp dịch, nhưng anh đã treo stt như vậy khẳng định là có lý do của anh. Thế nên khi Quý Lâm đọc được những dòng này, cậu cũng đánh mất luôn ý tưởng tìm anh tiếp kịch.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Sao đột nhiên không tiếp kịch mới? Nợ quá nhiều rồi?

Tùy Phong Nhập Dạ: Không phải, về nhà, phụ huynh ở nhà, không dám làm càn *khóc*

Lưu Thủy Bất Ngữ: Phụt, thật là một đứa trẻ hiếu thuận.

Tùy Phong Nhập Dạ: o(*//// ///*)q Tiểu Ngữ cũng thế

Khóe miệng đang khê cong của Quý Lâm bỗng cứng lại, cậu hiếu thuận sao?

Hôm nay đúng ngày mừng chín tháng giêng, vốn nên là lúc người một nhà hòa thuận vui vẻ, quây quần bên nhau qua tân niên. Nhưng giờ phút này trong nhà Quý Lâm chỉ có một người. Bố mẹ cậu dạy bây giờ đều là lớp 12 sắp tốt nghiệp, đây chính là thời khắc ôn tập quan trọng nhất. Hai người ngày ngày bận rộn ở trường học, tiến hành ôn tập cho các học trò.

Từ nhỏ Quý Lâm đã hình thành thói quen, trong trí nhớ của cậu, bố mẹ luôn bề bộn nhiều việc.

Thời còn bé, mỗi ngày Quý Lâm tan học sớm về để nhà, ngoan ngoãn làm xong bài tập, nhưng không xem tivi mà lại ngồi trên sofa chờ bố mẹ về.

Lát sau bố mẹ về, Quý Lâm vui mừng chạy qua, hai tay dâng lên bài thi 100 điểm cùng bài tập đã hoàn thành bày trước mắt bọn họ, thần tình chờ mong: “Bố, mẹ, hôm nay con đã ngoan ngoãn làm hết bài tập rồi nha, bài kiểm tra hôm qua còn được 100 điểm.”

Tiểu Quý Lâm ngẩng đầu, hưng phấn nói cho bố mẹ mình, hy vọng có thể nhận được sự khen ngợi.

“Bảo bối ngoan, qua bên kia chơi đi, mẹ còn bài thi chưa chữa xong.” Bà nói xong liền đi vào phòng sách.

Quý Lâm ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn cửa phòng sách “rầm” một tiếng đóng lại..... Sau đó cậu lại chậm rãi trở về sô pha, cuộn thân thể non nớt thành một đoàn.....

Thầy giáo cho bài tập là để bố mẹ đưa con mình đi công viên chơi, sau đó cho trẻ về viết một bài nhật ký. Quý Lâm về nhà vui vẻ đưa đề tài cho bố mẹ xem, kết quả chỉ nhận được câu trả lời lần sau đi, lần sau đi.

Vì thế, cả lớp chỉ có một mình Quý Lâm không nộp bài, thầy giáo hỏi cậu mãi, nhưng cậu chỉ cúi đầu, không chịu trả lời.

Dần dần, Quý Lâm không bao giờ nói những lời này với bố mẹ nữa

Bố mẹ còn hiểu rõ tình trạng sức khỏe của từng học sinh trong lớp còn hơn tình trạng của cậu, mẹ còn nhớ rõ sinh nhật từng học trò, nhưng lại mãi không nhớ nổi sinh nhật cậu.

Thời điểm Quý Lâm sinh nhật 16 tuổi, Quý Lâm gọi điện thoại cho họ, hai người đều trực tiếp cúp máy. Thật vất vả chờ đến tận tối mới gọi được, mẹ chỉ đơn giản nói hai câu liền tắt máy, “Bảo bối ngoan, mẹ phải ra đề thi, chờ mấy ngày nữa gửi tiền cho con, bye con.”

Những lời này khiến trái tim Quý Lâm hoàn toàn đóng băng. Cậu yên lặng dập máy, chậm rãi ngồi xổm trên mặt đất, vươn hai tay ôm lấy đầu gối, chôn đầu vào vòng tay mình, lầm bầm nói, “Con không phải muốn tiền của các người, hôm nay là sinh nhật của con bố mẹ Bố mẹ có nhớ không? Hôm nay là sinh nhật 16 tuổi của con”

Có đôi khi Quý Lâm rất hận bố mẹ bỏ mặc cậu, cảm thấy đám học sinh của họ đã đoạt đi tình yêu của bố mẹ mình. Nhưng mỗi lần nhắc đến nghề nhà giáo, Quý Lâm lại nhịn không được vì sự vĩ đại của bố mẹ mình mà kiêu ngạo. Trong lòng cậu luôn rất mâu thuẫn.

Sau khi kỳ thi đại học kết thúc, Quý Lâm quyết đoán báo danh vào trường sư phạm, cậu muốn nhìn xem, nghề nghiệp khiến bố mẹ cậu dồn cả tình yêu vào đó, rốt cuộc có mị lực gì?

Quý Lâm bước ra khỏi hồi ức, nhẹ xoa khoeo mắt mình. Không biết có phải Tiêu Lâm cảm nhận được sự khác thường của cậu hay không, anh gửi mấy lời trên QQ hỏi thăm.

Tùy Phong Nhập Dạ: Sao đột nhiên không nói?

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngử?

Tùy Phong Nhập Dạ: Không có ở đó sao?

Quý Lâm vội vàng trả lời.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Không phải, vừa mới đi uống nước.

Tùy Phong Nhập Dạ: Thì ra là thế.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Uhm, hôm nay cứ thế đi, em có chút việc, em đi trước.

Tùy Phong Nhập Dạ: Ừa, (^_^)/~~ bye bye.

Cứ nhớ lại là tâm tình Quý Lâm lại bị ảnh hưởng rất lớn.

Nghĩ đến nguyên nhân Tiêu Lâm không tiếp kịch mới, Quý Lâm cũng không thể không biết xấu hổ mà làm anh khó xử, thế nên cậu không nói chuyện bộ kịch cho Tiêu Lâm biết. Vừa đúng lúc vị chuẩn bị kia cũng đang trong nhóm chat của xã đoàn nói chuyện với người khác, Quý Lâm không nghĩ nhiều, trực tiếp nói chuyện này với cô nàng trong nhóm.

Lưu Thủy Bất Ngờ: Phù Phù, Tùy Phong nói nhà anh ấy có bố mẹ, không tiện ghi âm, cho nên ngại quá

Phù Phù: Tìm ra manh mối, không sao hết, vừa mới rồi cũng thấy anh ta treo không tiếp kịch mới, nên mới nhờ cậu đi đó, nếu không ghi âm được thì tôi đi tìm người khác.

Baby: Quả nhiên nguyên nhân gì gì đó, chỉ có vợ mới biết được nha

Phù Phù: —

Tâm trạng Quý Lâm không tốt lắm, nói cho Phù Phù xong liền logout.

Ngay trong nháy mắt Quý Lâm thoát ra, Tiêu Lâm phát hiện có người nhắn tin cho anh.

Tiêu Lâm đọc mới thấy là một nhóm chat của một tổ kịch.

Thanh Lam: Tùy Phong, xin chào ~

Nhìn ID này, nhất thời Tiêu Lâm không nhớ được đó là ai, nhưng có thể nhắn tin cho anh quá kịch tổ, hẳn là đã từng hợp tác.

Tiêu Lâm cũng khách khí trả lời.

Tùy Phong Nhập Dạ: Chào.

Thanh Lam: Vừa rồi quên tự giới thiệu, tôi là CV Thanh Lam của Thanh Ảnh.

Thấy hai chữ Thanh Ảnh, Tiêu Lâm mới kịp phản ứng lại, thì ra cùng một xã đoàn với Tiểu Ngừ.

Tùy Phong Nhập Dạ: Chào Thanh Lam.

Thanh Lam: Tùy Phong, anh có thể gọi tôi là Tiểu Lam ~

Tiêu Lâm là một người rất khách khí, người ta đã nói như vậy, thì anh cũng chỉ có thể nói theo hấn.

Tùy Phong Nhập Dạ: Ha ha, chào Tiểu Lam.

Thanh Lam: Kỳ thật muốn mời đại thần tiếp một cái kịch *chọt ngón tay*

Tùy Phong Nhập Dạ: Ngại quá, không tiện ghi âm, cho nên không tiếp kịch mới.

Thanh Lam: *Lăn lộn* chỉ là hiệp dịch mà thôi, sẽ không tốn nhiều thời gian của Tùy Phong đâu ~

Tùy Phong Nhập Dạ: Hiệp dịch cũng không tiện

Thanh Lam: Quả nhiên giống như Bất Ngừ nói không tiện ghi âm sao?

Tùy Phong Nhập Dạ: Đúng vậy, xin lỗi.

Thanh Lam: Không có gì, ngay cả Bất Ngừ cũng nhờ mà không thành công, tôi kỳ thực cũng không nên không biết tự lượng sức mình đến tìm anh p(# #)o

Tùy Phong Nhập Dạ: Tiểu Ngừ nhờ? Lúc nào?

Thanh Lam: Hửm? Bất Ngừ vừa rồi không tìm anh sao? Thấy tâm tình cậu ấy không tốt lắm còn tưởng rằng là bị đại thần cự tuyệt nên giận rồi, giờ xem ra cậu ấy thấy anh bận quá nên ngại hỏi đi.

Tùy Phong Nhập Dạ: Kịch gì thế?

Thanh Lam: Chuẩn bị Phù Phù của xã đoàn chúng tôi muốn mời anh phối một cái hiệp dịch, còn cố ý nhờ Bất Ngữ đến kiếm anh. Đại thần, anh có thể bớt chút thời gian đến phối không? Trong đó cũng có Bất Ngữ

Tiêu Lâm nghĩ ngợi, vừa rồi Tiểu Ngữ quả thật có hỏi anh về vấn đề tiếp kịch, chẳng lẽ là sợ gây phiền phức cho mình nên sau đó không có hỏi, hơn nữa vừa mới rồi Tiểu Ngữ có một lúc không trả lời anh, có phải là giận rồi không?

Tiêu Ngữ nhìn tên chuẩn bị, trước kia đã từng hợp tác, quả thật là chuẩn bị của Thanh Ảnh. Nếu cô nàng kiếm được Tiểu Ngữ đến nhờ, khẳng định là hy vọng Tiểu Ngữ có thể thành công, Giờ anh không tiếp kịch, Tiểu Ngữ bên kia nhất định sẽ không dễ ăn nói. Tiêu Lâm không muốn Tiểu Ngữ khó xử nên đành lâm thời thay đổi chú ý.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi có thể thử xem, có thể sẽ kéo âm một chút.

Thanh Lam: Tùy Phong, anh là đồng ý tiếp kịch sao *mắt phát sáng*

Tùy Phong Nhập Dạ: Ừa.

Thanh Lam: Thật là tốt quá(^o^)/~ Tôi sẽ nói cho chuẩn bị và Bất Ngữ ~

Người ngồi trước máy tính đắc ý cười, sau đó nói cho Phù Phù như sau.

Thanh Lam: Phù Phù ~

Phù Phù: Tiểu Lam (3)

Thanh lam: Vừa rồi tôi nói chuyện với Tùy Phong một chút, anh ấy nói anh ấy đồng ý tiếp kịch mới (^o^)/~

Phù Phù: Hả? Vừa rồi Bất Ngữ không phải mới nói Tùy Phong không nhận kịch mới sao?

Thanh Lam: Không biết nha, lúc tôi đi hỏi, Tùy Phong liền trực tiếp đáp ứng mà *che miệng* kỳ thật tôi cũng không biết sao lại thế, có thể là vận khí của tôi rất tốt

Phù Phù: Thật là tò mò..... Nếu nói như vậy, vừa rồi Tùy Phong nên đáp ứng Bất Ngữ chứ.

Thanh Lam: Có thể nào Bất Ngữ căn bản không có hỏi? Tôi, tôi chỉ là đoán thôi

Phù Phù: Hẳn là không thể nào, Bất Ngữ không phải người như vậy.

Thanh Lam: Ủa ừa, tôi cũng tin tưởng Bất Ngữ sẽ không.

Thanh Lam: Mặc kệ như thế nào, Tùy Phong tiếp kịch là tốt rồi ~O(_)O ha ha ~

Phù Phù: Ủa ừa, cảm ơn Tiểu Lam (3)

Thanh Lam: Cảm ơn với cái gì ~ Kỳ thật tôi cũng rất muốn hợp tác với Tùy Phong p(# #)o

Phù Phù: Chúc mừng lần này cậu có thể rồi ~

Thanh Lam: (*^____^*) hì hì

Về phần Lưu Thủy Bất Ngữ, đương nhiên là không nói cho cậu ta biết rồi.

Lúc Quý Lâm biết được chuyện này là trong một lần vô tình. Ngày ấy Quý Lâm mở nhóm xã đoàn liên phát hiện Thanh Lam cùng nhóm bạn của hắn đang đặc ý.

Mặc Nạ: Tiểu Lam gần đây rất thân với Tùy Phong nhan *cười xấu xa*

Thanh Lam: Không có đâu o(*///// ////*)q

Mặc Nạ: Cư nhiên dám nói không có, không tiếp kịch mà cũng bị cậu mời đến rồi →__→

Thanh Lam: Chỉ là trùng hợp thôi (*^____^*) hì hì

Mặc Nạ: Nói không chừng đại thần thấy Tiểu Lam của chúng ta đáng yêu nên mới tiếp o(*)

Thanh Lam: Đừng nói lung tung ~(^__^@)~

Mặc Nạ: Lại nói, tối hôm qua nghe xong demo, CP cảm của các người tốt lắm ~ ở trước mặt đại thần thật sự rất thẹn thùng, rất nhu nhược, rất dễ đẩy ngã →__→

Thanh Lam: Bởi vì luân gia thực thích đại thần thôi *chọt chọt tay*

Mặc Nạ: Phụt phụt, cẩn thận Bất Ngữ thấy được sẽ tìm cậu tính sổ.

Thanh Lam: Bất Ngữ sẽ không..... Tôi chỉ là fan NC của đại thần mà thôi XDD

Quý Lâm đọc được cũng chỉ cười cười, không để trong lòng. Về phần vì sao Tiêu Lâm lại tiếp kịch, Quý Lâm cũng không nghĩ nhiều lắm, chuyện gì cũng có ngoại lệ của nó. Nhưng Quý Lâm cũng không thích vị Thanh Lam này, bạn của Quý Lâm trong xã đoàn cũng không có mấy, nhưng đại đa số vẫn có quan hệ không tồi với cậu, chính là cậu cứ cảm thấy mỗi lần Thanh Lam nói chuyện với cậu đều hơi là lạ.

Chuyện này Quý Lâm cũng không lưu ý, khiến cậu phiền toái lại là một sự kiện khác.

Từ sau lần trước bị tiết lộ ảnh chụp, thường hay có người xa lạ đến kiếm cậu nói chuyện, CV có, fan cũng có, nam nữ đều có. Điều này khiến cậu vô cùng bức mình.

Càng khiến Quý Lâm phản cảm là không biết ai đã tuồn tin tức của cậu ra ngoài, có người còn trực tiếp gọi điện cho Quý Lâm, triển khai theo đuổi nhiệt tình.

Minh Không lần trước cũng là một trong số đó.

Quý Lâm cự tuyệt vô số lần rồi, hơn nữa còn nói cậu đã có bạn trai nhưng vẫn không có hiệu quả.

Khiến Quý Lâm cực kỳ buồn rầu..... luôn do dự không biết có nên nói cho Tiêu Lâm không.

Bên này Quý Lâm còn chưa đau đầu xong, giới võng phối lại bắt đầu chửi cậu đến điên cuồng.

Quý Lâm nhận được điện thoại của Baby liền lập tức mở máy tính, tìm diễn đàn võng phối, nhấp mở bài post có chủ đề là “Tử hòng nào đó cướp vai, không cần quá đáng!”.

“Đừng nhìn tử hòng sama nào đó bình thường bày một bộ lãnh diễm cao quý, không để ý khỏi lửa nhân gian, kỳ thật lúc nào cũng ngấm ngấm muốn hồng hơn người khác. Trước đó Lâu chủ nhận được một bộ kịch của đại chế tác, Lâu chủ vui sướng nhanh chóng giao toàn bộ âm kỳ một, chỉ chờ chuẩn bị phản âm. Kết quả chuẩn bị lại nói cho tôi biết biên kịch muốn sửa kịch bản lần nữa, hậu kỳ cũng đột nhiên mặc kệ, kịch có thể bị hãm hại, muốn Lâu chủ chuẩn bị tâm lý, tốt nhất là lui tổ kịch đi.

Lâu chủ tuy rằng thực thương tâm nhưng thái độ nhận sai của tổ kịch cũng khá tốt, kết quả trước đó không lâu, Lâu chủ lại phát hiện bộ kịch chuẩn bị nói bị hãm hại kia cư nhiên đã được phát rồi! Quan trọng nhất là thì ra vai của tôi bị đổi thành tử hòng sama. Sau đó Lâu chủ mới biết được, lúc trước là sama nào đó coi trọng bộ kịch kia, trực tiếp nói với mẹ ruột của hần rằng hần muốn phối thụ của vợ đó. Thôi, người ta là đại bài, nhân khí cao, mẹ ruột lại mạnh, cho nên Lâu chủ khổ bức cứ vậy thành vật hi sinh (”)

Đương nhiên cũng không trách người ta, ai bảo người ta đòi to, hậu trường lại cứng, muốn trách cũng chỉ có thể trách Lâu chủ không đủ hồng thời (-)

Thuận tiện bùng nổ một chút, nghe nói vai diễn trong bộ kịch đồ thăm có tên năm chữ cổ phong nào đó cũng là mẹ ruột của hần cướp cho, trước đó mẹ ruột không cướp được trao quyền đành phải đi lôi kéo các loại quan hệ, cướp vai diễn về cho tử hòng, lúc ấy tựa hồ cũng đã có người được tuyển rồi.....”

Mấy lời này, nhìn như có lí, có tính xác thực nhưng lại không khiến người khác cân nhắc nổi, đặc biệt là mấy lời chỉ thẳng Quý Lâm ở cuối kia. Một câu thôi nhưng tựa hồ đã đẩy đi toàn bộ trách nhiệm lên người khác, c ho dù đến lúc đó chứng thật tin tức đó là giả, dù sao cũng là nghe nói, hoàn toàn không liên quan đến mình.

Từ đó thấy được người này viết rất tinh tế, không chỉ bạo phát khiến người đoán tới đoán lui, nội dung còn thực có tính đề tài, đề cập đến kịch tổ, CV, mẹ ruột, cướp kịch hồng, cướp vai diễn, đều là đề tài hấp cảm trong giới võng phối.....

“Lại một cái tạ vô danh.”

“Tử hồng? Không phải là vị mà tôi nghĩ đến kia chứ.... Lãnh điểm cao quý mà.”

“Kịch đồ thắm có tên năm chữ cổ phong nào đó..... Sợ đến nỗi BLX rơi đầy đất, vì thế không dám nào bỏ nữa.”

“Ha ha ha ha, tôi đã sớm nói Lưu Thủy Bất Ngữ thâm tàng bất lộ, tâm cơ rất sâu mà, trước đó các người một đám đều không chịu tin tôi! Xem ra tôi không anti sai người!”

“Lẽ trời luân hồi mà, rốt cục cũng có người ra thị các loại sự kiện JP của Lưu Thủy Bất Ngữ!”

“ĐM lầu trên, nhìn từ đâu ra mà kêu là Lưu Thủy Bất Ngữ? Lầu chủ không ảnh không chân tướng, mấy người nào đó mồm đầy răng lại bắt đầu loạn căn người!”

“Cười lạnh, có một số người lại cố ý giả ngu đi. Toàn bộ giới võng phối bây giờ, được xưng là tử hồng đến không hết một bàn tay, không nhiễm khói lửa nhân gian, còn là chủ dịch bộ kịch đồ thắm cổ phong tên năm chữ, không phải là Lưu Thủy Bất Ngữ thì là ai? Kịch đồ thắm tên năm chữ đó chắc là “Thu Phong Sinh Vị Thủy” đi.”

“Hiện tại tôi nghiêm trọng hoài nghi người nào đó cùng đại thần nào đó bên nhau có phải cũng là muốn mượn có làm hồng bản thân hay không.....”

“Lưu Thủy Bất Ngữ cư nhiên JP như vậy..... Muốn hồng đến điên rồi à.....”

“ĐM chẳng lẽ ở bên Tùy Phong cũng vì muốn hồng! Địch! Cái này quá khó tin rồi”

“Thực thay IQ của một số người lo lắng các thánh không cần thể hiện quá nhiều”

“Không ngờ Lưu Thủy Bất Ngữ là người như vậy..... Mệt tôi trước kia còn thích hần.....”

“LS nào tàn đi! Bằng hai lời nói của Lâu chủ mà các người cũng tin, tôi muốn nói LZ là SB cô có tin không!”

“GN lầu trên bình tĩnh, nói không chừng vị lầu trên cô cùng Lâu chủ là một người đấy ha ha.....”

“Thật muốn xem trông lầu có bao nhiêu đứa thần kinh phân liệt!” (**Chỗ này là chỉ Lâu chủ log clone giả mạo fan*)

“Lại tới nữa, lại tới nữa, Lưu Thủy Bất Ngờ rốt cuộc chọc đến ai.”

“Lâu chủ không ảnh không chứng! Có bản lĩnh thì lôi chân tướng ra đây, dám nói đều còn lại che che lấp lấp làm chi?”

“ĐM, người khác yêu nhau còn phải anti một phen..... Muốn mượn Tùy Phong để hồng cũng cần phải có bản lĩnh tóm chặt người ta chứ, làm như ai cũng ngu lắm ý, có mấy người trong lầu thật sự chửi đến điên rồi!”

“Một số nào bỏ để thực ngu ngốc!”

Quý Lâm đọc bài post, tức giận nhắm mắt lại Gần đây mọi chuyện đều không thuận. Cái vị gọi là tiểu phần hồng này, cậu thật sự không nghĩ ra làm sao lại đắc tội hần. Trước “Thu Phong Sinh Vị Thủy” cậu không hề phối vai thụ âm nào, mà cậu cho tới bây giờ cũng chưa từng nhờ Baby cướp vai của bất kỳ ai..... Về phần cố ý chĩa mũi dùi của chủ đề về hướng cậu, Quý Lâm lại càng khó có thể giải thích. Ra mắt không lâu, Quý Lâm chỉ biết vẫn có người anti mình, trước đó còn tưởng rằng là do biểu hiện của mình chọc fan bất mãn, hiện tại xem ra chỉ sợ thật sự là đã đắc tội người trong giới.

Tuy rằng tính cách cậu rất lạnh nhạt, những tự hỏi lại quả thật không làm ra chuyện gì phải xin lỗi người khác. Đối với những hăm hại không hiểu nổi này, Quý Lâm trừ bỏ bất đắc dĩ vẫn là bất đắc dĩ.

Thật đúng là lòng người khó dò.....

Bài post bùng nổ mười phần ngay trong đêm đó, tựa hồ toàn bộ người trong giới võng phối đều biết, kể cả Tiêu Lâm.

Đối với cái gọi là bùng nổ này, Tiêu Lâm cảm thấy rất vô lý, tin tưởng đương sự khẳng định cũng sẽ buồn bực. Nên sau khi xem xong bài post, Tiêu Lâm nhanh chóng gọi điện thoại đến an ủi Quý Lâm.

“Tiểu Ngừ, trên mạng có cái gì thì xem rồi cho qua, đều là chuyện vô lý. Về phần tình cảm của hai chúng ta, không đến lượt mấy người không liên quan chỉ trích.” Tiêu Lâm nhẹ giọng an ủi.

“Em biết, em chỉ là có hơi bẽ tắc.” Thanh âm của Quý Lâm nghe rõ vẻ rầu rĩ, hiển nhiên bị bài post kia ảnh hưởng không nhỏ đến tâm tình.

“Trên internet là như vậy đó, ý vào cách một cái đường dây mạng, một người có cái gì xấu xa đều bại lộ ra hết, em không cần để ý mấy cái đó.” Tiêu Lâm tiếp tục khai sáng cho cậu.

“Ừa, em lát nữa là tốt rồi”

Tiếp đó lại là một màn im lặng, Tiêu Lâm không nói gì, cầm điện thoại yên lặng cùng Quý Lâm.

Trong giới vông phối luôn có thể sẽ gặp phải loại chuyện này, cơ hồ tất cả các CV đều từng bị anti, chỉ có điều trình độ anti bất đồng mà thôi. Mà Tiểu Ngữ cũng cần học được chậm rãi đối mặt với chuyện này, hi vọng có một ngày Tiểu Ngữ lại nhìn được mấy lời đồn đó mà có thể thần nhiên đối mặt.

Hoàn chương 30.

31. Chương 31: Nguy Cơ

Trong giới vông phối luôn có những người lấy chọc ngoáy người khác làm niềm vui, đều là loại người ba ngày không chọc ngoáy hai ngày thì cả người khó chịu. Mà trong khoảng thời gian này, bốn từ Lưu Thủy Bất Ngữ có thể nói là mỗi ngày đều xuất hiện trên diễn đàn.

Đối với tinh thần anti chấp nhất đó, quần chúng vậy xem ồn ào vô cùng. Kỳ thật mấy antifan mới thật là rất yêu Lưu Thủy Bất Ngữ. Fan đương nhiên tức giận, thần tượng nhà mình một ngày chịu chửi một trận nhỏ, ba ngày một trận lớn, càng nhìn càng phiền lòng. Đương nhiên cũng có những “người qua đường” dưới đại chiến antifan không ngừng trực tiếp tổ ý từ nay về sau sẽ trở thành antifan của Lưu Thủy Bất Ngữ.

Tóm lại, anti không mệt, chiến đấu không ngừng.

Quý Lâm từ khi đọc được bài post vớ vẩn đó, lúc đầu còn phiền lòng rồi dần dần bình tĩnh lại, sau đó là yên lặng chờ xem kì biến, để xem cuối cùng sẽ nháo thành cái dạng gì.

Sự thật chứng minh đã nháo ra chuyện rồi.

Trong khoảng thời gian này, diễn đàn vông phối tự nhiên thịnh hành một CP mới — Dạ Lam.

Chủ đề: Kịch truyền thanh đam mỹ cá nhân “Tiểu Luyện Khúc” tuyên bố ~

Lầu chính: Cast & Staff & ED

1L Chuẩn bị Phù Phù: Tiểu manh kịch một cái ~ Hy vọng mọi người nghe kịch vui vẻ ^__^

2L: Chiếm!

3L: Gào khóc ngao, cư nhiên có Tuyền Phong đại thần!!!

4L: Rất kinh hỉ ~

5L: Chiếm vị trí trước download sau ~ @ toàn bộ tổ kịch ~

6L: Tát hoa! *, °*.. ()/\$: *. °* Tiểu manh kịch gì gì đó là thích nhất ~

7L Thanh Lam: (*^____^*) hi hi Cùng đại thần hợp tác gì gì đó thật sự là rất vui ~

35L Tuyền Phong Nhập Dạ: Hợp tác với tổ kịch rất vui, chờ mong lần hợp tác sau.

36L Thanh Lam: Nhìn lên LS đại thần! Tôi phải thổ lộ ~

40L Mạc Nạp: Tiểu thụ nào đó mau lau nước miếng đi 233333333

50L: CP Dạ Lam này mới nha, không biết CP cảm thế nào ~

99L: Nghe xong, rất moe ~ Tuyền Phong Nhập Dạ X Thanh Lam, CP này quá moe ~

100L: Xếp hàng theo lầu trên! Nghe xong kịch nháy mắt moe CP Dạ Lam o(*///// ////*)q

101L: Thanh tiểu thụ thật DY→__→ trong kịch rên đến mất hồn. Đại thần vẫn ôn nhu như tôi nghĩ *khóc*

111L: Gào khóc gào khóc ngao, CP cảm của Dạ Lam thật tốt, rất moe, rất thích ~

155L: Nghe xong kịch thật xấu hổ moe Dạ Lam __

Bộ kịch này phát xong chưa đến một ngày, trong diễn đàn vông phối đã mọc thêm vài cái CP lầu, toàn bộ là về Tuyền Phong Nhập Dạ x Thanh Lam. Mà buồn cười nhất chính là ngay bên dưới lầu CP này trên trang chủ chính là CP lầu của Phong Thủy.

Fan CP Phong Thủy, đặc biệt là fan Lưu Thủy Bất Ngữ thấy tình huống này, trong lòng mặc dù có chút không thoải mái, nhưng dù sao mọi người cũng chỉ là moe một cái CP 2D lần thứ hai, cho nên cũng không ở ngoài sáng nói gì. Chỉ là số bài post với số người truy cập trong CP Lầu Phong Thủy ngày một nhiều

thêm, nhưng chỉ là đánh những post kịch liên quan đến Phong Thủy lên đầu trang mà thôi.

Fan CP Dạ Lam phát hiện điều này liền mỗi ngày tập trung đánh CP Lầu Dạ Lam lên trên, vô tình cố ý phân cao thấp với Phong Thủy.

Mỗi ngày cơ hồ đều có thời khắc nhìn thấy hai cái CP lầu thay phiên nhau lên trang đầu, hơn nữa tốc độ sang trang cũng vô cùng kinh người.

Nhóm fan ở trên mạng âm thầm phân cao thấp, tiến hành chiến tranh không tiếng súng. Oán khí của fan hai bên như mấy quả cầu tuyết, càng tích càng nhiều.

Rốt cục có một ngày, song phương đều bùng nổ.

Ngòi nổ là kịch CP thứ hai của Tùy Phong Nhập Dạ cùng Thanh Lam. Bộ kịch này Tiêu Lâm đã tiếp từ trước “Tiểu Luyến Khúc”, nhưng đến bây giờ tổ kịch mới phát.

Fan bên ngoài đương nhiên là mặc kệ bạn tiếp kịch lúc nào, trùng hợp CP Dạ Lam sau bộ kịch kia liền đỏ, tự nhiên là fan CP sẽ vui sướng nhất. Ngày phát kịch, fan CP Dạ Lam vô cùng đặc ý tiến hành một phen khen ngợi mãnh liệt trong post kịch.

“Ai u, CP cảm của Dạ Lam thật sự quá tốt ~”

“Đại thần cùng Thanh Lam phối kịch mới giống CP CP cảm quá tuyệt (^o^)/~”

“Đã lâu không nghe được kịch có CP cảm như vậy *gật lệ*”

“Đại thần đỉnh! Thanh tiểu thụ đỉnh! Toàn bộ kịch tổ đỉnh ~ Khiến JQ mãnh liệt thêm một chút đi!”

“Muốn nhanh nghe được đoạn H của Đại thần và tiểu thụ trong kỳ ba, che mặt ~”

“Chúc mừng Thanh tiểu thụ trở thành một trong hậu cung của đại thần ~ Cố gắng thăng cấp đi __”

“Đây mới là CP cảm, trước đây có fan nào đó còn khoa trương lợi hại lắm mà, hiện tại chỉ có thể nói là tra thôi, đây mới gọi là CP cảm có biết không __”

“Ha ha, CP cảm của CP nào đó chẳng lẽ không phải chỉ là mấy fan nào đó tự mình nào bỏ ra CP cảm sao, bọn họ dám nghe kịch này sao? (*^__^*) hi hi”

“Cho nên, cái khác đều là mây bay, Dạ Lam mới là vương đạo ^__^”

Đối với các bài post khiêu khích của fan CP Dạ Lam, một ít fan CP Phong Thủy tuy rằng tức giận, nhưng dù sao cũng là trong post kịch của người khác, dành cho qua. Nhưng một bộ phận khác thiếu kiên nhẫn trực tiếp bùng cháy, đặc biệt là fan Lưu Thủy Bất Ngữ trong đám fan CP, thần tượng nhà mình bị nói như vậy, ai thấy cũng tức giận.

“CP cảm cái lông Thanh âm của Thanh Lam nghe gái muốn chết, nghe đều muốn ói.”

“Hậu cung? Bất Ngữ nhà chúng ta mới là chính cung, những người khác nghĩ cũng đừng nghĩ. Đại thần yêu nhất vẫn là Bất Ngữ nhà ta!”

“Ai u, đều vương đạo cả Lúc Phong Thủy ra đời, fan CP nào đó còn không biết đang ở đâu đây.....”

“Ngại quá, thế nào thì vẫn không hồng bằng Phong Thủy nhà ta, thật sự là rất tiếc nuối (-) ”

“Bất Ngữ sama thanh âm mỹ mạo, Thanh Lam gì đó làm sao mà so được chứ! Ngoại trừ thở dốc cùng liếc mắt còn có thể làm gì thật là không biết xấu hổ!!”

“Nghe thanh âm đã biết Bất Ngữ sama của chúng ta ngoài 3D nhất định là một đại mỹ nhân, Thanh Lam của các người á, khó mà nói được Phòng chừng là một đứa chuyên bung lụa đi.”

“Ủng hộ chính cung, tiểu yêu tinh khác chết đi!!”

“Ờ mờ! Fan nào tàn của Lưu Thủy Bất Ngữ lại tới rồi!”

“Chính cung? Fan CP nào đó còn có thể nào tàn nữa được không? Không sợ mấy lời này cười chết người khác, cẩn thận nhập diễn quá sâu đến lúc đó BLX rơi đầy đất.”

“Xua tay, lâu trên nói rộng quá, tôi giúp cô thủ nhỏ phạm vi, là fan NC của Lưu Thủy Bất Ngữ.”

“Các người mới nào tàn!”

“Fan Lưu Thủy Bất Ngữ ngây thơ hay không vậy, cùng là fan Phong Thủy, sao fan Tùy Phong Nhập Dạ không nhảy ra chửi bới? 2D mà thôi tích cực cái lông.”

“Rõ ràng là các người nói Bất Ngữ sama nhà tôi trước!”

“Yo, cảm ơn fan Lưu Thủy Bất Ngữ chạy đến post kịch của người khác cướp dưa chuột nha ~”

“Cướp dưa chuột cái beep, mày cho là dưa chuột của Tùy Phong Nhập Dạ là mao gia gia à, ai cũng thích

chắc!”

“Ồ ~ Không thích đưa chuột còn đến post kịch nháo cái lông ý!”

“Đệch, fan Lưu Thủy Bất Ngữ cùng fan Thanh Lam chửi nhau có thể không kéo Tùy Phong Nhập Dạ vào không!”

“Người qua đường chân chính bày tỏ, fan NC của Lưu Thủy Bất Ngữ thật giống y như người.....”

“Fan Lưu Thủy Bất Ngữ thực mất hồn, bên ngoài dính lời còn trèo tường vào.....”

Trong post kịch chửi bới người ta là fan của Lưu Thủy Bất Ngữ sai, kể cả người khiêu khích trước là fan Dạ Lam. Hơn nữa so với fan Dạ Lam, sức chiến đấu của fan Lưu Thủy Bất Ngữ quả thích rất yếu. Vốn fan Lưu Thủy Bất Ngữ đang chiếm được đồng tình của người qua đường lại làm loạn post kịch, đồng thời phát biểu đủ loại lời dắc tội người khác, bị ném bom đến, ném bom đi, mà câu “cướp đưa chuột” kia lại gây thù với một số fan Tùy Phong Nhập Dạ.

Vì thế, trong một đoạn thời gian rất dài sau đó, fan Lưu Thủy Bất Ngữ trên diễn đàn vòng phối luôn được ghép với fan NC, cùng là đối tượng bị cách ly.

Hành vi của fan làm xấu hình tượng của thần tượng là định luật muôn thừa trong giới vòng phối, anti của Lưu Thủy Bất Ngữ nhất thời cũng gia tăng không ít.

Việc này Quý Lâm cũng biết, vốn cậu cũng không thích Thanh Lam, giờ lại vì chuyện fan náo loạn thành như vậy, trong lòng cậu dường như có cái gì đó đổ vỡ.

Tuy rằng biết CP là fan YY ra nhưng Quý Lâm cứ thấy CP Dạ Lam là sẽ không thoải mái. Nhưng cậu cũng không vì mình không thoải mái mà khiến Tiêu Lâm không thể tiếp tục xây lầu CP, như vậy quá ích kỷ.

Dường như cậu không nghĩ đến bản thân càng không muốn nhìn thấy cái gì thì càng dễ chú ý đến nó.

Quý Lâm cảm giác chính mình gần đây luôn vô tình nghe được tin tức về Tiêu Lâm và Thanh Lam.

Mạc Nạp: Thanh tiểu thụ, cậu cùng đại thần lại ra kịch CP, chúc mừng.

Thanh Lam: Cảm ơn.

Mạc Nạp: Trước đó các người lại Pia diễn hả?

Thanh Lam: Ủa, đại thần rất ôn nhu (*//// //)q

Mạc Nạp: Tiểu thụ xuân tâm nảy mần a _

Thanh Lam: Suyt

Đây là lịch sử nói chuyện trong diễn đàn xã đoàn mà Quý Lâm vô tình đọc được. Cậu trực tiếp không đọc nữa, mở diễn đàn vòng phối ra nhìn. Phát hiện có một bài post được đăng lên, tên là “*Đêm nay có ca hội sinh nhật Thanh Lam, hoan nghênh mọi người cùng nhau đến chơi.*”

Quý Lâm thấy tên Thanh Lam, do dự một hồi vẫn kích vào.

Quý Lâm phát hiện tên khách quý trên poster, chính là Tùy Phong Nhập Dạ!

Kéo xuống cuối bài post, các fan như uống máu gà liên tục comment “Aaaaaaaa tôi sẽ tới xem!!!!!!” “Đại thần!!!!!!” “Cư nhiên thật sự đến!!!!!!”

Quý Lâm an ủi chính mình, đại thần Tùy Phong Nhập Dạ có lẽ không chỉ có một người, có lẽ là người khác thôi?

Nhưng trong lòng cậu vẫn có một thanh âm không ngừng thôi thúc, xem đi, đi xem đi, lỗ như

Quý Lâm log acc nhỏ của mình xâm nhập vào phòng tổ chức ca hội sinh nhật của Thanh Lam.

Vừa mới bước vào, Quý Lâm chỉ nghe thanh âm đã biết người đang ca hát là ai. Cậu sợ hãi, nắm chặt ngực an ủi chính mình, chỉ là bạn bè đến tham gia ca hội mà thôi, không có gì hết. Vừa mới làm tốt bước an ủi trong lòng, chợt nghe Tiêu Lâm hát xong, ôn nhu nói: “Chúc Tiểu Lam sinh nhật vui vẻ, hy vọng cậu mỗi ngày đều vui vẻ.” Tiếp lời đương nhiên là lời cảm tạ thẹn thùng của Thanh Lam.

Quý Lâm trực tiếp tắt máy tính, Tiêu Lâm sao lại nói chuyện ôn nhu như vậy! Sao lại kêu Tiểu Lam, Tiểu Lam thân mật như vậy! Hai người thân với nhau như vậy từ khi nào!!

Quý Lâm chỉ đành một mình sinh hồn đổi.

Hai ngày trôi qua, cậu lại thấy có người Q mình, sau đó gửi đến một đoạn chat.

Bí Mật: Bất Ngủ, tôi ở trong kịch tổ khác phát hiện cái này, cậu xem đi. Tôi cảm thấy Thanh Lam rất có vấn đề

Thanh Lam: Đại thần bộ dáng rất đẹp trai (*^__^*) hi hi

Hề Hề: Sao cậu biết? Hay là?

Thanh Lam: Tồi qua nói chuyện với đại thần Sau đó được thấy mặt.....

Hề Hề: Thân thiết thế từ khi nào vậy?

Thanh Lam: Không có đâu, chỉ là ngẫu nhiên tâm sự mà thôi

Hề Hề: Yo, Thanh tiểu thụ, cùng đại thần có JQ nha →__→

Đọc được đoạn lịch sử chat này, Quý Lâm lập tức tắt cửa sổ chat.

Nếu chỉ là tán gẫu trong diễn đàn xã đoàn thì thôi đi, đến chỗ khác cũng nói những lời mờ ám như vậy, đây còn không phải nói rõ hẳn thích Tiêu Lâm sao. Quý Lâm nổi giận đùng đùng, gõ một chuỗi ký tự cho Tiêu Lâm.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Hôm qua anh nói chuyện với Thanh Lam?

Tùy Phong Nhập Dạ: Ủa, hàn huyền một hồi.

Quả nhiên

Quý Lâm hít một hơi thật sâu rồi đi đến ban công, không ngừng an ủi chính mình, đây chỉ là 2D, phải bình tĩnh.

Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh cái beep!

Nói chuyện còn mở webcame? Bằng không sao Thanh Lam có thể biết Tiêu Lâm rất đẹp trai?

Quý Lâm tức giận, mấy ngày sau đó đều không để ý đến Tiêu Lâm. Cậu nảy sinh sợ hãi, sợ chính mình vừa thấy anh sẽ nhện không được chất vấn anh cùng Thanh Lam rốt cục là sao.

Quý Lâm nằm trên giường hồi tưởng những ký ức về mình và Tiêu Lâm, cậu thấy được mình phải tin tưởng Tiêu Lâm.

Đột nhiên tiếng điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ, Quý Lâm nhìn máy, là một số điện thoại xa lạ.

Quý Lâm lập tức dập máy, một phút sau điện thoại lại vang lên. Lại tắt đi, lại vang lên Quý Lâm bắt đầu phải nhấc máy một lần.

“Bất Ngữ, là tôi.” Thanh âm này gần đây Quý Lâm được nghe vô số lần, cũng chính là thanh âm cậu cực kỳ không muốn nghe.

“Mời anh về sau không cần đến quấy rầy tôi được chứ?” Quý Lâm lại lặp lại câu nói đã được cậu nói vô số lần.

“Tôi đối với em là thật tâm.”

“Xin lỗi, tôi không thể nhận.” Quý Lâm lạnh lùng cự tuyệt.

“Tùy Phong, anh ta không thích hợp với em.:

“Thích hợp hay không tôi tự mình biết, không cần anh quan tâm.” Giọng của Quý Lâm tràn ngập tức giận cùng không kiên nhẫn.

“Có thể cho anh một cơ hội không?” Đối phương cầu xin nói.

“Thật ngại quá.” Thanh âm Quý Lâm vẫn lạnh lùng như cũ.

“Anh cảm thấy anh ta không tốt đẹp đến thế, anh nghe nói một ít chuyện về anh ta cùng Thanh Lam” Đối phương muốn nói lại thôi.

Nghe được hai chữ Thanh Lam, Quý Lâm trực tiếp đánh gãy lời nói của hắn, “Tôi cùng anh ấy, trừ phi anh ấy yêu cầu chia tay thì chúng tôi mới chia, cứ vậy đi. Tạm biệt, cũng hi vọng anh đừng gọi nữa.”

Quý Lâm trực tiếp tắt máy. Tên Minh Không này đã thay đổi N dãy số điện thoại để gọi điện cho cậu, mặc kệ bị cự tuyệt bao nhiêu lần đi đều dính như keo con voi. Lần này Quý Lâm không cho số điện thoại vào sổ đen, bởi vì trước đó cho dù Quý Lâm block hắn vài lần, hắn đều có thể đổi số khác để gọi tiếp.

Tiêu Lâm phát hiện mình đã rất lâu không gặp được Tiểu Ngữ, mỗi lần anh tìm cậu, cậu đều nói cậu sắp ra ngoài thực tập, công việc rất nhiều, bận rộn đến không có thời gian. Tiêu Lâm cũng là người biết ý, không đi quấy rầy cậu, chờ cậu bận xong.

Tiêu Lâm không đợi được Quý Lâm, lại đợi được lời khiêu khích đến từ một người khác.

Tối đó không có tiết, Tiêu Lâm mở máy tính như thường lệ, lên QQ. Không được một lúc đã phát hiện có tin nhắn của người lạ.

Minh Không: Tùy Phong xin chào.

Tùy Phong Nhập Dạ: Xin chào.

Minh Không: Tôi muốn nói với anh về chuyện Bất ngữ.

Tiêu Lâm nhìn ID thì biết đây cũng là một CV, nhưng hắn sao lại đột nhiên nói chuyện với anh về Tiểu Ngữ. Tiêu Lâm nghi hoặc vô cùng. Hơn nữa còn nảy lên một tia dự cảm không tốt lắm.

Tùy Phong Nhập Dạ: Mời nói.

Minh Không: Nói thật, tôi rất thích Bất Ngữ.

Tùy Phong Nhập Dạ: Sau đó?

Quả nhiên là người đến không có ý tốt, Tiêu Lâm nhếch môi, lạnh lùng nhìn khung chat, để xem kế tiếp hắn còn muốn nói cái gì.

Minh Không: Thế nên nói ra có thể hơi bất lịch sự, nhưng tôi thấy anh không thích hợp lắm với Bất Ngữ.

Tùy Phong Nhập Dạ: Ồ? Không biết tôi đã làm gì không tốt để anh cho ra kết luận như vậy?

Minh Không: Đầu tiên anh đã come out với nhà chưa?

Ngay vấn đề thứ nhất đã là một nan đề với Tiêu Lâm. Anh quả thật còn chưa come out với người nhà, không phải Tiêu Lâm không muốn, mà là cảm thấy hiện tại không phải thời điểm thích hợp. Tiêu Lâm muốn chờ bản thân tốt nghiệp, có công tác ổn định, rồi mới come out.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tạm thời còn chưa, nhưng tôi sẽ cố gắng có được sự đồng ý của gia đình.

Minh Không: Ha ha, anh quả nhiên còn rất trẻ, anh có nghĩ đến phản ứng lúc đó của bố mẹ anh không? Đột nhiên biết được đứa con ngoan của mình là đồng tính luyến ái, anh nói họ sẽ nghĩ như thế nào?

Tiêu Lâm nắm chặt tay trái của mình, hít một hơi thật sâu bình ổn lại tâm tình, tiếp tục trả lời.

Tùy Phong Nhập Dạ: Lúc đó bố mẹ tôi có phản ứng gì tựa hồ không phải là chuyện cần anh quan tâm.

Minh Không: Nếu đến lúc đó, bố mẹ anh bắt anh chia tay với Bất Ngữ thì sao?

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi sẽ không chia tay!

Cái dấu chấm than ở cuối kia đã biểu hiện sự phẫn nộ lúc này của Tiêu Lâm.

Minh Không: Ha ha, người chưa come out thì nghĩ gì cũng đơn giản, vì bố mẹ mà chia tay cũng nhiều lắm. Tôi lại hỏi anh, anh có công việc không? Có cơ sở kinh tế sao? Anh có thể cho Bất Ngữ hạnh phúc sao?

Tùy Phong Nhập Dạ: Sau khi tốt nghiệp, tôi sẽ tìm một công việc, dốc sức làm việc, chăm sóc tốt Tiểu Ngữ.

Minh Không: Đến lúc đó mới ra trường, chuyện linh tinh còn một đống lớn, anh có đủ tinh lực chăm sóc Bất Ngữ?

Minh Không không cần chờ Tiêu Lâm trả lời, đã tiếp tục tự quyết định.

Minh Không: Tôi chỉ vừa hỏi hai vấn đề đơn giản, anh đều xử lý không tốt, anh còn cảm thấy mình thích hợp với Bất Ngữ? Hiện tại anh vẫn là sinh viên, chuyện gì cũng nghĩ rất đơn giản, cảm thấy có tình yêu chống đỡ nên cái gì cũng không thành vấn đề. Nhưng sự thật không tốt đẹp như anh tưởng tượng đâu.

Minh Không: Mà tôi và anh bất đồng, tôi đã come out, trên còn có anh trai, không cần lo lắng vấn đề nói dối tông đường, hơn nữa hiện tại tôi đã có công việc ổn định, điều kiện kinh tế trong nhà cũng không tồi.

Minh Không: Mà anh, từ trước đến nay đều không suy nghĩ đến mấy vấn đề này. Tùy Phong, anh còn dám nói anh thích hợp với Tiểu Ngữ sao?

Minh Không: Bất Ngữ nói anh nói chia tay trước cậu ấy mới chia tay, cho nên tôi hi vọng anh hãy vì tương lai của Bất Ngữ là suy nghĩ một chút. Tùy Phong, thực rõ ràng rằng tôi hợp với Bất Ngữ hơn anh.

Xem hết mấy lời này, Tiêu Lâm chịu đả kích rất lớn. Bản thân vừa mới á khẩu không trả lời được, hơn nữa anh quả thật không nghĩ đến mấy chuyện này. Đặc biệt là come out, Tiêu Lâm thậm chí còn sợ hãi khi nghĩ đến phản ứng lúc đó của bố mẹ.....

Anh quả thực là một người nhu nhược..... Anh như vậy thật sự không thích hợp với Tiểu Ngữ sao?

Nhưng Tiêu Lâm không cam lòng! Tình yêu anh dành cho Tiểu Ngữ là thật một trăm phần trăm, cho dù anh hiện tại còn chưa đủ mạnh mẽ, nhưng anh sẽ cố gắng đem đến hạnh phúc cho Tiểu Ngữ!

Tiêu Lâm nghĩ nếu người ta đã tìm đến tận cửa, anh không thể thỏa mãn ý của hắn. Muốn dùng mấy điều này bức anh chia tay với Tiểu Ngữ sao?

Không có cửa đâu!

Tuyệt đối!

Tiêu Lâm đã nghĩ thông suốt liền trực tiếp chạy đến dưới lầu ký túc xá của Quý Lâm, ở dưới lớn tiếng gọi cậu.

Quý Lâm đang ghé vào mặt bàn hoảng hốt nghe được tiếng Tiêu Lâm gọi mình. Cậu vỗ vỗ chính mình, chẳng lẽ là cậu rất nhớ anh nên xuất hiện ảo giác.

“Quý Lâm, Quý Lâm.....”

Là Tiêu Lâm!

Quý Lâm kích động đứng lên đẩy cửa sổ. Quả nhiên nhìn thấy Tiêu Lâm đang đứng dưới gọi cậu.

Quý Lâm dụi dụi mắt, lập tức vui mừng xoay người chạy xuống lầu.

Hai người đã vài tuần không gặp, một khắc Quý Lâm gặp được Tiêu Lâm kia, cậu chợt thấy mắt mình có hơi xót. Gần đây xảy ra quá nhiều chuyện không thoải mái, trong lòng Quý Lâm vẫn luôn bất an, mà những lo toan của cậu lại không thể nói với Tiêu Lâm, tâm Quý Lâm rất khó chịu, rất khó chịu.

Tiêu Lâm nhìn người trước mặt hốc mắt đỏ hồng, gầy yếu hơn nhiều, nhịn xuống xúc động trong ngực muốn ôm cậu vào lòng, bước từng bước đến bên người cậu, đối diện với ánh mắt của cậu nói: “Quý Lâm, Minh Không vừa tìm anh.”

“Minh Không?” Đột nhiên nghe được hai chữ Minh Không từ miệng của Tiêu Lâm, Quý Lâm kinh ngạc, hai mắt mở to.

Minh Không cứ nhiên đi tìm Tiêu Lâm?

Thấy Quý Lâm kích động, Tiêu Lâm cười cười, “Hắn nói anh không thích hợp với em.”

Quý Lâm lắc đầu, “Đừng nghe hắn nói lung tung.....”

“Anh biết anh không đủ tốt.....”

“Tiêu Lâm!” Quý Lâm vội vàng ngắt lời anh.

Tiêu Lâm không ngừng lại, anh nhìn thẳng vào ánh mắt của Quý Lâm, trịnh trọng nói, “Tuy rằng anh còn rất nhiều chỗ thiếu sót, nhưng Tiểu Ngữ, em phải tin tưởng anh, anh sẽ cố gắng vì tương lai của chúng ta.”

Tảng đá vướng mắc trong lòng Quý Lâm bấy giờ mới được hạ xuống. Vừa rồi cậu thiết chút tưởng Tiêu Lâm muốn nói chia tay. Cảm giác tựa hồ có cái gì đó vừa xẹt qua mặt mình, cậu mỉm cười, gạt đầu với Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm dùng ngón cái nhẹ nhàng lau đi nước mắt đang lăn trên má của Quý Lâm, ôn nhu dỗ dành, “Đồ ngốc, đừng khóc. Em nghĩ anh sẽ dễ dàng buông tay em thế sao? Sẽ không đâu, Quý Lâm, sẽ không đâu, vô luận là khi nào, anh cũng sẽ không chủ động chia tay.”

Quý Lâm cảm động vô cùng. Một lời vừa rồi của Tiêu Lâm đã khiến tất cả lo lắng cùng phiền não trong khoảng thời gian vừa rồi nháy mắt đều biến mất. Cậu cũng nhỏ giọng giải thích chuyện Minh Không với Tiêu Lâm, “Tiêu Lâm, em đã từ chối Minh Không rất nhiều lần, em cùng hắn không có cái gì hết, về sau, em sẽ không bao giờ Để ý đến hắn nữa.”

32. Chương 32: Hiểu Lâm

Sự tham gia của Minh Không đã tạo nên nguy cơ cho tình cảm của Tiêu Lâm, đồng thời hắn cũng nhắc nhở anh về chuyện come out nặng nề. Tiêu Lâm bấy giờ còn chưa dám trực tiếp thẳng thắn với người nhà, cho nên anh lựa chọn cách thử thăm dò một chút.

Tiêu Lâm gọi điện về cho mẹ, hàn huyên một hồi, hỏi thăm chuyện nhà xong, anh hỏi.

“Mẹ, nếu con nói con không muốn kết hôn thì sao bây giờ?” Vừa dứt lời Tiêu Lâm liền nín thở, khẩn trương chờ phản ứng của mẹ.

“Con này, không phải là bị bạn gái đá nên chịu đả kích chứ.” Mẹ Tiêu tưởng con mình nói đùa, cười cợt trả lời.

“Không phải, mẹ, con nói thật đấy, con không muốn kết hôn”

“Sao có thể nha, mẹ và bố con còn đang chờ ôm cháu nội đây. Nhóc con, con đừng có khiến mẹ miên man suy nghĩ nha.” Mẹ Tiêu nhận ra ngữ khí của Tiêu Lâm không giống như đang đùa, lập tức nghiêm túc bày tỏ thái độ của mình.

Nghe xong câu này, Tiêu Lâm cũng không dám tiếp tục nói nữa, đành tìm cớ tắt điện thoại, “Con biết rồi, sắp đến giờ đi học, con tắt máy trước nha mẹ.”

Tiêu Lâm nhìn màn hình hiển thị đã kết thúc cuộc gọi, trong lòng không nói nổi là tư vị gì

Đầu óc anh cứ xoay vòng những lời nói lúc trước của Minh Không.

“Mà tôi và anh bất đồng, tôi đã come out, trên còn có anh trai, không cần lo lắng vấn đề nối dõi tông đường, hơn nữa hiện tại tôi đã có công việc ổn định, điều kiện kinh tế trong nhà cũng không tồi.

Còn anh, từ trước đến nay đều không suy nghĩ đến mấy vấn đề này. Tùy Phong, anh còn dám nói anh thích hợp với Tiểu Ngữ sao?”

Tưởng tượng phản ứng khi đó của bố mẹ, Tiêu Lâm chùn bước, ít nhất hiện tại anh không có đủ dũng khí.

Tối đến Tiêu Lâm mất ngủ.....

Cùng anh trần trọc không thể đi vào giấc ngủ còn có Quý Lâm.

Minh Không không chỉ còn dây dưa với cậu, hơn nữa trước đó còn không biết đã nói gì với Tiêu Lâm. Cứ vậy không thể tưởng tượng nổi sẽ phát sinh chuyện gì, Quý Lâm không muốn để hẳn tiếp tục quấy rầy cậu và Tiêu Lâm.

Hôm sau, Quý Lâm lên mạng chủ động tìm Minh Không.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Chúng ta nói chuyện đi.

Minh Không: Bất Ngữ, không ngờ em lại chủ động tìm anh, cảm động ~

Lưu Thủy Bất Ngữ: Tôi tìm anh là hy vọng anh từ nay về sau không cần đến dây dưa với tôi nữa, cũng không cần đi tìm Tùy Phong.

Minh Không: Ồ? Anh ta nói cho em? Tôi ngày đó chỉ là tốt bụng nhắc nhở anh ta mà thôi.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Mặc kệ thế nào, cứ vậy đi, chúng ta thật sự không có khả năng.....

Minh Không: Tiểu Ngữ, nhưng anh thật sự rất thích em.

Lưu Thủy Bất Ngữ: Thật sự rất xin lỗi, tôi thật sự không thích anh.

Minh Không: Nếu vậy, Tiểu Ngữ, chúng ta có thể ra ngoài gặp mặt không?

Lưu Thủy Bất Ngữ: Tôi thấy chúng ta hình như không có gì cần thiết phải gặp nhau.

Minh Không: Vậy anh đành phải đến A đại tìm Tiêu Lâm nói chuyện, bạn học Quý Lâm, em cảm thấy thế nào?

Quý Lâm bất ngờ nhìn chằm chằm dòng chữ của Minh Không. Hắn ta biết tên 3D của cậu và Tiêu Lâm, hơn nữa ngay cả trường học cũng biết Quý Lâm đột nhiên có loại cảm giác bị người khác theo dõi.

Minh Không: Vậy nên, Tiểu Ngử, em đã suy nghĩ kỹ chưa?

Lưu Thủy Bất Ngử: Thời gian, địa điểm.

Minh Không: Chọn ngày không bằng hợp ngày, cứ chọn 3 giờ chiều nay đi, Bỉ Ngạn. Cách trường em không xa.

Lưu Thủy Bất Ngử: Được, nhưng hy vọng sau khi chúng ta gặp mặt hôm nay, anh không cần đến quấy rầy Tùy Phong nữa.

Để Minh Không đến trước mặt Tiêu Lâm nói lung tung, không bằng chính cậu tự giải quyết mọi chuyện.

Năm đó Quý Lâm còn rất đơn thuần, dễ dàng tin lời Minh Không nói.

Chiều đến, Tiêu Lâm an nhàn, không có gì làm đành mở máy tính, vừa lên đã phát hiện Thanh Lam để lại lời nhắn cho mình.

Thanh Lam: Đại thần, gần đây có chuyện gì khiến Bất Ngử giận hay sao?

Tùy Phong Nhập Dạ: Không có, sao vậy?

Thanh Lam: Vì sao Bất Ngử đột nhiên đáp ứng hẹn hò với Minh Không?

Đọc được hai chữ Minh Không, lửa giận của Tiêu Lâm lập tức bùng lên, lại là người này, không ngờ hắn vẫn còn dây dưa với Tiểu Ngử.

Tùy Phong Nhập Dạ: Hẹn hò?

Thanh Lam: Uhm, em nói đại thần đừng mất hứng, Minh Không khá thân với em, hắn nói với bọn em hắn rất thích Bất Ngử, em cũng biết hắn đã theo đuổi Bất Ngử rất lâu rồi

Tùy Phong Nhập Dạ: Nói trọng điểm!

Thanh Lam: Sau đó hôm nay hấn nói với bọn em cuối cùng Bất Ngữ cũng đồng ý với hấn, chiều nay muốn đến trường hẹn hò với Bất Ngữ kìa

Thanh Lam: Em cảm thấy rất kỳ quái, đại thần với Bất Ngữ không phải là một đôi sao? Sao đột nhiên lại hẹn với Minh Không?

Thanh Lam: Em không phải có ý kia, em chỉ là muốn hỏi một chút, có phải hai người giận dỗi nhau hay không, Bất Ngữ có ý chọc giận anh.....

Thanh Lam: Em, em không biết gì hết....

Tùy Phong Nhập Dạ: Cảm ơn.

Đánh xong hai chữ kia, Tiêu Lâm lập tức đứng dậy rời đi, ngay cả máy tính cũng chưa kịp tắt.

Tiêu Lâm đè nén lửa giận đang nhen nhóm trong lòng, nhanh chóng bước về hướng trường Quý Lâm. Hôm qua Tiêu Ngữ mới đáp ứng anh sẽ không để ý đến Minh Không nữa, Tiêu Lâm tình nguyện tin Thanh Lam cố ý nói lung tung

Tiêu Lâm đến trước cửa phòng ngủ của Quý Lâm, gõ cửa, một người con trai đẹp kinh vờn đầu nhìn anh.

Tiêu Lâm mỉm cười, cố gắng tỏ vẻ mình rất bình tĩnh, lễ phép hỏi, “Xin hỏi Quý Lâm có đây không?”

“Cậu ấy ra ngoài rồi, hình như là gặp ai đó, vừa mới đi một lúc.”

“Được, cảm ơn.” Tiêu Lâm vẫn duy trì nụ cười mỉm như cũ, xoay người rời đi. Bản thân anh cũng không phát hiện nụ cười vừa rồi của mình có biết bao gượng gạo.

Tiêu Lâm vừa đi vừa gọi điện thoại cho Quý Lâm.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đang bận”

Tiêu Lâm tiếp tục ấn nút gọi.

Gọi được vài lần đều bị đối phương tắt máy. Tiêu Lâm cười lạnh một tiếng, không gọi tiếp nữa. Tiếp đó anh như phát điên chạy đi tìm kiếm trong vườn trường sư đại.

Tiêu Lâm vừa gọi điện thoại cho cậu, Quý Lâm đều trực tiếp cúp máy. Hiện tại cậu đang ngồi cùng Minh Không trong một quán cà phê. Quý Lâm không muốn gọi điện thoại với Tiêu Lâm trước mặt Minh Không,

mặt khác Quý Lâm cũng không định để Tiêu Lâm biết chuyện này. Hôm qua cậu vừa đáp ứng anh sẽ không để ý đến Minh Không nữa, còn ngày hôm nay, cậu lại gặp hẳn, Tiêu Lâm mà biết nhất định sẽ giận.

Bây giờ di động không còn vang nữa, Quý Lâm cất điện thoại thật kỹ xong mới ngẩng đầu nhìn về người đàn ông ngồi đối diện.

Người đàn ông này ăn mặc rất nghiêm túc, nhìn ra được hẳn đã tỉ mỉ chau chuốt, tây trang cắt may không phải loại bình thường, có vẻ rất biết thưởng thức.

Nhưng Quý Lâm của hiện tại không có tâm tư quan tâm đến mấy thứ này.

Minh Không thẳng thắn nhìn chằm chằm Quý Lâm, đôi khi còn trắng trợn đánh giá cậu.

“Anh muốn nói cái gì?” Quý Lâm bị ngắm đến toàn thân run rẩy sợ hãi, chủ động đánh vỡ yên lặng.

Người đàn ông đó mỉm cười, tao nhã buông tách cà phê được hẳn cầm trong tay này giờ xuống, “Không có gì, chỉ là muốn đến xem Tiểu Ngữ mà thôi.”

“Lần đầu tiên gặp mặt Tiểu Ngữ, em cũng không muốn hỏi xem anh tên là gì sao?” Minh Không nâng hai tay giao nhau, chống cằm nhìn Quý Lâm.

“Ngại quá, tôi không có hứng thú.” Quý Lâm nhướn mi, có hơi mất kiên nhẫn.

“Không có gì, anh biết tên của Tiểu Ngữ là được rồi.”

Đôi mắt của Quý Lâm tròn tròn nhìn người trước mặt.

“Tiểu Ngữ không cần giận.” Minh Không vươn tay đến muốn chạm vào mặt cậu, bị Quý Lâm nhanh chóng nghiêng người tránh né.

Bị cậu né đi, tay Minh Không đưa ra rồi lại thu về, thái độ vô cùng tự nhiên, cứ như vừa chưa phát sinh chuyện gì.

“Sao anh biết thân phận của tôi cùng Tiêu Lâm? Lại còn biết trường của tôi.” Quý Lâm lạnh lùng hỏi, trực tiếp vào đề chính.

“Cái này rất đơn giản, trong giới các em có quan hệ với rất nhiều người, đi tra một chút là biết, càng không nói đến chúng ta còn ở chung một thành phố.... Hơn nữa mặc dù hiếm thấy, nhưng trên thế giới vẫn còn một loại nghề nghiệp gọi là thám tử tư, ha ha, hơi tốn kém một chút nhưng vẫn làm nên việc.” Minh Không khẽ cười một tiếng, không nhanh không chậm trả lời.

Quý Lâm lạnh mắt nhìn Minh Không, không nói tiếp.

“Tiểu Ngữ, em tin tưởng nhất kiến chung tình không?” Quý Lâm lãnh đạm cũng không dập tắt nỗi nhiệt tình của Minh Không. Hắn vẫn cười hì hì như cũ.

“Tin chứ, ví dụ như tôi cùng Tiêu Lâm.” Quý Lâm cố ý nhắc đến Tiêu Lâm, muốn nói cho Minh Không biết khó mà lui.

“Ồ? Ha ha.” Minh Không dường như không nhận ra câu kia là Quý Lâm cố ý nói cho hắn, cứ tiếp tục nhìn thẳng vào ánh mắt của Quý Lâm, nói, “Khéo vậy sao, anh cũng tin. Khi lần đầu tiên anh nhìn thấy em, anh đã nhất kiến chung tình với em. Tiểu Ngữ, em không biết em khiến anh rung động biết bao nhiêu, đặc biệt là bộ dáng em nhìn anh bây giờ.” Nói xong, Minh Không cúi đầu cười ra tiếng.

Quý Lâm bị đùa giỡn lập tức chuyển đầu sang một hướng, không muốn nhìn Minh Không. Thái độ của hắn ta thật sự khiến Quý Lâm không thoải mái, thậm chí mỗi câu nói của hắn đều khiến cậu thấy phản cảm.

“Tiểu Ngữ, em đang thẹn thùng sao? Ha ha.” Nhìn phản ứng của Quý Lâm, Minh Không dường như thực sự thấy rất hứng thú.

“Kỳ thật Tiểu Ngữ theo anh thì có gì không tốt? Anh còn có anh trai, xí nghiệp của gia tộc để anh ấy tiếp quản là được rồi, chúng ta come out, tương lai cho dù là người nhà hay là kinh tế cũng không cần quan tâm nhiều như vậy, anh có thể mang em đi du lịch vòng quanh thế giới, cung cấp tài chính cho em làm chuyện em muốn làm. Em muốn cái gì anh cũng có thể thỏa mãn em.” Minh Không có ý đồ dùng điều kiện để thuyết phục Quý Lâm.

Nghe hết mấy lời này, Quý Lâm tức giận đứng lên, hai tay chống trên bàn cúi đầu nói với Minh Không: “Tôi nói cho anh, mấy thứ đó tôi không thèm.”

“Nếu vậy, tôi thấy chúng ta về sau thật sự không cần phải... gặp lại.” Nói xong Quý Lâm đứng dậy rời đi.

“Tiểu Ngữ, từ từ.....”

Thấy Quý Lâm phẫn nộ rời đi, Minh Không nhanh chân đuổi theo.

Quý Lâm nhanh chóng ra khỏi quán cà phê, đi về trường học. Nào ngờ Minh Không lại chạy đuổi theo phía sau.

“Tiểu Ngữ, em hãy nghe anh nói.....” Minh Không giữ chặt lấy tay Quý Lâm, không để cậu đi.

Quý Lâm theo bản năng muốn hất tay hắn ra.

“Buông cậu ấy ra!” Tiêu Lâm vừa hay đi ngang qua, đúng lúc thấy một màn như vậy, nghiêng răng nghiêng lợi nói mấy từ này.

Hiển nhiên hai người kia đều không ngờ nổi sẽ đụng phải Tiêu Lâm dưới tình huống này, Quý Lâm bối rối liếc mắt nhìn Tiêu Lâm một cái, miệng mấp máy, cuối cùng vẫn không nói gì cả. Mà Minh Không hiển nhiên vẫn không kịp phản ứng, tay phải vẫn đang lôi kéo Quý Lâm, nhìn thẳng Tiêu Lâm đang giận dữ.

“Tôi nói anh buông cậu ấy ra!” Tiêu Lâm nói xong liền nổi giận dùng dùng trực tiếp bước lên, hung hăng tổng cho Minh Không một đấm.

Minh Không không chút chuẩn bị ăn trọn cú đấm của Tiêu Lâm. Anh còn chưa hết giận, lại tiến lên đấm cho hắn thêm một phát nữa.

Minh Không là một cậu ấm được nuông chiều từ nhỏ, bình thường sống an nhàn sung sướng, làm sao có thể là đối thủ của Tiêu Lâm tinh lực dồi dào.

Minh Không hít một hơi đau đớn, uy hiếp, “Tiêu Lâm, mày dám đánh tao, tao nói cho mày biết thị trường A thị là” Còn chưa nói xong, hắn lại trúng thêm một đấm rắn chắc của Tiêu Lâm.

Động tĩnh đánh nhau lớn như vậy đã bắt đầu dẫn đến rất nhiều người vây xem, Quý Lâm thấy thế bèn nhanh chân chạy đến giữ chặt lấy Tiêu Lâm. Nhưng Tiêu Lâm giờ phút này đang tức giận đến tận trời, căn bản không có ý muốn dừng lại.

“Tiêu Lâm anh bình tĩnh chút đi!” Quý Lâm hét lớn một tiếng, chắn trước người Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm không thể tin nổi liếc mắt nhìn Quý Lâm, “Tiểu Ngử, em tránh ra. Anh xem nó còn dám kiêu chuyện với em nữa không!”

Quý Lâm không hiểu Tiêu Lâm vì sao lại tức giận đến thế, khuyên không được, đành tiến đến che trước người Tiêu Lâm, nhằm ngăn anh lại. Cậu quay đầu nói với Minh Không: “Anh còn không mau đi đi!”

Minh Không chật vật bò lên, nhanh chân chạy trốn.

Quý Lâm nhìn người đang thổ hỗn hỗn, hai mắt đỏ bừng kia, không muốn bị người ta vây xem nữa, cậu lôi kéo tay Tiêu Lâm rời đi.

Tiêu Lâm không nói gì, cứ vậy đi theo Quý Lâm.

Đến một cái ngõ rẽ nhỏ, hai người mới ngừng lại.

“Tiêu Lâm, vừa rồi anh rất kích động, gia đình Minh Không có bối cảnh, nếu khiến hấn nóng nảy, em sợ hấn sẽ”

“Em đau lòng?” Quý Lâm còn chưa nói xong đã bị Tiêu Lâm ngắt lời, anh lạnh lùng nhìn cậu.

“Em không có, Tiêu Lâm, em là đang lo lắng cho anh.” Một Tiêu Lâm xa lạ như vậy, Quý Lâm có chút không quen, cậu nhanh chóng giải thích.

“Em không phải đã nói sẽ không liên hệ với hấn nữa hay sao? Hôm nay là sao?” Thanh âm của Tiêu Lâm lạnh lẽo dọa người.

Quý Lâm biết anh hiểu lầm, lập tức giải thích tiếp.

“Anh hiểu lầm rồi, hôm nay em gặp hấn là muốn kết thúc với hấn, để hấn không dây dưa với em nữa.” Quý Lâm lo lắng lên tiếng.

“Cho nên em hẹn hò với hấn?” Tiêu Lâm chợt nhớ tới lời Thanh Lam đã nói, cười lạnh.

“Không phải hẹn hò!” Quý Lâm cũng sốt ruột, cậu đề cao âm lượng của mình.

Tiêu Lâm biết mấy chuyện này không liên quan đến Quý Lâm, bản thân anh cũng không muốn gây nên mâu thuẫn gì với cậu nhưng trong lòng anh đang có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, đốt đến đau đớn tim gan anh. Lý trí nói cho bản thân không được nói mấy lời giận dữ ấy, khiến anh và Quý Lâm đều không vui vẻ, nhưng Tiêu Lâm vẫn không nhận được.

Tiêu Lâm hít một hơi thật sâu, ngăn chặn lửa giận trong nội tâm, muốn khiến ngữ khí của mình không quá gắt gỏng, “Anh nghe nói Minh Không đến tìm em, chạy đến ký túc xá của em lại không thấy người, gọi điện thoại cũng không nghe. Quý Lâm, em có biết lúc ấy anh tìm em sẽ lo lắng biết bao hay không? Anh sợ em xảy ra chuyện!”

“Thực xin lỗi, em chỉ là không muốn anh lo lắng mà thôi.” Quý Lâm cúi đầu, thanh âm rầu rĩ hẫng đi.

“Em như vậy càng làm anh lo lắng!” Tiêu Lâm không khống chế được lại bùng nổ. Vừa rồi anh tìm khắp sư đại mà vẫn không thấy Quý Lâm, gọi điện thoại cũng không được, tưởng tượng cậu có thể đang cùng Minh Không ở một chỗ, còn lo lắng Quý Lâm xảy ra chuyện gì.

“Thực xin lỗi” Quý Lâm áy náy. Cậu tiến lên ôm chầm lấy Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm không hề động đậy, hai mắt nhìn chăm chăm phía trước, cứ như đang nói chuyện với không khí, “Nếu Thanh Lam không nói cho anh biết, không chừng em vẫn giấu anh.”

Thanh Lâm luôn như một cái dằm trong tim Quý Lâm, nghe thấy Tiêu Lâm nhắc đến cái tên này, Quý Lâm buông Tiêu Lâm ra, nói cho anh biết lo lắng của cậu, “Tiêu Lâm, nói thật em không thích Thanh Lâm, cứ cảm thấy hắn có cái gì đó với anh Lần trước giận anh kỳ thật cũng là vì hắn.”

“Anh cùng cậu ấy không có gì hết.” Tiêu Lâm bị Minh Không làm cho tâm phiền ý loạn, giờ phút này, anh cần bản không muốn nói đến chuyện của mình và Thanh Lâm.

“Chỉ là em cảm thấy hắn thích anh....” Quý Lâm thấy Tiêu Lâm không muốn nói đến vấn đề này, lo lắng nói ra suy đoán của mình. Cậu muốn Tiêu Lâm biết, cậu rất để ý chuyện này, cậu muốn Tiêu Lâm giải thích chuyện về Thanh Lâm với cậu. Nhưng Tiêu Lâm không làm

“Không có là không có.” Tiêu Lâm trực tiếp phủ quyết.

“Tiểu Ngừ.” Tiêu Lâm kéo Quý Lâm qua, nhìn vào hai mắt cậu, anh khổ sở nói: “Anh cảm thấy gần đây chúng ta xuất hiện rất nhiều vấn đề, anh hy vọng chúng ta tạm thời có thể cho nhau chút thời gian để giải quyết mọi chuyện, hai ta trước tiên yên lặng chút được không?”

Quý Lâm không hiểu được Tiêu Lâm vì sao lại nói vậy, cậu lắc đầu không đồng ý. Quý Lâm cảm thấy hai người chỉ cần tin tưởng lẫn nhau là được rồi, có chuyện gì cũng không cần nháo thành như vậy? Huống hồ vừa rồi cậu đã giải thích, cậu cùng Minh Không cần bản không có gì hết, đối với Thanh Lâm, trong lòng cậu có điều không thoải mái, nhưng cậu cũng đã chọn lựa tin tưởng Tiêu Lâm. Thế mà giờ đây Tiêu Lâm lại đang làm phức tạp cái gì?

Chẳng lẽ, anh vẫn không tin cậu sao?

“Anh không tin em?” Quý Lâm thương tâm nhìn anh, bản thân cậu luôn tin tưởng vào Tiêu Lâm, nhưng Tiêu Lâm vì sao không muốn lựa chọn tin cậu chứ.

“Không phải, anh chỉ muốn yên tĩnh một thời gian. Tiểu Ngừ, gần đây chúng ta xảy ra rất nhiều chuyện, anh cần suy nghĩ thật kỹ, chúng ta chọn thời gian khác được không?”

Quý Lâm không nói gì thêm, vành mắt hồng hồng liếc nhìn Tiêu Lâm, rồi xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng Quý Lâm rời xa, trong nháy mắt, cả người Tiêu Lâm như bị rút sạch không khí, vô lực dựa vào bức tường phía sau, thân thể chậm rãi hạ xuống

Tiêu Lâm biết phản ứng vừa rồi của anh đã khiến Quý Lâm tổn thương.

Thực xin lỗi, Quý Lâm, anh không phải không tin em.

Anh chỉ là có hơi yếu đuối, anh sợ em sẽ bị người khác cướp mất.

Hiện tại anh không có dũng khí come out với người nhà, cũng không dám xác định tương lai có dũng khí để chống lại người nhà hay không. Nếu vậy, anh có tư cách gì hứa hẹn sẽ cho em hạnh phúc?

Nếu em phát hiện người em thích lại là một người yếu đuối như vậy, em còn có thể kiên định ở bên anh hay không?

Quý Lâm, vừa mới rồi không tìm được em, anh dường như phát điên. Tưởng tượng những gì Thanh Lam đã nói, kiếm không được những suy nghĩ miên man, sợ phải nhìn cảnh tượng em ngọt ngào hẹn hò với người khác..

Nhìn đến một khắc em muốn giãy khỏi tay Minh Không, trong lòng anh trừ bỏ phần nộ, kỳ thật còn nhiều hơn cả chính là vui sướng.

Quý Lâm, xin em hãy tin tưởng anh yêu em hơn bất cứ ai trên thế giới này, cũng sợ hãi sẽ mất em hơn bất cứ ai trên đời.

Chỉ là anh không có dũng khí nói với em

Hoàn chương 32.

(Le Sên: Vừa thương vừa thấy tức giận với sự nhu nhược của Tiêu Lâm, thật sự sau 2 lần đọc qua raw và review của mấy bạn TQ, mình cũng có một câu hỏi là tại sao câu chuyện này lại HE, và nó HE bằng cách thần kỳ nào thế? Nhưng rồi lúc viết từng câu từng chữ, mình lại thấy nuối tiếc cho Tiêu Lâm và Quý Lâm. Hai người đều còn quá trẻ dại, ngây thơ với tình đầu mới chớm nở, không lường được cạm bẫy trùng trùng của cuộc đời, dùng ánh mắt màu hồng để nhìn thế giới. Hai người là hai đứa trẻ chưa lớn chập chững nói lời yêu. Điều này sẽ được làm rõ nét trong 2 chương sau, cũng là 2 chương ngược nhất bộ truyện J)))) Nếu phải nói lời thật lòng, mình thấy hơi hối hận khi chuyển ngữ bộ này, vì nó là một tác phẩm thất bại trong gang tấc và được chấp vá bằng cái kết HE hơi miễn cưỡng và buff thần thánh hóa tình yêu. Tổng kết lại, hãy theo dõi đến chương cuối cùng để biết được, vì sao mình cảm thấy Tiêu Lâm đáng thương hơn đang giận. Dẫu sao đây cũng là một câu chuyện nhỏ về quá trình cùng trưởng thành, cùng học cách yêu thương và bảo vệ lẫn nhau của Tiêu Lâm và Quý Lâm.)

33. Chương 33: Tổn Thương

Quý Lâm cũng mãi suy nghĩ về chuyện của cậu và Tiêu Lâm. Cậu muốn tìm cho ra hai người vì sao lại đột nhiên biến thành thế này.

Phản ứng trước đó của Tiêu Lâm đích thực đã làm cậu tổn thương, cậu nhận ra Tiêu Lâm cũng đang rất khổ sở. Nhưng cậu càng muốn anh có thể nói cho cậu nghe, anh rốt cục đang lo lắng cái gì.

Quý Lâm hồi tưởng lại mọi chuyện từ đầu tới cuối, vẫn không thể tìm ra vấn đề nằm ở chỗ nào. Cậu đơn

thuần cho rằng hai người chỉ cần tin tưởng lẫn nhau là có thể vượt qua hết thử thách khó khăn.

Có lẽ Tiêu Lâm nói rất đúng, trước tiên cứ bình tĩnh một chút cũng là chuyện tốt.

Một thời gian rất lâu sau đó, hai người vẫn không có liên hệ gì, Quý Lâm bắt đầu mất kiên nhẫn.

Không biết hiện giờ Tiêu Lâm thế nào, có phải vẫn rất buồn hay không?

Qua hai ngày nữa là đến sinh nhật của Tiêu Lâm. Quý Lâm cảm thấy đây là một cơ hội tốt để hai người làm hòa.

Quý Lâm vui vẻ hình dung hình ảnh hai người hòa hảo bên nhau, yên lặng diễn thuyết tất cả những lời trong lòng muốn nói với Tiêu Lâm trước một lần, hy vọng đến lúc đó Tiêu Lâm cũng có thể thẳng thắn thành khẩn với cậu.

Tiêu Lâm gần đây cũng không vui chút nào. Trước đó anh phản ứng quá mức kịch liệt, không suy nghĩ đến cảm thụ của Tiểu Ngữ, bản thân tổn thương trái tim của cậu. Anh một mực tự trách, nên cũng muốn thông qua sinh nhật mình lần này làm hòa với Tiểu Ngữ.

Tối đó Tiêu Lâm nhận được tin nhắn của Thanh Lam. Anh nhớ rõ Tiểu Ngữ lần trước dường như rất để ý đến quan hệ của anh và Thanh Lam, vì thế bình thường Tiêu Lâm cũng chú ý không hay lui tới với Thanh Lam nữa.

Thanh Lam: Đại thần, đại thần, có thể hỏi một chuyện hay không? *mắt lấp lánh*

Tùy Phong Nhập Dạ: Chào buổi tối Thanh Lam, chuyện gì?

Thanh Lam: Đại thần, đã nói rất nhiều lần rồi, anh có thể gọi em là Tiểu Lam O(_)O~

Tùy Phong Nhập Dạ: Ừa.

Thanh Lam: Uhm, ngày mốt là sinh nhật của đại thần đi ~

Tùy Phong Nhập Dạ: Đúng vậy.

Thanh Lam: Đại thần có sắp xếp gì không?

Tùy Phong Nhập Dạ: Tạm thời còn chưa có.

Thanh Lam: Đại thần không định tổ chức ca hội sinh nhật gì sao?

Tùy Phong Nhập Dạ: Cái đó rất phí tinh lực.

Thanh Lam: Thật đáng tiếc..... Vốn nghĩ đến lúc đó sẽ mặt dày đến vậy xem.

Tùy Phong Nhập Dạ: Ha ha, lần sau đi.

Thanh Lam: Thế đại thần 3D có cùng bạn bè tụ hội không?

Tùy Phong Nhập Dạ: Chắc có.

Thanh Lam: Như vậy à, quấy rầy đại thần rồi (*^__^*) hi hi Chúc đại thần sinh nhật vui vẻ trước nha
~

Tùy Phong Nhập Dạ: Cảm ơn.

Sáng ngày sinh nhật, Tiêu Lâm xem đi xem lại điện thoại di động của anh rất nhiều lần, kết quả vẫn không nhận được tin nhắn hay là cuộc điện thoại nào của Quý Lâm. Anh có hơi thất vọng, chỉ đành an ủi mình, có lẽ Tiểu Ngữ đang bận chuyện khác, đợi lát nữa hẳn là sẽ có.

Tiêu Lâm không đợi được điện thoại của Quý Lâm, nhưng lại chờ được điện thoại của một người xa lạ, hơi chần chừ nhắc máy.

“Alo, xin chào.”

“Alo, đại thần, là em, em là Thanh Lam.” Người gọi điện đến hiển nhiên rất kích động, thanh âm tràn đầy vui sướng.

“Thanh Lam?” Phản ứng đầu tiên của Tiêu Lâm là sao hẳn lại đột nhiên gọi điện thoại cho mình.

“Ừa, đại thần, là em. Em giờ đang ở trên một đường cái của A thị, uhm, em lạc đường rồi, anh có thể đến đón em không.” Thanh Lam bị lạc đường nên có hơi ngại ngùng.

“Lạc đường? Nhớ không lầm thì cậu không phải người A thị, sao lại đột nhiên đến đây?”

“Hôm nay là sinh nhật của đại thần mà, em muốn đích thân nói một câu chúc mừng sinh nhật với đại thần.” Thanh Lam bày vẻ khờ dại.

Nghe được lý do, Tiêu Lâm chỉ có thể trầm mặc, anh kỳ thật cũng không muốn gặp Thanh Lam.

“Thật ra cậu không cần như vậy, trực tiếp gọi điện thoại là được rồi.”

“Nhưng em muốn trông thấy đại thần mà”

Thấy Tiêu Lâm không nói gì tiếp, Thanh Lam lại tỏ vẻ đáng thương, nói: “Đại thần, em chỉ gặp anh tặng quà rồi sẽ đi, không mất nhiều thời gian của anh đâu.”

Nếu người ta đã cầu xin như vậy, Tiêu Lâm cũng không phải người có ý chí sắt đá, dù sao người ta vẫn là vì anh mà tới.

“Hiện tại cậu đang ở đâu? Tôi đi tìm cậu.” Tiêu Lâm bắt đầu nói, anh cũng không vì vậy mà thấy vui lên chút nào. Bởi vì nguyên nhân Tiểu Ngữ, giờ Tiêu Lâm thật không muốn gặp Thanh Lam, sợ sau khi Tiểu Ngữ biết sẽ tức giận. Nhưng người ta ngàn dặm xa xôi chạy đến, gọi điện cho mình, còn muốn làm như không biết, vậy cũng thật quá đáng.

Thanh Lam miêu tả lại kiến trúc xung quanh một cách rõ ràng cho Tiêu Lâm, anh xác định đại khái phạm vi rồi bắt đầu chạy đến đó.

Khi Tiêu Lâm đến được quảng trường trung ương, liếc mắt một cái đã thấy Thanh Lam đứng dưới tượng điêu khắc. Bởi vì vẻ mặt Thanh Lam đang bối rối đứng đó thật sự rất chói mắt, không phải vì bộ dạng hắn hấp dẫn nhiều ánh mắt người khác, mà vì cái cách ăn mặc xanh đỏ lòe loẹt của hắn. Tiêu Lâm cảm thấy cách ăn mặc này có phần kỳ dị, có lẽ một phong cách thời trang của một số người? Chỉ là Tiêu Lâm không thưởng thức nổi.....

Anh bước qua, thử hỏi: “Xin hỏi cậu có phải là Thanh Lam không?”

Người nọ mở lớn hai mắt, hứng phấn nhảy tại chỗ, “Đại thần, là em!”

Trận nhảy dựng này lại đưa đến một loạt ánh mắt khác.

Tiêu Lâm giờ chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Uhm, chúng ta đi trước đã? Cậu định sau đó đi đâu?” Nói xong liền tự mình bước về phía trước.

Thanh Lam nâng một bàn tay sờ đầu, hơi mơ hồ nói, “Em cũng không biết, lúc ấy một phút xúc động liền cứ thế tới đây. Vốn muốn cho đại thần một cái bất ngờ, kết quả lại lạc đường, bây giờ còn phải làm phiền đại thần, thật sự xin lỗi..... Uhm, ở đây ngoài đại thần ra em cũng không quen ai.” Thanh Lam vừa đi vừa cố nhích gần về phía Tiêu Lâm, cứ mỗi cú nhích là hắn lại gần anh thêm một chút.

“Đợi lát nữa tôi còn có chuyện rất quan trọng phải làm, không có cách nào đi cùng cậu, nếu cậu không vội trở về, trước hết cứ tìm một cái khách sạn ở lại đi đã.” Tiêu Lâm thở dài, dù sao cũng không thể để người này đi cùng anh. Anh còn chuẩn bị đi tìm Tiểu Ngữ đây.

“Được, được.” Tiêu Lâm rất vui vẻ.

“Có thể nhìn thấy đại thần người thật, vui quá đi mất” Thanh Lam dường như rất hưng phấn, vừa đi vừa cảm thán.

Tiêu Lâm nhìn người bên cạnh, không biết phải hình dung như thế nào, cách ăn mặc yêu nghiệt, đi đường hình xoắn quấy, tay cong vung vẩy Đây là nường thụ trong truyền thuyết đi Trộm liếc mắt nhìn Thanh Lam yêu nghiệt một cái, Tiêu Lâm lại nghĩ đến Tiểu Ngữ, quả nhiên vẫn là Tiểu Ngữ nhà mình tốt hơn.

“Đúng rồi, đại thần, đây là quà sinh nhật em chuẩn bị cho anh.” Thanh Lam đưa một cái hộp màu phấn hồng cho Tiêu Lâm, rồi lại nhích gần vào Tiêu Lâm một chút.

“Cám ơn.” Hai tay Tiêu Lâm tiếp nhận hộp quà, phản xạ có điều kiện dịch thân thể ra ngoài một chút.

Thanh Lam dường như không chú ý đến hành động của Tiêu Lâm, cứ tiếp tục dính vào, thậm chí còn vươn tay muốn kéo Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm đương nhiên không muốn, phản ứng rất mạnh, rút tay ra.

Không ngờ Thanh Lam lập tức đỏ hồng hốc mắt, ủy khuất nhìn Tiêu Lâm, một bộ tội nghiệp vô cùng, “Đại thần chán ghét em sao?”

Tiêu Lâm ý thức được phản ứng vừa rồi của mình quá kịch liệt, vì thế bèn an ủi nói, “Không phải, chính là tôi không có thói quen như vậy.”

“Nhưng em cùng với các bạn mình bình thường đều kéo nhau như thế mà” Nói xong lại muốn dính lên người Tiêu Lâm.

Trong tâm Tiêu Lâm âm thầm rơi lệ, vì tránh cho Thanh Lam khóc lóc, lần này Tiêu Lâm nhẹ nhàng gạt tay hấn ra.

Lặp lại vài lần, Thanh Lam cũng không kéo Tiêu Lâm nữa.

Im lặng đi một hồi, Thanh Lam đột nhiên ngồi xổm xuống mặt đất, lấy tay bọc lấy đùi phải chính mình, khước mắt rưng rưng nhìn Tiêu Lâm, nghẹn ngào nói: “Đại thần, chân em tê nhừ rồi, đau quá.”

Tiêu Lâm nhanh chóng nâng chân hấn dậy, quan tâm hỏi thăm, “Cậu không sao chứ? Có thể đi không?”

Thanh Lam gật gật đầu, chậm rãi đứng lên, khập khiễng bước đi.

Tiêu Lâm nhìn hấn đi đứng vất vả đến vậy, có hơi không đành lòng, vì thế đành vươn tay, “Vẫn là để tôi đỡ cậu đi đi, cẩn thận một chút.”

Thanh Lam lại gật đầu, khoái trác nắm tay Tiêu Lâm, trộm nở nụ cười.

Quý Lâm muốn tạo bất ngờ cho Tiêu Lâm, vì thế đành chịu đựng không nhắn tin hay gọi điện thoại cho anh, định bụng trực tiếp xuất hiện trước mặt anh. Cậu cầm món quà đã sớm tỉ mỉ chuẩn bị, bước trên con đường trung tâm, đi lấy bánh ngọt đã được đặt trước.

Cậu vừa nhận được bánh ngọt, xoay bước ra đường trung tâm, liền thấy được hai người đối diện. Cả người Quý Lâm đều ngây dại.

Tiêu Lâm vươn tay, một người khác lập tức vui vẻ nắm lấy tay anh, hai người ngọt ngào dính vào nhau đi trên đường.

Quý Lâm đứng tại chỗ không tin nổi quan sát một màn này, nhìn theo bóng dáng dần khuất xa của hai người, thẳng đến khi bóng dáng ấy biến mất trong biển người mờ mịt.

Bánh ngọt trên tay cậu không biết đã rơi xuống đất từ khi nào

Không biết cậu đã đứng tại chỗ đó bao lâu, đến tận khi có một đứa bé qua đường lôi kéo góc áo Quý Lâm. Thanh âm mềm mại của trẻ con vang lên, “Anh ơi, bánh ngọt của anh rơi xuống đất rồi kìa.”

Quý Lâm bấy giờ mới phục hồi tinh thần, gian nan mỉm cười với bạn nhỏ, chậm rãi ngồi xuống nhặt hộp bánh ngọt đã rơi xuống đất từ lâu. Cậu hưng hăng ném cả nó, cả món quà tinh xảo được cậu tỉ mỉ tuyển chọn từ trước, tất cả đều quăng vào thùng rác.

Tiêu Lâm thật vất vả mới tiến được Thanh Lam mảnh mai “như búp bê” này đến khách sạn gần đó, vội vàng xoay người rời đi. Người mà ngay cả đi đường cũng phải chụp ảnh, Tiêu Lâm thật sự cảm thấy hai người họ đúng là đến từ hai thế giới khác nhau.

Anh không quay về trường học của mình, mà lại đến trường của Quý Lâm. Nếu Quý Lâm không chủ động liên hệ anh, vậy anh đành chủ động một chút đi.

Tiêu Lâm đứng chờ ở cổng trường sư đại, chờ mong Quý Lâm bắt máy, kết quả nhận được đối phương đã tắt máy.

Sao lại đột nhiên tắt điện thoại?

Tiêu Lâm lại đến phòng ngủ của Quý Lâm, thế nhưng trong phòng lại không một bóng người.

Không tìm được người, Tiêu Lâm đành ủ rũ trở về ký túc xá.

Đến cả khi anh cùng các bạn cùng phòng ăn cơm sinh nhật, tâm tình vẫn không vui lên chút nào.

Tiêu Lâm cứ vậy chờ đợi Quý Lâm đến tìm mình, cứ chờ a chờ, chẳng đến khi kim đồng hồ đã qua mười hai giờ đêm, nhưng anh vẫn không chờ được mấy lời kia của Quý Lâm.

Tuy rằng hôm nay anh nhận được rất nhiều lời chúc phúc, có của người nhà, bạn bè, bạn thân, fan..... nhưng anh vẫn cảm giác bản thân không vui chút nào, bởi vì anh không nhận được lời chúc phúc của người mà anh để ý nhất.

Tiêu Lâm hơi tức giận, đồng thời cũng thấy thật mất mát. Anh đối với Tiểu Ngừ mà nói thật sự không quan trọng vậy sao? Điện thoại anh gọi cậu không nghe, là do còn đang giận anh sao?

Quý Lâm mất hồn mất vía cả tối giờ mới trở lại phòng ngủ, mở QQ, nhìn chằm chằm cái avatar tối của Tiêu Lâm thật lâu.

Lúc này cậu lại phát hiện xã đoàn có tin nhắn, ma xui quỷ khiến, Quý Lâm mở nó ra.

Trong nhóm đang post ảnh chụp, mà đương sự chính là Tiêu Lâm ngày hôm nay cậu đụng phải.

Thanh Lam: Mọi người xem xem bức này thế nào? Hôm nay cùng đại thần chụp đó.

Mạc Nạp: Ai u, xứng đôi quá

Hề Hề: Thanh tiểu thụ sao lại có ảnh chụp chung với đại thần?

Mạc Nạp: Tất nhiên là người nào đó ngàn dặm theo đuổi rồi, đuổi đến tận nơi để cùng người ta qua sinh nhật.

Hề Hề: Yo, không ngờ Thanh tiểu thụ nhà chúng ta lại chủ động như vậy 23333333333

Thanh Lam: Thật thẹn thùng Cứ trực tiếp vậy thôi.

Mạc Nạp: Đều bên nhau rồi còn thẹn thùng cái lông ý

Thanh Lam: Chú ý biểu đạt, là đi cùng một chỗ thôi

Mạc Nạp: Ủa, là “đi” cùng một chỗ _

Ảnh chụp là do Thanh Lam kéo Tiêu Lâm đến chụp, hai người trên ảnh đều cười với vẻ mặt vô cùng sáng lạn

Quý Lâm tự ngược save ảnh về, zoom thật to, đến tận khi cả màn hình không thấy được khuôn mặt của người kia.....

Cậu cười cười, thì ra người hôm nay là Thanh Lam..... Tiêu Lâm, anh không phải không biết em không thích Thanh Lam.

Ha ha.....

Sinh nhật hấn anh đi ca hát góp vui, sinh nhật anh hấn ngàn dặm xa xôi chạy đến, người thật cùng anh

Thì ra Tiêu Lâm cùng hấn thật sự “không có gì hết” ...

Không có gì mà người ta còn phải đuổi đến tận đây? Không có gì các người còn ở trên đường cái lồi lồi kéo kéo? Không có gì còn chụp ảnh thân mật như vậy?

Ha ha ha ha, bản thân cư nhiên còn ngu ngốc ở bên cạnh chuẩn bị tạo bất ngờ cho anh.

Tiêu Lâm nếu nhanh chóng quên tôi như vậy, thế trước đó anh còn bày bộ dáng khó chịu đấy làm cái gì? Diễn cho tôi xem sao? Anh muốn tôi cho hai người một khoảng thời gian? Sau khi bình tĩnh liền trực tiếp chia tay sao?

Quý Lâm, mày ngu ngốc không ai bằng!

Quý Lâm khổ sở nằm trên giường. Cậu nhìn trần nhà ngẩn người. Chiều đó Quý Lâm nhận được điện thoại của mẹ gọi đến, nghe thấy thanh âm ôn hòa của mẹ, cậu hốt nhiên có loại suy nghĩ muốn ôm lấy mẹ, khóc một trận thật lớn.

“Mẹ ~” Ngay cả Quý Lâm cũng nghe ra được thanh âm đang run rẩy của mình.

“Tiêu Lâm, con làm sao vậy?” Mẹ lập tức phát hiện đứa con có chỗ không đúng, khẩn trương dò hỏi.

“Không, không sao cả. Sao hôm nay mẹ lại đột nhiên gọi điện cho con?” Quý Lâm bình ổn cảm xúc của chính mình, nhanh chóng chuyển đề tài.

“Con đoán xem mẹ đang ở đâu?” Mẹ Quý giống như một đứa trẻ, cười hả hả bắt Quý Lâm đoán.

“Mẹ ~ mẹ trêu trẻ con đấy à.”

“Ai da, mẹ và bố con đêm nay sẽ đến A thị.” Mẹ Quý tươi cười thông báo cho Quý Lâm một tin vui.

“Thật không?” Quý Lâm không ngờ cha mẹ sẽ lập tức đến A thị, cực kỳ bất ngờ.

“Ừa, bố mẹ muốn đến dự một đại học nghiên cứu giảng dạy, tổ chức ở A thị. Bố mẹ cũng đã lâu không gặp con, lần này muốn đến thăm con, thế nên bố mẹ tự mình lái xe đến đây.” Mẹ có hơi áy náy nói, đối với đứa con của mình, bọn họ thật sự quan tâm quá ít, đã nợ nó nhiều lắm.

“Thật sự là quá tốt, bố mẹ khi nào đến, con đến đón hai người.” Nghe được tin bố mẹ sắp đến, lòng Quý Lâm tràn đầy vui mừng. Cậu sốt ruột muốn lập tức được thấy họ.

“Bây giờ bố mẹ đang ở trên đường cao tốc, đại khái còn hai tiếng nữa mới tới, đến rồi mẹ gọi cho con.” Thấy con trai rất chờ mong, mẹ Quý cũng vui vẻ vô cùng.

“Được, con chờ hai người.”

Tin tức bố mẹ muốn đến khí Quý Lâm tạm thời không còn khiến mình suy nghĩ đến vấn đề với Tiêu Lâm nữa.

Cậu nhanh chóng rời giường, chuẩn bị cho bản thân một chút, để mình thoát nhìn không quá tiêu tụy.

Quý Lâm dọn dẹp xong liền ngồi trong phòng, lẳng lặng chờ điện thoại của bố mẹ.

Một tiếng trôi qua, cậu thấy sắp tới thời gian đã hẹn nên không nhịn được xuống cổng trường chờ bố mẹ trước.

Hai tiếng trôi qua, Quý Lâm chưa thấy điện thoại của bố mẹ gọi đến.

Cậu đứng đợi ở cửa thêm một tiếng đồng hồ, vẫn không nhận được cuộc gọi nào. Lòng đang tràn ngập vui sướng nhưng cậu vẫn không đợi được bố mẹ mình, chỉ chờ tới một cái sét đánh ngang tai!

34. Chương 34: Chia Tay

Chỉ cần là người lẫn lộn trong giới lâu một chút thì chắc chắn sẽ nhớ rõ lần các fan cùng anti đó. Khoảng thời gian đó, giới vông phối có thể nói là “bất ngờ tới tấp, sóng cao không ngừng”. Cái giới vông phối này được hình thành chưa đến vài năm, mà đợt anti tập thể đó là có số người tham dự nhiều nhất, quy mô lớn nhất, thời gian lâu nhất từ trước đến nay, những người đã trải qua bầy tỏ nhiều năm qua đi, cảnh tượng năm đó vẫn rõ ngay trước mắt.

Lúc này fan của Lưu Thủy Bất Ngữ rất tức giận! Bởi vì Tùy Phong đại thần của bọn họ đã phản bội Bất Ngữ sama nhà mình

Trên diễn đàn vông phối xuất hiện một bài post anti đến vui vẻ Nguyên nhân là hai tấm ảnh được Lâu chủ đăng lên, trên ảnh có hai người, là một bức ảnh chụp chung.

Nếu là bài post lộ ảnh CV bình thường, nhất định cũng chỉ có bát quái nghe ngóng, tuy rằng cuối cùng cũng sẽ bị quản lý viên xóa đi. Nhưng lần này không giống mọi khi, mà lại dẫn đến nhóm fan anti khắp nơi.

Chính vì hai người trong ảnh rõ ràng là Tùy Phong Nhập Dạ và Thanh Lam.

Lâu chủ đó trước tiên đăng hai bức ảnh, bên cạnh đánh dấu: Tùy Phong đại thần là đây.

Fan còn chưa kịp comment tỏ vẻ kích động, đã thấy Lâu chủ nói về người thứ hai, ai nấy đều tròn tròn mắt. Người bên cạnh kéo Tùy Phong không phải là Lưu Thủy Bất Ngữ mà mọi người chờ mong, mà chính là Thanh Lam.

Đúng vậy, người kia là Thanh Lam!

Lời nói của Lâu chủ mờ mờ ảo ảo, “Dạ Lam nha, ha ha, không biết ở bên nhau từ lúc nào.”

Mấy từ “ở bên nhau” này có thể lý giải là gặp cùng một chỗ, cũng có thể hiểu thành đã trở thành người yêu bên nhau.

Rõ ràng nhóm fan đều nghĩ đến về sau.

Nhìn thấy ảnh chụp, fan Phong Thủy trầm mặc, fan Dạ Lam đắc ý, fan Lưu Thủy Bất Ngữ tặc mao đầu tiên.

Fan Lưu Thủy Bất Ngữ nhận định là Tùy Phong Nhập Dạ tra Lưu Thủy Bất Ngữ, bởi vậy liền nhẩy vào bài post chửi ầm lên.

“Ờờờ, Tùy Phong Nhập Dạ, anh có thấy có lỗi với Bất Ngữ sama của bọn tôi không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

“Thanh Lam, mày có biết xấu hổ hay không! Làm kẻ thứ ba cũng không cần vô sỉ như vậy chứ!”

“Tùy Phong Nhập Dạ, thì ra anh là một tên tra! Lén lút sau lưng Bất Ngữ sama của bọn tôi!”

“Đệch, Phong Thủy chia tay từ bao giờ? Hai người này thân nhau từ bao giờ? Người qua đường tỏ vẻ hoàn toàn rơi ra ngoài orz”.

“Phong Thủy tốt nghiệp, mọi người, giang hồ không cần gặp lại!”

“Bất Ngữ sama thật đáng thương 55555555 sama không cần để ý đến bọn hắc nữa.”

“Kẻ thứ ba chết không được tử tế!”

“Đờ mờ không phải chia tay còn có thể tìm người mới sao, fan Lưu Thủy Bất Ngữ có cần nguyên rửa người khác vậy không!”

“Tùy Phong Nhập Dạ, Thanh Lam, tao!!@@\$##@\$#%#%^\$^(canh gà nhân sâm)” (* bên trung các bạn ý gọi mấy lời chửi bậy này là canh gà nhân sâm.)

“Tùy Phong Nhập Dạ, mất anh có bị bồi hồ à? Thanh Lam cmn là một đứa pê đê! Anh sao lại có thể thích hắc!!! Hắc có tốt bằng Bất Ngữ sama không???!?”

“Đệch, tổ chất của fan Lưu Thủy Bất Ngữ! Comment thật không đành lòng nhìn thẳng!”

“Tổ chất cái đm! Kẻ thứ ba chết đi!”

“Không chỉ có kẻ thứ ba, tra nam cũng đáng chết! Có lỗi với Lưu Thủy Bất Ngữ sama, đm tất cả đều đi tìm chết đi!”

“Fan Lưu Thủy Bất Ngữ các người có cần NC như vậy không! Tự do yêu đương có hiểu không!!!”

“BLX của tôi Các người anti đi anti đi”

“Chỉ bằng hai bức hình mà cứ kết luận như vậy cũng không tốt lắm”

“Tuy rằng tôi hiểu Lưu Thủy Bất Ngữ rất đáng thương, nhưng fan thật sự khiến người ta hoảng hồn Đáng để chửi bới và nguyên rửa thế sao.”

Hai ảnh chụp kia dường như nhấc gửi dùm tin tức Tuyền Phong Nhập Dạ và Lưu Thủy Bất Ngờ chia tay. Là CP hot nhất lúc bấy giờ trong giới vồng phổi, người hâm mộ đương nhiên rất nhiều. Mà nhóm fan trước đó đồng lòng post ủng hộ hiện tại lật mặt hoàn toàn, nổi dậy anti khắp nơi. Chửi bới thần tượng của nhau, đồng thời miễn phí tặng thêm canh gà nhân sâm.

Bắt đầu vẫn là fan của Tuyền Phong Nhập Dạ, Lưu Thủy Bất Ngờ, Thanh Lam, ba bên hỗn chiến, sau dần mâu thuẫn càng trở nên gay gắt, cuối cùng trực tiếp biến thành fan của Tuyền Phong Nhập Dạ và Lưu Thủy Bất Ngờ chửi lẫn nhau. Chửi sập một bài post lại mở thêm bài mới chửi tiếp, rất nhanh đã chửi hơn trăm bài, trang đầu diễn đàn vồng phổi cơ hồ đều là bài post chửi rửa cùng anti.

Tốc độ xóa post của quản lý viên rõ ràng không theo kịp tốc độ post của fan, vì thế bắt đầu hình thức khóa ID. Fan đang chửi thấy ID bị khóa, liền lập tức log ID khác tiếp tục chửi.

Tóm lại, không bóp chết đối phương sẽ không bỏ qua!

Bên này lửa nóng giữa hai bên fan hùng hực bốc cháy, bên kia lại xuất hiện tình huống mới.

Trong diễn đàn nhẹ nhàng mọc lên một bài post tên là “Sự tích JP về CV Lưu Thủy Bất Ngờ”. Tiêu đề ngắn gọn sáng tỏ, chỉ đúng trọng điểm.

Bài post anti mười phần như vậy tự nhiên đưa đến vô số người vây xem. Mặc dù khắp nơi là post anti mờ mịt, nhưng post này vẫn đủ sức bị người ta đẩy lên trang đầu.

“Lưu Thủy Bất ngờ, nhìn mày đã lâu, giờ rốt cục cũng để tao tìm được chứng cứ! Mày tiến giới liền ôm đùi xã trưởng Baby của Thanh Ảnh, hồng lên quả thực so easy ~ Bابت tận tâm hết sức tìm kịch hồng miễn phí cho mày, kết quả mày còn không thỏa mãn, còn ngại mình không đủ hồng nên phải lập CP sao, là một fan của Tuyền Phong Nhập Dạ bị mày làm tức chết, tao thấy mày căn bản là không thương anh ấy đi!”

Tiếp theo, vị tự xưng là fan Tuyền Phong Nhập Dạ kia đăng lên hai đoạn ghi âm.

“Bất Ngờ, cậu cùng Tuyền Phong Nhập Dạ có quan hệ gì?” Thanh âm của một nữ sinh vang lên. Phụ đề trên âm tần được đánh dấu là Baby.

“Không có gì hết.” Thanh âm này rõ ràng là của Quý Lâm, âm điệu lạnh lùng, giống như đang nói về một người xa lạ.

Một đoạn khác là:

“Không phải cậu thích Tuyền Phong sao?” Vẫn là Baby.

“Ai nói tôi thích anh ta?” Chỉ bằng câu này còn có thể tưởng là nói đùa, nhưng thanh âm của Lưu Thủy

Bất Ngữ trong âm tần rất nghiêm túc. Tựa hồ như đang nóng lòng phủ nhận quan hệ của hai người.

Cuối cùng Lâu chủ lại bổ sung, nói: “Nếu mày cùng với vị cao phú suất(1) nào đó trong giới võng phối dây dưa không rõ, thì làm ơn không cần tổn thương Tùy Phong được không? Mày vừa nói yêu đương với Tùy Phong, vừa lăng nhăng với đại gia kia, mày coi Tùy Phong là cái gì? Mời sama ngài giờ cao đánh khẽ, buông tha Tùy Phong được không?”

Nghe xong hai đoạn ghi âm này, mọi người đều bùng nổ rồi!

“Không ngờ Lưu Thủy Bất Ngữ là một người như vậy, một tôi trước kia còn giúp hắn vài lời, trước đây thật sự là mù mắt chó rồi!”

“BLX rơi đầy đất Phỏng chừng chờ lát nữa sẽ chửi nhau long trời lở đất, tôi vẫn nên rút thôi.....”

“Cho dù Lưu Thủy Bất Ngữ JP, nhưng không ngờ Baby cũng JP như vậy! Quả nhiên là ngu tầm ngu, mã tầm mã! JP một đồng như nhau!”

“Trời ơi, loại người này làm ơn mời bản thân tự rút khỏi diễn đàn võng phối được không!”

“Tùy Phong sao lại thích loại JP thể này, sớm chia tay càng tốt!”

“Chân đứng hai thuyền!! Địch, rất tra!”

“Câu hỏi cao phú suất là ai?”

“Vây xem xong lầu cách vách liền vây xem lầu này, tôi chỉ có thể dùng ha ha để hình dung tâm tình lúc này.....”

“Cùng vây xem cách vách bày tỏ, kỳ thật người chân chính tra là Lưu Thủy Bất Ngữ đi Ha ha.”

“Tâm tình vi diệu như thế đối với Lưu Thủy Bất Ngữ bày tỏ ha ha..... Hồng có thể đổi lấy tiền sao? Sao lại muốn hồng thế làm gì?”

“Trả lời LS, hồng thì fan NC sẽ nhiều hơn, đi đâu cũng được người tung hô, làm gì cũng có mẹ ruột bao dưỡng, huống hồ trong giới võng phối fan ngu ngốc có nhiều lắm Sau đó các người hiểu đấy _”

“Tôi cos một chút: Chân ái gì gì đó đều là mây bay, hồng mới là vương đạo! By: Lưu Thủy Bất Ngữ.”

“Phụt, lầu trên cost chân tướng.....”

“Rất cực có thể nói, Phong Thủy chia tay, nghe vui quá 2333333.”

“Vừa rồi fan của Lưu Thủy Bất Ngữ không phải kiêu ngạo lắm sao? Giờ sao không thấy tiếng đâu rồi? Sao không rống Tù Phong tra?”

“Á khẩu không trả lời được rồi (”) Quả nhiên chủ tử dạng gì thì fan dạng đó.”

“Chủ tử cái đm nhà mày! Thích làm nô tài thì tự mình làm đi!”

“Vây xem fan NC của Lưu Thủy Bất Ngữ!”

“Có nhiều người ngu ngốc chỉ bằng một cái ghi âm liền tin thật thế sao?”

“Bằng không để fan Lưu Thủy Bất Ngữ thông minh cơ trí cao quý lãnh diễm lâu trên đây đến nói cho mọi người biết có cái gì chứng minh hai người không chia tay? Đến chứng minh đại đại nhà các người là một đóa bạch liên hoa thuần khiết vô cùng?”

“Ha ha, các người cứ chờ xấu hổ đi! Chờ lát nữa hai vị sama sẽ ra chứng minh!”

“Chúng ta chờ đây yo~”

Bài post thứ nhất xương cốt đầy đất nhưng Tiêu Lâm không đọc đến, thứ anh đọc được vừa hay là bài post thứ hai.

Nghe xong hai đoạn ghi âm, Tiêu Lâm chỉ cảm giác nhất định là anh nghe lầm. Tiểu Ngữ sẽ không làm vậy, cậu sẽ không nói thế đâu!

Tiêu Lâm không dám tin, lắc lắc đầu Tự nhủ với mình tất cả đều là giả.

Nhưng Tiêu Lâm quen thuộc với âm thanh của Tiểu Ngữ hơn bất cứ ai, rõ ràng những lời này là do Tiểu Ngữ đích thân nói ra.

Hiện tại ý niệm duy nhất trong đầu Tiêu Lâm chính là muốn hỏi Quý Lâm sao lại thế này, anh không tin cậu sẽ nói về tình cảm của hai người như vậy. Hơn nữa vị cao phú suất kia là nói Minh Không sao? Quý Lâm, em cũng Minh Không sao lại thành ra thế này?

Chẳng lẽ những ngọt ngào trước kia cùng anh đều là giả dối sao?

Sao có thể...

Sao có thể!

Tiêu Lâm nâng hai tay run rẩy ấn số điện thoại của Quý Lâm, gọi đi, đang bận

“Tiểu Ngừ có thể đang bận gì đó, mình tự đến hỏi em ấy.....” Tiêu Lâm nhìn di động, miệng thì thào tự nói.

Anh chạy một hơi đến dưới lầu ký túc xá của Quý Lâm, giống như điên lớn tiếng gọi tên cậu. Anh căn bản mặc kệ như người xung quanh nghĩ gì về hành động của mình, anh chỉ thăm nghĩ được gặp Quý Lâm một lần.

Tiêu Lâm cũng không biết mình đã đứng gọi bao lâu, chỉ biết lúc người bạn cùng phòng của Quý Lâm đi ngang qua đã nói cho anh, Quý Lâm đi ra ngoài từ chiều, vẫn chưa trở về.

Tiêu Lâm gật đầu, đứng ở cửa ký túc xá chờ cậu.

Lại không biết bao lâu đã trôi qua, Tiêu Lâm cảm giác từng giọt mưa đang rơi xuống mặt anh. Anh nâng tay lau mặt một phen, thì ra là trời đang mưa.

Tiêu Lâm đứng tại chỗ không hề động đậy, mặc cho mưa lớn lộp bộp đánh lên người mình. Anh dùng tay nắm chặt lấy ngực trái, bởi giờ phút này, Tiêu Lâm chỉ thấy trái tim đau đớn khôn cùng

“Không có gì hết” “Ai nói tôi thích anh ta?” Trong trí óc Tiêu Lâm không ngừng lặp đi lặp lại hai lời nói này. Ngừ khí nói chuyện của Quý Lâm lạnh như vậy, đậm như vậy, cứ như anh thật sự là người xa lạ.....

Đầu óc Tiêu Lâm quay cuồng, thỉnh thoảng hiện lên dáng điệu mỉm cười với anh của Quý Lâm, bộ dáng Quý Lâm ôm anh, bộ dáng Quý Lâm lôi kéo tay anh, bộ dáng Quý Lâm nói “Anh theo đuổi em trước đi”

Những điều đó chẳng lẽ đều là giả?

Tiêu Lâm đột nhiên nhớ đến hình ảnh ngày đó Minh Không lôi kéo Quý Lâm Anh thống khổ nhắm chặt hai mắt.

Quý Lâm, anh van cầu em mau quay lại....

Quý Lâm, anh van cầu em mau nói cho anh biết đoạn âm tần kia là giả.....

Quý Lâm, em mau nói cho anh biết em cùng Minh Không không có gì hết

Quý Lâm, giờ em đang đi đâu?

Quý Lâm, em có từng yêu anh không?

Mười giờ rưỡi, cửa chính của ký túc xá đã đóng chặt mà Quý Lâm vẫn không quay về.

Tiêu Lâm đứng dưới ánh đèn đường hôn ám, mưa đã sớm thấm ướt quần áo anh.

Anh xoa mặt, ngay cả bản thân cũng không rõ phủ kín gương mặt kia là mưa hay là nước mắt.

Tiêu Lâm mất hồn nhìn về phương hướng phòng ngủ của Quý Lâm, kiên quyết rời đi....

Giờ khắc này, tâm cũng chết rồi.

Quý Lâm đứng ở cửa đợi đến bảy giờ rưỡi mà vẫn không thấy bố mẹ đâu. Cậu lập tức liên hệ với bọn họ, gọi thật lâu, điện thoại của bố mẹ vẫn trong trạng thái không người nghe máy.

Quý Lâm rất bồn chồn, không biết đã xảy ra chuyện gì. Cậu đơn giản gọi điện đến trường học của bố mẹ, hỏi trường địa điểm trường sắp xếp cho các giáo viên ở lại.

Nhưng càng làm cậu hoảng hốt là khách sạn ban đầu được sắp xếp cho nhóm giáo viên lại không một ai đến.

Quý Lâm hoàn toàn luống cuống

Một mình cậu yên lặng ngồi trước cửa khách sạn, một bên không ngừng gọi điện thoại cho bố mẹ, một bên quan sát từng người ra ra vào vào, hi vọng có thể tìm được bố mẹ mình trong đám người hỗn độn....

Gọi cho đến khi điện thoại chỉ còn một vạch pin, Quý Lâm sợ lát nữa bố mẹ đến lại không tìm được cậu, rốt cục cậu cũng đành ngừng gọi.

Đến mười giờ, Quý Lâm nhận được một cú điện thoại xa lạ.

“Alo...” Quý Lâm nhẹ giọng hỏi, không biết vì sao, Quý Lâm rất không muốn tiếp cuộc gọi này.

“Xin hỏi là người nhà của Quý Tường Duyên và Lý Phương Bình phải không? Đây là bệnh viện nhân dân thành phố, mời ngài”

Quý Lâm không dám tin, cắt đứt điện thoại. Cậu lao vào màn mưa mịt mờ, trực tiếp ngăn một chiếc taxi lại, vô cùng lo lắng chạy đến bệnh viện nhân dân thành phố.

Cậu vô lực dựa vào ghế đằng sau, miệng thì thảo yếu ớt, “Không có khả năng, không có khả năng, nhất định là mình nghe lầm.....”

Quý Lâm vội vàng đến được bệnh viện, một người tuổi trung niên đứng trước cửa bước đến đón tiếp.

Quý Lâm nhận ra người này, là chủ nhiệm Trần, hồi cấp ba có dạy cậu môn lịch sử, cũng là đồng nghiệp của bố mẹ cậu.

Chủ nhiệm Trần vừa thấy Quý Lâm đến, chần chờ một hồi, không đành lòng nhìn cậu, “Quý Lâm à, giờ con cũng đã trưởng thành, bác hi vọng con có thể kiên cường một chút.” Chủ nhiệm Trần ngập ngừng, không biết nên tiếp tục mở miệng như thế nào, chỉ đành thở dài, vươn một bàn tay vỗ vỗ người thanh niên trẻ tuổi cao hơn ông hẳn một cái đầu, “Con có lẽ cũng biết rồi.”

Quý Lâm dùng sức bịt kín hai tai, cậu không muốn nghe những lời chủ nhiệm Trần sắp nói.

Chủ nhiệm Trần thấy đứa nhỏ bất lực trước mặt này, chỉ cảm thấy sự thật quá tàn nhẫn.

“Nén bi thương đi Haizz.....” Chủ nhiệm Trần gian nan nói mấy từ này xong liền chuyển đầu qua một hướng, nhắm mắt lại thở dài.

Đứa nhóc này còn trẻ như vậy, bố mẹ đột nhiên qua đời, thật là nghiệp chướng

Quý Lâm không ngừng lắc đầu, “Bác, bác nói cho con biết nhất định là con nghe lầm rồi, bố mẹ con vừa mới gọi điện thoại cho con là muốn đến thăm con, sao có thể, sao có thể Bác, bác nhất định là nghe lầm rồi.” Quý Lâm nói xong còn lấy điện thoại di động của mình ra, mở lịch sử cuộc gọi cho chủ nhiệm Trần xem cuộc gọi mẹ gọi đến.

Quý Lâm không thể tin được tin tức này, bố mẹ cậu sao có thể đột nhiên rời bỏ cậu? Mới mấy giờ trước cậu còn gọi điện thoại cho họ mà

Không có khả năng, không có khả năng Nhất định là nhầm rồi

“Trên đường cao tốc các xe đâm liên hoàn, bọn họ ở ngay giữa, tại hiện trường đã.....Quý Lâm, bác biết tin này đối với con là rất khó tiếp thu, lúc này bác cũng rất khó mà tin. Con phải kiên cường một chút.” Hiệu trưởng thở dài, thanh âm dẫn theo vài điểm nghẹn ngào.

Quý Lâm dùng sức lắc đầu, hét một tiếng thật lớn: “Không thể, không thể.”

“Bọn họ ở bên trong, con vào xem bọn họ đi.” Chủ nhiệm Trần thật sự nhìn không nổi nữa, nói xong liền quay người rời đi.

Quý Lâm tựa vào tường bệnh viện, ngơ ngác nhìn mặt đất.

Tiêu Lâm, vừa rồi em mới nghe được một trò đùa, bọn họ nói bố mẹ em gặp tai nạn giao thông. Loại chuyện đâm xe liên hoàn trên đường cao tốc này sao có thể xảy ra trên người bọn họ chứ? Chủ nhiệm Trần chắc là nói đùa với em thôi

Nhưng mà Tiêu Lâm, em cảm thấy trò đùa này tuyệt không buồn cười

Quý Lâm ngây ngốc hai giây, chậm rãi rút điện thoại ra ... Lúc này cậu chỉ muốn gọi điện cho Tiêu Lâm.

Quý Lâm liên tục gọi mấy lần đều bị đối phương dập máy. Cậu nhìn tên Tiêu Lâm hiện trên màn hình, nhỏ giọng nói: “Tiêu Lâm, bố mẹ em đùa giỡn em không nhắc máy, giờ anh cũng bắt chước họ đùa giỡn em hay sao?”

Quý Lâm gọi thêm mấy lần, cuối cùng người kia cũng nhắc máy.

Nếu biết cuộc điện thoại này sẽ cho kết quả như vậy, Quý Lâm tình nguyện cả đời này đều không gọi nó.

Quý Lâm còn chưa kịp mở lời, chợt nghe thấy Tiêu Lâm dùng thanh âm rất lạnh, rất lạnh nói ra bảy từ: “Quý Lâm, chúng ta chia tay đi.”

Khóe mắt tuôn ra một hàng lệ.

Quý Lâm không nói gì thêm, chỉ bình tĩnh trả lời.

“Được.”

Nói xong, Quý Lâm lập tức tắt máy, xoay người đẩy cửa phòng

Quý Lâm nhìn đến bố mẹ đang lẳng lặng nằm trên giường.

Cậu chậm rãi đến gần bên người họ, nhẹ nhàng ngồi xuống, “Bố, mẹ, con đến thăm hai người đây.”

Dứt lời, cậu lúi cúi kéo tay bố, từ tốn nói, “Bố, bố có biết trước đây con rất muốn lúi cúi kéo tay bố như thế này, để bố cùng con đi công viên chơi không? Khi đó con thấy người khác được cười trên vai bố, con rất hâm mộ, con một mực nghĩ, sau này nếu bố rảnh sẽ công con như thế một lần Bố, bình thường con hay oán

giận bố không quan tâm con, nhưng khi con thi xong đại học, bước ra khỏi phòng thi liền nhìn thấy bố ngồi ngoài cửa chờ con, một khắc kia, con muốn được nhào vào lòng bố biết bao nhiêu, nói cho bố biết, con thi không tồi, không cần lo lắng.”

Cảm xúc của Quý Lâm càng ngày càng kích động, nghẹn ngào khóc không thành tiếng, “Bố, trước kia bố Từng đồng ý Sẽ dẫn con đi, bố còn chưa làm được đâu Bố không phải đã nói bố rất giữ chữ tín sao? Bố đứng lên đi Bố nắm tay con một chút được không?” Quý Lâm đau khổ cầu xin, nhưng người trên giường vẫn lẳng lặng nằm đó như cũ.

Quý Lâm lau nước mắt ướt đầm trên mặt, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt của mẹ, “Mẹ ~ tuy rằng bình thường mẹ bận rộn nhiều việc, ngay cả sinh nhật của con mẹ cũng sẽ quên, nhưng con thật sự không hận mẹ. Mẹ luôn cảm thấy con không thân với mẹ, kỳ thật con cũng muốn được giống như những người khác, chịu uất ức có thể gục trong lòng mẹ, có tâm sự có thể cùng mẹ chia sẻ. Mẹ, kỳ thật con không hận mẹ, con rất yêu em..... Con không cần mẹ nhớ rõ sinh nhật của con, con chỉ cần mẹ mở to mắt ra nhìn con được không? Mẹ, mẹ mở mắt ra nhìn con đi Con không cần sinh nhật ... Không cần..... Con chỉ cần mẹ và bố! Con chỉ cần hai người”

Quý Lâm cực kỳ bi thương gục trên người mẹ gào khóc, cuối cùng khóc đến mức bản thân không thở nổi.

Thấy Quý Lâm đau đớn như thế, hiệu trưởng đứng một bên vươn tay bưng kín hai mắt mình.

Hai y tá cũng không nhẫn tâm nhìn tiếp, che miệng xoay người lặng lẽ rơi nước mắt cùng Quý Lâm

(1)Cao phú suất: Cao ráo, giàu có, đẹp trai, dùng để chỉ mấy anh con trai nhà giàu đẹp trai.

(Le Sên: Rốt cục câu chuyện này đã HE bằng cách thần kỳ nào thế? Cái kết uất ức nhất từ trước đến nay mà mình được đọc. -_- Không biết diễn tả cái cảm giác muốn bóp chết anh công của mình khi gõ từng chữ thế nào nữa. Dịch xong càng thấy sự tai hại và bất công của đám fan trẻ trâu trên mạng)

35. Chương 35: Chân Tướng

Đêm đó sau khi Tiêu Lâm trở về liên sốt cao, bệnh nặng tới mức bạn cùng phòng phải đưa anh tới bệnh viện.

Tiêu Lâm cau mày, sốt mơ màng khiến anh dường như thấy được mình đang đứng trong cái ngõ nhỏ hôm đó trông thấy Quý Lâm. Anh cảm giác Quý Lâm nhìn được mình. Nhưng vì ngược sáng, Tiêu Lâm không thấy rõ được mặt Quý Lâm. Anh không kiềm được bước về phía trước hai bước, muốn ôm lấy cậu, chợt có một thanh âm đột nhiên vang lên trong đầu — “Các người đã chia tay.”

Tiêu Lâm đứng đực tại chỗ. Anh phát hiện bóng hình Quý Lâm đang dần xa, ngay khoảnh khắc cậu biến mất kia, Tiêu Lâm thấy khuôn mặt Quý Lâm ngập đầy nước mắt.

Tiêu Lâm khẩn trương bật mở hai mắt...

Anh và Quý Lâm đã chia tay

Trải qua trận bệnh này, Tiêu Lâm trực tiếp xin trường cho nghỉ học một tuần.

Trong vòng một tuần, Tiêu Lâm tắt máy điện thoại, mạng cũng không lên, cũng không ra khỏi cửa, cả ngày nhốt mình trong phòng.

Anh sợ mình sẽ nhìn thấy tin tức về Quý Lâm, anh sợ đến lúc đó anh sẽ không nhận được mà đi tìm Quý Lâm.

Tiêu Lâm chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ đưa ra lời chia tay. Thế nhưng anh thật sự yếu đuối đến vậy, ngay cả dũng khí để hỏi cũng không có, cứ vậy chấm dứt đoạn tình cảm này.

Tiêu Lâm thống khổ nằm trên giường, hai tay bịt chặt đôi mắt anh.

Kỳ thật, Tiêu Lâm hối hận rồi

Tiêu Lâm khởi động điện thoại, lập tức nhận được mấy chục tin nhắn, toàn bộ đều đến từ Tiểu Lạc.

Anh nghĩ cũng biết cô muốn nói cái gì..... Mở một tin cuối cùng, thời điểm hiển thị trên đó là sáng chín giờ ngày hôm nay.

Tùy Phong, mau xem diễn đàn vòng phối! Chuyện của cậu cùng Bất Ngữ, tất cả đều là hiểu lầm! — Tiểu Lạc.

Tiêu Lâm đọc đến hai chữ Bất Ngữ, tay run lên một chút, nhanh chân vọt đến trước máy tính, mở máy.

Tiêu Lâm liếc mắt một cái là thấy được bài post đầu trang, ID đăng bài chính là Baby.

Tiêu Lâm hít sâu một hơi, nhấp mở bài post.

Chủ đề: Tôi có vài điều muốn nói

Baby: Thanh Lam, Mạc Nạp, Hề Hề, có câu này tin chắc mấy người cũng từng nghe qua, “Ác giả ác báo, thiên địa có luân hồi, không tin ngẩng đầu nhìn xem, thương thiên không bỏ qua ai!” Bày trăm phương nghìn kế như vậy để hãm hại người khác, các người không sợ báo ứng sao! Hay là nói lương tâm của các người đều đã bị chó ăn hết rồi?

Lưu Thủy Bất Ngữ làm điều gì sai mà các người phải bày kế hãm hại cậu ấy như vậy? Bình thường tổ chức thành đoàn thể anti một chút thì thôi, tội gì phải ba lần bốn lượt quấy rối cuộc sống 3D của người ta! Còn có Minh Không, chuyện xấu xa về anh cùng Thanh Lam không phải không ai biết! Cuối cùng bị Thanh Lam nói cho á khẩu không trả lời được, tôi có thể nói đáng đời không?

Mạc Nạp, cô không phải vẫn không phục tôi sao? Xã trưởng cho cô làm đó, được rồi chứ! Về sau mấy chuyện thiếu đạo đức thế này, tôi khuyên cô vẫn là ít làm đi.

Trên thế giới này không có bức tường nào không lọt gió, các người làm nhiều chuyện JP đến vậy vẫn có người biết được. Cảm ơn em gái nặc danh đã gửi âm tần cho tôi, cảm ơn bạn đã gửi nó cho tôi.

Phía dưới là một đường link down một đoạn ghi âm, Baby còn đăng thêm một link nghe online.

Tiêu Lâm điểm nghe.

Đây hiển nhiên là ghi âm trộm, không có đoạn đầu, người ghi âm có thể là lâm thời mới nhớ đến phải ghi âm.

“Tôi nói nè Thanh tiểu thụ, cậu không phải thật sự thích Tùy Phong Nhập Dạ chứ, cậu không phải nói là chỉ vì muốn chọc tức tiện nhân kia nên mới cố ý cùng anh ta nháo CP thôi sao.” Giọng một nữ sinh cười hì hì hỏi Thanh Lam.

“Sao có thể thích anh ta....” Thanh Lam cũng tươi cười trả lời.

“Yo~ Gần đây tôi thường xuyên thấy cậu nhắc tới anh ta nha.”

“Kỳ thật tôi không hề liên hệ với Tùy Phong Nhập Dạ, cũng chỉ là cố ý biểu hiện rất thân mật với anh ta trước mặt Lưu Thủy Bất Ngữ mà thôi, sau đó thoáng đắc ý một chút” Ngữ khí của Thanh Lam cực kỳ đắc ý, “Cho nên mỗi lần thấy cậu ta onl là tôi lại cố ý nhắc đến Tùy Phong Nhập Dạ ~”

“Sao cậu biết Lưu Thủy Bất Ngữ sẽ xem các người nói chuyện trong nhóm chat?”

“Cái này á Cho dù cậu ta không xem nhóm thì tôi cũng sẽ để người khác cố ý cap màn hình lại cho cậu ta xem. Hơn nữa trước đó Hề Hề các người không phải đã khiến người ta tung hê CP Dạ Lam thế sao, Lưu Thủy Bất Ngữ không thể không biết gì hết đi.”

“Thanh tiểu thụ tâm cơ thật sâu....” Nữ sinh cảm thán nói.

“Hi hi, đâu mà đâu mà. Hết thấy chỉ hơi trùng hợp mà thôi.”

“Vậy ảnh chụp của cậu và Tùy Phong Nhập Dạ ngày đó có phải là thật không thế?”

“Đương nhiên là thật, nói đến ảnh chụp còn tuyệt vời hơn. Ngày đó là sinh nhật của Tùy Phong Nhập Dạ, tôi vốn tính đến phá hoại hai người kia, không ngờ lúc ấy tôi đến chỉ có một mình Tùy Phong Nhập Dạ. Tôi còn chưa nghĩ ra phải làm thế nào để Lưu Thủy Bất Ngữ biết tôi ngàn dặm xa xôi chạy đến tìm người đàn ông của cậu ta, kết quả lại bắt gặp cậu ta trên đường cái. Lúc ấy tôi cũng không chắc chắn người nọ có phải là Lưu Thủy Bất Ngữ không, dù sao tôi cũng mới chỉ nhìn qua ảnh chụp thôi. Nhưng thấy người nọ một tay cầm bánh ngọt, một tay cầm quà, còn nhìn chăm chăm không rời tôi với Tùy Phong bằng bộ dáng không dám tin, tôi chỉ biết 90% là cậu ta, vì thế liền nghĩ ra một kế.” Thanh Lam đắc ý cười, “Tôi giả như chân mình bị đau, Tùy Phong, người này tâm rất mềm, đã đồng ý dìu tôi đi. Phỏng chừng khi đó mặt Lưu Thủy Bất Ngữ đều đen rồi ha ha Nhưng đáng tiếc là tôi không được thấy, sau tôi lại tìm cơ hội chụp ảnh chung, cho dù là ban ngày người đó không phải là Lưu Thủy Bất Ngữ, tối tôi sẽ đăng ảnh chụp cho cậu ta xem, xem tôi không bức chết cậu ta không được ha ha.” Thanh Lam cười rất sung sướng, giống như làm được một chuyện gì đó giỏi vô cùng vậy.

“Thế này cũng quá trùng hợp mà.... Vì thế ảnh chụp trên diễn đàn kia cũng là cậu cố ý phát tán?” Người hỏi không thể tin nổi.

“Đúng vậy, trên thế giới còn có chuyện khéo vậy sao.” Ngữ khí của Thanh Lam dường như coi chuyện này không là gì cả, “Nhưng bài post anti Lưu Thủy Bất Ngữ kia không phải là của tôi, là kiệt tác của Mạc Nạp.”

“Đúng thế ~” Mạc Nạp rất bình tĩnh, “Tôi cùng Thanh tiểu thụ đã thương lượng tốt rồi, mỗi người một bài. Dù sao trước kia cũng đã anti cậu ta nhiều rồi, lần này anti thuận tay cực kỳ.”

“Biết cô vẫn luôn không phục Baby thôi, bài post kia còn thuận tiện anti cả Baby thì đã thấy hần là cô, nhưng không ngờ cô ta chẳng xảy ra chuyện gì, mọi việc đều tập trung lên Phong Thủy.” Nữ sinh vừa rồi lại tiếp lời.

“Vì thế Phong Thủy thật là bị các người làm cho chia tay rồi? Ngày đó Baby tức giận như vậy, xem ra thật sự chia tay rồi.”

“Tôi cũng không ngờ hai người họ thực sự chia tay, nhưng hần là sẽ đi, trước đó Minh Không có nói hần đã đến tìm Lưu Thủy Bất Ngữ mà.”

“Lại nói tiếp, Minh Không, người nọ không phải rất cái kia sao, sao có thể có quan hệ với Lưu Thủy Bất Ngữ?”

“Hình như là lúc có được ảnh chụp của Lưu Thủy Bất Ngữ. Các người đều biết Minh Không thích 419, còn đặc biệt thích dụ dỗ tiểu thụ trong giới vòng phối, bộ dáng Lưu Thủy Bất Ngữ trong veo như nước, lần trước tôi cố ý cho hần xem ảnh chụp của Lưu Thủy Bất Ngữ. Quả nhiên hần liếc mắt một cái liền thích thú, nói nhất định phải có được cậu ta.” Thanh Lam bát quái nói hết chuyện Lưu Thủy Bất Ngữ và Minh Không.

“Không ngờ hiệu suất làm việc của hần rất nhanh, trực tiếp có được danh tính, số điện thoại, trường học,

tìm đến tận nơi, tận lực bồi đắp, quần quýt lấy Lưu Thủy Bất Ngữ, còn cố ý chạy đến trước mặt Tùy Phong Nhập Dạ khiêu khích, muốn tạo hiểu lầm giữa bọn họ, nhưng lần đó hình như không thành công. Tôi nói cho các người hay, Minh Không kỳ thật” Lời của Thanh Lam còn chưa nói xong đã bị nữ sinh kia đánh gãy.

“Yo, cao phú suất Minh Không của chúng ta đến rồi à.” Nữ sinh đề cao âm lượng, nhấn mạnh hai chữ Minh Không kia, hiển nhiên là nhắc nhở Thanh Lam đương sự đã đến, nói chuyện chú ý đúng mực.

Thanh Lam cũng lập tức phản ứng kịp thời, thân thiện tiếp đón Minh Không, “Cao phú suất, ngọn gió nào đưa ngài đến đây?”

“Bố mẹ của Tiểu Ngữ gặp tai nạn giao thông.” Thanh âm của Minh Không trầm xuống, không đầu không đuôi nói một câu như vậy.

“Tai nạn giao thông? Không phải chết hết rồi chứ, ha ha, Bất Ngữ sama thật đáng thương.” Thanh Lam cười to hai tiếng cổ quái.

“Thanh Lam, mày cười thêm một tiếng thử xem.” Trong giọng nói của Minh Không ẩn ẩn tức giận.

“Cười thì sao? Ít giả bộ trước mặt tôi! Giờ còn biết đau lòng Bất Ngữ nhà anh? Gặp tai nạn giao thông không phải rất tốt hay sao, cơ hội của anh đến rồi đó Minh Không đại nhân!” Thanh Lam bắt đầu châm chọc, khiêu khích Minh Không.

“Mày cảm mồm vào!” Minh Không tức giận hét.

“Tôi cảm mồm? Lúc trước là ai nói Lưu Thủy Bất Ngữ lớn lên như vậy, đề nhất định rất thích? Lúc trước là ai cung cấp thông tin 3D của họ cho tôi nói muốn cùng tôi chia rẽ hần và Tùy Phong? Lúc trước là ai cùng tôi anti người ta đến sung sướng? Giờ anh lại giả làm người tốt trước mặt tôi!” Thanh Lam không hề lưu tình nói ra toàn bộ chuyện giữa hai người.

Nghe xong lời nói của Thanh Lam, toàn bộ mọi người có mặt đều trầm mặc, không ai dám lên tiếng vào thời điểm này.

“Sao nào? Bị tôi nói trúng chỗ đau nên không dám phản bác à? Vừa mới rồi anh không phải bắt bẻ vì Lưu Thủy Bất Ngữ sao? Anh không phải giả làm thâm tình công sao? Đến mắng tôi đi! Vì Tiểu Ngữ nhà các người báo thù đi! Ít nhất Thanh Lam tôi đây dám làm dám chịu, Minh Không anh dám sao?” Thanh Lam tiếp tục gây sự.

Minh Không vẫn không nói gì, trong đoạn ghi âm ước chừng có hai phút trống.

“Thanh Lam, Minh Không đi rồi.” Không biết là ai bước ra đầu tiên, đánh vỡ bầu không khí yên lặng.

“Hèn nhất.” Thanh Lam khinh thường mắng, “Chúng ta mặc kệ hần, tiếp tục tán gẫu đi, vừa rồi nói đến cái gì.” Hiển nhiên hứng trí của Thanh Lam rất cao, khẩn cấp muốn được khoe khoang “chiến tích” của mình.

“Uhm, Thanh tiểu thụ, vì sao cậu lại không thích Lưu Thủy Bất Ngữ.... trước kia cậu ta chọc phải cậu sao?” Một nữ sinh thử hỏi.

“Không có vì sao, chỉ là không quen nhìn cậu ta mà thôi. Dựa vào cái gì mà chúng ta cùng đồng thời tiến vào xã đoàn, tôi lấy lòng Baby đến thế nào, cô ta cũng không thèm để ý, mà Lưu Thủy Bất Ngữ lãnh diễm muốn chết, Baby còn tìm đủ loại kịch hồng cho cậu ta phối. Dựa vào cái gì Lưu Thủy Bất Ngữ dùng cái thanh âm chết tiệt kia, một bộ kịch liên hồng, mà tôi phải cố gắng phối nhiều kịch như vậy nhưng vẫn chỉ là mộ tiểu phần hồng? Dựa vào cái gì cậu ta không phải làm gì cũng tìm được một người đàn ông như Tùy Phong trong giới vông phối, mà tôi cứ 419 với người trong giới xong liền bị đá? Tôi chính là không muốn cậu ta sống tốt, tôi chính là không nhận được muốn anti cậu ta, nhìn cậu ta khổ sở là tôi thấy vui vẻ.” Cảm xúc của Thanh Lam hơi kích động, đối với Lưu Thủy Bất Ngữ, có thể nói là hận thấu xương.

“Haizz... Nhưng công phu không phụ lòng người, hiện giờ kết cục của hần không thể nào nói nổi ... lại nói tiếp, thật đúng là cảm tạ mấy vị đạo đức đế trong giới vông phối, một đám biến mình thành cái cọc, anti Lưu Thủy Bất Ngữ mấy lần, sau đó ngẫu nhiên cos fan nào tàn vào kéo cừu hận, cô xem giờ có rất nhiều người cũng đi theo anti cậu ta kìa.”

“Người trong giới vông phối là như vậy Mấy người đó còn rất dễ lừa.” Nữ sinh đó phụ họa.

“Giờ Lưu Thủy Bất Ngữ hần là sẽ lui giới, tất cả mọi người đều đang mắng cậu ta, ngày nào còn thấy cậu ta trở về, nhất định sẽ anti cậu ta đến chết.”

“Thế thì tốt, không có Lưu Thủy Bất Ngữ, Baby cũng không làm gì được, Mặc Nạp, cậu liền mượn cơ hội cướp vị trí xã trưởng của cô ta đi.” Thanh Lam đưa ra chủ ý cho Mặc Nạp.

“Nghe cũng không tồi nha ~”

Đoạn ghi âm về Thanh Lam đến đây thì hết

Kế tiếp Baby lại nói vài lời:

Mặc Nạp, có bản lĩnh sao cô không phát toàn bộ đoạn ghi âm trong bài post anti lần trước? Cắt câu lấy nghi để lừa gạt quần chúng nhân dân, sau đó để người ta giúp cô ép người lui giới phải không? Muốn tôi giúp cô đăng đầy đủ lên không?

Đoạn ghi âm này là ban đầu Bất Ngữ cùng Tùy Phong mới quen nhau, vai diễn trong “Thu Phong Sinh Vị Thủy” là Tùy Phong Nhập Dạ đề cử Bất Ngữ với Tiểu Lạc. Lúc ấy tôi rất hiếu kỳ, tin rằng fan Phong Thủy còn hiểu rõ quan hệ lúc đó của hai người đó hơn tôi, lúc huấn luyện ở xã đoàn, tôi hiếu kỳ hỏi Bất Ngữ mấy câu, Bất Ngữ trả lời rồi không có gì hết, khi đó hai người căn bản là không quen biết, ngữ khí của Bất Ngữ tự nhiên sẽ không thân thiết. Dưới đây là tiền căn hậu quả:

“ “Thu Phong Sinh Vị Thủy” cứ nhiên là Tùy Phong Nhập Dạ đề cử đó.” Thanh âm của Baby vang lên.

“Ừa.” Là thanh âm của Lưu Thủy Bất Ngữ.

“Bất Ngữ, cậu cùng Tùy Phong Nhập Dạ có quan hệ gì thế?” Baby hỏi tiếp.

“Không có gì hết.”

“Cậu nói dối” Baby không tin.

Đoạn nói chuyện dưới đây không thể không bội phục Mạc Nạp tài giỏi, lúc ấy tôi vẫn không rõ vì sao cô nhất định phải để Bất Ngữ nói như vậy một lần, thì ra là chờ để dùng đi anti người ta Ha ha, cô vất vả rồi.

“Bất Ngữ, cậu thích cái gì.” Baby hỏi.

“Người hành tinh meo.....” Lưu Thủy Bất Ngữ lập tức đưa ra đáp án.

“Chẳng lẽ không phải là cậu thích Tùy Phong sao?”

“Ai nói tôi thích anh ta?” Lưu Thủy Bất Ngữ cười phở nhận.

“Ai u, lời này ai tin nha”

“Tùy các cậu muốn tin hay không.” Thực rõ ràng rằng Lưu Thủy Bất Ngữ ngạo kiều rồi.

“Đương nhiên không tin.....” Baby cười nói ồn ào.

“Nếu Tiểu Ngữ sửa lại ngữ khí, tôi mới tin.” Mạc Nạp cố ý hỏi.

“Đúng đấy, đúng đấy Chỉ sợ là→ai nói tôi không thích anh ta đi ~” Có người phụ họa theo.

“Đến đến đến, để người nào đó ngạo kiều nói lại một lần nữa, Baby, cô cũng nghiêm túc hỏi lại, xem người nào đó có dám trả lời hay không.” Mạc Nạp đưa ra đề nghị.

“Ok~” Baby cũng rất vui vẻ gia nhập hàng ngũ đùa giỡn người nào đó.

“Ai u, không tòi, Baby đến, nói lại một lần nữa.”

“Khụ khụ, tôi bắt đầu đây.” Baby khoái trá thanh thành giọng nói, “Chẳng lẽ không phải cậu thích Tù Phong sao?”

“Ai nói tôi thích anh ta?” Lưu Thủy Bất Ngữ phối hợp chuyển ngữ khí thành lạnh lùng, giống như đang nói về một người xa lạ.

“Được ~~~ Đợi lát nữa tôi sẽ gửi đoạn ghi âm này cho đại thần, để hắn sửa cho cậu” Baby cười, uy hiếp.

“Đi đi đi đi, tôi mới không sợ.”

Cuối cùng, Baby viết một đoạn: “Không phải chỉ là cái giới vồng phổi 2D thôi sao, các người sao phải làm ra nhiều trò âm mưu quỷ kế như vậy, thứ nhân khí hư vô đó có ích lợi gì? Dù sao ở trong cái giới này tôi cũng thấy phiền, mọi người từ nay về sau giang hồ không gặp lại. Vài vị kia, tôi cũng chúc mấy người không được chết già!”

Rất nhiều người có thể không rõ, chỉ vì ghen tị mà có thể không từ thủ đoạn hãm hại người khác như vậy sao? Nhưng đối với một số người, chỉ cần ghen tị là đủ rồi.

Sau khi Baby đăng bài post này, giới vồng phổi lại dấy lên một hồi đại chiến không thuốc súng, Thanh Ảnh, một trong ba xã đoàn lớn nhất cứ vậy mà tan rã. Cái này đều nói sau.

Ngày đó xem xong những thứ này, Tiêu Lâm hối hận không thôi

Tiểu Ngữ đối với anh từ trước đến nay đều là thật lòng, còn anh đã làm điều gì với cậu?

Ngay vào lúc Tiểu Ngữ cần anh nhất, anh không chỉ không an ủi cậu, mà còn tát muối vào vết thương của cậu, nói lời chia tay.

Tiêu Lâm hung hăng tát cho mình một cái thật mạnh.

Tiêu Lâm, mày là đồ khốn kiếp!

Khốn kiếp!

36. Chương 36: Biến Mất

Nước mắt men theo khóe mắt của Tiêu Lâm không ngừng rơi xuống, Anh ngơ ngác ngồi trên ghế, lòng quặn đau.

Là chính tay anh đã đẩy Tiểu Ngũ ra, chỉ vì anh quá yếu đuối, chỉ vì anh không tin tưởng Nếu lúc trước anh tin vào tình cảm của hai người nhiều thêm một chút nữa thôi, nếu anh không lung tung đoán già đoán non, nếu anh dũng cảm thêm một chút Có lẽ, có lẽ mọi chuyện sẽ không như bây giờ.....

Nếu anh có thể vì sự xuất hiện của Minh Không mà bối rối, vậy Quý Lâm sao có thể không vì Thanh Lam mà bất an..... Huống hồ Thanh Lam còn độc ác tổn thương Quý Lâm một lần lại một lần, mà anh lại y như một thằng ngốc, chẳng những không an ủi cậu, thậm chí một lời giải thích cũng không có Ngày sinh nhật đó Quý Lâm nhất định đã bị anh làm tổn thương đến đau thấu tâm gan, mà anh cứ nhiên còn giận cậu! Đương lúc Quý Lâm cần anh giải thích nhất, anh lại nói lời chia tay!

Anh quả thật rất đáng chết!

Tiêu Lâm ngồi bó gối, hai tay ôm chặt lấy đầu mình, hối hận nhắm mắt lại.

Lúc này đây, trong đầu anh đều chỉ có Quý Lâm.....

Quý Lâm, giờ em còn có thể tha thứ cho anh không?

Anh như vậy còn xứng với em không?

Tiêu Lâm đột nhiên đứng lên, xoay người chạy ra bên ngoài. Anh muốn gặp Quý Lâm. Minh Không nói bố mẹ Quý Lâm gặp tai nạn giao thông, hiện tại cậu nhất định rất đau buồn

Tiêu Lâm muốn gặp cậu một lần, chỉ cần gặp một lần là được rồi.

Tiêu Lâm vừa chạy vừa gọi điện cho cậu, phía đối phương vẫn thông báo tắt máy.

Anh đành phải chạy đến phòng ngủ của Quý Lâm, dùng sức đập mạnh vào cửa.

“Quý Lâm, em ở đâu? Quý Lâm, em mau mở cửa được không” Tiêu Lâm lớn tiếng hô.

“Quý Lâm, Quý Lâm.....” Anh lo lắng liên tục gọi tên Quý Lâm, nhưng mãi không có ai a mở cửa.

Quý Lâm, em quả nhiên không muốn gặp anh.....

Đúng lúc này, có người đứng sau lưng đột nhiên vỗ vỗ bả vai Tiêu Lâm, anh vui sướng quay đầu nhìn.

Đáng tiếc, người nọ không phải là Quý Lâm.

“Cậu tìm Quý Lâm sao? Cuối tuần trước người nhà cậu ấy hình như gặp tai nạn giao thông, cậu ấy đã xin phép nghỉ rồi, chắc chưa quay lại đâu.” Vị bạn học tốt bụng kia nói tin này cho Tiêu Lâm.

Nhận được tin dữ, Tiêu Lâm không tin nổi, lắc lắc đầu Sao có thể Sao có thể Lúc trước nghe ghi âm còn tưởng là Minh Không nói lung tung, nào ngờ kết quả lại là sự, sự thật

Bố mẹ Quý Lâm sao có thể đột nhiên qua đời!

Tiêu Lâm ngẫm nghĩ, chẳng lẽ là tối hôm Quý Lâm nửa đêm đột nhiên gọi điện thoại cho anh, mà anh lúc ấy căn bản không chờ cậu nói dù chỉ một câu đã trực tiếp nói lời chia tay

Tiêu Lâm không dám nghĩ tiếp nữa.....

Giờ đây anh còn mặt mũi nào để gặp lại cậu

Vị bạn học kia nhìn thấy người trước mặt thần hồn phách lạc, lại tốt bụng nhắc nhở: “Cậu tìm Quý Lâm có chuyện gì không? Đợi cậu ấy trở về tôi có thể giúp cậu chuyển lời.”

Tiêu Lâm nhẹ nhàng lắc đầu, “Không cần, cảm ơn cậu

Nói xong, Tiêu Lâm lảo đảo bước đi. Anh không nhìn đường, cứ vậy tùy tiện bước, đột nhiên vấp phải chận, ngã thẳng xuống đất.

Đùi phải của Tiêu Lâm quỳ trên đất, đầu gối mài mạnh, rách cả một tảng da thịt, máu tươi chậm chậm tuôn ra

Tiêu Lâm từ từ đứng lên, căn bản không quan tâm đến vết thương trên người, cứ vậy khập khiễng quay về.

Giờ phút này Tiêu Lâm chỉ cảm thấy rất đau, không chỉ có vết thương đang chảy máu đau đớn, trái tim càng quặn thắt đến khó chịu!

Nhưng nỗi đau lúc này của anh sao có thể so với đau xót trong lòng Quý Lâm đêm đó?

Sợ là lúc ấy, Quý Lâm còn đau hơn anh gấp trăm ngàn lần

Lúc Tiêu Lâm quay lại phòng ngủ, bạn cùng phòng thấy quần phải của anh đầy máu, khi ra ngoài người còn nguyên vẹn, trở về sao lại thành cả người đầy thương tích?

Anh cả lo lắng hỏi Tiêu Lâm, “Cậu làm sao vậy? Ngã à? Mau đến phòng y tế với tôi.”

Nói xong vẫn thấy Tiêu Lâm đứng tại chỗ không chút phản ứng, giống như anh căn bản không nghe được lời nói của hắn.

Anh cả tiến đến kéo kéo Tiêu Lâm, anh không hề động đậy.

“Tiêu Lâm, chú rốt cuộc làm sao vậy?” Anh cả vô cùng sốt ruột, gần đây Tiêu Lâm rất không bình thường, cả người rầu rĩ, không nói không rằng.

Dứt lời mà Tiêu Lâm vẫn không có phản ứng gì, hắn cũng không đợi Tiêu Lâm trả lời, trực tiếp mạnh mẽ kéo người đến trạm y tế.

Mùi thuốc khử trùng tràn ngập nồng nặc khắp phòng y tế, bác sĩ đang cẩn thận giúp Tiêu Lâm xử lý vết thương.

Miệng vết thương rất lớn, nhìn ra được cú ngã không hề nhẹ.

Mà Tiêu Lâm không hề phát ra bất cứ âm thanh nào.

Anh cả càng lo lắng hơn, một mực đứng bên cạnh hỏi han Tiêu Lâm làm sao lại thế này.

Tiêu Lâm dứt quãng nói vài từ, anh cả mãi mới nghe hiểu, Tiêu Lâm nói, “Chia tay rồi”

Nghe được ba từ đó, anh cả cũng trầm mặc, vỗ vỗ vai Tiêu Lâm, xoay người ra ngoài.

Mấy chuyện tình cảm này, vẫn là để hai người tự giải quyết.

Từ đó về sau, qua một khoảng thời gian rất dài, tinh thần của Tiêu Lâm cực kỳ sa sút, mỗi ngày đều đắm chìm trong hối hận và tự trách không ngừng. Lớp cũng không đi, cơm cũng không ăn, cả người gầy yếu đi không ít, thoát nhìn rất tiêu tụy.

Đến giữa trưa, Tiêu Lâm vừa ăn được mấy thìa cơm đã buông thìa, mấp máy nói với ba vị kia, “Tôi ăn no rồi.”

Trạng thái sa sút tinh thần gần đây của Tiêu Lâm đều được mọi người đặt trong mắt, mấy ngày nay đều

như vậy, vừa ăn hai thìa cơm đã nói ăn no, nếu không phải mấy người họ kiên quyết bắt anh ăn cơm, có khi anh căn bản không nghĩ đến chuyện ăn gì.

Trước mắt là một Tiêu Lâm tiều tụy, ba người đều rất lo lắng.

Anh ba tính tình hơi nóng nảy chịu không nổi nữa, hung hăng ném thìa xuống đất, đập bàn đứng lên, lớn tiếng quát Tiêu Lâm: “Tiêu Lâm, chú cmn làm sao vậy! Không phải chỉ là chia tay sao! Cần thiết phải khiến mình nửa sống nửa chết thế không!”

Nói xong, hắn còn chưa hết giận, bực mình lôi kéo cổ áo Tiêu Lâm, “Tiêu Lâm, chú cmn tỉnh lại cho anh! Có nghe thấy không!”

Anh cả, anh hai thấy thế liền bật người đứng dậy, một người nhanh chóng lôi anh ba lại, một người đến đỡ lấy Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm ngẩng đầu lên, bi thương nói: “Tôi chia tay với cậu ấy rồi.”

Anh ba bị anh cả giữ chặt thì không ngừng giãy dụa, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tiếp tục rống lên với Tiêu Lâm: “Chia tay thì đuổi trở lại! Chú như vậy cô ấy sẽ quay lại sao?”

Tiêu Lâm dường như bị cái gì kích động, đột nhiên cũng lớn tiếng hét lên một câu: “Toàn bộ đều là tôi sai, tôi đã tổn thương em ấy!”

Anh ba lập tức phản bác, “Là lỗi của chú thì chú cũng đừng uất ức, chỉ biết trốn chui nhủi trong phòng, có bản lĩnh thì đi giải thích với người ta, biết mình sai ở đâu thì sửa sai đi! Làm sao cho giống một thằng đàn ông đi! Chú cmn chơi tuyệt thực cho ai xem! Chú mẹ nó đéo phải đàn ông!”

Lời nói của anh ba không còn sót lại chút tình cảm nào cho Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm bị mắng cho không góc đầu lên nổi, nhìn thẳng anh ba. Mấy lời này đã mắng tỉnh Tiêu Lâm.

Bản thân sa sút như vậy có ích lợi gì? Nếu bản thân cứ vậy cả đời, không dám đảm đương, không đủ trưởng thành, về sau càng không có mặt mũi nào đối diện Quý Lâm. Một người không thành thực sao có thể đem lại tương lai cho Quý Lâm?

Việc anh nên làm lúc này không phải là hối hận cả ngày, mà là không ngừng mạnh mẽ hơn, chỉ cần anh đủ mạnh mẽ, mới xứng với Quý Lâm.

Tiêu Lâm hoàn toàn nghĩ thông suốt, cho anh ba một cái liếc mắt, cảm kích nói: “Anh ba, tôi biết rồi, cảm ơn.”

Tiêu Lâm tắm rửa sạch sẽ, chỉnh đốn bản thân một phen.

Chạy đến sư đại lần nữa, lần này Tiêu Lâm trực tiếp tìm đến chỗ Quý Lâm, khoa tiếng Trung.

“Ngại quá, lúc trước Quý Lâm có nói bất kỳ ai tìm cậu ấy cũng không được nói tin tức của cậu ấy cho họ, rất xin lỗi.” Thầy giáo nhất quyết không nói tin tức về Quý Lâm cho anh.

“Vậy tình hình của cậu ấy bây giờ thế nào?”

“Việc này tôi cũng không rõ.”

Tiêu Lâm gật đầu, rời đi.

Quả nhiên Quý Lâm không muốn thấy anh.

Anh trước đó đã làm sai nhiều chuyện như vậy, nhất định đã tổn thương cậu ấy rất sâu

Tiêu Lâm cực kỳ áy náy. Anh biết Quý Lâm không muốn nhìn thấy mình, anh cũng không hy vọng xa xôi rằng Quý Lâm sẽ tha thứ cho mình. Giờ anh chỉ muốn nghe thấy thanh âm của Quý Lâm, muốn biết lúc này Quý Lâm thế nào, có thể ở xa trộm nhìn cậu một cái, anh cũng thỏa mãn rồi.

Thì ra một người muốn biến mất thật sự rất dễ dàng, mà Quý Lâm của anh, cứ vậy liền biến mất khỏi cuộc đời anh.

Không lưu lại bất cứ phương thức liên hệ nào cho anh

Lúc này, Tiêu Lâm chợt nghĩ tới Baby, trực tiếp gõ sang cho cô.

Tùy Phong Nhập Dạ: Baby, cô có biết tình hình của Tiểu Ngữ không?

Qua thật lâu, thật lâu, Baby mới trả lời anh.

Baby: Ngại quá, tôi không biết.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi biết cô nhất định biết, tôi van cầu cô, nói cho tôi biết được không.

Baby: Tôi thật sự không biết

Tùy Phong Nhập Dạ: Tôi gọi điện thì em ấy tắt máy, đến trường cũng không tìm được người, Tiểu Ngử cứ như đã hoàn toàn biến mất, tôi tìm thế nào cũng không tìm được em ấy..... Tôi biết em ấy nhất định không muốn gặp tôi, tôi cũng không cầu được em ấy tha thứ, tôi chỉ muốn ở xa liếc nhìn em ấy một cái là được rồiBaby, van cầu cô, van cầu cô, nói cho tôi biết được không.....

Lại qua thật lâu, Baby gõ một đoạn thật dài gửi sang.

Baby: Tùy Phong, nói thật tôi rất thất vọng về cậu. Tôi không ngờ cậu lại không kiên định đến vậy, cậu đặt tay lên ngực tự hỏi xem cậu có đủ tin tưởng Bất Ngử không? Chỉ là một vài hiểu lầm nho nhỏ có thể khiến các người chia tay, đây đã đủ chứng minh tình cảm của các người không ổn định thế nào. Bất Ngử sẽ không nói mấy lời ngọt ngào, cậu ấy chỉ dùng hành động biểu thị tin tưởng anh một trăm phần trăm, cho dù Thanh Lam lần lượt bày dáng vẻ kiêu căng ngạo mạn khiêu khích cậu ấy, cậu ấy cũng không vì thế mà hoài nghi anh, càng không đề nghị chia tay, nhưng thật đáng tiếc, anh lại không được như vậy. Tình yêu của sinh viên chính là như thế, chịu không nổi cản trở, chịu không nổi đả kích, mà trước đây các người quá thuận lời, chỉ một chút mưa gió đã khiến các người biến thành như vậy. Tôi vẫn cho rằng anh là một người đàn ông dũng cảm có trách nhiệm, có dũng khí, nhưng thực hiển nhiên, anh vẫn chưa đủ trưởng thành Giờ Bất Ngử rất tốt, nhưng cậu ấy không muốn gặp anh. Hy vọng anh có thể bình tĩnh một chút, suy nghĩ thật kỹ lại xem mối tình này đến tột cùng vì sao lại xảy ra vấn đề.

Đọc hết đoạn này, Tiêu Lâm lao ra chỗ cửa sổ hét to một tiếng, chụp ngực khóc lớn. Giờ phút này, trong lòng anh ngoại trừ hối hận thì tràn đầy áy náy.....

Anh có lỗi với Quý Lâm..... Hiện tại anh thật sự không xứng có được Quý Lâm!

Một tối nào đó, Tiêu Lâm đang đi trên đường. Anh đi ngang qua cửa hàng từng cùng Quý Lâm mua quần áo tình nhân, giờ đây cửa hàng đã đổi chủ, biến thành một cửa hàng bán quần áo trẻ em.

Tiêu Lâm nhớ đến cảnh tượng của anh và Quý Lâm lần đó. Tay đưa sang bên cạnh nắm lấy, không một bóng người.

Tiêu Lâm cười bất đắc dĩ, giờ ngay cả nơi từng có hồi ức của hai người cũng đã mất đi một chỗ.

Bước trên đường cái người xe nô nức, Tiêu Lâm không còn chút hăng hái nào như ngày đó.

Mọi người đều giương ô lên, rào bước, chỉ có Tiêu Lâm dường như không còn cảm giác, tiếp tục vô thức đi về phía trước.

Đi đến đường Thế Kỷ của sư đại, nơi này chính là nơi anh chân thành, thâm tình hát “Tình phi đắc dĩ” cho Quý Lâm, đi đến cây tình nghĩa vợ chồng, nơi anh cùng Quý Lâm ăn sáng mỗi ngày, đi đến hội trường, nơi Quý Lâm từng ôm hoa hồng trước mặt mọi người tặng cho anh một cái ôm.....

Anh từng nói vô số lần với Quý Lâm, anh yêu em.

Anh yêu em

Mấy chữ này giờ đây nực cười đến mức nào

Tình yêu của anh không kiên định như vậy

Quý Lâm cứ vậy yên lặng rời bỏ anh. Cuộc sống của anh không còn chút tin tức nào về Quý Lâm, thậm chí đến cả trên vòng phôi, Quý Lâm cũng đã không xuất hiện suốt nửa năm qua.

Tiêu Lâm cũng theo bước Quý Lâm, không hề trở lại vòng phôi

Sau chuyện kia, Thanh Lam và Minh Không bị quần chúng trong giới vòng phôi đồng loạt nhét vào sổ đen, mọi người đồn dập gọi chung bọn họ với mấy vị đồng bọn kia là JP. Vài người cũng bối vì không chịu nổi sự thóa mạ của quần chúng mà phải tuyên bố lui giới.

Nhưng Lưu Thủy Bất Ngữ và Tùy Phong Nhập Dạ không hề xuất hiện.....

Đại bộ phận người trong giới vòng phôi đều là những cô gái lương thiện. Bọn họ cảm thấy cực kỳ áy náy với Lưu Thủy Bất Ngữ, những người lúc trước đi theo antifan châm ngòi thổi gió đối với hành vi của mình đều rất hối hận

Lưu Thủy Bất Ngữ cứ như vậy lặng lẽ biết mất, Tùy Phong Nhập Dạ cũng không lên tiếng nữa. Lúc trước Phong Thủy được mọi người hâm mộ không thôi, ngọt ngào thân mật cứ thế liền chia tay.

Fan CP không biết đã rơi bao nhiêu nước mắt, có người còn vì chuyện này mà lui giới, nhiều không đếm nổi. Fan của hai CV BLX nát đầy đất, đau lòng cho thần tượng của mình.

Đoạn thời gian kia, fan của Lưu Thủy Bất Ngữ hiển nhiên cực kỳ kích động, trừ bỏ post bài hoài niệm thần tượng của mình, có người còn bắt đầu chỉ trích Tùy Phong Nhập Dạ.

Diễn đàn vòng phôi vừa mới trải qua một trận chiến lớn, không khí còn rất trầm, mọi người cũng không muốn quá so đo với fan NC. Nhưng bọn họ càng ngày càng kiêu ngạo, cuối cùng mọi người thật sự chịu không được, lại tiến hành một vòng chữ bới khác.

Tuy rằng mọi người đối với Lưu Thủy Bất Ngữ đã không còn quá nhiều ý kiến, nhưng fan của cậu quả thật rất đáng ghét.

Sau hơn nửa năm, diễn đàn vòng phôi vì chuyện của Phong Thủy mà chiến lớn chiến nhỏ, cuối cùng điều khiến mọi trận chiến ngừng lại, chính là đêm sinh nhật của Lưu Thủy Bất Ngữ.

Lúc Tiêu Lâm nhận được tin Tiểu Lạc gửi đến là đang trên đường lên lớp học.

Tiêu Lâm không chút do dự lập tức xoay người quay về phòng ngủ, dù rằng sau đó trốn học bị bắt được, nhưng Tiêu Lâm lúc này căn bản không quan tâm mấy chuyện này.

Lúc ấy trong lòng anh chỉ có một ý niệm duy nhất, Quý Lâm xuất hiện rồi!

Quý Lâm, đã bao lâu rồi anh không được nghe giọng nói của em?

186 ngày.

Quý Lâm, chúng ta đã xa nhau 186 ngày.

Tiêu Lâm hơi khấn trương tiến vào phòng, tin vui thành linh xảy ra khiến anh có chút bối rối.

Lúc này trong phòng Quý Lâm đã có không ít người, Tiêu Lâm lập tức tìm được ID của Quý Lâm. Nhìn nó, anh chịu đựng cường ép mình không được gửi tin cho nó.

Đã nghe hai giờ mà Quý Lâm vẫn không nói một lời, toàn bộ là các bạn bè trong giới vông phổi của Quý Lâm đang trò chuyện ca hát, mà Quý Lâm lại chỉ yên lặng lắng nghe.

Tiêu Lâm âm thầm gửi lời chúc mừng sinh nhật cho Quý Lâm ở trong lòng, một lần lại một lần, đồng thời cũng gửi kèm từng lời xin lỗi sám hối.

Đột nhiên có một CV mới tự xưng là fan NC của Quý Lâm đột nhiên nhắc đến tên Tiêu Lâm.

Liêm Ca: “Thì ra Tỳ Phong đại thần cũng đến đây kìa.”

Nói xong mới ý thức được điều gì đó, lập tức ngậm mồm.

Tiêu Lâm khấn trương nhìn khung bình luận, anh cũng không muốn để Quý Lâm biết anh đã đến đây, thậm chí cứ vậy yên lặng nghe giọng của Quý Lâm một chút mà thôi Nhưng bây giờ lại bị người ta điểm danh, Tiêu Lâm kích động muốn giải thích với Quý Lâm, không biết Quý Lâm có mất hứng hay không

Nhưng Quý Lâm hiển nhiên còn nhanh hơn Tiêu Lâm rất nhiều, nghe thấy hai từ Tỳ Phong, Tiêu Lâm phát hiện chỗ ban đầu là ID của Quý Lâm, giờ đã biến thành của người khác.

Quý Lâm trực tiếp rời đi

Thì ra, em ấy thật sự không muốn có bất cứ liên hệ gì với mình

Quý Lâm của anh, em ấy thật sự không còn cần anh nữa rồi.

37. Chương 37: Sám Hối

Tiêu Lâm ký tên mình lên tờ giấy xin phép, anh hài lòng nhìn thoáng qua rồi đưa cho thầy giáo.

Thầy giáo quan sát Tiêu Lâm, xác nhận lại: “Tiêu Lâm, trò thực sự nghĩ kỹ rồi? Mấy công ty trước kia cũng không tồi, không gian phát triển sau này của trò sẽ rất có triển vọng. Giờ còn chưa nộp tờ đơn tình nguyện này cho trường học, nếu trò đổi ý thì vẫn còn kịp đó. Trò nghĩ kỹ lại đi?” Chủ nhiệm lớp hảo tâm khuyên nhủ Tiêu Lâm, tuy rằng có tinh thần đi vùng cao tình nguyện là rất đáng quý, nhưng buông tha cho tiền đồ rộng mở, là mất nhiều hơn được.

Tiêu Lâm kiên quyết lắc đầu, “Cám ơn thầy, em đã suy nghĩ rất kỹ rồi, sẽ không thay đổi ý định đâu.”

Nếu Tiêu Lâm đã một lòng muốn như vậy, thầy chủ nhiệm cũng không biết nên nói cái gì hơn, đành vỗ vỗ bả vai Tiêu Lâm, hơi cảm khái, “Giờ người giống trò chịu từ bỏ cuộc sống tiên nghi đi làm tình nguyện dạy học không còn nhiều đâu Đi làm cho tốt đấy, nhóc con, thầy bội phục trò!”

Tiêu Lâm gật đầu với thầy, hiểu ý mỉm cười, “Yên tâm đi thầy, em sẽ cố gắng.”

Các bạn học năm tư cơ hồ đều đã đi khắp nơi tìm chỗ thực tập, mà Tiêu Lâm lại lựa chọn đi vùng núi dạy học. A đại hàng năm đều có một ít danh ngạch dạy tình nguyện, Tiêu Lâm biết được liền trực tiếp báo danh.

Rất nhiều người không thể hiểu nổi hành động này của anh. Thành tích học tập tốt, năng lực mạnh, còn chưa tốt nghiệp đã có vài công ty đến cướp người, thế mà ngay lúc tất cả mọi người đều đang ngưỡng mộ anh, Tiêu Lâm dùng một phát vượt mọi dự kiến, chọn cùng những người khác trong trường đi dạy học tình nguyện.

Đối với nghi vấn của mọi người, Tiêu Lâm chỉ cười cười, nửa đùa nửa thật nói: “Tôi đây không phải là muốn cống hiến một phần sức lực cho sự nghiệp giáo dục của tổ quốc hay sao, trả ơn sinh thành và dưỡng dục của tổ quốc mà thôi”

Nếu Tiêu Lâm đã không muốn nói, mọi người cũng chỉ đành cười đùa cho qua với lời giải thích như vậy, tạm thời tin tưởng.

Quý Lâm, trước kia em đã nói nhà giáo nhân dân là một nghề nghiệp thần thánh nhất, cho nên lúc em đăng ký trường đại học liền dứt khoát chọn trường sư phạm, để sau này được giống bố mẹ em làm một nhà

giáo tốt. Mà em rất cực cũng thực hiện được lý tưởng, trở thành một giáo viên.

Giờ anh phải chạy theo bước chân của em, cảm thụ một chút cuộc sống của em, như vậy, chúng ta có lẽ có thể gần thêm một ít.

Tiêu Lâm mở một âm tần trong máy tính có tên gọi “Đặc biệt tung hoa — Lưu Thủy Bất Ngữ, một mặt khác mà người ta không biết”. Đây là FT được tổ tiết mục thu vào ba tháng trước.

Tiêu Lâm đeo tai nghe, nhắm mắt, lặp lại hành động ấn play thêm một lần nữa. Mỗi câu chữ trong âm tần này, Tiêu Lâm dường như đã thuộc nằm lòng, nhưng anh vẫn không nhin được nghe đi nghe lại, bởi vì trong đó có thanh âm của Quý Lâm, bên trong có nhắc đến liên quan đến tình hình cuộc sống của Quý Lâm.....

Tuy rằng trong đó, Quý Lâm vẫn nói chuyện thản nhiên mà lạnh lùng, không có quá nhiều nhiệt tình, cảm xúc cơ hồ cũng không hề dao động. Không giống như trước đây, cho dù lạnh lạnh thanh thanh, nhưng vẫn có thể cảm nhận được tình tự khác của cậu. mà trong suốt FT lần này, chỉ có một loại cảm giác lạnh như băng Ngay cả MC luôn nổi tiếng hoạt bát cũng tẻ ngắt hơn nhiều.

Quý Lâm đã thay đổi rồi

“Tôi có thể mạo muội hỏi một chút tình hình cuộc sống hiện tại của Bất Ngữ không?”

“Cô muốn hỏi cái gì? Thanh âm của Quý Lâm nghe càng lạnh nhạt, xa cách.

“Chính là cuộc sống 3D của cậu? Bất Ngữ có thể tiết lộ một chút không?” MC cẩn thận hỏi.

“Hiện giờ đang làm một giáo viên.....”

“Nghề này tốt, Bất Ngữ là giáo viên cấp ba sao?”

“Không, tiểu học.”

“Trẻ con tiểu học đều rất hoạt bát nhỉ.....”

“Bọn họ rất nghe lời”

“Vậy chắc rất dễ dạy bảo? Bất Ngữ là vì nguyên nhân này nên mới chọn làm giáo viên tiểu học sao? Ha ha.” MC đùa cợt với Quý Lâm.

“Cũng không hẳn..... Chủ yếu là học sinh tiểu học có hơi đơn thuần, hơn nữa với nghề nghiệp giáo viên này mà nói..... sẽ không có nhiều chuyện rắc rối xảy ra.” Cảm xúc của Quý Lâm không chút dao động, nói vô cùng bình tĩnh.

MC trầm mặc, hiển nhiên nhớ đến một chuyện khác.

Mà Tiêu Lâm nghe đến đó cũng trầm mặc, không có chuyện rắc rối..... Nghĩ cũng biết chuyện năm đó đã tổn thương Quý Lâm nhiều cỡ nào.

Quý Lâm, hãy cho anh một chút thời gian, sau này anh nhất định sẽ cho em một cuộc sống yên ổn, không có âm mưu quỷ kế, không có vu oan hãm hại. Về sau hai người chúng ta, vui vẻ mà sống, Quý Lâm, em chờ anh được không?

Tiêu Lâm ở trong lòng âm thầm lập lời hứa.

“Tất cả mọi người đều rất quan tâm đến vấn đề tình cảm của Bất Ngữ, chúng ta có thể đơn giản nói chuyện này không?”

“Có thể”

“Bất Ngữ thích dạng người như thế nào?”

Quý Lâm yên lặng một hồi, “Đàn ông tốt đi.”

Lần này đổi thành MC câm nín, ai cũng biết trước kia Lưu Thủy Bất Ngữ đã từng dùng những lời này để hình dung ai.....

“Ha ha, tất cả mọi người đều thích một người đàn ông tốt” MC lại bắt đầu chữa cháy. “Vậy bây giờ Bất Ngữ đã tìm được người này chưa?”

“Tạm thời còn chưa có.”

“Cho nên nói Bất Ngữ vẫn đang chờ đợi sao?”

“Cô là chỉ loại chờ đợi nào?” Quý Lâm hỏi lại chứ không trực tiếp trả lời.

“Bất Ngữ, kỳ thật cậu tùy tiện trả lời thế nào cũng được”

“Tôi cũng không biết Có lẽ thế”

Kế tiếp lại là một màn tẻ ngắt, MC cũng không biết nên tiếp tục thế nào.

“Bất Ngữ 3D hẳn là có rất nhiều người theo đuổi nhỉ, có người khiến cậu động tâm không?”

“Tạm thời còn chưa có.”

“Vậy xem ra Bất Ngữ còn đang chờ đợi một người nào đó sao?” Vấn đề của MC càng hỏi càng trắng trợn.

Quý Lâm không trả lời, dường như đã lâm vào trầm tư riêng mình.

Thấy Quý Lâm không có ý muốn trả lời, MC lập tức đổi vấn đề khác, “Bất Ngữ, có thể nói thử xem yêu cầu của cậu đối với một nửa của cậu không?”

Ngừng đại khái khoảng hơn mười giây, Quý Lâm thản nhiên mở lời, âm lượng không cao lắm, “Tin tưởng lẫn nhau...”

“Yêu thương không phải luôn có tin tưởng sao?” MC không hiểu gì hết.

Quý Lâm khẽ cười một tiếng, “Đúng vậy..... Nhưng không phải mỗi người đều làm được.”

Tiếp đó Quý Lâm lại nói, “Lúc trước tất cả đều còn rất trẻ.... Rất nhiều chuyên đề nghĩ thực đơn giản, nghĩ chỉ cần có tình yêu thì cái gì cũng có thể đương đầu, kết quả sự thật lại vô cùng tàn khốc.....”

“Vậy Bất Ngữ có thể nói chút về đoạn tình cảm năm đó không?”

“Các người không phải đều đã biết rồi sao? Cứ vậy chia tay rồi ... Ừm, kỳ thật chia tay cũng rất tốt.”

“Bởi vì tất cả đều chưa đủ trưởng thành sao?”

“Ừa, lúc đầu rất thuận lợi, lại suy nghĩ quá đơn giản, kết quả..... hy vọng chúng ta đều sẽ trưởng thành hơn.... Chỉ có yêu thì vẫn không đủ.”

Năm đó là anh không đủ tin tưởng em, chính anh đã nghĩ mọi chuyện đều rất đơn giản..... Căn bản không hề nghĩ đến tương lai của chúng ta....

Quý Lâm, em có thể Cho anh một cơ hội nữa, tin tưởng anh thêm một lần nữa được không?

Tiêu Lâm chuẩn bị xong mọi thứ, dự định cùng bạn cùng phòng ra ngoài ăn một bữa no say. Ngày mai ba

người kia sẽ đi nơi khác thực tập, đêm nay dùng để tiễn bọn họ.

Sẽ phải ly biệt, mấy người họ quyết định đêm nay sẽ High một trận.

Anh cả bưng chén rượu, “Các anh em, mai chúng ta sẽ tạm chia xa để đi thực tập, Tiểu Lâm Tử của chúng ta tư tưởng giác ngộ cao còn muốn chạy đến vùng núi để dạy tình nguyện, đến, đêm nay chúng ta không say không về!”

Dứt lời, anh cả lập tức hào phóng uống một ngụm cạn chén.

“Đến, đến, đến, cụng ly!” Mấy người còn lại cũng đứng lên chạm cốc.

Anh ba uống say lướt khướt đột nhiên tiến đến bên cạnh tai Tiêu Lâm, ha ha cười, sau đó lấp bắp nói chuyện với anh, “Tiểu, Tiểu Lâm Tử, lần này chú đi đến cái chỗ núi rừng, tình, nguyện gì đó có phải là, vì, Quý Lâm, hay không”

Tiêu Lâm không nói gì. Đã rất lâu rồi không ai nhắc đến Quý Lâm trước mặt anh. Giờ đây anh ba đột nhiên nhắc đến, tạo cho Tiêu Lâm cảm giác đã trôi qua mấy đời....

“Hề hề, chú không, không thừa nhận cũng, không sao.... Anh đây biết là được Chú, cô em gái thần tiên kia của chú, chính là Quý Lâm đi Tối đó anh nghe được chú nói mớ.... Quý Lâm, không cần rời bỏ anh....” Anh ba ôm đầu, bắt chước ngữ khí nói mớ của Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm không ngờ anh ba lại biết, khẩn trương mấp má môi, “Tôi”

Anh ba khoát tay, trực tiếp ngắt lời Tiêu Lâm, “Anh biết chú muốn nói cái gì, không, không có gì đâu.... Các anh rất cởi mở.... Chú, trước đó chú cùng với cậu ta xảy ra cái gì thì anh không biết, nhưng, nếu chú còn thích cậu ta, thì, thì theo đuổi lại đi....” Nói xong, anh ba gục luôn xuống bàn.

Nghe được mấy lời này của anh ba, Tiêu Lâm vừa khiếp sợ vừa cảm động. Nhìn ba người bạn đều đã say mèm, nằm úp sấp trên bàn, Tiêu Lâm chợt cảm thấy anh vẫn thực may mắn. Nhóm bạn cùng phòng trong vài năm đại học thật không hổ là mấy người anh em tốt!

Đưa các bạn về phòng, Tiêu Lâm thu dọn đồ đạc về nhà.

Tiêu Lâm vừa gặp bố mẹ, hít sâu một hơi rồi quỳ xuống trước mặt họ, “Bố mẹ, con có chuyện hy vọng hai người có thể tha thứ cho con....”

Đứa con bảo bối của mình vừa về nhà đã quỳ trên đất, bố mẹ giật nảy cả mình, nhanh tay nhanh chân muốn kéo anh đứng lên, con mình gặp phải chuyện gì rồi?

“Con mau đứng lên đi, có chuyện gì chúng ta từ từ nói.” Mẹ Tiêu lo lắng lôi cánh tay của con mình, muốn kéo người lên.

Tiêu Lâm không hề động đậy, gian nan mở lời, “Mẹ, con chỉ sợ không thể cho ngài một đứa cháu nội, bởi vì, con không thích phụ nữ. Con trai bất hiếu.....”

Nghe được câu này, bố mẹ Tiêu đều ngây dại cả người, không tin nổi nhìn chăm chăm Tiêu Lâm.....

“Con, con nói cái gì.....” Mẹ Tiêu suy sụp ngồi trên sô pha, thương tâm rơi lệ. Con mình vẫn luôn rất ngoan, sao đột nhiên lại biến thành đồng tính luyến ái?

Bố Tiêu không nói gì, chỉ chậm rãi lên ngồi sô pha, lẳng lặng nhìn Tiêu Lâm.

“Mẹ.....” Tiêu Lâm biết tin tức này đột ngột đến sẽ làm bố mẹ rất đau buồn, nhưng anh không muốn lừa gạt bố mẹ nữa, đồng thời cũng muốn đánh cược vì tương lai của anh và Quý Lâm, anh không muốn giống như năm đó, vì không đủ dũng khí mà sợ hãi come out.

“Mẹ, con không thay đổi được, con không có cảm giác với phụ nữ.....”

Mẹ Tiêu vô lực tựa vào sô pha khóc lóc, không muốn để ý Tiêu Lâm.

Bố Tiêu vẫn trầm mặc này giờ, lên tiếng, “Bắt đầu từ khi nào?”

“Lúc cấp ba con đã nhận ra”

“Con có bạn, bạn trai rồi?”

“Phải.”

“Lần này đột nhiên muốn đi dạy học tình nguyện cũng là vì người đó?”

Tiêu Lâm gật đầu, “Quý Lâm là giáo viên, con muốn cảm thụ cuộc sống của em ấy một chút.”

“Vớ vẩn! Làm giáo viên dạy học bình thường không tốt sao? Sao con phải chạy đến cái vùng hẻo lánh như vậy!” Mẹ Tiêu đang ngồi khóc bên cạnh đột nhiên ngắt đầu, đau lòng mắt Tiêu Lâm.

“Mẹ...”

Bố Tiêu nhẹ nhàng vỗ bờ vai bà, an ủi, “Con cái trưởng thành, ra ngoài rèn luyện cũng không phải là chuyện xấu.” Nói rồi lại xoay người, nghiêm túc hỏi Tiêu Lâm.

“Không thay đổi được nữa?”

“Không thay đổi được.” Tiêu Lâm kiên định trả lời.

Hỏi xong rồi, bố Tiêu cũng không nói gì thêm, chỉ rút một điếu thuốc, đốt vài lần mới bắt được lửa.

Tiêu Lâm biết, phổi của bố không tốt, nên rất ít khi hút thuốc. Mỗi khi cho chuyện phiền lòng mới có thể hút một điếu.

Tiêu Lâm muốn nói gì đó, đôi môi mở lại khép, hiên tại anh không nói nên lời.

Bố Tiêu hút một hơi, “Con đứng lên đi.”

“Bố....” Tiêu Lâm khấn trương ngẩng đầu.

“Đứng lên đi.” Bố Tiêu thở dài, dùng sức kéo Tiêu Lâm đứng dậy, nhỏ giọng nói với anh, “Nếu vậy, con an tâm đi tình nguyện đi, về phía mẹ con để bố giải quyết.”

Tiêu Lâm cảm kích nhìn bố, gật đầu.

“Mẹ, con trai bất hiếu, trong khoảng thời gian này không thể chăm sóc cho mẹ, mẹ và bố phải chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Mẹ Tiêu tựa đầu sang một muống, không nhìn anh.

Tiêu Lâm dập đầu lay mẹ Tiêu ba cái mới áy náy rời khỏi nhà.

Lúc trước anh đã làm tổn thương Quý Lâm, giờ đây lại làm tổn thương bố mẹ. Tiêu Lâm, mày nói mày có khốn kiếp hay không?

Trước khi đi, Tiêu Lâm làm một chuyến đến C thị, bước vào trường tiểu học XX của C thị.

Quý Lâm dạy ở trường này.

Địa chỉ này là Tiêu Lâm cầu xin Baby nói cho mình, lúc ấy nghe xong FT, Tiêu Lâm cầu xin Baby vài lần,

xin cô nói cho anh nơi ở của Quý Lâm. Cuối cùng vẫn phải thông qua Tiểu Lạc hỏi địa chỉ của Baby, Tiêu Lâm đứng dưới nhà Baby chờ vài ngày, rốt cuộc Baby không đành lòng, nói cho anh biết địa chỉ của Quý Lâm.

Lúc ấy Baby rất nghiêm túc nói với Tiêu Lâm, “Lần này không cần tổn thương Bất Ngữ nữa.”

Tiêu Lâm trịnh trọng gật đầu.

Bảo vệ ở cửa ngăn cản Tiêu Lâm, “Quy định của trường học là trong lúc học không cho người lạ tiến vào.”

“Xin lỗi, tôi đến tìm thầy Quý Lâm, tôi là bạn học của thầy ấy.”

Vừa nghe đến tên Quý Lâm, ánh mắt của bảo vệ liền thay đổi, nhìn thoáng qua Tiêu Lâm rồi gật đầu, nhiệt tình nói với Tiêu Lâm: “Vậy à, thế cậu vào đi. Cậu đến tòa nhà X, tầng năm tìm thầy Quý Lâm đi, văn phòng của thầy Quý ở đó, nếu không có người, cậu có thể đến tìm lớp năm 1A, con gái tôi chính là học sinh của thầy Quý đó.”

“Cám ơn.” Tiêu Lâm kích động nói.

Đến văn phòng ở tầng năm tòa C, bên trong không có bóng dáng của Quý Lâm, Tiêu Lâm quay người bắt đầu tìm kiếm lớp 1A.

Tiêu Lâm lúc này cũng không nói nổi bản thân có tâm tình như thế nào, đã hơn một năm nay chưa được thấy Quý Lâm, giờ toàn là chờ mong và khẩn trương.

Khi tình cờ bước qua một lớp học, Tiêu Lâm nghe được một thanh âm, anh ngừng lại. Lùi trở về vài bước, xuyên qua cửa sổ trống uốt, Tiêu Lâm thấy được người mà mình ngày nhớ đêm mong.

Quý Lâm gầy.....

Không biết có phải do mỗi ngày đều ở chung với các bạn nhỏ hay không mà giờ đây Quý Lâm nhìn càng ôn hòa hơn.

Tiêu Lâm hơi hoảng hốt, cứ vậy lảng lảng đứng sau cửa, xuyên qua tấm thủy tinh ôn nhu ngắm nhìn Quý Lâm đang dạy cho các bạn trẻ.

Dường như cố ý đối nghịch với anh, chưa đầy hai phút đã có tiếng chuông tan học vang lên.

Tiêu Lâm hồi lại thần.

Một đám nhóc học xong vui mừng lao ra khỏi phòng học, mà Quý Lâm cũng cười nhìn bọn nó. Đợi người đã đi gần hết, cậu mới bước ra.

Quý Lâm rời khỏi phòng học liền đi về hướng ngược với Tiêu Lâm, nên căn bản không thấy được anh.

Tiêu Lâm chạy chậm lên hai bước, đuổi theo sau Quý Lâm, khẩn trương gọi tên cậu.

“Quý Lâm....”

Nghe được âm thanh, Quý Lâm dừng bước.

38. Chương 38: Rèn Luyện

“Anh đi đi.” Quý Lâm không quay người lại, đưa lưng về phía Tiêu Lâm, ngữ khí bình tĩnh nói.

Tiêu Lâm không từ bỏ, trực tiếp đi đến trước mặt Quý Lâm, khẩn cầu nói: “Quý Lâm, anh biết anh sai rồi. Lần này anh đến cũng không phải để cầu xin em tha thứ, anh chỉ hy vọng em có thể ... cho anh một cơ hội nữa.”

“Anh về đi, giờ tôi không muốn gặp anh.” Quý Lâm lách qua Tiêu Lâm, không thèm liếc anh một cái.

Tiêu Lâm lẳng lặng đứng tại chỗ nhìn Quý Lâm vội vàng rời đi, nhẹ nhàng phát tay với bóng dáng của cậu, “Tạm biệt Quý Lâm.” Rồi cũng quay người cất bước.

Qua cửa sổ ngắm nhìn hình bóng Tiêu Lâm dần xa, Quý Lâm xoay người tựa vào tường, nhắm chặt hai mắt.

Tiêu Lâm, lúc trước chúng ta đều sai rồi..... đơn giản nghĩ đến thiên trường địa cửu, khi đó là chúng ta đã quá ngây thơ, kỳ thật hai chúng ta đều không hiểu được nên yêu nhau như thế nào.

Em yêu sự thẳng thắn của anh nhưng cũng hận anh không đủ kiên định..... Ngay lúc bố mẹ em rời em đi, anh cũng bỏ rơi em, thứ cảm giác thống khổ này, em không muốn nếm thử lần thứ hai nữa. Tiêu Lâm, em thật sự sợ rồi.

Em không biết nên lấy loại tâm tình gì để đối mặt với anh, cho nên chúng ta vẫn nên tách ra trước đi, cho hai bên một ít thời gian nữa để xem kỹ lại mối tình này, như vậy đối với anh, với em đều tốt đẹp.

Tiêu Lâm lưng đeo ba lô, tay cầm đàn ghi ta, dứt khoát đi đến vùng núi của một tỉnh nào đó ở miền tây

nam bộ tổ quốc.

Ngồi ô tô đường dài suốt mấy tiếng, mệt nhọc cả chặng đường, anh đến được trấn nhỏ địa phương cũng không nghỉ ngơi, lập tức bắt đầu đi bộ về phía trước. Tiêu Lâm đi thêm vài tiếng đường núi mới đến được địa điểm cần đến.

Vô luận trước đó Tiêu Lâm đã được nghe qua ít nhiều về điều kiện gian khổ của mấy đứa trẻ trên vùng núi này, nhưng sao đủ rung động bằng thấy tận mắt.

Trường tiểu học nằm sâu trong núi, một loạt phòng mái ngói thấp bé, tổng cộng chỉ có bốn gian phòng học. Vách tường xám trắng, dùng sơn đỏ sơn lên tám chữ to đùng “Làm tốt giáo dục, chấn hưng quốc gia.” Hai bên tường chỉ dùng bùn đất đắp lên, vây quanh khu này. Chỗ đất trống trong trường là sân thể dục, ở giữa còn có một cột cờ thẳng tắp, cờ đỏ năm sao phất phới tung bay.

Mà lúc này mấy đứa nhỏ đang dưới sự dẫn dắt của hiệu trưởng đứng giữa sân thể dục, xếp hàng ngay ngắn. Mấy khuôn mặt bần thỉu lại lộ ra những nụ cười khờ dại, hướng về phía Tiêu Lâm đứng ở cửa đối diện gọi lớn: “Chào thầy ạ!”

Tiêu Lâm cảm giác đây là thanh âm êm tai nhất mà anh từng được nghe qua.

Trong trường tổng cộng có bốn mươi học sinh, hơn nữa cộng thêm cả Tiêu Lâm thì mới chỉ có bốn giáo viên. Ba vị khác chính là hiệu trưởng, thầy Lý, thầy Vương.

Tiêu Lâm cơ hồ cả ngày đều có tiết dạy, ngoại trừ ngữ và toán học, còn kiêm nhiệm cả giáo viên dạy khoa học, mỹ thuật tạo hình cùng âm nhạc. Tiết học âm nhạc của trường lúc trước khi Tiêu Lâm đến đều không có nhạc cụ.

Lần đầu tiên Tiêu Lâm mang đến nhạc cụ cho bọn trẻ, lần đầu tiên thấy đàn ghi ta, các bạn nhỏ đều mở to hai mắt, tò mò vây quanh Tiêu Lâm, chen đầu vào. Có đứa còn vươn bàn tay nhỏ bé lên, muốn kiểm tra bảo bối thần kỳ này, nhưng lại sợ làm hỏng đồ của thầy giáo, rụt rè không dám tiến lên.

Tiêu Lâm tươi cười, kéo tay của một bé trai, nắm bàn tay nhỏ bé của cậu nhóc gầy gầy dây đàn. Đàn ghi ta tinh tế phát ra một âm tiết.

Thanh âm êm tai xa lạ khiến bọn trẻ rất vui vẻ, cao hứng vỗ tay, “Thầy Tiêu, đây là cái gì vậy ạ? Thật dễ nghe.”

“Cái này gọi là đàn ghi ta, có thể gảy ra nhưng khúc nhạc rất hay, có nó gảy nhạc đệm, khi chúng ta hát sẽ rất hay.” Tiêu Lâm cười, giải thích cho tụi nhỏ, tận lực dùng ngôn từ bọn trẻ có thể hiểu được.

“Vậy thầy có thể đàn cho bọn em nghe một chút không?” Một cô bé tết hai bím tóc xinh xắn nghiêng đầu hỏi Tiêu Lâm.

“Có thể nha, Mẫn Mẫn, trò muốn nghe bài gì?”

Cô bé vừa rồi lập tức nói lớn, “Thầy, em muốn nghe “Chũng thái dương”.”

“Được, vậy chúng ta trước hết cùng hát “Chũng thái dương” đi.”

Vì thế nhóm mấy bạn nhỏ lập tức ngoan ngoãn trở lại ngồi trên băng ghế, đặt bàn tay nhỏ bé lên bàn, ngồi thẳng lưng, nghiêm túc nhìn thầy Tiêu của bọn nó.

Tiêu Lâm ung dung đánh đàn, vui vẻ hát bài “Chũng thái dương”. Bọn trẻ ngồi dưới cũng lắng lư đầu theo tiết tấu Tiêu Lâm tạo ra, cùng nhau hát vang.

Sau khi tan học, Tiêu Lâm đưa học sinh qua một con sông lớn, bởi các học sinh đều còn khá nhỏ, cầu thì chật, chỉ có thể miễn cưỡng đủ cho một cái xe máy đi qua. Tiêu Lâm sợ bọn trẻ không cẩn thận thì rơi xuống, mỗi ngày đều phụ trách đưa bọn nó an toàn qua cầu mới trở về trường học.

Đưa hết học sinh, Tiêu Lâm lại như mọi khi phát tay chào bọn trẻ, một cô bé mặc quần áo rách rưới vươn tay, nhẹ nhàng lôi kéo góc áo của Tiêu Lâm, sợ hãi nói: “Thầy ơi, em vẫn muốn nghe đàn ghi ta.”

Một người nói xong, cả lũ đều phụ họa theo, “Thầy, em cũng muốn.” “Thầy, em cũng muốn nghe.” “Thật sự rất êm tai, thầy, chúng em còn có thể nghe nữa không?”

Tiết âm nhạc mỗi tuần chỉ có một tiết, Tiêu Lâm nghĩ một hồi, rồi mỉm cười đáp ứng, “Hôm nay trời tối rồi, mọi người về nhà trước. Trưa mai chúng ta lại cùng nhau ca hát được không?”

Vì nhà mấy đứa nhỏ này đều cách trường học khá xa, bình thường luôn phải đi bộ hơn hai tiếng, Tiêu Lâm chỉ đành an ủi bọn nhỏ trước, để mấy đứa về nhà đã.

Thấy Tiêu Lâm đã đồng ý, mấy đứa trẻ đầu rất vui vẻ, có vài bé trai hoạt bát hơn một chút còn trực tiếp nhảy cẫng lên, vừa nhảy vừa vỗ tay, “Hoan hô, thầy Tiêu đồng ý rồi, nhanh đến ngày mai đi.....”

Nhìn đám nhóc vui mừng như vậy, Tiêu Lâm cũng vui vẻ nở nụ cười. Tuy rằng điều kiện của nơi này thực lạc hậu, nhưng ngay trên người mấy đứa trẻ ăn mặc rách rưới, khuôn mặt nhỏ nhắn còn thường xuyên dơ dáy này, Tiêu Lâm cảm nhận được nét ngây thơ, chất phác cùng vui vẻ trước nay chưa từng thấy.

Từ đó về sau, Tiêu Lâm trở thành thầy giáo được hoan nghênh nhất trong trường. Thời gian nghỉ ngơi giữa mỗi tiết học, anh luôn được một đám học trò vây tròn, ngồi xung quanh anh trong sân thể dục, nghe anh gảy đàn ghi ta hát nhạc thiếu nhi.

Ngoài ra, Tiêu Lâm còn giảng giải cho bọn trẻ rất nhiều điều về thế giới bên ngoài, cho bọn nó xem hình ảnh non sông tổ quốc mình trong máy ảnh của anh, cũng sẽ chạy theo chơi trò chơi với bọn trẻ....

Tiêu Lâm cảm giác so với ở nơi này, cuộc sống của anh từ trước đến nay đều chưa từng phong phú đến thế. Anh rất cực hiểu được cảm giác lúc trước của Quý Lâm.

Cuối tuần nào Tiêu Lâm cũng sẽ gửi cho Quý Lâm một bức thư, mỗi tuần một bức. Vì nơi này khá xa xôi, gửi thư phải đi đến trấn nhỏ dưới núi, mà khoảng cách cũng phải hai tiếng đi bộ. Đi về là hết bốn giờ.

Tiêu Lâm viết đều là một ít lời quan tâm, ân cần hỏi thăm, tỷ như hôm nay trời lạnh, đừng để bị cảm, công tác cẩn thận quá mệt mỏi, chú ý thân thể ...vv...vv.... Anh không hề đề cập về chuyện của mình với Quý Lâm.

Mà Quý Lâm chưa từng trả lời anh, nhưng Tiêu Lâm không giận, ở nơi trường học xa xôi này, gió mặc gió, mưa mặc mưa, vẫn cứ gửi thư cho Quý Lâm suốt một năm liền.

Tiêu Lâm làm như vậy là sợ Quý Lâm sẽ quên mình.

Chẳng sợ Quý Lâm không trả lời, chỉ sợ cậu sẽ quên anh.

Bất giác đã qua một năm.

Dưới sự sắp xếp của trường học, nên kỳ tình nguyện chỉ có một năm năm tư. Thời gian đi dạy tình nguyện của Tiêu Lâm cũng đã xong.

Tuy rằng thực vất vả, nhưng cũng rất vui vẻ.

Trong một năm này, Tiêu Lâm và các học trò đã có một loại tình cảm rất sâu sắc, khiến ngày chia xa, Tiêu Lâm cũng không nỡ.

Ngày Tiêu Lâm rời đi, toàn bộ học sinh đều chạy ra tiễn, mở to đôi mắt lưu luyến đứng trước cửa trường học nhìn Tiêu Lâm. Thậm chí có đứa còn khóc nức, tội nghiệp lau nước mắt nhìn anh. Tiêu Lâm trao cho mỗi học trò một cái ôm, đồng thời gửi đến bọn trẻ lời chúc phúc của anh.

Trước khi đi, Tiêu Lâm gọi lớp trưởng học lớp sáu đến, giao đàn ghi ta bảo bối của mình vào tay nó, “A Hạp, lớp trưởng nhỏ bé, cái này giao cho trò, sau này tan học trò tổ chức cho các bạn tập hát nhé.” Một năm ở đây, Tiêu Lâm không những dạy bọn nhỏ ca hát, mà còn dạy chúng đàn ghi ta, trong đó có A Hạp học rất nhanh, đàn cũng rất hay.

“Thầy ơi.....” Lớp trưởng hơi ngại ngùng.

Tiêu Lâm cười, sờ sờ đầu nó, “Lớp trưởng, đây là không có tự tin sao?”

“Đương nhiên là có.” Lớp trưởng tự vỗ ngực, “Thầy ơi, thầy yên tâm, em sẽ làm tốt.”

Tiêu Lâm vui mừng gật đầu.

Cuối cùng anh liếc mắt về phía trường học một cái, muốn ghi tạc từng thứ ở đây vào đầu. Phòng học, sân thể dục, cờ đỏ nằm sao, khóm cây nhỏ bên cạnh cổng, còn có những người bạn nhỏ đáng yêu này Mỉm cười xoay người, khoát ba lô lên một bên vai, đưa lưng về phía các học trò, tiêu sái phát tay. Tiêu Lâm không quay đầu lại, nhanh chóng rảo bước về phía trước.

Tạm biệt!

Tiêu Lâm đi được một đoạn, đột nhiên phát hiện có người đi theo sau mình.

Anh xoay người lại, cư nhiên có mười mấy đứa học trò chạy theo anh.

Thấy Tiêu Lâm phát hiện ra, lớp trưởng bước lên mấy bước, chột dạ giải thích, “Thầy ơi, bọn em tiễn thầy.....”

Không ngờ bọn chúng lại đặc biệt chạy đến tiễn anh, Tiêu Lâm cảm giác hai mắt mình chưa xót.

Tuy rằng rất cảm động, nhưng Tiêu Lâm vẫn sợ bọn nhỏ gặp chuyện nguy hiểm, vì thế đành tỏ vẻ nghiêm khắc nói: “Các trò mau trở về, bằng không hiệu trưởng không tìm thấy người sẽ lo lắng.”

Thầy Tiêu dạy ở đây một năm nhưng chưa từng nghiêm khắc với học trò, đây là lần đầu tiên, có một đứa chớp chớp mắt nhìn Tiêu Lâm, một bộ ghen ngào muốn khóc, nói, “Thầy ơi, thầy cho bọn em đi tiễn thầy đi.”

Nói xong liền khóc nức lên, vừa khóc vừa lấy tay lau mắt, sau đó chậm rãi bước đến.

Tiêu Lâm thấy cô bé lau nước mắt sắp thành con mèo hoa, nhin không được phải nở nụ cười, nhưng không đợi anh cười ra tiếng, đã có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Cô bé vừa đi vừa lau nước mắt, không nhìn rõ đường, bước chân dẫm vào khoảng không, mắt thấy sẽ bị rơi xuống triền núi.

Tiêu Lâm lập tức chạy đến nắm lấy tay cô bé, nhưng vì đường núi trơn trượt, anh muốn kéo cô bé lại thuận theo bị lôi xuống dưới.

Anh nhanh nhẹn ôm cô bé, bảo vệ trong lồng ngực, giơ tay muốn bám lấy nhánh cây, giữ hai người dừng lại, nhưng do tốc độ rơi quá nhanh, tay trái lại che chở cho người khác, Tiêu Lâm căn bản không bắt được.

Trong quá trình trượt xuống, Tiêu Lâm cảm thấy cánh tay bị va chạm mạnh vào cái gì đó.

Cũng may dưới sườn núi là một đồng cỏ, lăn vào đồng cỏ, Tiêu Lâm thở phào nhẹ nhõm. Nguy hiểm thật, nếu đổi thành sơn cốc khác, anh chắc chắn sẽ mất mạng.

Xác nhận an toàn xong, Tiêu Lâm mới buông cô bé được anh ôm chặt trong vòng tay trái ra, thấy cô bé sợ quá độ mà khóc rống lên, anh muốn xoa đầu bé, an ủi, để bé đừng lo lắng.

Nhưng Tiêu Lâm phát hiện tay phải hoàn toàn không động được, nâng cũng không lên.

Đột nhiên Tiêu Lâm cảm giác một trận đau đớn..... Tiêu Lâm gian nan nhìn tay phải của mình, cánh tay xanh tím sưng phù.....

Nhất định là mới đụng vào tảng đá, không biết có bị gãy xương hay không.

Toàn thân Tiêu Lâm lúc này đều trầy xước, quần áo bị cào rách rưới, nằm trên mặt đất, sắc mặt nhợt nhạt. Rất cực, Tiêu Lâm cũng rơi vào hôn mê.

Thời điểm Tiêu Lâm tỉnh lại liền phát hiện mình đang nằm trong bệnh viện, mà bên cạnh là mẹ với đôi mắt sưng đỏ, cùng với bố đang đứng đằng sau. Hai người thoát nhìn tiêu tụy hơn nhiều.

“Bố, mẹ.....” Tiêu Lâm suy yếu hô một tiếng.

Thấy Tiêu Lâm tỉnh lại, mẹ Tiêu lau nước mắt, lập tức quan tâm hỏi, “Con à, đau không con? Có chỗ nào không thoải mái không?” Hỏi xong, nước mắt bà lại không nhịn được rơi xuống.

Tiêu Lâm muốn đưa tay lau nước mắt cho mẹ, lại phát hiện tay phải của mình bị bó thạch cao thật dày.

“Mẹ, đừng khóc, con không sao đâu.” Tiêu Lâm nhanh chóng lên tiếng an ủi mẹ đang kích động.

“Con ý, lớn dùng như vậy rồi mà còn không khiến người khác bớt lo được....”

“Đừng khóc, con vừa mới tỉnh liền thấy em khóc suốt suốt, đừng dọa con chứ.” Bố Tiêu vỗ vai bà an ủi.

“Mẹ ~ đừng khóc, tốt chất tâm lý của con mẹ không tốt lắm, mẹ còn khóc nữa sẽ dọa con ốm luôn đấy.” Tiêu Lâm trêu mẹ, không ngờ mẹ lại khổ sở như vậy.

“Con ý!” Mẹ Tiêu liếc nhìn Tiêu Lâm đầy trách cứ.

Thấy mẹ nín khóc, lúc này Tiêu Lâm mới hỏi bố đứng bên cạnh, “Bố, sao bố mẹ lại ở đây?”

“Bố mẹ nhận được điện thoại của trường học, nói con xảy ra chuyện nên muốn bố mẹ đến đây, lúc ấy thiếu chút nữa đã dọa bố mẹ già của con ngất xỉu rồi.” Bố Tiêu trách cứ nhìn anh, ngữ khí bình thản.

“Con trai bất hiếu.....” Tiêu Lâm áy náy vô cùng.

“Nhớ đợi vài ngày nữa liền theo mẹ về nhà điều dưỡng, cái tay này về sau đừng có lưu lại di chứng gì cho mẹ.” Mẹ Tiêu lập tức tiếp lời, đau lòng nhìn tay của con mình.

Tuy rằng bác sĩ nói tay phải Tiêu Lâm gãy xương, chỉ cần chậm rãi điều dưỡng mấy tháng là có thể khôi phục, nhưng nếu lưu lại vài di chứng gì đó thì phải làm sao bây giờ. Mẹ Tiêu cứ nhất định muốn Tiêu Lâm quay về A thị để mình tự chăm sóc mới yên tâm.

Tiêu Lâm hiểu được ý của mẹ, gật đầu, anh thật khiến bố mẹ lo lắng rất nhiều Thiệt thòi cũng rất nhiều

Tiêu Lâm nhớ đến đứa bé mình cứu lúc trước, không biết cô bé thế nào.

“Bố, cô bé lăn xuống núi cùng với con có sao không?”

“Yên tâm đi, không có việc gì.”

Lúc này Tiêu Lâm mới hoàn toàn yên lòng.

Anh nhìn bàn tay phải bọc thạch cao của mình, nhúu mày. Giờ tay phải hoàn toàn không thể động đậy, trong khoảng thời gian này không thể viết thư mỗi tuần cho Quý Lâm.

Đây là lần thứ ba Quý Lâm đi vào phòng nhận thư trong ngày.

“Bác Dương, làm ơn giúp cháu tìm xem có thư của cháu không.”

“Ừm.....”

Một lát sau đó.

“Thầy Quý à, bác đã tìm toàn bộ rồi, vẫn không có. Người bạn kia của cháu chắc là không gửi rồi.”

“Ừ, có lẽ thế. Cảm ơn bác Dương.”

Quý Lâm hơi thất vọng rời khỏi phòng nhận thư.

“Thầy ơi, vừa rồi đã giảng qua đoạn thứ hai, giờ nên giảng đến đoạn ba.” Học sinh ngồi dưới nhắc nhở Quý Lâm, đây là lần thứ hai Quý Lâm giảng sai rồi.

“Xin lỗi, hôm nay thầy có hơi khó chịu, chúng ta xem đoạn thứ ba đi.” Quý Lâm xin lỗi các học sinh.

Cậu nhanh chóng thu hồi suy nghĩ của mình, không thể nghĩ đến chuyện Tiêu Lâm nữa.

Về đến nhà, Quý Lâm mở một cái ngăn kéo, trong đó đặt một tập thư rất dày được xếp chỉnh tề.

Những lá thư này đều đến từ một người.

Từ một năm trước, Tiêu Lâm bắt đầu gửi thư mỗi tuần về cho cậu, một năm 52 lá, một lá cũng không thiếu. Tuy rằng Quý Lâm không một lần đáp lại, nhưng mỗi lá thư này, cậu đều tỉ mỉ xem qua, sau đó dựa theo trình tự sắp xếp cẩn thận.

Nhưng giờ đã muộn một tháng rồi, đã một tháng cậu không nhận được thư của Tiêu Lâm.

Quý Lâm nhớ đến cái mắt nháy liên tục của mình lúc trước, không phải Tiêu Lâm đã xảy ra chuyện gì chứ?

Quý Lâm đành chỉ mọi suy đoán lung tung của mình, tự an ủi nói, Tiêu Lâm sẽ không có việc gì đâu, nhất định sẽ không.

Khi đó nhóm CV trong giới bắt đầu thịnh hành chơi weibo, Quý Lâm cũng đăng ký một cái.

Quý Lâm phiên lòng mở weibo, viết ra cái stt đầu tiên của mình.

CV Lưu Thủy Bất Ngữ: Đã qua một tháng, hoàn toàn không có tin tức của anh, anh làm sao vậy?

Fan vừa f5 một cái đã thấy Bất Ngữ sama cư nhiên post weibo, đều kích động trả lời phía dưới.

Fan CP Phong Thủy lại như bị thiêu đốt, phản ứng đầu tiên là muốn @ Tùy Phong Nhập Dạ..... Nhưng Tùy Phong đại thần của bọn họ đã hơn một năm không xuất hiện, ngay cả weibo cũng không có. Vì thế bọn họ chỉ có thể repost cho chính mình.

Nhóm fan đều ngồi đó đoán xem đây là nói với ai, đa số đều nào bỏ những lời này là dành cho Tùy Phong Nhập Dạ.

39. Chương 39: Gặp Lại

Quý Lâm vừa post xong weibo thì nhận được điện thoại của bác Dương dưới phòng nhận thư, nói cậu mau xuống nhận đồ.

Quý Lâm vô cùng nghi hoặc, gần đây không đặt mua cái gì mà. Hơn nữa công ty chuyển phát không phải là nên gọi điện thoại cho cậu sao? Sao lại gửi chỗ bác Dương?

“Thầy Quý, vừa rồi có người của công ty chuyển phát đem đến cho cháu, bên trên viết số điện thoại của trường, bác giúp cháu ký nhận rồi.” Bác Dương đưa đồ cho Quý Lâm, vẻ mặt tươi cười nói chuyện với cậu.

Quý Lâm nhanh chóng đưa hai tay ra nhận lấy, “Cám ơn bác Dương.”

“Không cần cảm ơn gì hết, ha ha.”

Quý Lâm xem qua thông tin trên mặt hộp, người gửi là Tiêu Lâm, mà địa chỉ trên đó viết là A thị.

Do món đồ chịu sự dày vò đi dày vò lại trong quá trình vận chuyển nên khi đồ tới tay Quý Lâm, chữ viết trên đó đã không nhìn rõ nữa, Quý Lâm chỉ có thể xem địa chỉ, mơ hồ cảm thấy nét chữ này không giống của Tiêu Lâm cho lắm, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Quý Lâm hơi không hiểu nổi rốt cục Tiêu Lâm có ý gì, viết thư được một năm thì đột nhiên biến mất một tháng, sau đó lại bắt đầu gửi đồ vật này nọ cho cậu.

Lát sau về đến nhà, Quý Lâm mở món đồ ra, bên trong là một cái loa. Quý Lâm càng không rõ vì sao Tiêu Lâm đột nhiên lại gửi thứ này đến cho cậu, dùng khi dạy học sao?

Quý Lâm cẩn thận xem lại từ trong ra ngoài, trừ bỏ cái loa này ra, Tiêu Lâm không gửi thêm cái gì khác, một lá thư cũng không có.

Tìm nửa ngày mà vẫn không thấy được đôi lời nhắn gửi của Tiêu Lâm, xem ra Tiêu Lâm quả thật không viết gì gửi cho cậu.

Kỳ thật Quý Lâm rất muốn hỏi Tiêu Lâm một chút, rằng một năm kia anh đã chạy đến địa phương hẻo lánh như vậy để làm cái gì? Vì sao viết nhiều thư như vậy mà một chữ cũng không nguyện ý nói cho cậu về tình hình của anh?

Nếu Tiêu Lâm không muốn nói, tại sao vẫn gửi đồ cho mình? Quý Lâm nghĩ không ra rốt cục Tiêu Lâm đang nghĩ cái gì, muốn dùng hình thức này để bồi thường cho cậu sao? Nhưng mà Tiêu Lâm, thứ em cần cần bản không phải là thứ này, anh có hiểu không?

Quý Lâm nhìn cái loa trong tay, trực tiếp ném vào trong tủ quần áo. Nơi đó cất giấu tất cả những gì Tiêu Lâm tặng cho Quý Lâm, là những món đồ được tặng khi hai người bên nhau lúc trước.

Dọn dẹp xong, Quý Lâm mới chạy lên xóa cái stt trên weibo vừa rồi.

Mà giờ phút này, một Tiêu Lâm còn chưa mở weibo không hề thấy được stt hôm nay Quý Lâm gửi cho mình.

Tục ngữ nói thương cân động cốt một trăm ngày, Tiêu Lâm gãy xương tay phải, cả ngày treo bọc thạch cao, đầu cũng không đi được, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trong nhà tĩnh dưỡng mấy tháng.

Trước đó, Tiêu Lâm vì chuyện come out mà mối quan hệ với mẹ Tiêu căng như dây đàn, giờ con trai xảy ra chuyện, từ viện trở về rồi thì khoảng cách gì cũng không còn.

Mẹ Tiêu nhớ đến lúc ấy nhận được tin Tiêu Lâm lăn từ trên vách núi xuống liền sợ tới mức suýt thì ngất xỉu. Nếu con trai không may xảy ra chuyện gì Mẹ Tiêu thật không dám nghĩ tiếp. Hiện tại chỉ cần con trai bình an là tốt rồi, mấy chuyện khác bà không quản được nhiều như vậy, tuy rằng không thể ôm cháu nội, nhưng con trai quan trọng hơn nhiều.

Mẹ Tiêu an ủi bản thân, bình an mới là phúc.

Trong lúc Tiêu Lâm dưỡng thương, mẹ Tiêu mỗi ngày đều nghiêm khắc dựa theo lời dặn của bác sĩ, nấu cơm, đun thuốc cho Tiêu Lâm, chăm sóc cẩn thận vô cùng.

Việc mối quan hệ đã đi với người nhà làm cho Tiêu Lâm cảm thấy lần ngoài ý muốn này cũng hơi may mắn, nếu không như vậy, không biết đến khi nào mẹ mới tha thứ cho anh.

Lần này, từ sau khi bị thương, Tiêu Lâm ngày ngày ở bên mẹ, cảm tình của hai người còn thân mật hơn dĩ vãng. Tiêu Lâm thường xuyên nói một ít chuyện của mình với bà.

Tiết chiều dễ chịu, mẹ con hai người thoải mái nằm phơi nắng trên ban công.

Mẹ Tiêu ngồi trên ghế nhàn nhã đan áo lông, “Con à, trước kia con đã nói con có bạn trai phải không? Đã qua một thời gian dài như vậy mà sao không thấy cậu ta đến thăm con?”

Đây là lần đầu tiên người nhà hỏi đến vấn đề tình cảm của Tiêu Lâm.

Quyển sách trên đùi Tiêu Lâm khép lại, anh miễn cưỡng nở một nụ cười với mẹ, “Mẹ, kỳ thật con với Quý Lâm đã chia tay nhau hai năm rồi.”

“Cái gì?” Mẹ Tiêu rất kinh ngạc, tay đan nhăm vào mũi.

Một năm trước con mình come out, chẳng lẽ khi đó đã chia tay rồi?

“Mẹ, thực ra là con có lỗi với Quý Lâm.” Tiêu Lâm nhớ lại những lỗi lầm lúc trước đã phạm phải, lòng lại quặn đau.

Chiều đó Tiêu Lâm kể lại mọi chuyện của mình và Quý Lâm cho mẹ Tiêu, từ quen biết, yêu nhau, sau phát sinh hiểu lầm rồi mình đưa ra lời chia tay tất cả đều kể lại đầy đủ cho mẹ nghe.

Sau khi nghe xong, mẹ Tiêu thở dài, nói. “Giờ con còn yêu Quý Lâm không?”

Tiêu Lâm nghiêm túc gật đầu, “Nhưng là con có lỗi với em ấy.”

“Con có nghĩ tới tương lai của các con không? Lúc đại học năm tư, con đi dạy tình nguyện, khi đó mẹ còn có thể cho rằng con còn nhỏ, muốn đi thử nghiệm cuộc sống bất đồng, cho nên mẹ và bố con đều không nói cái gì. Nhưng giờ con đã trở lại, con à, người trưởng thành, tương lai còn phải đối mặt với rất nhiều khó khăn, con với Quý Lâm ở bên nhau thì nhất định phải suy nghĩ đến tương lai của các con. Hiện tại ngay cả một công việc con cũng không có, các vấn đề cơ bản trong cuộc sống đều giải quyết không nổi, về sau con muốn ở bên cậu ấy như thế nào? Đứa nhỏ Quý Lâm kia đã không còn bố mẹ, con phải thật lòng theo đuổi người ta lần nữa, phải đối tốt với nó con có biết không?” Lời của mẹ Tiêu nói với Tiêu Lâm từng lời thấm thía tim gan.

Vấn đề mẹ lo lắng sao Tiêu Lâm có thể không nghĩ đến, “Mẹ, điều này con biết rồi, giờ con đang đọc những quyển sách chuyên ngành trước kia, muốn trước tiên bổ sung thêm kiến thức. Chờ vết thương khỏi rồi, con sẽ đi tìm việc, chuyện này con đã có sắp xếp, mẹ yên tâm đi. Về phần đối xử tốt với Quý Lâm Yên tâm đi mẹ, không cần mẹ nhắc nhở con cũng sẽ chăm sóc em ấy thật tốt.”

Nhắc đến Quý Lâm, thần thái của Tiêu Lâm lập tức trở nên sáng lạn.

Mẹ ở bên cạnh cũng vui mừng gật đầu.

Quý Lâm, lần này xảy ra chuyện ngoài ý muốn làm cho anh càng thêm hiểu được quý trọng. Anh đã lập một kế hoạch thật tốt cho tương lai của chúng ta, anh cũng sẽ vì nó mà phấn đấu. Tuy rằng biết hiện tại em còn không chịu tha thứ cho anh, nhưng mong em nhất định không được quên anh, chờ anh được không?

Giờ mỗi tuần Tiêu Lâm chuyển thành gửi một ít món đồ nhỏ sang cho Quý Lâm, đây đều là những thứ cậu có thể dùng.

Trong khoảng thời gian dưỡng thương, Tiêu Lâm cũng không nhàn rỗi, ngoại trừ mỗi ngày đều chạy theo mẹ vào phòng bếp học nấu ăn, còn bận rộn chuẩn bị vấn đề liên quan đến tìm việc.

Ba tháng sau, vết thương của Tiêu Lâm đã khôi phục ít nhiều, nhưng chỗ đó so với nơi khác trở nên thô ráp hơn một chút, mặc tây trang vào thì người khác cũng không nhìn ra được rõ ràng.

May mắn Tiêu Lâm còn trẻ, thân thể khỏe mạnh, chỗ bị thương khôi phục rất tốt, không lưu lại di chứng gì. Trừ lúc mới khỏe lại, cả cánh tay thương hay lơ đãng nâng lên do thói quen bó thạch cao, còn lại đều không có vấn đề gì.

Vết thương tốt lên rồi, việc đầu tiên Tiêu Lâm cần làm chính là đi tìm việc làm.

Cũng may Tiêu Lâm là người luôn dễ dàng tạo hảo cảm với người khác, phỏng vấn ba công ty đều rất thuận lợi. Cuối cùng Tiêu Lâm đã lựa chọn một công ty phát triển rất tốt trong ba công ty để ký hợp đồng.

Ngày ký xong hợp đồng, Tiêu Lâm đột nhiên rất muốn được gặp Quý Lâm, đã hơn một năm rồi anh chưa được gặp cậu.

Tối đó Tiêu Lâm rất nhớ Quý Lâm, nhớ đến hoảng hốt, mất ngủ cả đêm.

Ngày đầu tiên công tác, Tiêu Lâm mang theo đôi mắt đen sì cổ chống đỡ.

Cuối tuần, anh ở nhà nấu canh sườn hạt sen, đứng trong cặp lồng giữ nhiệt, sau đó mua vé xe chạy đến C thị.

Tiêu Lâm kích động lao vào trường học, kết quả bắt gặp khung cảnh trống rỗng, hôm nay là cuối tuần, trường tiểu học nghỉ rồi.

Tiêu Lâm nhác thấy vị bảo vệ kia, là người đã từng gặp một năm trước.

“Hey, chào anh.” Tiêu Lâm tươi cười bước đến chào hỏi với người ta.

Bảo vệ kinh ngạc liếc nhìn Tiêu Lâm, hiển nhiên đã quên việc trước kia gặp qua anh. “Xin hỏi có chuyện gì không?”

“Tôi muốn tìm thầy Quý ở đây. Chính là giáo viên mà trước kia anh nói là giáo viên của con gái anh đó.”

“Hả? Sao cậu biết thầy Quý từng dạy con gái tôi?”

“Lần trước lúc tôi đến tìm thầy Quý, anh đã nói mà, chắc anh quên tôi rồi, ha ha.”

“A~ nhớ ra rồi. Uhm, thầy Quý ở ký túc xá dành cho giáo viên của trường, cậu đi vào hỏi đi.” Nói xong còn làm động tác chỉ đường cho Tiêu Lâm, ý bảo anh đi hướng bên kia.

Tiêu Lâm cười nói cảm ơn, men theo con đường bảo vệ mới chỉ mà bước đi.

Hỏi lại vài người, cuối cùng anh cũng đến được ký túc xá của Quý Lâm. Lòng anh tràn đầy vui mừng, chậm chậm bước đến tòa B của ký túc xá dành cho giáo viên, Quý Lâm sống ở tầng 3.

Hôm qua cổng thoát nước trong nhà Quý Lâm bị hỏng, hôm nay vô tình nói ở văn phòng, thầy Hạ cùng trường liền nhiệt tình muốn tới giúp cậu.

Nếu là người khác thì cậu cũng không hề gì. Quý Lâm quả thật không muốn làm phiền thầy Hạ, vì anh ta cũng là gay, hơn nữa còn một mực theo đuổi cậu.

Đối với phần tình cảm này, Quý Lâm không thể đáp lại, vì giờ đây trong lòng cậu căn bản không thể chứa thêm người khác.

Trước đó Quý Lâm cũng đã nói với hấn rằng hai người không có khả năng, nhưng thầy Hạ cũng không nổi giận, vẫn đối xử rất tốt với Quý Lâm. Cậu cũng không muốn tổn thương hấn, đành phải tận lực giảm bớt thời gian hai người ở chung.

Sáng nay thầy Hạ đến giúp Quý Lâm thông ống thoát nước. Sửa chữa xong xuôi, Quý Lâm cũng không thể không biết xấu hổ như thế.

“Thầy Hạ, hôm nay thật sự làm phiền anh, hay anh lưu lại dùng cơm trưa đi?”

“Được, vậy làm phiền cậu rồi.” Thầy Hạ vui mừng ra mặt, lập tức đáp lời.

Quý Lâm không biết phải nói gì hơn, dù sao cũng không thể để người ta giúp mình xong rồi tay không về nhà? Vì thế cậu đành ngậm cho thầy Hạ một chén trà, bản thân thì xuống bếp nấu cơm.

Thầy Hạ cũng không quấy rầy cậu, một mình ngồi ở phòng khách xem TV.

Đột nhiên có tiếng chuông cửa vang.

Quý Lâm vốn định tự mình đi mở cửa, nhưng thầy Hạ còn nhanh hơn, bước đến mở cửa trước cả cậu.

Tiêu Lâm nhìn người đàn ông xa lạ mở cửa cho mình, quay lại đọc kỹ biển số nhà, 302, đúng rồi.

“Xin hỏi có phải tìm thầy Quý không? Cậu ấy đang ở bên trong nấu cơm.” Thầy Hạ thấy người đến mang một vẻ nghi hoặc, chủ động giải thích cho anh. Sau đó liền hô một tiếng với Quý Lâm ở trong bếp, “Tiểu Quý, có người tìm.”

Nghe được câu này, nét mặt Tiêu Lâm lập tức thay đổi, thầy Quý ở bên trong nấu cơm, nói cách khác anh không tìm nhầm chỗ. Nhưng người đàn ông trước mắt này là ai? Gọi Tiểu Quý thật thân mật.

Lúc này Tiêu Lâm đã thấy được Quý Lâm đứng sau người đàn ông, cậu cũng đang đứng đó nhìn anh.

Tiêu Lâm không ngờ hai người lại gặp lại nhau trong tình cảnh này.

“Quý Lâm, anh đến thăm em....” Tiêu Lâm không biết lúc này mình đang dùng tâm tình gì để nói những lời này. Anh cứ đứng ở cửa như vậy, ánh mắt thẳng tắp nhìn Quý Lâm.

Sự xuất hiện đột ngột của Tiêu Lâm khiến Quý Lâm trở tay không kịp, đặc biệt là loại thời điểm khó xử khi thầy Hạ còn ở nhà cậu thế này.

Quý Lâm không biết nên giải thích với Tiêu Lâm thế nào, bởi vì cậu cùng thầy Hạ căn bản không có quan hệ gì hết. Hơn nữa cậu và Tiêu Lâm đã lâu không gặp mặt, chuyện trước kia còn chưa giải quyết xong, giờ lại có thêm một chuyện.

Quý Lâm lẳng lặng đứng tại chỗ không nói lời nào.

Cảm giác bầu không khí có điểm không thích hợp, thầy Hạ tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn chủ động ra về.

Tiêu Lâm bước vào phòng, nhẹ nhàng đặt canh lên bàn, đưa lưng về phía Quý Lâm, “Đây là lần đầu tiên anh hầm canh, muốn cho em nếm thử một chút.”

Nói xong liền rời đi.

“Tiêu Lâm.” Quý Lâm đột nhiên mở lời gọi anh.

“Em cùng hần ta không có gì hết.”

Tiêu Lâm dừng bước, cười cười, thản nhiên nói, “Ừ.” rồi đi mất.

Quý Lâm bước đến bên cạnh bàn, mở ra nhìn canh sườn bên trong, cười lạnh một tiếng, “Tiêu Lâm, anh vẫn không tin tưởng em sao?”

Tiêu Lâm thấy trong lòng mình rất khó chịu, anh nhớ Quý Lâm, nhớ đến nỗi đêm không ngủ được, đi theo mẹ vào bếp được vài tháng chính là vì muốn hôm nay lưu lại ấn tượng tốt với Quý Lâm. Nào ngờ mọi chuyện luôn vượt ngoài dự kiến của anh, mà phản ứng của anh hôm nay cũng thật rất tồi tệ.

Vừa rồi Quý Lâm đã giải thích cho mình đi, kỳ thật anh luôn tin tưởng cậu, nhưng cái người đàn ông xa lạ kia ở bên Quý Lâm lại khiến anh rất bất an. Cho dù Quý Lâm còn cho anh cơ hội theo đuổi cậu, nhưng anh khẳng định bên người cậu vẫn sẽ xuất hiện những người khác. Mà chính anh nếu vẫn cứ hèn nhát như vậy, dù Quý Lâm có tha thứ cho anh, thì sớm hay muộn rồi cũng sẽ có một ngày cậu rời xa anh.

Vừa rồi nếu không rời đi như thế, anh sợ mình sẽ nhịn không được mà cầu xin Quý Lâm về lại bên anh, cầu xin cậu tha thứ cho anh. Nhưng anh lúc này không thể cho Quý Lâm bất cứ thứ gì.

Anh như vậy căn bản không xứng với cậu!

40. Chương 40: Về Nhà

“Đàn anh, đêm nay có ca hội sinh nhật của Bát Ngữ nhà anh phải không, còn không mau về đi?” Gia Vũ bưng tách cà phê lướt qua người Tiêu Lâm, trực tiếp bước đến bàn của đôi tình nhân bên kia, bật mode nho nhã lễ độ, “Capuchino của ngài.”

Quán cà phê này cách công ty của Tiêu Lâm không xa, anh cứ rảnh là sẽ đến ngồi một lúc, rồi trở thành khách quen ở nơi này. Một cơ hội ngẫu nhiên cho Tiêu Lâm biết được nhân viên phục vụ trẻ tuổi kia là cùng học một trường với anh, chẳng qua anh đã tốt nghiệp được ba năm, mà Gia Vũ vẫn đang học thạc sĩ ở A đại.

Gia Vũ cũng chơi võng phối như Tiêu Lâm, chẳng qua cậu không phối kịch mà là biên kịch.

Giờ hai người quen biết đã được hai năm, cậu cũng biết tương đối rõ ràng chuyện Phong Thủy.

Quán của Gia Vũ đang vắng khách nên cậu thoải mái ngồi xuống đối diện Tiêu Lâm.

“Cẩn thận bị ông chủ nhìn thấy.” Tiêu Lâm nhỏ giọng nhắc nhở Gia Vũ.

“Yên tâm đi, hôm nay ông chủ không có ở đây.” Gia Vũ cũng học theo Tiêu Lâm, đè thấp âm thanh xuống.

“Đàn anh, sinh nhật là một cơ hội tốt, anh nên thừa dịp này nhanh cho Tiểu Ngữ thấy tâm ý của anh đi.”

“Quan tâm chuyện cậu cùng Bạch Nham sama nhà cậu trước đi, cậu thật sự muốn cả đời không nói cho anh ta biết cậu là ai sao?” Tiêu Lâm trực tiếp chuyển đề tài lên người Gia Vũ.

Bị nhắc đến tâm sự, Gia Vũ then thùng, “Đàn anh, không được nói sang chuyện khác!”

Trên mặt Tiêu Lâm đầy nét cười, nói tiếp, “Không có mà, tôi chỉ là trần thuật một sự thật mà thôi, đàn em, tôi nghe nói cái bộ kịch “Công tử hữu lễ” kia là cậu dùng clone để làm chuẩn bị riêng cho Bạch Nham? Vừa là biên kịch ngự dụng, vừa làm chuẩn bị riêng.....”

“Đàn anh, anh cũng không phải không biết chuyện trước kia của bọn em.....” Gia Vũ lại bị nói trúng tâm sự, mặt mày đỏ bừng, đánh gãy câu nói tiếp theo của Tiêu Lâm.

“Đàn em, cậu vẫn nên thổ lộ thẳng thắn với anh ta đi, đoạn thời gian trước cậu không tìm được phòng ở, tôi cho cậu đến ở ghép với tôi kỳ thật cũng là Bạch Nham nói cho tôi biết, anh ta muốn tôi giúp cậu một chút Thật ra tôi thấy anh ta vẫn rất quan tâm đến cậu đấy.” Tiêu Lâm nhin không được muốn giúp Gia Vũ một phen, anh cũng thấy đàn em của anh thắm mền quá vất vả. Ngay cả anh cũng thấy được Bạch Nham có tình cảm với Gia Vũ, đúng là trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường.

Gia Vũ lắc đầu, “Đúng rồi đàn anh, em tìm được phòng ở rồi, hai ngày nữa chủ cho thuê sẽ giao nhà, em sẽ chuyển đi.”

“Không có gì, chờ bên kia chuẩn bị xong rồi cậu hãy chuyển đi, không vội, dù sao nhà anh cũng có phòng trống.”

“Không được, vạn nhất Bất Ngữ trở về thấy em rồi hiểu lầm thì sao đây?” Gia Vũ cười đùa với Tiêu Lâm.

Tiêu Lâm chỉ mỉm cười mà không nói.

Anh hoàn toàn coi Gia Vũ là em trai mình, cùng lúc Gia Vũ cũng rất hợp với anh, mặt khác Gia Vũ là trẻ mồ côi, lúc đi học cũng là vừa học vừa làm thêm kiếm tiền. Mỗi lần Tiêu Lâm nhìn thấy Gia Vũ cố gắng như vậy liền liên tưởng đến Quý Lâm. Quý Lâm cũng là một người rất nỗ lực.

Có khách đến, Gia Vũ phải đi qua tiếp đón.

Cậu vừa rời đi, Tiêu Lâm lại tiếp tục lên mạng.

Anh gõ một đoạn chữ thật dài, post nó lên weibo.

CV Tùy Phong Nhập Dạ: Qua nhiều năm như vậy anh mới hiểu được, hai người ở bên nhau, chỉ để ý đối phương là không đủ. Tình yêu còn cần tín nhiệm, thẳng thắn, chân thành và dũng khí, Lúc trước là anh không đủ trưởng thành, làm sai rất nhiều chuyện, cũng bỏ lỡ rất nhiều cơ hội. Giờ anh đã cố gắng lớn lên,

không biết tiêu chuẩn “đàn ông tốt” của em có thay đổi hay không? Hiện tại anh đã biết nên yêu thế nào, em có thể trở về bên anh không?

Post xong Tiêu Lâm liền đóng máy tính, chuẩn bị về nhà để tối còn nghe ca hội sinh nhật của Quý Lâm.

Trải qua ba năm rèn luyện, Tiêu Lâm đã thành thực không ít. Từ một sinh viên đơn thuần biến thành một quản lý xí nghiệp nước ngoài, từ một tiểu thiếu gia đến cái bát cũng không biết rửa thành một đàn ông nội trợ điển hình, nấu được món ngon, thu dọn được nhà cửa, gọn gàng ngăn nắp.

Vài năm gần đây, Tiêu Lâm gần như mỗi tháng đều đến thăm Quý Lâm một lần, Anh không vào cửa, mỗi lần đều để đồ ăn cùng mấy thứ đồ lặt vặt cố ý mang đến cho Quý Lâm đặt ở cửa nhà cậu, ấn chuông cửa rồi đứng trong góc khuất trên hàng hiên, xa xa ngắm nhìn Quý Lâm.

Bởi vì lần đầu tiên đến tìm cậu, biểu hiện lúc đó của anh một lần nữa khiến Quý Lâm hiểu lầm. Sau đó Quý Lâm đã nói với anh một câu — “Chờ khi nào anh hiểu được tín nhiệm thì chúng ta mới nói chuyện khác.” Lúc ấy Tiêu Lâm còn không hiểu ý của Quý Lâm, sau dần dần cũng thông suốt rồi. Thì ra anh vẫn không biết yêu một người là như thế nào.

Hai người cứ vậy dây dưa đến ba năm

Quý Lâm phát hiện hôm nay trên weibo có rất nhiều người @ cậu. Quý Lâm bày vẽ mặt mờ mịt nhấp mở danh sách, liền thấy được cái stt kia của Tiêu Lâm.

Đọc xong, hai hốc mắt của cậu đều đỏ hồng, năm năm cậu cùng Tiêu Lâm đã xa nhau năm năm.

Quý Lâm vẫn không rõ vì sao lòng cậu vẫn không tháo được cái gút mắc kia. Chuyện tình năm đó không thể hoàn toàn trách Tiêu Lâm, bản thân cậu cũng có trách nhiệm. Lúc ấy chỉ vì Thanh Lam diễn tuồng mà cậu đều coi là thật, cậu còn lấy tư cách gì để trách Tiêu Lâm? Nói tin tưởng anh một trăm phần trăm, còn tỏ vẻ hào phóng không thêm để ý. Nhưng kỳ thật lúc đó, nếu cậu nói cho Tiêu Lâm, em để ý, em khó chịu, em không muốn thấy Thanh Lam đắc ý trước mặt em, buông bỏ cái kiên cường gì gì đó của mình, yếu đuối thì sao?

Lúc đề nghị chia tay, cậu thậm chí còn không hỏi một câu vì sao Cứ thế mà đồng ý. Biết rõ Tiêu Lâm có thể đã hiểu lầm gì đó, nhưng vẫn không thêm giải thích. Nếu lúc đó cậu nói với anh, bố mẹ em bỏ em mà đi rồi, em cần anh, có phải sẽ có một kết quả khác hay không?

Trong vài năm xa cách này, Quý Lâm không phải là chưa tha thứ cho Tiêu Lâm, kỳ thật đa phần là Quý Lâm tự trừng phạt mình.

Lúc trước Tiêu Lâm tổn thương cậu, mà chẳng lẽ cậu không làm trái tim anh đau đớn.....

Năm năm, một đời người có mấy lần năm năm nữa đây? Vì sao không cho nhau một cơ hội để yêu lại từ

đầu?

Buổi tối có ca hội sinh nhật, Quý Lâm tìm kiếm ID của Tùy Phong Nhập Dạ, quả nhiên Tiêu Lâm ở đó. Quý Lâm biết vì mình trước kia đã từng rời đi một lần, nên mỗi lần Tiêu Lâm đến đều sẽ đánh tiếng trước để fan không nhắc đến anh.

Thật ra, bọn họ không nói nhưng em vẫn biết anh luôn ở đây.

Đột nhiên có người xoát Tùy Phong Nhập Dạ trên khung chat vài lần.

Tất cả mọi người đều luống cuống. Quản lý viên phản ứng nhanh nhạy, lập tức cấm người đó chat, mà đầu óc Quý Lâm chỉ toàn Tiêu Lâm sẽ lập tức rời đi!

Quý Lâm nhanh chóng mở lời, “Gần đây hình như tất cả mọi người đều truyền nhau rằng tôi sắp lui giới.” Quý Lâm không nhanh không chậm nói, mang theo ý vị trêu chọc, “Ở trong giới nhiều năm như vậy, cũng nên lui rồi.”

Dứt lời vẫn thấy ID của Tiêu Lâm ở đó, vì thế cậu mới yên tâm hát thêm một bài.

Quý Lâm xoát stt vừa rời của Tiêu Lâm, cẩn thận đọc lại từng chữ, đợi đến lúc cuối của ca hội, đặc biệt nói với Tiêu Lâm một câu, “Này, em chuẩn bị cuối tuần quay về A thị.”

Tiêu Lâm tưởng mình nghe lầm, nhưng cảnh fan điên cuồng xoát bình luận nói cho Tiêu Lâm biết, anh không nghe lầm.

Quý Lâm muốn về đây!

Tiêu Lâm cảm giác tim mình sắp nhảy ra ngoài, có phải ý của Quý Lâm là nguyện ý trở về bên mình không?

Lúc này một trong những khách quý trong ca hội sinh nhật của Quý Lâm, cũng là bạn tốt của Quý Lâm, Ô Che Mưa gửi một tin nhắn cho Tiêu Lâm.

Ô Che Mưa: Người anh em, người nào đó cuối cùng cũng thông suốt rồi, lần này phải nắm cho chắc.....

Tùy Phong Nhập Dạ: Nhất định, cảm ơn cậu mấy năm qua đã chăm sóc cho Tiểu Ngừ.

Ô Che Mưa: *Cười to* có gì đâu. Nếu cậu thật sự muốn mời tôi uống rượu thì tôi cũng không từ chối đâu __

Tùy Phong Nhập Dạ: Đây là điều tất nhiên.

Ô Che Mưa: Tôi phải đi nấu cơm cho Tiểu Ly nhà tôi rồi, nói chuyện sau.

Tùy Phong Nhập Dạ: Tạm biệt.

Nói chuyện với Ô Che Mưa xong, Tiêu Lâm cầm điện thoại lên, gọi đến dãy số mà anh đã khắc sâu vào trong tâm khảm, “Tút Tút.....”

Không phải đợi quá lâu, Quý Lâm tiếp máy.

Tiêu Lâm gần như nín thở, không biết nên nói như thế nào, đã lâu lắm rồi anh chưa nói chuyện nhiều với Quý Lâm.

Mà Quý Lâm ở đầu bên kia vẫn duy trì trầm mặc.

“Nếu không nói gì thì tôi tắt máy đây.” Quý Lâm đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

“Là anh, Tiêu Lâm đây.” Tiêu Lâm sợ Quý Lâm thật sự sẽ tắt điện thoại, khẩn trương nói tiếp.

“.....” Nghe được thanh âm của Tiêu Lâm, Quý Lâm lại trầm mặc.

“Quý Lâm, em đừng tắt máy vội, hãy nghe anh nói được không?” Tiêu Lâm khẩn cầu nói.

Qua vài giây, Quý Lâm mới nói, “Anh nói đi.”

“Quý Lâm, anh biết trước đây mình thật khốn kiếp, làm sai rất nhiều chuyện, trước kia anh quá yếu đuối nhất gan. Năm đó anh không có dũng khí come out, không biết suy nghĩ cho em, không đủ tin tưởng em, thậm chí còn vào thời gian em đau khổ nhất đích thân cắt đứt tình cảm của chúng ta. Năm năm, anh đã mất em suốt năm năm..... Bố mẹ vẫn hy vọng anh có thể đưa em về nhà gặp họ, mẹ anh nói bà rất muốn được gặp em. Quý Lâm, nếu anh nói anh đã học được yêu là như thế nào, thì em có nguyện ý Cho anh một cơ hội nữa để chăm sóc em hay không?” Tiêu Lâm nói một hơi hết tất cả những điều ấp ủ trong lòng, tiếp theo liền nhắm mắt chờ câu trả lời của Quý Lâm.

Kể tiếp nếu không phải là địa ngục thì đó là thiên đường.

Mấy phút chờ đợi này đối với Tiêu Lâm dài như một thế kỷ.

“Anh đã come out với gia đình?” Quý Lâm đột nhiên hỏi một câu như vậy.

“Ừm, theo anh về gặp bố mẹ đi.”

“Thứ hai em sẽ về.”

“Thật sao! Quý Lâm, anh.....”

“Thứ hai anh qua đây đón em đi. Trong hai ngày này anh giúp em tìm một chỗ ở đã.” Quý Lâm ngắt lời của Tiêu Lâm, tuy rằng đã quyết định quay về làm hòa với Tiêu Lâm, nhưng nếu để cậu đột nhiên đối mặt với anh, Quý Lâm vẫn chưa chuẩn bị tốt. Hơn nữa mấy ngày này cậu còn vài chuyện cần phải xử lý, cho nên Quý Lâm đành để Tiêu Lâm đến vào thứ hai.

“Được, thứ hai anh đến đón em.” Tuy rằng phải chờ hai ngày mới được gặp Quý Lâm, nhưng giờ đây Tiêu Lâm đã thỏa mãn lắm rồi. Lúc này Quý Lâm nói cái gì thì chính là cái đó.

Ngắt máy, Tiêu Lâm phát hiện Gia Vũ đã tan làm về, lập tức chia sẻ niềm vui này cho Gia Vũ, “Gia Vũ, Quý Lâm sắp về rồi.”

“Thật sao? Chúc mừng đàn anh, thật là quá tốt rồi.” Thấy đàn anh kích động đến như vậy, Gia Vũ cũng vui mừng thay cho anh từ tận đáy lòng, đợi chờ năm năm, cuối cùng đàn anh đã đợi được đến ngày hôm nay.

Thế còn hạnh phúc của cậu đang ở nơi nào?

Gia Vũ đi vào phòng ngủ, mở máy tính tiếp tục sửa kịch bản. Phải sửa xong trong hai ngày, bằng không bạn chuyển nhà sẽ không có thời gian để sửa nữa. Fan của Bạch Nham mấy hôm nay liên tục thúc giục kỳ thứ hai của “Công Tử Hữu Lễ”.

Gia Vũ nhìn lên danh sách bạn tốt trên QQ, avar của Bạch Nham vẫn tối đen. Cậu hơi thất vọng tắt QQ, nghiêm túc sửa kịch bản.

Quý Lâm thu thập xong hành lý, giấu tỉ mỉ từ trong ra ngoài cái ký túc xá dành cho giáo viên mà mình đã ở năm năm nay, hơi luyến tiếc.

Lúc này đột nhiên có người ấn chuông cửa.

Quý Lâm sắp xếp lại tâm tình của mình, nhanh chân ra mở cửa. Người đến là Hạ Vũ và Tô Lý.

“Hi, Bất Ngữ sama~” Tô Lý vẫn dùng tên trong vòng phối để gọi Quý Lâm.

“Sao em còn gọi cậu ta là Bất Ngữ sama?” Hạ Vũ quay đầu nhìn Tô Lý, sửa lại lời cậu.

“Em thấy gọi Bất Ngữ sama rất có cảm giác thôi mà” Tô Lý giải thích, nhưng vẫn không chịu đổi miệng.

Hạ Vũ liếc nhìn Quý Lâm đầy bất đắc dĩ, tỏ vẻ mình cũng bó tay.

Quý Lâm lắc đầu, ý nói không sao cả.

“Hai vị đây cuối cùng cũng nhớ đến tôi.” Vừa vào nhà Quý Lâm liền bưng hai cốc nước lên cho họ, “Ngày mai đã phải đi rồi, chỉ còn chút nước sôi.”

“Không sao, không sao ~ Nghe nói nước sôi uống dưỡng nhan sắc.” Tô Lý nhanh tay nhận lấy.

Lúc trước Tô Lý vẫn cảm thấy Lưu Thủy Bất Ngữ rất lạnh lùng, nhưng chậm rãi tiếp xúc một thời gian, hai người thân dần mới bắt đầu thấy cậu hiền hòa hơn. Mà Hạ Vũ cũng thật thích đùa giỡn với Quý Lâm, dưới sự hun đúc của Hạ Vũ, cậu giờ đây cũng thấy nói đùa với Quý Lâm không có gì quá đáng sợ. Mỗi lần thấy Quý Lâm bày ra vẻ mặt không thèm quan tâm, Tô Lý liền thấy rất buồn cười.

“Bất Ngữ sama, mai cậu sẽ bị đại thần nào đó bắt cóc đi mất, nên chúng tôi tới đây tiễn nè.” Tô Lý treo trên mặt vẻ vô tội nhìn Quý Lâm, mắt chớp chớp, “Sau đó mai chúng tôi sẽ không đến làm bóng đèn nữa.....”

“Hạ Vũ, mau quản Tô Lý nhà cậu đi.” Quý Lâm tức giận trừng mắt liếc Tô Lý, rồi quay về nhìn Hạ Vũ bên cạnh.

“Thật ra Tiểu Ly nói không sai mà.....” Hạ Vũ nhún vai, đứng cùng một chiến tuyến với tiểu thụ nhà mình.

Quý Lâm một người cô đơn đành phải ngồi một bên tròng hai người.

“Mai đại thần sẽ đến đón cậu?” Quả nhiên có tiểu công làm chỗ dựa, Tô Lý càng thêm lớn mật, tiếp tục “hỏi cung”.

“.....”

Quý Lâm yên lặng đứng dậy bỏ đi, không thèm nhìn hai người trong phòng khách kia nữa.

Đêm đó ba người cùng ra ngoài ăn một bữa cơm no rượu say, sau còn cùng đi hát, chơi đùa vô cùng vui vẻ.

Quý Lâm rất cảm ơn người bạn này, trong mấy năm nay, họ vẫn thường chăm sóc cậu.

Sáng sớm thứ hai, Quý Lâm chợt nghe thấy có người đang bấm chuông. Cậu chạy đến trước cửa, tay trái

che ngực, cố làm mình có vẻ bình tĩnh. Quý Lâm đứng tại chỗ hít một hơi thật sâu.

Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng, Quý Lâm bước đến mở cửa.

Người đứng bên cửa chờ đợi kia quả nhiên là Tiêu Lâm.

Hai người cứ đứng tại chỗ, ánh mắt giao thoa, không nói nên lời.

“Tiểu Ngũ, chúng ta về nhà thôi.” Tiêu Lâm đánh vỡ yên lặng, hai tay dang ra.

Nghe được câu đó, Quý Lâm rốt cục cũng không nhịn được nữa, tiến lên từng bước, ôm chặt lấy Tiêu Lâm, nước mắt bắt đầu rơi.

Tiêu Lâm, đã lâu không gặp, thật sự đã lâu không gặp

41. Chương 41: Đoàn Tụ

Tiêu Lâm lái xe về thẳng nhà.

Vừa dừng xe, Tiêu Lâm ân cần thay Quý Lâm xách tất cả các hành lý.

“Để em xách một cái cho.” Quý Lâm thấy trên hai tay Tiêu Lâm đều là hành lý của mình, hơi ngượng ngùng muốn chia sẻ với anh.

“Không cần không cần, Tiểu Ngũ, em lên trước đi, chúng mình ở tầng 8, ngay nhà đầu tiên ý.”

Quý Lâm nghe được hai từ “chúng mình” thì trộm nở nụ cười, xoay người bước vào thang máy.

Tiêu Lâm mở cửa nhà cho Quý Lâm vào trước, rồi mới đặt bớt hành lý xuống đất. Kết quả lại phát hiện Quý Lâm đứng ở cửa không hề động đậy.

Tiêu Lâm nương theo ánh mắt của cậu xem xét, Gia Vũ đang kéo hành lý đi ra.

“Đàn anh, hôm nay em chuyển ra ngoài đây, nhà bên kia đã dọn xong rồi. Mấy ngày này cảm ơn anh.” Gia Vũ thu thập xong đồ đạc, vừa bước ra liền thấy một người đàn ông xa lạ đang đứng ở cửa, mà người đó cũng đang nhìn cậu. Gia Vũ bị nhìn đến xấu hổ, cũng may đã thấy có đàn anh ở đây.

Nghe Gia Vũ nói xong, Quý Lâm quay đầu, tựa vào cánh cửa nhếch nhếch khóe miệng, ánh mắt nhìn Tiêu Lâm đầy thâm ý. Tựa hồ muốn nói, xem anh trả lời thế nào.

Tiêu Lâm vừa thấy phản ứng của Quý Lâm liền thầm nghĩ, hỏng rồi, không phải Tiểu Ngữ lại hiểu lầm rồi chứ? Mặc kệ Tiểu Ngữ nghĩ thế nào, đều phải giải thích cẩn thận cho em ấy. Nhưng bây giờ chưa phải lúc.

“Đàn em, thật ra cậu ở đây cũng không sao, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng coi cậu là người ngoài.” Tiêu Lâm không phải là đang nói khách sáo, anh thật sự nghĩ như vậy.

“Em biết, nhưng vẫn là không được đâu.” Gia Vũ lắc đầu chối từ, xem sự khấn nguyện của đàn anh khi nhìn vị kia là biết người nọ hẳn là Lưu Thủy Bất Ngữ, người mà đàn anh đã đợi năm năm rồi. Hiện tại người cuối cùng cũng đã trở lại, đàn anh và người đó nhất định có rất nhiều điều muốn nói, bản thân ở đây chẳng phải sẽ thành cái bóng đèn điện áp siêu cao sao.....

“Thế ở lại ăn cơm rồi hẵng đi?” Thấy ý Gia Vũ đã quyết, Tiêu Lâm cũng không giữ lại nữa, “À đúng rồi, đây là Quý Lâm, là người yêu của anh.” Tiêu Lâm nhanh chóng giới thiệu cho Gia Vũ, “Tiểu Ngữ, vị này là Dương Gia Vũ, đàn em của anh, giờ đang học thạc sĩ ở A đại.”

Thấy Tiêu Lâm không hề kiêng kị, thẳng thắn giới thiệu mình, Quý Lâm trái lại thấy hơi xấu hổ.

Cậu mỉm cười, bắt lấy tay Gia Vũ, “Xin chào, tôi là Quý Lâm.”

“Anh chính là Bất Ngữ đi, hey hey, gọi tôi là Gia Vũ là được rồi.”

Gia Vũ giờ mới phát hiện hai người họ vẫn đang đứng ở cửa, ngại ngùng nói, “Uhm, đàn anh, chìa khóa em đặt trên bàn máy tính trong phòng em. Em còn có chút việc, đi trước đây, tạm biệt ~”

Nói xong Gia Vũ liền rời đi.

Tiêu Lâm đưa người đến cửa thang máy, liền xoay người vào nhà.

Quý Lâm ngồi trên sofa trong phòng khách, tươi cười nhìn anh.

Tiêu Lâm đứng tại chỗ run lên một cái, bước đến bên người cậu.

“Tiểu Ngữ, uhm, đừng hiểu lầm Gia Vũ, cậu ta”

Quý Lâm làm động tác “suyt”, ý bảo trước tiên Tiêu Lâm không cần nói.

“Người vừa rồi là ai?” Quý Lâm lạnh mặt nghiêm túc nhìn Tiêu Lâm.

“Là đàn em của anh, vì khoảng thời gian trước cậu ta không có chỗ ở, nên anh cho cậu ta đến đây ở tạm.” Tiêu Lâm nhanh mồm nhanh miệng giải thích, quả nhiên Tiểu Ngữ hiểu lầm rồi.

“Ai anh cũng cho đến ở chung sao?” Quý Lâm cau mày, hiển nhiên hơi tức giận.

Điều này khiến Tiêu Lâm có phần luống cuống, “Tiểu Ngữ, không phải như vậy đâu, em đừng hiểu lầm, anh cùng Gia Vũ không có gì. Người cậu ta thích không phải là anh, anh chỉ coi cậu ta là em trai. Cậu ta một mình lẩn lộn bên ngoài làm thêm rất vất vả, anh” Lời này Tiêu Lâm còn chưa nói xong thì đã thấy Quý Lâm bụm mặt, ghé vào sô pha cười lớn.

Lúc này Tiêu Lâm mới kịp phản ứng lại, vừa rồi là Quý Lâm cố ý trêu chọc anh phải không?

Khiến anh khấn trương như vậy, thì ra là Tiểu Ngữ lừa mình. Tuy rằng bị đùa giỡn, nhưng Tiêu Lâm vẫn thấy thật vui vẻ, ít nhất Tiểu Ngữ không thật sự tức giận.

Tiêu Lâm vươn tay qua nhéo mặt Quý Lâm, “Trêu anh vui lắm sao ~” Véo xong còn thấy xúc cảm không tồi, nhịn không được véo tiếp.

“Này, đau quá.....” Quý Lâm giãy dụa, muốn giải thoát cho khuôn mặt mình.

“Cho em trêu anh này, làm anh lo lắng gần chết.”

“Sao có thể dễ dàng ghen như thế được”

Tiêu Lâm ôm người vào lòng, ôn nhu thủ thỉ bên tai Quý Lâm, “Tiểu Ngữ, về sau ghen cũng được, tức giận cũng được, em đều nói ra cho anh biết được không? Đừng để anh có cơ hội khiến em suy đoán lung tung được không? Anh không muốn lúc đó chúng mình lại không được thoải mái.”

Quý Lâm gật đầu, hai người rốt cục cũng có thể thành khẩn với nhau, “Anh cũng thế. Vậy anh nói cho em nghe một chút về chuyện của Gia Vũ đi, anh không sợ dọa người ta, trực tiếp nói em là ... của anh.....” Câu kế tiếp khiến Quý Lâm có điểm thẹn thùng, nói không nổi.

Tiêu Lâm vừa nghe liền thấy vui vẻ vô cùng, “Đàn em cũng là người trong giới, cậu ta biết chuyện của chúng ta. Mà thật ra em cũng biết cậu ta, chính là một biên kịch rất có tiếng tăm trong giới vông phối.”

“Giáp Ngự? Gia Vũ chính là biên kịch tên là Giáp Ngự sao?”

“Ừa.”

“Thì ta là cậu ta, trước kia em còn từng hợp tác với cậu ta. Thì ra là một đứa nhóc nhu thuận như vậy, anh nói xem sao có thể là đàn em của anh nhỉ?” Quý Lâm kiểm lòng không nổi lại bắt đầu trêu chọc Tiêu Lâm.

“Vâng vâng vâng, Bất Ngữ đại nhân, một người nhu thuận như Gia Vũ lẽ ra nên là đàn em của Bất Ngữ đại nhân mới đúng, Tiêu mỗ này có đàn em như vậy quả thật là tích phúc tám đời.” Tiêu Lâm cũng phối hợp với Quý Lâm.

Anh nhìn nụ cười vui vẻ của người trong ngực, cúi đầu hôn lên.

Quý Lâm, đời này có thể ở bên em mới là phúc đức tám đời của anh.

Dọn dẹp nhà cửa một phen, buổi chiều, Tiêu Lâm dẫn Quý Lâm ra ngoài mua ít vật dụng hằng ngày.

Đạo một vòng siêu thị, trên tay Tiêu Lâm đã đầy ắp bao lớn bao nhỏ. Quý Lâm ở một bên một mực nói người nào đó tiêu hoang, mà người nào đó lại cười rất chi là vui vẻ. Nhiều năm như vậy đã dưỡng thành thói quen, chỉ cần nhìn thấy thứ gì đó thích hợp với Tiểu Ngữ sẽ không kiềm chế được mà mua luôn.

Vừa bước qua cửa, đột nhiên có một cái xe chạy hướng về phía Quý Lâm, mắt thấy sắp sửa đụng trúng cậu.

Tiêu Lâm ném đồ trên tay xuống, tiến đến kéo người qua một bên.

Nhưng bởi vì dùng sức quá mạnh, Quý Lâm trực tiếp ngã lên người Tiêu Lâm, hai người cùng nhau đổ xuống đường.

Tiêu Lâm theo bản năng vươn tay phải chống đất, muốn ổn định lại thân mình.

Tuy rằng ngã một cú, nhưng cũng may không bị xe đâm trúng, Tiêu Lâm lập tức đứng lên, nâng Quý Lâm dậy, khom người nhặt từng gói đồ vừa bị rơi xuống đất. Đột nhiên Tiêu Lâm phát hiện tay phải của anh không dùng được lực. Trước đây đã trải qua gãy xương tay phải một lần nên Tiêu Lâm nhanh chóng cẩn thận che chở tay phải, xoay người nói với Quý Lâm, “Tiểu Ngữ, chúng mình đến bệnh viện trước đi.”

“Bác sĩ sao rồi?” Quý Lâm khẩn trương chạy đến hỏi han bác sĩ về tình hình của Tiêu Lâm.

“Không cần lo lắng, chỉ là trặc một chút, không có vấn đề gì. May mà không gãy xương.”

Quý Lâm an tâm gật đầu, “May quá.....”

“Vừa rồi mới nhìn phim X quang của cậu, trước đây từng bị gãy xương hả? Cậu còn trẻ nhớ phải chú ý một chút, lần này may mắn, nếu bị gãy xương nữa, cậu sẽ lại phải bó thạch cao mấy tháng đấy.” Bác sĩ dặn dò Tiêu Lâm.

“Cảm ơn bác sĩ, tôi sẽ chú ý.” Tiêu Lâm gật đầu.

Đi ra khỏi bệnh viện, Quý Lâm vẫn nhớ rõ rành mạch những lời bác sĩ vừa nói, ông ta nói Tiêu Lâm trước đây từng bị gãy tay một lần.

“Trước kia tay anh sao lại thế này?”

“Không có gì đâu, đều đã là quá khứ rồi, không cần lo lắng.” Tiêu Lâm sợ Quý Lâm sẽ lo lắng, không có ý định nói cho cậu biết, mà vốn cũng không có vấn đề gì lớn lắm.

Quý Lâm chỉ nhìn anh một cái, không nói gì hết.

Mãi cho đến khi về đến nhà, Quý Lâm cũng không nói với Tiêu Lâm một câu.

Nhận thực được tính nghiêm trọng của vấn đề, Tiêu Lâm nhanh chóng sắp đến, chủ động giải thích, thẳng thắn nhận khoan hồng.

“Tiểu Ngữ, đừng nóng giận, anh chỉ là không muốn em lo lắng, nếu em thật sự muốn nghe, anh nói cho em là được rồi.”

Lần này Quý Lâm xoay người lại nhìn anh, nghiêm túc nói, “Sáng nay anh vừa mới đáp ứng em. Anh không nói em càng lo lắng.”

Tiêu Lâm nhận thấy sai lầm của mình, lập tức kể tỉ mỉ tất cả những chuyện đã xảy ra trong mấy năm gần đây của mình.

Quý Lâm nghe xong chỉ cảm giác cả người lạnh lẽo, có điểm sợ hãi mà ôm lấy Tiêu Lâm. Nếu năm ấy phía dưới triền núi không phải là cỏ mà là vách sâu, khe suối Vậy mình có thể sẽ không bao giờ được gặp lại Tiêu Lâm.

Quý Lâm ôm chặt lấy anh, sợ thoáng một cái Tiêu Lâm sẽ tan biến.

Anh vỗ vỗ Quý Lâm, “Tiểu Ngữ, không có gì, không lưu lại di chứng gì cả, em xem, hiện tại anh không phải rất khỏe mạnh sao. Anh nói rồi, anh phải chăm sóc em cả đời.”

Quý Lâm gật đầu, thanh âm rầu rĩ, “Nói phải giữ lời, nếu anh nuốt lời, em sẽ không cần anh nữa.”

“Sẽ không đâu, không đâu. Anh muốn cùng Tiểu Ngữ sống đến hết đời.”

Buổi tối, Quý Lâm nằm sấp trên giường lên mạng, đọc được mọi người trên weibo đều đang nhắc đến file ẩn trong máy tính. Quý Lâm cũng đột phát ý tưởng, muốn xem Tiêu Lâm có giấu file ẩn gì chứa GV gì gì đó hay không. Trước kia lần đầu tiên làm với cậu đã có kỹ thuật tốt như vậy, khẳng định là xem không ít phim rồi.

Quý Lâm vui cười hớn hở mở máy tính lên, loạn ấn các file, không biết ấn phải cái gì liền mở được một file toàn ảnh. Quý Lâm ấn xem, sau đó liền ngây ngẩn cả người.

Bên trong hiện lên những nụ cười ngây thơ trong sáng.

Quý Lâm kéo xuống xem tiếp. Có ảnh chụp một đứa bé ăn mặc rách rưới nhưng cười rất hạnh phúc, có ảnh một đám nhỏ cùng nhau chơi trò chơi, còn có ảnh Tiểu lâm ngồi trên thềm đá ôm ghi ta đàn hát, chung quanh vây đầy những đứa nhỏ tươi cười vui vẻ.....

Một năm đó Tiêu Lâm chạy đến vùng núi xa xôi như vậy, là ở bên những bạn nhỏ đáng yêu này. Làm một thầy giáo, Quý Lâm kính nể Tiêu Lâm tự sâu trong đáy lòng. Bản thân cậu vào năm đầu tiên dạy học còn thấy có chút mệt mỏi, lại càng không muốn nói đến Tiêu Lâm dạy ở một vùng núi mà ở đó điều kiện kém gấp một vạn lần so với cậu ở đây. Nhớ đến những gì Tiêu Lâm đã làm lúc đó, Quý Lâm thật sự rung động.

Cậu mở cửa phòng tắm, bước đến dưới vòi hoa sen, trực tiếp hôn môi Tiêu Lâm. Hai người càng hôn càng nồng nhiệt, quần áo của Quý Lâm rất nhanh đã ướt sũng toàn bộ.

Hai tay Quý Lâm khoát lên vai Tiêu Lâm, thân thể dính sát vào nhau.

Nụ hôn bất thành linh của Quý Lâm, hôn đến nỗi cả người Tiêu Lâm cháy lên một đoàn lửa thiêu đốt. Anh đưa tay trái ôm lấy cậu, đầu lưỡi triển lên chiếm đoạt, cướp lại quyền chủ động, đuổi theo làm sâu sắc thêm nụ hôn này.

Tiêu Lâm hai ba cái đã cởi hết quần áo của Quý Lâm, kéo người lên giường. Hai người đã rất lâu, rất lâu không làm, Tiêu Lâm bị sự chủ động của Quý Lâm dụ dỗ khiến nhẹn không nổi.

Quý Lâm thở hổn hển nhìn anh, “Cho em xem tay phải của anh trước.”

Tiêu Lâm không biết vì sao Quý Lâm đột nhiên hỏi điều này, gơ tay lên.

Quý Lâm nhẹ nhàng cầm lấy tay phải của Tiêu Lâm, sau đó so với tay trái của anh một chút. Quả nhiên chỗ gân cổ tay của tay phải thô hơn một ít so với tay trái, là lần trước bị thương nên lưu lại.

Quý Lâm cúi đầu, thật cẩn thận hôn lên tay phải của Tiêu Lâm, cứ như sợ sẽ làm đau anh vậy.

Tiêu Lâm hiện giờ đã hiểu rõ hàm nghĩa trong hành động của Quý Lâm, ôm chặt người vào trong ngực, “Đồ

ngốc, đã là quá khừ rồi, anh không sao.”

Quý Lâm gật đầu.

“Anh nằm xuống.” Cậu ngẩng mặt lên nói với Tiêu Lâm.

Tiểu Ngử đã lên tiếng, Tiêu Lâm đương nhiên phải nghe lời.

Quý Lâm ghé sát vào người Tiêu Lâm, vươn tay xoa nắn hạ thể của anh. Bị cậu vuốt ve như vậy, tiểu Lâm rất nhanh đã cứng lên. Tiêu Lâm không ngờ Tiểu Ngử nhà anh đêm nay lại chủ động như vậy.

Quý Lâm sờ mó một hồi, kéo mở ngăn kéo, bóc áo mưa mua lúc đi dạo phố mới rồi ra, sau đó đeo lên cho Tiêu Lâm.

“Tiểu, Tiểu Ngử?” Tiêu Lâm cả người khô nóng, giữ chặt lấy tay cậu.

“Suyt, đêm nay giao cho em, anh nằm là được rồi.” Quý Lâm đặt một ngón tay lên môi Tiêu Lâm, ra hiệu không cho anh nói.

Tiếp theo Quý Lâm lấy chút bôi trơn ra tay, quỳ gối trên giường, tự làm trơn cho mình

Tiêu Lâm được nhìn chỉ thấy mình sắp phun máu mà chết, thiếu chút nhào lên. Anh cảm thấy mình chỉ cần nhìn như vậy cũng sắp bắn đến nơi rồi.

Sắc mặt Quý Lâm ửng hồng, đưa tay ra sau, chậm rãi vói vào mặt sau mình khuếch trương, thân thể trần trụi khiến Tiêu Lâm hoa hết cả mắt..... Một Quý Lâm mê người như vậy, Tiêu Lâm chưa bao giờ được thấy, cảnh tượng này thật đúng là giày vò trong ngọt ngào.....

Tiêu Lâm miệng đắng lưỡi khô, nhưng vẫn phải nghe lời Quý Lâm.....

Cuối cùng Quý Lâm cũng bôi trơn xong, đỡ lấy hạ thể của Tiêu Lâm, chậm rãi ngồi xuống

Hai người đã rất lâu không làm, lúc tiến vào không phải rất thuận lợi, tiến vào chậm chậm như vậy cũng khiến hai người không được dễ chịu cho lắm.....

Chờ một lúc, Tiêu Lâm cuối cùng cũng được như nguyện, tiến nhập vào thân thể Quý Lâm. Quý Lâm vặn vẹo sống lưng, chậm rãi chuyển động cao thấp.

Mới đầu, Tiêu Lâm còn chịu đựng không nhúc nhích, sau động tác của Quý Lâm càng ngày càng chậm, Tiêu

Lâm rốt cục cũng không nhịn nổi nữa. Một phen nắm lấy thắt lưng của Quý Lâm nhấn xuống, chính mình lại hướng thẳng lên trên, hai người gắt gao kết hợp cùng một chỗ.

Quý Lâm rên rỉ, đầu ngửa ra sau, lộ ra cعن cổ trắng nõn

Tiêu Lâm cũng thuận thế đẩy nhanh động tác.

Quý Lâm bị anh đâm đến toàn thân mềm nhũn, khó nhịn rên rỉ, “Tiêu Lâm, chậm, chậm một chút.....”

Tiêu Lâm hôn cậu một cái, thay đổi tư thế, đặt Quý Lâm ghé vào trên giường, rồi lại thẳng tiến vào cơ thể cậu.

“Quý Lâm, em còn thiếu của anh một câu.” Thanh âm Tiêu Lâm thật ôn nhu, nhưng động tác lại thô lỗ không ngờ.

“Cái gì, câu gì.....” Quý Lâm lúc này đang bị đâm đến đầu óc mơ hồ, nào con hơi sức nghĩ chuyện khác.

“Tự nhớ đi.” Nói xong, Tiêu Lâm lại dùng lực đâm mạnh về phía trước. Quý Lâm bị đâm phát khóc.

“Em, em không biết..... Anh, anh nói cho em biết đi” Cậu cảm thấy mình sắp bị Tiêu Lâm tra tấn phát điên rồi, phía trước của cậu còn bị Tiêu Lâm nắm chặt không cho phóng thích.

“Quý Lâm, anh yêu em.”

“Em, em yêu anh..... Tiêu Lâm..... Em yêu anh.....” Quý Lâm bật khóc, rốt cục cũng nhớ ra câu nói đã nợ Tiêu Lâm vài năm.

Tiêu Lâm nghe được câu ấy thì rất vừa lòng, mạnh mẽ đâm rút thêm vài cái rồi mới buông tha Quý Lâm, cùng nhau bắn.....

Năm đó chúng ta đều còn rất trẻ, không hiểu thế nào là yêu. Dùng thời gian năm năm để anh hiểu được, hai người chỉ có yêu là không đủ, còn phải dùng tâm bên nhau, tín nhiệm lẫn nhau, thẳng thắn thành khẩn, bao dung đối phương, như vậy mới có thể thiên trường địa cửu(1).

Quý Lâm, anh sẽ đối tốt với em, cả đời đều sẽ đối tốt với em.

Tiêu Lâm nắm lấy tay Quý Lâm, mười ngón chặt chẽ giao nhau.

Lần này anh sẽ không bao giờ buông tay.

- Thiên trường địa cửu: lâu dài như đất trời.

CHÍNH VĂN HOÀN

42. Chương 42: Phiên Ngoại

Chủ đề: Thu Phong Sinh Vị Thủy! Hiểu thì vào!!

Lầu chính: Vì thế, LZ đã bỏ lỡ đến câu ghi âm QAQ

1L: Chả hiểu lầu chủ đang nói cái gì?

2L: Đại ca không tốt _(:3 _) _ Thì ra Phong Thủy đã thành quá khứ rồi sao!!!

3L: Aaaaaaaaaaaaa~!!!! Sao có thể là quá khứ!!!! Phong Thủy!!!! Đây là đã hòa hảo rồi đi!!!!

4L: Phong Thủy???? Chính là CP đầu tiên của giới vồng phối trong truyền thuyết!!? (O) ngao ~

15L: Phong Thủy đã đoàn tụ rồi đi âm thầm mê 6 năm rồi, cuối cùng tôi cũng chờ được rồi

20L: Thì ra tối hôm qua tôi thật sự không có nghe sai sao.....

26L: Có ai đến giải đáp được không? Phong Thủy làm sao vậy? Quần chúng vây xem tỏ vẻ sốt ruột

37L: Đi nghe ghi âm phòng YY của Lưu Thủy Bất Ngữ đi!

111L: Tôi đến giải đáp cho, tối hôm qua, Lưu Thủy Bất Ngữ sama ở phòng YY nói chuyện ca hát với fan, trong lúc đó đột nhiên có một người đàn ông thần bí đứng sau lưng hỏi Bất Ngữ sama có đói bụng hay không, nói muốn làm bữa khuya cho cậu ấy. Ngữ khí rất ôn nhu sẵn sốc có đúng hay không! Tuy rằng chỉ có vài giây, thanh âm cũng cách khá xa, nhưng giọng nói đó thật sự rất quen thuộc, tôi cảm thấy đó chính là Tùy Phong đại thần

120L: Tối hôm qua tuyệt đối là thanh âm của Tùy Phong Nhập Dạ!! Là fan NC, tôi nhất định sẽ không nghe lầm đâu! Tùy Phong là thần tượng mà tôi đã mê 6 năm rồi

150L: Phong Thủy đã nhiều năm trôi qua, quả nhiên hòa thuận rồi. Tôi chỉ biết nhất định là đã hòa thuận rồi.

200L: Tôi năm ngoái mới thích Phong Thủy, hai người đều là thần tượng của tôi. Từng bị chuyện của họ ngược đến tim đau thắt, tối hôm qua lúc nghe được thanh âm của Tùy Phong đại thần liền khóc luôn, thật sự rất vui, hòa thuận thật tốt, chúc phúc cho bọn họ.

222L Mỗ Ta Thủ: Ha ha ha, tôi lập tức viết tiếp kết cục của mấy bộ đồng nghiệp văn Phong Thủy lúc trước bị tôi drop đây! Ha ha ha ha.

223L: Đại đại cuối cùng cũng không drop nữa rồi QAQ tuy rằng ngài hay viết BE nhưng lần này chân nhân đều HE rồi, vì thế cầu nhất định phải HE!

300L: Trước kia trong lầu CP còn có một vị đã tốt nghiệp nói nếu Phong Thủy HE thì sẽ ăn luôn bàn phím, cô còn ở đây không “_”

301L: Yếu ớt giờ móng, tôi còn đây, có thể, có thể thu hồi lại câu nói trước kia của không be “_” kỳ thật tôi lúc trước đã trộm quay lại xin tài liệu, chính là lúc hai người follow weibo của nhau đó XDDD

333L: (O) ngao ~ Weibo của Phong Thủy đã follow lẫn nhau rồi ~

350L: (O) ngao ~ Hai người tuyệt đối là hòa hảo rồi ~

370L: (O) ngao ~ Hai vị sama nhất định sẽ không chia xa nữa.

400L: (O) ngao ~ Tôi lại tin tưởng vào tình yêu rồi.

448L Lâu chủ: Các người là một đám độc ác Lâu chủ là tới cầu ghi âm mà, các người hàn huyền lâu như vậy, sao không ai cho tôi một cái QAQ cầu ghi âm mà!!

Khi mà nhóm fan trên diễn đàn võng phối đang uống máu gà kích động comment, thì hai vị chính chủ lại đang bận một chuyện khác.

Hôm nay là thứ sáu, từ sáng Tiêu Lâm đã nói tan làm sẽ đi đón Quý Lâm.

Hiện tại Quý Lâm đang dạy học sinh tiểu học lớp hai. Mỗi ngày đều sau khi tan học đều phải đứng ở cửa chờ bố mẹ của học sinh đến đón hết các em rồi mới được về. Cho nên đợi Tiêu Lâm tan làm xong ghé qua thì vừa vặn.

Tiêu Lâm xuống xe, từ xa đã thấy Quý Lâm đang đứng ở cổng trường gọi điện thoại. Anh đi qua vừa lúc Quý Lâm tắt máy.

“Anh đến rồi.” Quý Lâm ngẩng đầu liền thấy Tiêu Lâm.

“Ừa, mình đi thôi?”

“Trước tiên anh đưa em đến bệnh viện một chuyến đã.”

“Em không thoải mái sao?” Tiêu Lâm vừa nghe thấy Quý Lâm muốn đến bệnh viện, cả người đều khẩn trương hẳn lên.

“Không phải em, là Tiểu Văn.” Dứt lời, Quý Lâm nghiêng đầu nhìn Tiểu Văn đứng bên cạnh.

Lúc này Tiêu Lâm mới phát hiện thì ra bên người Quý Lâm còn có một cô nhóc tóc tết hai bên. Cô bé đeo trên lưng một cái ba lô màu đỏ, ngửa đầu chớp mắt nhìn Tiêu Lâm, một bộ khờ dại vô tội.

Tiêu Lâm cúi người, nhỏ giọng nói với Tiểu Văn, “Cô bạn nhỏ, cháu muốn đến bệnh viện? Chú đưa cháu đi.”

Thấy người xa lạ đang nói chuyện với mình, Tiểu Văn nép về phía Quý Lâm một chút, sau đó hơi sợ hãi gọi cậu, “Thầy Quý”

Quý Lâm nhẹ nhàng xoa đầu cô bé, “Đừng sợ, chú này là bạn của thầy, không phải người xấu. Chờ chút nữa để chú đưa trò đến chỗ mẹ được không?”

Tiểu Văn lắc đầu quầy quậy.

“Thầy sẽ đi cùng trò mà.”

Lúc này Tiểu Văn mới chịu gật nhẹ cái đầu, “Thầy phải đi cùng em.”

Quý Lâm đẩy nhẹ Tiêu Lâm một cái, cố ý nói, “Chú này, về mặt của chú quá hung dữ, dọa các bạn nhỏ sợ rồi.”

Tiêu Lâm cười bất đắc dĩ, sờ soạng mặt mình một phen, “Bộ dạng của anh không dọa người chứ?”

Do đó ba người cùng hướng về phía bệnh viện, xuất phát. Trước lúc lái xe, Tiêu Lâm đột nhiên nhớ đến cái gì đó, bảo Quý Lâm cùng Tiểu Văn chờ anh một chút.

Mười phút sau, Tiêu Lâm ôm chặt một con chó bông lông xù và một con búp bê babier quay lại, trên tay còn có thêm một túi đồ ăn vặt.

Quý Lâm nhìn cười nhìn bộ dáng hiện tại của Tiêu Lâm, rất muốn lấy điện thoại chụp cho anh xem.

Tiêu Lâm bày vẻ mặt mù mịt nhìn Quý Lâm đang rất vui vẻ, sau đó anh đưa đồng hồ này cho Tiểu Văn, “Tiểu Văn ngoan, chú tặng cho con.”

Tiểu Văn vừa vươn tay đã rút trở về, quay đầu nhìn Quý Lâm, “Thầy ơi, em có thể nhận không ạ?”

Quý Lâm gật đầu, Tiểu Văn liền cao hứng không thôi, nhận lấy, “Cảm ơn chú.”

“Không cần cảm ơn.”

Tâm tình Tiêu Lâm rất vui, khởi động ô tô.

“Bố mẹ cô bé sao không đến đón?” Tiêu Lâm hỏi Quý Lâm về chuyện của Tiểu Văn.

“Vừa rồi mẹ cô bé mới gọi cho em nói ông nội Tiểu Văn đột nhiên bị ngã, mẹ cô bé đưa người đến bệnh viện, bận không thoát thân ra được, bố lại đang công tác bên ngoài. Vừa lúc em không bận gì nên đã nói sẽ giúp cô ấy đưa Tiểu Văn đến.”

“Mẹ cô bé không sợ em bắt cóc con mình hả?” Tiêu Lâm cười, đùa giỡn Quý Lâm.

“Anh cho rằng ai cũng có bộ dạng giống người xấu như anh sao.” Quý Lâm lập tức phản kích.

“Anh nào có.” Tiêu Lâm cảm thấy thật uất ức, anh sao có thể giống người xấu được.

“Vừa rồi anh còn dọa Tiểu Văn sợ.” Quý Lâm nhắc lại chuyện vừa rồi.

“.....” Tiêu Lâm không nói được gì.

Lúc này Tiểu Văn đột nhiên mở miệng, “Bởi vì thầy đã từng nói không được đi với người lạ.”

Nghe xong, hai người đồng thời nở nụ cười, chỉ có Tiểu Văn còn mờ mịt nhìn thầy cùng chú, “Thầy, em nói sai rồi sao? Nhưng chính là thầy nói vậy mà.”

“Không có, không có, Tiểu Văn nói rất đúng, nhớ rõ về sau cũng không được đi cùng người lạ đâu đấy.”

Tiểu Văn nghe lời gật đầu.

Tiểu Văn là một cô bé tương đối hướng nội, nói chuyện cũng thật cẩn thận. Ngay từ đây đã ngồi một chỗ yên lặng tự chơi một mình, tuy rằng hướng nội một chút nhưng thiên tính của trẻ con vẫn là hoạt bát.

“Thầy, thầy xem em mặc quần áo cho búp bê này.” Tiểu Văn mặc một chiếc váy dài cho con búp bê Babier vừa được Tiêu Lâm tặng, cao hứng khoe với Quý Lâm.

“Tiểu Văn mặc quần áo cho búp bê thật là đẹp.” Quý Lâm lập tức khích lệ cô bé.

“Thầy, thầy có thích ai không?” Tiểu Văn tròn mắt nhìn Quý Lâm.

Quý Lâm liếc nhìn Tiêu Lâm một cái, “Có nha, sao Tiểu Văn lại đột nhiên hỏi cái này?”

“Hôm nay Tiểu Bàn hỏi em có thích ai không, cậu ấy nói cậu ấy thích em.” Vẻ mặt của Tiểu Văn rất nghiêm túc, trả lời Quý Lâm.

Tiêu Lâm hình như cảm thấy rất hứng thú với đề tài này, trực tiếp nói, “Ồ? Tiểu Bàn nói cậu ấy thích cháu? Thế Tiểu Văn có thích cậu ấy không?”

“Tiêu Lâm, anh đừng làm hư trẻ nhỏ.” Quý Lâm ném cho Tiêu Lâm một cái lườm.

“Không thích, em thích bố mẹ và thầy Quý cơ.”

“Tại sao lại thích thầy Quý?” Tiêu Lâm không thèm nghe lời Quý Lâm nói, tiếp tục trêu Tiểu Văn.

“Bởi vì mọi người trong lớp chúng cháu đều thích thầy Quý nha, hôm qua á, còn có người nói bộ dáng của thầy Quý tựa như hoàng tử bạch mã.” Tiểu Văn nói xong liền nhìn chằm chằm Quý Lâm, “Thầy rất đẹp trai, em cũng thích thầy.”

Bị học sinh của mình nói là hoàng tử bạch mã, Quý Lâm hơi ngượng ngùng. Cậu nhéo má cô bé, làm động tác “suyt”, ý bảo cô bé không cần nói thêm gì nữa.

Tiêu Lâm nghe xong lời Tiểu Văn nói lập tức câm miệng, không đùa cô bạn nhỏ này nữa. Giờ ngay cả trẻ con cũng muốn tranh Quý Lâm với anh.

Đến bệnh viện, Quý Lâm đưa Tiểu Văn đến chỗ mẹ, Tiêu Lâm đứng bên ngoài chờ.

Tiểu Văn nhác thấy mẹ liền vui mừng chạy qua, bổ nhào vào lòng mẹ, “Mẹ ơi.”

“Làm phiền thầy quá.” Mẹ Tiểu Văn cảm ơn cậu.

“Không có gì, tôi cũng tiện đường mà. Bạn tôi còn đang ở dưới chờ tôi, tôi đi trước đã.” Dứt lời, Quý Lâm lại nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Văn, “Tạm biệt Tiểu Văn.”

Tiểu Văn vẫy tay với Quý Lâm, “Tạm biệt thầy.”

Trước khi Quý Lâm ra khỏi phòng bệnh còn nghe được Tiểu Văn nói với mẹ, “Mẹ ơi, đây là một chú tặng cho con, thầy Quý nói là bạn của thầy, cho nên không phải là con lấy đồ của người lạ đâu. Con còn nói cảm ơn nữa.”

Quý Lâm mỉm cười, hình như Tiêu Lâm rất thích trẻ con.

Bị việc này trì hoãn, hai người cũng không định về nhà nấu cơm nữa, đành giải quyết luôn ở bên ngoài.

Tối đến, Quý Lâm nằm trên giường, trần chọc nhìn trần nhà, sau đó lại trở mình hỏi Tiêu Lâm, “Anh rất thích trẻ con à.”

“Ừa, tương đối.” Tiêu Lâm gật đầu, tiến đến trước mặt Quý Lâm, “Sao đột nhiên em lại hỏi cái này?”

“Không có gì.....” Quý Lâm tựa hồ đang suy nghĩ chuyện khác, có điểm không yên lòng.

Tiêu Lâm thấy dường như Quý Lâm có tâm sự, do đó anh vươn tay ôm lấy cậu, cười xấu xa đùa giỡn, “Sao thế? Em muốn sinh cho anh một đứa sao?”

Quý Lâm trực tiếp hất tay anh ra, xoay người đưa lưng về phía anh mà không nói lời nào.

Tuy rằng Tiêu Lâm cũng không nói gì, nhưng cậu sao lại không nhìn ra được rằng anh rất thích trẻ con. Cậu thì chỉ có một mình, không có gì phải lo. Nhưng Tiêu Lâm không giống như cậu, anh còn có bố mẹ, nếu bọn họ muốn ôm cháu trai thì phải làm sao bây giờ? Ở bên cậu về sau đương nhiên là không có khả năng có con

Quý Lâm khổ sở nghĩ, cảm thấy bản thân hình như rất ích kỷ.

Tiêu Lâm thấy Quý Lâm rầu rĩ không vui, cũng không thèm để ý anh. Anh trườn lên giường, ôm lấy Quý Lâm từ phía sau.

“Tiểu Ngừ, em lại đang miên man suy nghĩ cái gì thế?”

“Sau này anh sẽ không có con, nhưng em cũng ích kỷ không muốn anh có.” Quý Lâm khổ sở nói.

Tiêu Lâm ôm người đến đối mặt với mình, “Con có hay không không sao cả, nhưng nếu không có em, cả đời anh sẽ không hạnh phúc nổi. Tiểu ngừ, so với bất kỳ thứ gì, em mới là quan trọng nhất, có biết không?”

“Nhưng bố mẹ anh bên kia....”

“Bố mẹ đều ủng hộ mình ở bên nhau, chuyện con cái đương nhiên là biết sẽ không có. Em đúng là ngốc.”

Quý Lâm gật đầu.

Tiêu Lâm đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, tay hướng lên người Quý Lâm, “Hay là chúng mình đêm nay thực hành một chút, nói không chừng còn có thể sinh được một đứa.” Nói xong, Tiêu Lâm bắt đầu lôi kéo quần áo của Quý Lâm.

“Này, này, anh đừng dẫn một chút, em chỉ nói một chút thôi mà, này”

Tiêu Lâm không hề dừng tay, “Xem em về sau còn dám miên man suy nghĩ nữa không.”

“Em chỉ nói một chút thôi mà....” Quý Lâm lo lắng không thôi, hoàn toàn quên phải phản kháng.

Tiêu Lâm một tay ôm lấy người, hôn lên môi Quý Lâm, rồi ghé vào bên tai cậu, ôn nhu nói, “Tiểu Ngừ, kỳ thật em mới là bảo bối của anh.”

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-phong-sinh-vi-thuy>